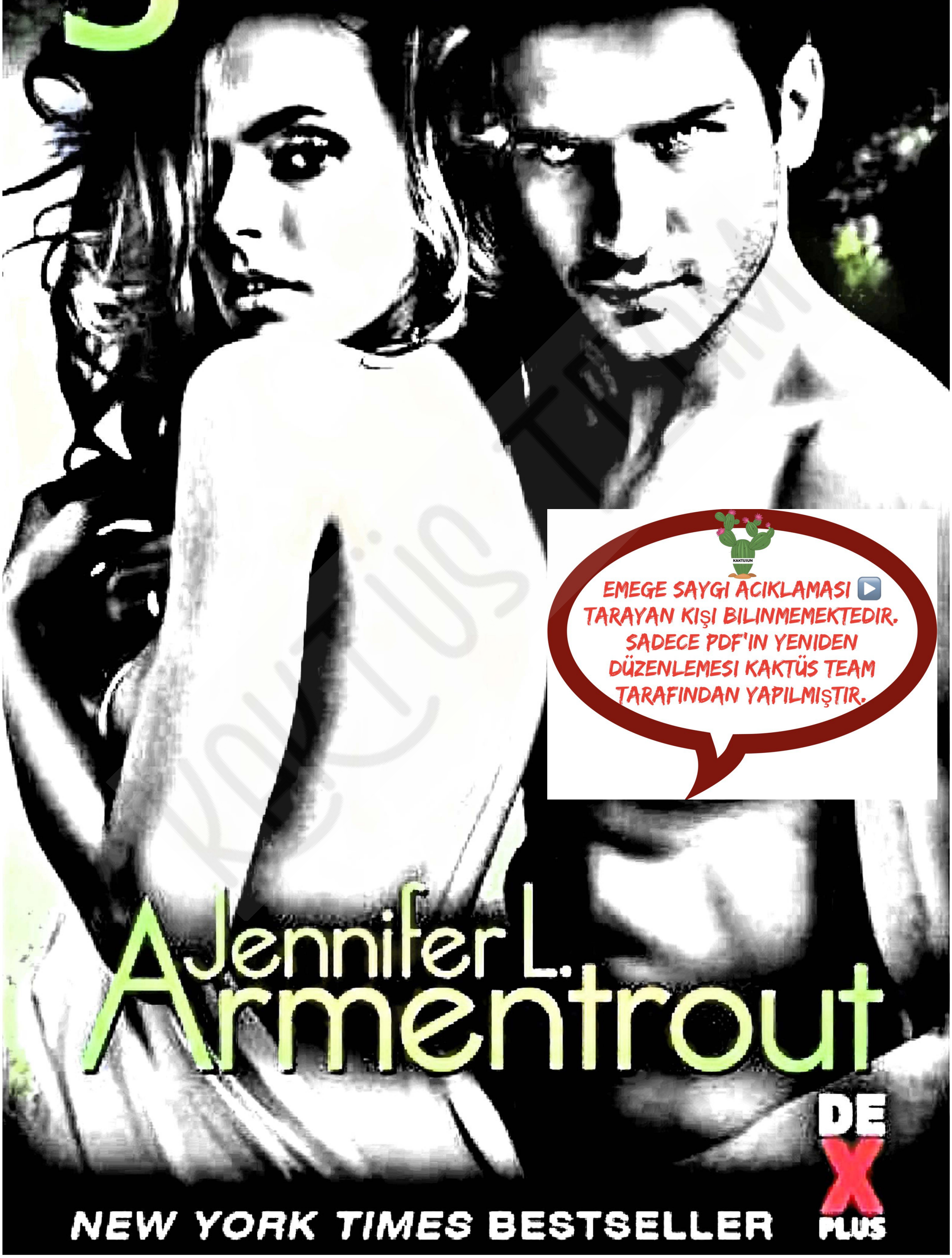
SAPLANTI

Jennifer L. Armentrout

NEW YORK TIMES BESTSELLER

DE X PLUS

SAPLANTI

KAKTUSUN
EMEGE SAYGI ACIKLAMASI ▶
TARAYAN KIŞI BILINMEMEKTEDIR.
SADECE PDF'IN YENIDEN
DÜZENLEMESI KAKTÜS TEAM
TARAFINDAN YAPILMIŞTIR.

Saplantı

Özgün adı: *Obsession*
© 2013. Jennifer L. Armentrout
Yazan: Jennifer L. Armentrout

Çeviri: Serkan Goktaş
Yayına hazırlayanlar: Senem Kale
Grafik uygulama: Havva Alp

Türkiye Yayın Hakları: Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Bu kitabın yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

1. Baskı / İstanbul 2013
ISBN: 978-605-09-1773-4
Sertifika no: 11940

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No.1 Kat 10 Şişli 34360 İSTANBUL
Tel: (0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 246 66 66
www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
Adres: Yalçın Koreş Cad. Basın Sanayi Sit. No:13-14 Yenibosna-İstanbul
Tel: (0212) 515 49 47
Sertifika no: 11965

SAPLANTI

Jennifer L. Armentrout

DEX PLUS

Bu dünyanın büyümüş hallerini görmek için
bana yalvaran herkese...
Bu kitap sizler için.

1. Bölüm

Barın loş ışıkları altında en yakın arkadaşıma, olabilecek en itici halimle ağzım bir karış açık bakıyordum. Mel bu gece kesin kafayı yemişti.

Yaşananların tek makul açıklaması buydu.

Ya da Mel'in içkisi benimkinden çok daha sertti. İlkokul birinci sınıfta onunla çikolatalı topkeklerimi paylaştığım günden beri etle tırnak gibiydik. Gel gelelim çıngıraklı bir yılan ile bir tavşanın bizden daha çok ortak yönü vardı. Mel tam bir çılgındı, her zaman yapacak bir şey bulurdu: ben ise kitap okuyarak ya da televizyon izleyerek kendimi rahat hissederdim. Hayatlarımız boyunca kimse nasıl bu kadar yakın olduğumuzu anlayamadı fakat arkadaşlıklar topkekle başlayınca, hele ki çikolatalı olanlarla, bundan daha samimi bir bağ geliştirilemez.

İçtiğim rom ve koladan büyük bir yudum aldım ve içim yanınca da yüzümü buruşturdum. "Mel, bu kulağa çok..."

"Delice mi geliyor? Evet biliyorum. Kendimi deli gibi *hissediyorum*. Gözlerimle görmüş olmasam ben de buna inanmazdım ama gözlerimi lazerle çizdirdikten sonra artık bir teleskop gibi görüyorlar." İki parmağıyla gözlerini işaret etti. Her iki tırnağının da ojeleri dökülmüştü ve bu, o bakımlı kızda görmeye hiç alışık olmadığım bir durum-

du. "Ama ben ne gördüğümü biliyorum Serena ve sana şu kadarını söyleyeyim Phillip insan değil."

Al işte. Yine aynı şeyi söylüyordu. İnsan değil. Mel'in yarısı dolu kadehine baktım. Biz buluşmadan önce de içmiş miydi acaba? Ya da ot mu çekmişti? Okuldayken Mel'in telesekreterime bıraktığı manyakça mesaj ve sonrasında gerçekleşen konuşmamız bir ölçü kabul edilecek olursa, meth bile çekmiş olabilirdi. Mel, partileri severdi ancak ağır uyuşturuculardan uzak dururdu. Yani öyle olmasını umuyordum. Meraklanmaya başlamıştım.

Öne doğru eğildim ve kollarımı yuvarlak masanın üzerine koyduğum sırada takım elbisemin ceketi sırtımda iyice gerildi. Kahretsin, keşke bir koşu eve uğrayıp üzerimi değiştirmeye zaman bulabilmiş olsaydım. Bu muhabbet için daha rahat giysilere ihtiyacım vardı. Çılgınca bir düşünceyi kabul etmeyi en kolaylaştıran şey bol pantolonlar ve parmak arası terliklerdi. "Mel, erkeklerin çoğu insan değildir zaten."

Mel'in gözleri kısıldı. "Ya evet, ayrıca erkeklerin çoğu ampule dönüşmez! Fakat Vanderson'ın oğulları bunu yaptılar. İkisi de!"

Bir çift, meraklı gözlerle bize bakıyordu. Masanın altına girme isteğiyle Mel'in elini tuttum ve hafifçe sıktım. "Ampule mi dönüştüler?" Alçak sesle konuşmaya çalışıyordum ama bunun bir anlamı yoktu. Mel her zaman yüksek sesle konuşurdu. Üstelik seçim arifesinde olduğumuz için Senatör Vanderson'ın ismi telaffuz edildiğinde dikkatleri çekmesi çok doğaldı.

"Evet. Işıl ışıl parlayan fosforlu çubuklar gibi yanmaya başladı. Hani eskiden elinde sıktığın zaman ışık yayan oyuncaklar vardı hatırlıyor musun?"

"Glo Worm'u mu diyorsun?"

"Evet o!" Mel, elini geri çekti ve çenesine kadar inen,

kuzgun karası saçlarına götürdü. "Tıpkı bir Glo Worm gibi ışıldıyordu ama daha parlaktı."

Aman tanrım. Kesinlikle kafayı yemişti. "Siz içtiniz mi ya da bir şeyler mi çektiniz..."

Mel elini sertçe masaya indirerek kadehlerimizi zangırdattı. "Bu dünyada bana öyle bir şeyi gördüğümü zannettirecek bir içki ya da ot yok."

"Peki, tamam." Ellerimi teslim olmuş bir edayla havaya kaldırdım. "Sadece şunu anlamıyorum Mel. Lütfen masayı yumruklama. Bu onun suçu değil." Uzun uzun nefes verdi. "Korkudan ödüm kopuyor. Beni gördü. Kardeşi de beni gördü. Onları gördüğümün farkında olduklarını biliyorum."

Ne diyeceğimi bilmiyordum. Mel'in gerçekten ne kadar korkmuş olduğunu görebiliyordum. Evet, Mel eve giren çekirgelerden, bahçedeki yılana benzeyen dallardan ve... etrafta uçuşan kelebeklerden korkardı ama onu hiç bu halde görmemiştim. Bu defa farklıydı.

Bir şey onu cidden çok korkutmuştu.

"Phillip'in kötü haber anlamına geldiğini biliyordum." dedim, dalgalı saçlarımdan düşmüş bir perçemi kulağımın ardına atarak. "Bir senatörün oğlu olmak onu bozmuş olmalı. Muhtemelen o..."

"Muhtemelen o da onlardan biri; Senatör'den bahsediyorum!"

Off, Mel bunu böyle bağıra bağıra söylemeyi sürdürse, bir daha buraya gelemezdik. Keşke müziğin sesini daha da açsalar ve ışıkları kapatsalar diye geçirdim içimden. Fast Times adlı bar bu pazartesi gecesi pek kalabalık değildi, bu yüzden insanların konuştukları yan masalardakilerin kulağına rahatça gidiyordu.

Mel içkisinden büyük bir yudum aldı. "Bu olay olduğunda Grandview'da değil, onun dairesindeydim."

Grandview, Boulder'daki Richie Rich'lerin yaşadığı yerdi. Senatör ve diğer önemli adamlar Flatirons eteklerindeki bu ayrıcalıklı, kapısı özel güvenlikli mekânda otururlardı. Giriş kapısı altı metre yüksekliğinde filandı. Saçmalık. Ne zannediyorlarsa? Rus işgaline filan mı uğrayacaklarını sanıyorlardı?

"Ne zaman yaptı şu ampul olayını?" diye sordum, pipetimle oynarken.

Mel başını öne doğru salladı. "Salonda takılıyor, bir şeyler içiyorduk. Ciddi bir durum yoktu. Sonra arka taraftaki yatak odasına geçtik, seviştik; her zamanki gibi muhteşemdi. Phillip hiçbir erkeğin sahip olmadığı bir dayanma süresine sahip."

Duyduklarım karşısında kaşlarımı havaya kaldırdım.

"Sonra kardeşi Elijah çıkageldi."

"İkiniz sevişirken mi?"

"İkiz oldukları göz önüne alındığında her ne kadar bu muhteşem bir şey olacak olsa da, hayır, Phillip ve ben seks yaparken gelmedi." Gömleğinin düğmesini çekiştiriyordu. "Her neyse, balkona çıktılar ve tartışmaya başladılar. İkisi sürekli didişip dururlar ve ben de her şeye burnumu sokmaya bayılırım, bilirsin."

Gülümsedim. "Evet."

"Kapıya yaklaştım ve kulak kabarttım. Kartal Projesi ve Daidalos diye bir şeyden bahsediyorlardı..."

"Daidalos mu? Yunanca değil mi bu?"

"Bunun bir önemi *yok* Serena. Beni *dinle*. Bunun hakkında tartışıyorlardı. Elijah babalarının Daidalos konusunda işleri batıracağı ve bu Kartal meselesinin kötü bir fikir olduğunu düşündüğü için kızgındı, fakat bunlar Phillip'in umurunda değildi. Elijah'ya kendi işine bakmasını ve boş vermesini söyledi. Bunun onlara düşmeyeceğini filan anlatmaya çalıştı."

"Anladım." Bunun Phillip'in ampule dönüşmesine nasıl bağlanacağını merak ediyordum.

"Ne var ki Elijah gerçekten kızgındı ve bunun ellerinde patlayacağını ve şu Kartal meselesinin hem yanlış hem de tehlikeli olduğunu söyledi. Pennsylvania'dan ve çocukların tutulduğu bir yerden bahsetti ve Daidalos ne planladıklarını keşfedecek olursa her şeyin sona ereceğini ekledi. Bu noktada benim de iyice merakım kabarmıştı, neler dönüyor acaba diye düşünüyordum." Mel'in mavi gözleri kocaman açılmıştı. "Elijah benim duyamayacağım kadar alçak sesle bir şey söyledi ve bu Phillip'i çok sinirlendirmiş olmalıydı, çünkü kardeşini itti ve o da onu itti. İki yetişkin adamın bu şekilde kavga ettiklerini düşünsene. Birinin diğerini korkuluklardan aşağı düşüreceğini sandım. Ama sonra... o dediğim şey oldu."

"Ampul dalgası mı?"

"Evet." Avucunu alnına bastırarak gözlerini sımsıkı yumdu. Normalde esmer olan teni solgundu. "İlk başta soluklaşır gibi oldu. Giysileri, bedeni, her şeyi ortadan yok olmuşçasına soluklaştı. Sonrasında karşımdaydı ama insan gibi değildi Serena. *Işığın içine hapsolmuştu.* Tepeden tırnağa Serena."

"Peki, " dedim yavaşça. "Sen ne yaptın?"

"Aklımı kaçıracak gibi oldum ve sonra basıp çıktım ama..." Okkalı bir küfür savurdu ve elini masaya doğru indirdi. "Kahrolası bira şişesini devirdim. Beni duydular. Arkamı döndüm ve ikisi birden parlayarak balkon kapısında duruyordu..." Mel'in alt dudağı titremeye başladı. "Onları gördüğümü biliyorlar. Yani sonuçta binadan yangın varmış gibi koşa koşa kaçtım. Ne yapacağımı bilmiyorum. Eve bile gitmedim. Senin gelmeni bekleyerek otomobille döndüm durdum ki bu arada sen de bir türlü gelmek bilmedin. Arabamdayken olanları bir kenara yazdım: her ihtimale karşı."

"Hangi ihtimale karşı?"

"Bilmiyorum. Yalnızca bir şeyleri unutmaya başlamadan yazmam gerektiğini hissettim ve şimdiden unutmaya başladığımı biliyorum. *Kahretsin.*" Oturduğu yerde kıvranarak öfkeyle homurdandı. "Vakit geçirmeye çalışıyordum ve postaneye gittim. Gelen mektupları kontrol ederken onu posta kutumda bıraktım, çünkü kafam çok dağınıktı."

Ne diyeceğimi bilemeyerek bar sandalyesine yaslandım. Mel belli ki çok endişeliydi, bu yüzden de ciddi bir şeyler yaşanmış olduğu kesindi. Muhtemelen düşündüğü gibi değildi ama bir şeyler vardı ve onun sıkıntısını paylaşıyordum.

"Eve gitmekten çok korkuyorum. Phillip nerede oturduğumu biliyor," dedi ve içkisini bitirdi.

"Ne zaman oldu bu? Sabah mı?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

Mel başını salladı.

O an kafama dank etti. "İşe gittin mi?"

"Ne? Hayır! Böyle bir şeyin ardından nasıl işe gideyim?" Mel hafifçe titredi. "Ayrıca Phillip beni orada da bulur."

Göğsüm sıkışıyordu. Tanrım, ya Mel'de ciddi bir sorun varsa? Fazla aktif bir hayal gücünden de öte bir psikolojik sorunsa bu? Uzmanlığım hemen devreye girdi, zihnimden bir alışveriş listesi yapar gibi olasılıkları sıralamaya başladım: gerçeklikten kopma, şizofreni, sanrılarla birlikte kaygı atağı ya da bir beyin tümörü? Ihtimallerin sonu yoktu. "Mel..."

"'Mel' deme bana." Sesi titriyordu. "Oradan bakınca deli gibi göründüğümü biliyorum ve yerinde olsaydım ben de aynı şeyi düşünürdüm ama ne gördüğümü biliyorum. Phillip insan değil. Kardeşi de aynı şekilde. Ne olduğunu bilmiyorum; belki bir devlet deneyi ya da ne bileyim uzaylı filandır. Bilmiyorum."

Uzaylı mı? Bu kadarı yeterliydi. Bardan çıkma vakti artık kesinlikle gelmişti. "Benim evime gelmeye ne dersin?"

Gözlerinde bir umut ışığı belirdi. "Gerçekten mi? Senin için sorun olmaz mı? Benim aklını kaçırmış bir manyak olduğumu düşündüğünü biliyorum."

Elimi sallayarak onu susturdum. "Şekerim, en iyi arkadaşlar ne günler içindir? Bu bir kriz durumu ve ben nasıl yardım edeceğimi biliyorum. Dolapta dondurma ve dünden kalan lazanyam var. Tıka basa yiyip bu sorunu nasıl çözebileceğimizi düşünürüz."

"Koca gün hiçbir şey yemedim. Çok gergindim." Mel gülümsedi ama bu zayıf bir gülümsemeydi. "Sen harikasın Serena. Ciddiyim."

"Biliyorum." Arsızca sırıttım. "Sen burada kal, ben hesabı hallederim."

Mel başını öne doğru sallayarak çantasını kurcalamaya başlayınca ben kendi çantamı kaptım ve oturduğum sandalyeden atladım. Etrafımızdakilerin garip bakışlarına aldırmadan masalar arasından geçerek ilerledim.

Hesabı bir çırpıda ödedim; alışık olduğum bir şeydi bu. Mel'in pahalı zevkleri vardı ve bir işte adamakıllı bir maaşa hak kazanacak kadar uzun süre durmazdı. Bu bana çok saçma gelirdi çünkü Mel akıllı ve tahsilliydi ancak bunları kendisi için kullanmıyordu. Mel daha yirmi üç yaşındaydı, benimle yaşıttı. Yani Mel'in biraz durulması. manyak zengin tiplerden uzak durması ve uğruna bu kadar çalıştığı eğitim diplomasını kullanması için bol miktarda zamanı vardı.

Koluna girerek onun yanına sokuldum. "Hazır mısın?"

Başıyla onayladı fakat ılık mayıs gecesine çıkarken tek kelime etmedi. Ceketlerini çıkarmış, kravatlarını çözmüş halde bara giren bir grup adamın yanından geçtik. İçe

rinden biri, uzun boylu bir sarışın, bize ıslık çaldı fakat bir karşılık alamadı. Mel'in ne kadar vahim durumda olduğunu, başka hiçbir sebep değilse bile, ona bakan bir adamı görmezden gelmesi yeterince anlatıyordu.

Onun için kaygılanarak onu otoparka doğru yönlendirdim. Eğer Mel lazanya ve dondurmaya boğulduktan sonra da tavrını değiştirmezse, onu biriyle konuşmaya ikna edecektim; benden başka biriyle. Arkadaşlığımız önyargısız bir tanı koymama engel teşkil edecekti ve daha önce kimseye tanı koymuş filan değildim. Lisede rehber öğretmenlik yapmak, her gün karşıma çıkan psikolojik bozuklukların çeşitliliği konusunda beni biraz kısıtlamıştı.

Otopark daha serin ve karanlıktı. Aracımı park etmek zorunda kaldığım arka sıranın tümü gölgeler arasında kalmıştı. Şansımıza Mel'in otomobili en önde, çıkışa yakındı.

Mel'in kırmızı Audi'sinin yanında durduk. Anahtarlarını ararken bana döndü. "Benim delirdiğimi düşünüyorsun değil mi?"

"Elbette hayır!" diye cevabı anında yapıştırdım.

Şüphe, Mel'in yüzünden bir gölge gibi geçti. "Yüzünde o ifade var da; mustarip olduğum zihinsel sorunların aklından bir listesini yapıyor gibisin."

"Hayır yapmıyorum." Anında sırıttım. "Onu daha önce yapmıştım."

Mel kahkahayla güldü ve sonra bana sarılıverdi. "Teşekkür ederim. Cidden. Şu an gerçekten yalnız kalmak istemiyorum."

Ben de ona sarıldım. "Bir şey değil. Dediğim gibi, bunu birlikte çözeceğiz."

Benden uzaklaşan Mel, otomobilinin kapısını açtı. "Seni bekliyorum." Ona güven verici bir şekilde gülümsedikten sonra otomobillerin arasında ortalığı çınlatan

yüksek topuklarımın izin verdiği kadar hızla yürüyerek ilerledim. Bir an önce buradan çıkmak istiyordum. Otoparklardan oldum olası nefret etmişimdir. Buradan daha ürkütücü bir yer olamazdı bana sorarsanız.

Senatör'ün oğulları hakkındaki sohbetimiz de gayet ürkütücüydü. Göğsüm sıkışıyordu. Mel daha önce hiç... bu geceki kadar savunmasız ve aciz olmamıştı. Ona gerçekten nasıl yardımcı olabileceğimi bilmiyordum fakat Mel'in zihninde ne dönüyor olursa olsun, onun yanında duracaktım. Tıpkı üniversite birinci sınıftayken annem bir soygun girişimi sırasında öldürüldüğünde Mel'in benim yanımda olduğu gibi. Mel olmasaydı, kimsem olmazdı, uzakta yaşayan babamla asla yakınlaşamazdım. Ufak tefek olaylardan büyük krizlere kadar sayısız defalar birbirimize destek olmuştuk.

Bu defa da farklı olmayacaktı.

Honda'mın önünde durdum ve anahtarlarımı çıkardım. O an omzumda kayan çantamın sapı kolumun sarsılmasına neden oldu ve anahtarları pis beton zemine düşürdüm.

"Harika," diye homurdandım ve boru eteğimin imkân verdiği ölçüde çömeldim. Anahtarlarımı yerden kapıp doğruldum. O an göz ucuyla otoparkta bir hareket algıladım. Başımı o yöne çevirdim. Otopark büyük değildi, bu sayede Mel'in arabasının arka camından başını görebiliyordum.

Dikkatimi çekenin bu olduğunu düşünerek arkamı dönüyordum ki geniş kapıların yanındaki direklerden birinin arkasından uzun boylu bir erkek çıktı. Kararlı adımlarla bir lambadan yayılan ışığa doğru ilerledi.

Çok çekici bir adamdı...

Adamın yakışıklılığı karşısında çarpılmıştım. Uzun boyluydu ve kum sarısı saçları vardı, bir moda dergisinin sayfalarından fırlamıştı sanki. Giydiği kot terzi elinden çıkmış gibiydi, uzun bacaklarına uyacak şekilde yapılmıştı

adeta. Karanlıkta dikildiğim için bu güzel erkek numunesini incelerken yakalanma korkum yoktu. Beni görebilmesi mümkün değildi; o yüzden ben de rahat rahat onu seyrettim... hatta salyalarımı akıtmış bile olabilirim biraz.

Ya da birazdan fazla.

Tam kot pantolonun mükemmel poposunu sarmasını hayran hayran izliyordum ki tavandaki lambanın altından geçti ve –o da nesi?– yok oldu. Bir anda yok oldu! Sanki bir kara deliğe düşmüştü. Bir saniye önce oradaydı ve şimdi yoktu.

Şaşkınlıkla öne doğru bir adım attım. Ensemden aşağı bir ürperti indi. Bu bir rüya mıydı? Yoksa Mel'in sanrıları bulaşıcı mıydı? Bu tam da barda anlattıklarına benzeyen bir görüntüydü ama...

Ama sonra onu Mel'in arabasının arkasında, otoparkın sağ tarafında gördüm. Ben onu görmeden bulunduğu yere gitmiş olmasının imkânı yoktu. Bu imkânsızdı ama işte oradaydı, başını hafifçe yana eğmişti.

İliklerime kadar işleyen mutlak bir dehşet içime oturdu ve beni ayaklarımın altındaki betona sabitledi. Anahtarlar elimde yararsız bir şekilde sallanıyordu. Birden zihnimde bara döndüm ve Mel'in söyledikleri kafamın içinde yankılandı.

O insan değil. O insan değil.

Şoka girmiş ve tamamen aptallaşmış bir halde adamın kolunu kaldırmasını izledim. Aynı anda sürücü kapısı açıldı ve adam ona seslenmişçesine Mel'in kafası dışarı çıktı ancak kalbimin gümbürtüsünden adamın bir şey söyleyip söylemediğini duymamıştım. Mel'e bağırmak için ağzımı açtım fakat hava elektrik yüklüydü, tüm bedenimdeki tüyler diken diken olmuştu. Tavandaki lambalar titreşmeye ve sonra sırayla birbiri ardına patlamaya, cam kırıklarını yağmur gibi yağdırmaya başladılar. Her bir

mini patlama bir silahın ateşlenmesini andırıyordu ve geriye doğru sıçrayıp arabamın kaputuna yapıştığım anda attığım çığlığı bastırmıştı.

Her tarafa karanlık çöktü ama yalnızca bir saniye sürdü bu. Doğal olmayan, yoğun bir mavi-beyaz ışık otoparkın ön tarafını aydınlattı. *Aman Tanrım*. Işık adamdan geliyordu. Tıpkı yıldırım gibi içinden doğuyor, omzundan çıkıp kollarına doğru yayılıyor, avucuna inerken de bükülüp çatırdıyordu.

Ben bağırdığım an Mel de çığlığı bastı.

Işık adamın kolundan fırlayarak bir yıldırım gibi eğilip büküldü ve arabanın arkasına çarptı. O an kalbim durdu adeta. Anahtarlar elimden düştü.

Beyazımsı-mavi ışık Mel'in arabasını yuttu. Bir saniye için hava duruldu ve her şey sessizliğe büründü. Isı vahşi dalgalar halinde yayıldı ve ışık parladı, bir an gözlerimi kör etti, ardından da meydana gelen patlama tüm otoparkı salladı.

2. Bölüm

Telefon, Batı Virginia'nın iç kısımlarına gidecek olan özel jete binmemden saniyeler önce geldi. Sallamayacaktım aslında çünkü kahrolası şey ne zaman çalsa illaki hiç uğraşmak istemediğim bir sürü angaryayı haber verirdi.

Ne var ki "istememek" ve "başka bir şeyle meşgul olmak" hiçbir zaman anlaşmada yoktu. Spor çantamdan lanet cihazı çıkarırken arayanın kim olduğuna bakmadan açıp kulağıma götürdüm. Çok fazla ihtimal yoktu zaten. "Ne var?"

Hattın karşı ucunda bir duraksama oldu, soktuğumun herifinin yüzünü buruşturmasını gözümde canlandırabiliyordum. "Telefona ne kadar kaba bir tavırla cevap veriyorsun öyle," dedi Memur Zombro.

"Al sana bir kabalık daha." Sırtımı duvara yaslayıp asfalt zeminin üzerinde duran uçağa baktım. "Sikimde değil."

Memur Zombro lafın devamını sinirle getirdi. "Sen kiminle konuştuğunu sanıyorsun bilmiyorum ama..."

"Kimle ve ne hakkında konuştuğumu gayet iyi biliyorum. Sadede gel. Uçağa yetişmem gerek."

"Seyahat planlarına elveda diyebilirsin çünkü sana bir iş çıktı."

Elimdeki telefonu sinirle sıktım ve plastiğin çatırdadığını duydum. Orospu çocuğu. Kendimi zorlayarak elimi

gevşettim. Daha önce birçok cep telefonumu bu şekilde kırmıştım.

Zombro sessizliğimi boyun eğme olarak değerlendirdi. "Uydularımızdan biri Boulder'da yüksek frekanslı bir enerji patlaması tespit etti."

Kafamı geriye atarak gözlerimi kapadım. "Bunun benimle ne alakası var?"

"İlk toplanan kanıtlar bunun Kaynak'ın izinsiz bir şekilde açığa çıkarılması olduğu yönünde. O bölgede yaşayan bir Luxen topluluğu olduğundan, senin yardımına ihtiyacımız var."

Gözlerimi yavaşça açtım. Ufukta güneşin son kırıntıları dağın ardında kaybolurken pürüzsüz, kumtaşı kayaların üzerine turuncu bir ışık vuruyordu. Azalan ışığın altında kayaların yüzeyinde minik pırıltılar göze çarpıyordu. Kahrolası beta kuvars.

"Hunter? Beni duyuyor musun?"

Zombro'nun sesi zaten pek de hâkimiyetim olmayan kendimi kontrol etme becerimi yine kaybetmeme neden olmuştu. Arkamdaki duvara tekmeyi geçirdim. "Evet, duyuyorum."

"Boulder'a en yakın sensin. Pilota gerekli talimat verildi. Oraya git ve senle temas kurmamızı bekle."

"Siktir"i basamadan Zombro telefonu kapattı. O şerefsiz bunu yapmaya bayılıyordu. Konuşmayı sonlandıran taraf olmak geri zekâlı herife güç duygusu kazandırıyordu. Sinir bozucu olduğu kesindi ama bir yandan da gülünçtü. En çılgın rüyalarında bile Zombro benim kadar amansız bir güce ya da ölümcüllüğe sahip olamazdı ve memur, bunun fazlasıyla farkındaydı.

Omuzlarımı oynatarak rahatlamaya çalıştım fakat gerginliğim kaslarımın derinlerine kadar işlemişti. Dönüp hangara bakınca gözlerim potansiyel bir uyarıyla kısıldı.

Benim türümün başka bir mensubu gölgeler arasında geziniyordu. O kadar çabuk ortalıktan çekildi ki akıllı olduğunu ve hayatına değer verdiğini düşündüm kaçınılmaz olarak. Herhangi bir şey denemeye kalkışmayacağından ve yerinden kımıldamayacağından emin olana dek arkamı dönmedim.

Bu deriden kurtulmak için kıvranırken ellerim kapanarak yumruğa dönüştüler. Bu insani görünümü seviyordum, ancak şu an gerçek biçimimde olmak; devlet, vaziyeti kurtarmak zorunda olduğu için beni arayıp duran göt heriflerden kurtulmak istediğim o anlardan birini yaşıyordum. Sanki Luxen topluluğunu gerçekten kontrol edebileceklerdi de. Eğer durum buysa, bana hiç ihtiyaçları yoktu.

Büyük olasılıkla ben ölmüş ya da bir laboratuvara kapatılmış, oram buram kurcalanıyor olurdum.

Bunların yerine, işte bu haldeydim; neyse artık *bu*.

Ikinci bir şans verme dedikleri bu yeni yaklaşım çok çabuk eskimekteydi. Oturduğu yerde oturmak, uslu durmak ve Savunma Dairesi'nin kölesi olmak benim doğamda da yoktu. Lore için bunlar geçerli olabilirdi ancak kardeşim zaten her zaman biraz... farklı ya da çatlak olmuştu; nereden bakıldığına göre değişir.

Buraya düşmem, bu işi kabul etmem de böylelikle gerçekleşmişti çünkü Lore benden elimi eteğimi çekmemi, savaşı bırakmamı istemişti ve bunun için bana yalvarmıştı. Bizim türümüz asla yalvarmazdı. Fakat bu rica, kız kardeşimizin cesedi başındayken gelmişti.

İşte ben de buradaydım.

Pilot kapıdan kafasını çıkarmıştı ve kaygıyla yutkunduğunu buradan bile görebiliyordum. İnsanlar bizim türümüzün yanında her zaman rahatsızlık duyarlardı. Altıncı hisleri bizim yanımızda olduklarında ölüme çok yaklaştıkları konusunda onları uyarıyordu.

Daha kötüsü de olabilirdi diye düşündüm spor çantam: yerden alırken. Eve gitmiyor olsam bile. en azından bir Luxen öldürecektim...

"Size bildiğim her şeyi anlattım ve bunun kulağa delice geldiğinin farkındayım, fakat kaç kez tekrarlarsam tekrarlayayım bu değişmeyecek." Dedektif Jones arkasına yaslandı, boynundaki kravatı düzeltti. Bu odaya girdiğinden beri adamın dilinde tüy bitmişti. "Bayan Cross. travmatik bir deneyim yaşadığınızın farkındayım..."

"Arkadaşımın arabasının içinde havaya uçtuğunu gördüm!" Sesim boğuklaşmıştı. Boğazımı temizledim, fakat gözlerim hâlâ yanıyordu. "Evet. haklısınız. fazlasıyla travmatikti ancak bu, dün gece gördüklerimi değiştirmiyor."

"Peki ya bu adam; nasıl görünüyor demiştiniz?"

Bezmiş bir halde ellerimi koyu kahverengi masanın üzerine koydum. "Size ve sizden önce bu soruyu soran memurlara anlattım zaten. Uzun boyluydu..."

"Ne kadar uzun Bayan Cross?" Dedektif Jones öne doğru eğildi. "Siz bayağı kısa boylusunuz. Birçok insan size göre uzun boyludur."

Aman boş ver diye düşünerek başımı iki yana salladım. alınganlık gösteremeyecek kadar yılgındım. Adamın tarifini bir kez daha yaptım ve dedektif de ufak defterine notlar aldı. Boş boş karalamalar yaptığından emindim oysa. Beş saatten fazladır karakoldaydım, bu gece gördüğüm ve duyduğum her şeyi defalarca anlatmıştım. Bir yanım hissizleşmişti adeta, neler olduğunu idrak edemiyordum, çünkü Mel... Mel ölmüş olamazdı. Diğer yanım ise her şeyi fark ediyordu: dedektif ağırlığını başka yana verdiğinde sandalyenin gıcırdamasını, bana otoparktaki o korkunç anları hatırlatan floresan ışığının kırpışmasını ve yere yapıştığım zaman oluşan dokularımdaki her bir çürüğün ve eziğin ağrısını.

Hayatta olduğuma inanamıyordum.

Patlamanın etkisiyle kıç üstü yere yapışmıştım ve o bölgede ne kadar fazlam olursa olsun, çarpmanın şiddetini azaltmamıştı. Kulaklarım iki saat boyunca aralıksız çınlamıştı ve eğrilip bükülmüş metalin... ve insan derisinin yanmış kokusu hâlâ burnumdaydı.

Ahh Tanrım...

İçimden bir titreme geçti ve plastik bardaktaki suya uzandım. Lıkır lıkır içmeme rağmen boğazımın gerisindeki metalik tadı gidermedi. Derin bir nefes alarak başımı kaldırdım ve yaşlanma belirtileri gösteren dedektifin gözlerine baktım. "Size söylüyorum, onun arabasını adam havaya uçurdu. Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum ama yaptı. Ondan önce Mel zaten..." Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Mel korkuyordu."

"Yani siz şimdi arkadaşınızın Senatör Vanderson'ın oğullarından korktuğunu mu söylüyorsunuz?" Yüzünden şüphe dolu bir bakış geçti. "O sabah bu beylerin anormal bir şeyler yaptıklarına şahit olmuş demek. Size tam olarak ne anlattığını bana söyler misiniz?"

Ona dik dik baktım, beni bir kez daha bütün bunları yaşamak zorunda bıraktıkları için kızgındım. Sanki yalanımı yakalamaya çalışıyorlardı ve bu beni deli ediyordu. Kim böyle bir şey uydururdu ki? Arkama yaslandım, parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirdim. Beni burada tutan tek şey, Mel'in ölümünden sorumlu olan insanların bulunmasına bir şekilde yardımcı olabilme umudumdu.

Az evvel kapıyı açık unuttukları zaman polislerin konuşmalarına kulak misafiri olmuştum. Mel'den geriye yalnızca *parçalar* kalmıştı. Hepsi bu kadardı. Koca bir hayat parçalara ayrılıp yok olmuştu.

Midem bulanarak dedektife Mel'in bana anlattığı her şeyi anlattım. Bana ettiği telaşlı telefonları ve bardayken

ne kadar gergin olduğunu eklemeyi de ihmal etmedim. "Ben bir lisede rehber öğretmenlik yapıyorum..."

"Bu iş için yeterince yaşlı görünmüyorsunuz." Gür kaşları çatılmıştı.

"İki yıl önce mezun oldum ve yaklaşık bir yıldır da bu okulda görev yapıyorum," diye açıkladım bezginice. "Bunun kulağa çok çılgınca geldiğinin farkındayım ama size doğruyu söylüyorum."

"Size inanıyorum," dedi ve yaşadığım şaşkınlık bir ok gibi vurdu beni. Not defterini masadan alıp ayağa kalktı. "Gördüklerinize ciddi biçimde ikna olduğunuza inanıyorum ve size yardım etmek istiyorum. Size gerçekten yardım edeceğim ancak birkaç gün beklemekte fayda var. Biraz yatıştıktan sonra belki olanlar hakkında daha sakince düşünebilirsiniz."

Öfke içimi bir dikenli tel gibi yırttı o an. Sandalyeden öyle bir fırladım ki bunca şeyden sonra o kadar hızlı hareket edebilmeme kendim bile şaşırdım; ancak öfke azalan gücümü yerine getirmişti. "Size anlattığım şey değişmeyecek! Kaç gün geçerse geçsin."

Bu patlamayı görmezden gelen dedektif bana oturmamı işaret etti. "Sadece birkaç dakikanızı daha alacağız, sonra bir memur sizi evinize bırakacak, tamam mı? Otoparkta delil incelemesi hâlâ devam ediyor. İçeride araçları olanlara yarın veya bir sonraki gün araçlarını alma izni verileceğini umuyoruz."

İçimden birden bir isyan dalgası yükseldi ve kısa bir süre için formdan düşmüş dedektifi kapı dışarı etmek istedim. Ona baskın çıkma ihtimalim yüksekti ama bu istek hava kaçıran bir balon gibi söndü gitti. Büyük bir kızgınlık ve yorgunlukla sandalyeye çöktüm.

Dedektif kaşlarını çatarak kapıda durdu. "Size bir sorum daha var Bayan Cross."

Alakalı bir şey soracağından çok şüpheliydim. "Bir isimden bahsetmiştiniz... D harfiyle başlayan? Arkadaşınız bu konuda başka bir şey söyledi mi?"

"Daidalos'u mu diyorsunuz?" Dedektif başıyla onaylayınca omuzlarım düştü. "Ondan ve Kartal Projesi ya da Operasyonu diye bir şeyden bahsetti fakat hatırlamıyorum... zannetmiyorum daha doğrusu. Ne zaman gidebilirim?"

Dedektif Jones bir an için bana dik dik baktı ve sonra kendini zorlayarak gülümsedi. "Yalnızca birkaç dakika sonra."

Dedektif odadan çıkarak gri kapıyı arkasından kapadı. Bunu takip eden sessizliğin içinde neredeyse kendimi koyuverecektim. Son kalan gücümü kullanarak gözlerimi kapadım ve yüzden geriye saymaya başladım. Burada kendimi bırakmak amacıma hizmet etmeyecekti. Polis memurları şimdiden birkaç tahtamın eksik olduğunu düşünüyorlardı. Otuza geldiğimde gözlerimi açtım. Acıyla yanıyorlardı.

Tüm o karmaşanın ortasında bulma şansına eriştiğim çantama elimi atarak cep telefonumu çıkardım. Ekrana dokunduğumda cihazın kapandığını anladım. Bataryası bitmiş olamazdı zira işten çıkmadan önce şarj etmiştim. İç geçirerek telefonu çantama geri tıktım.

Vakit geçmek bilmiyordu ve ben de binlerce acaba soru ile kendime işkence ediyordum. Acaba Mel'i daha fazla ciddiye alsaydım ne olurdu? Acaba bardan çıkmasaydık ne olurdu? Acaba benim arabamla gitmek için Mel'e ısrar etseydim ne olurdu? Doğrularak ellerimle yüzümü sıvazladım. Göğsümde baskı vardı, annem cüzdanındaki yirmi dolar için öldürüldüğü zamandan kalma eski yaraları yeniden deşmiş ve yepyeni, derin yaralar açmıştı.

Kapı açılınca oturduğum yerde hafifçe zıpladım. Oto-

parka ilk koşan polis memurlarını ya da dedektifi görmeyi bekliyordum ancak onların yerine içeri giren iki adamı daha önce hiç görmemiştim.

İkisi de siyah takım elbise giyiyordu. Öndeki daha yaşlıydı, yüzünde derin çizgiler ve çiçek bozuğu izleri vardı. Şakaklarındaki saçlar yer yer kırlaşmıştı. Arkasındaki ise daha gençti, bebek yüzlü tiplerdendi ve benden taş çatlasa birkaç yaş büyüktü.

"Bayan Cross?" İlk önce yaşlı memur konuştu, ceketinin iç cebinden rozetini çıkararak bana çabucak gösterdi. "Benim adım Memur Zombro. Ulusal Güvenlik Teşkilatı'ndan geliyoruz."

Biraz daha dik oturmaya gayret ettim fakat şaşırmamıştım. Havaya uçan otomobiller filan olunca genellikle federaller konuyla ilgilenirdi.

Memur Zombro dedektifin ısıttığı koltuğa yerleşti. "Çok yorgun olduğunuzu ve gerçekten uzun, korkunç bir gece geçirdiğinizi biliyorum, ancak birkaç dakikanızı daha almak zorundayız. Sonrasında sizi evinize göndereceğiz, anlaştık mı?"

Rahatsız metal sandalyeye yığılacaktım neredeyse ama yine de başımı öne doğru sallayıp onayladım.

Genç memur masanın etrafından dolaşıp bana yakın olan kenarına oturdu. Gülümseyince gözlerinin çevresindeki deri kırıştı. "Benim adım Jonathan Richards. Ortağım ve ben bu gece kaybettiğiniz arkadaşınız için en içten başsağlığı dileklerimizi sunuyoruz."

"Sağ olun." Konuşurken sesim boğuklaşmıştı.

Gülümsemesi şefkatliydi ama o ifade tüm yüzüne yayılmamıştı. Muhtemelen meslek icabıydı. Kim bilir kaç defa böyle bir odada oturup korkunç bir suçun gorgu tanığıyla konuşmuşlardı?

"Bu gece yaşanan olayları defalarca anlattığınızı bili-

yoruz fakat bunu bir kez daha yapmanız gerekiyor." Memur Zombro'nun yüzündeki ciddi ifade odaya girdiğinden beri hiç değişmemişti. "Olanları birinci ağızdan dinlemeyi tercih ederiz."

Arkama yaslanıp gözlerimi önüme indirdim. İtiraz dahi etmedim. Ne kadar çabuk anlatıp bitirirsem, bayat kahve kokan bu oksijensiz havayla dolu odadan o kadar çabuk çıkardım. Olayları milyonuncu kez anlattım.

"Arkadaşınızın Phillip Vanderson ile yakın bir ilişkisi var mıydı?" diye sordu Memur Richards.

Seks amaçlı bir ilişkinin yakın sayılıp sayılmadığını bilemiyordum. "Yalnızca birkaç haftadır görüşüyorlardı. Öncesinde onu tanıyor sayılmazdı. Yani, onu ve kardeşini herkes tanırdı tabii ama aynı çevrelerde yetişmemiştik. Phillip ve Elijah özel okula gidiyorlardı ve..." derken sustum. Bunların hiçbir önemi yoktu.

Richards başını öne doru salladı. "O geceden önce hiçbir şey anlatmamış mıydı size? Sıra dışı herhangi bir şeyden bahsetmedi mi?"

Başımı iki yana salladım. "İlk kez bugün anlatmıştı ama zaten biliyordu benim bu... ilişkiyi onaylamadığımı. O iki kardeş bu konularda nam salmış tiplerdir."

İki polis memuru da kardeşlerin arsız ve kavgacı playboy tavırlarından haberdardılar belli ki çünkü bu konuyu kurcalama gereği duymadılar. Zombro öne doğru eğilerek dirseklerini dizlerinin üstüne koydu. "Mel, iki kardeşin münakaşa ettiklerini ve sonra Phillip'in... parlamaya başladığını gördüğünü anlattı?"

Bunu işitmekle söylemek arasında pek bir fark yoktu, ikisi de aynı derecede çılgıncaydı. "Ona inanmamıştım ama sonra otoparktaki adamı ve yaptığını gördüm."

Otoparkta gördüklerim hakkında birkaç soru daha sordular, zaten sorulmuş olan rutin sorulardı hepsi ancak

dönüp dönüp lafı Senator'e getiriyorlardı. Öyle ki sonunda Mel'in başına gelenlerle Senator'un oğullarının ilgisi olabileceğini düşündüklerine inanmaya başladım. Nihayet sorulacak bir şey kalmadığında aradan bir buçuk saat geçmişti ve duvardaki siyah beyaz saat sabahın birini geçtiğimizi gösteriyordu.

"Arkadaşınızın bu sabah Phillip'in evinin balkonunda gördüğünü düşündüğü şey hakkında sizin bir fikriniz var mı?" diye sordu Zombro.

Soruya hazırlıksız yakalanmıştım. "Ne olduğunu bilmiyordu ama bana dedi ki... Phillip'in insan olması mümkün değilmiş."

"Peki ya bu gece otoparkta tanık olduğunuz olay?" diye sordu diğer memur.

Gözlerine baktım, ağzımdan az sonra çıkacak kelimeler için utanamayacak kadar tükenmiştim. "Hiçbir insan benim gördüğüm şeyi yapamaz."

"Anlaşıldı," dedi genç memur. "Sizi tekrar sorgulamamız gerekebilir Bayan Cross ancak bu gecelik bu kadarı yeterli."

İki memur ayağa kalktılar ve bana da kalkmamı işaret ettiler. Ayağa kalktığımda hafifçe yalpaladım. Genç memur atılıp beni dirseğimden yakaladı ve ben de yarım ağız teşekkür ettim.

"Her şey düzelecek," dedi.

Karşımdaki adamlara baktım, sadece beni teskin etmek için bunu söylediklerini biliyordum. Hiçbir şey duzgün değildi ve asla düzelmeyecekti.

3. Bölüm

Kahrolası insanlar ve aşırı kalabalık, sıkış tıkış, gürültülü şehirleri beni en sinir eden on şey listesine kafadan girerdi.

Batakhaneden hallice olan Fast Times adlı barın gölgeler arasındaki köşesinde otururken insanların bardan masalarına doğru seğirtmelerini izliyordum. Mesai gecesi denilen o gecelerden birini yaşadığım için kaç tanesinin düşe kalka gece yarısı trafiğine çıkacağını ve beş para etmez manasız yaşamlarını sona erdireceğini düşündüm.

Vay canına, bu benim için bile fazla karanlık bir düşünceydi. Kötü bir günümdeydim.

Şehirlerden nefret ediyordum, özellikle de düşmanlarımın bolca yaşadığı şehirlerden. Kalabalığı incelerken birkaç tanesi gözüme ilişti. Boğazımın gerisine o ani kasılma yerleşirken dudaklarımda soğuk bir gülümseme belirdi.

Gözlerim hassastı. Her canlı, etrafına enerji dalgaları yayardı. Arumlar enerjiyi aura biçiminde algılardı, ruh haline ya da duygulara bağlı olarak değişen renkler enerjiyi beslerdi. İnsanlar genellikle bir seferde bir renk yayarlardı. Luxenler mutlu mu mutlu salak gökkuşakları gibiydiler. Bu yüzden onları gördüğümüz an Luxenleri kolaylıkla tespit edebiliyorduk; eğer ki yakınlarda beta

kuvars yoksa. Bu kristal, Luxenlerin yaydığı dalgaları bozuyor ve insanların dalgalarıyla karıştırarak onları normalleştiriyordu.

İçtikleri biraları masaya gürültüyle indiren şu üç üniversiteli erkeğin etraflarındaki dalgalarda bir farklılık görmemiştim ama aptal değildim. İsterlerse beta kuvarsı alıp götlerine sokabilirlerdi.

Luxenler, gökkuşağı gibi rengârenk dalgalar yaysalar da yaymasalar da, insanların arasında farklılık gösterirlerdi.

Ortalama insan boyundan daha uzun olmaları ya da kusursuz güzellikteki yüz hatları değil, sarhoşken dahi kendilerini dağıtmamalarıydı farkı yaratan. Onları çevreleyen bir küstahlık, insanlar tarafından taklit edilemeyecek bir üstünlük havası vardı, zira Homo sapiense kıyasla Luxenler üstün bir ırktı.

Ne var ki bara en yakın masada oturan bu üç zibidi orada olduğumu bilmiyorlardı ve benim varlığım onları besin zincirinin en tepesinden bir anda indirivermişti. Çizmelerimin altındaki opal taşlı bileklik sayesinde Luxenler benim gerçekte kim olduğumu anlayamıyorlardı.

Biramdan bir fırt çekip yanımdan sendeleyerek geçen Luxenleri izlemeye devam ettim. Bir tanesi duraksadı, gözleri kısılıp küçücük kaldı. Bir şey sezmiş olmalıydı. Fakat sonra dışarı çıkıp arkadaşlarına katıldı. Barın kapısı kapanırken içeriye yanmış metal kokusunu da doldurdu.

Sırf biraz gülüp eğleneyim diye arkalarından gidesim geldi. Şişeden bir yudum daha aldım. Bu kötü bir fikir olurdu. Onaylanmamış Luxen avı şimdilik görev listemde yoktu.

Kapı bir kez daha açıldı ve bu defa beklediğim kişi geldi. Savunma Dairesi'nin iki memuru bara girdiler. Yaşlı olanı seyrelmekte olan kalabalığa kaşlarını çatarak göz gezdirdi ve bakışları benimkilerle buluştuğunda kaşları daha da çatıldı.

Dudaklarımda yarım bir sırıtışla şişemi Memur Zombro'ya doğru kaldırdım. "N'aber ortak?"

"Görevdeyken içki içmen doğru mu?" diye sordu Zombro.

"Siktir."

Daha genç olan Richards dudaklarını sıkıca birbirine bastırarak başını çevirdi. Onlar masanın başında dikilirken yüzümdeki sırıtma genişledi. Zombro başını eğip çizmelerimin bastığı bar sandalyesinin yatay demirine baktı. Ben ayaklarımı indirmeden kıyametin kopması gerekiyordu.

"Bu gece havanda olduğunu görmek ne güzel." Zombro diğer memura bir işaret yaptı ve o da kendine bir sandalye çekti. Oturdular. "Bir gün bu tavrın ve ağzıbozukluğunla başını belaya sokacaksın."

Gücümü kullanarak kendimi kurtaramayacağım herhangi bir bela yoktu; o yüzden bu laflarını hiç takmadım.

Her zaman arabulucu rolünü üstlenen Richards, boğazını temizledi. "Köşedeki otoparka gidip baktın mı?"

"Şu an orada çok fazla polis var," dedim içki şişemdeki etiketi sökmeye çalışırken. "Ayrıca orayı inceleyerek görebileceğim hiçbir şey yok. Zaten bilmediğiniz bir şey bulacağımı sanmıyorum."

Zombro arkasına yaslanıp ceketinin düğmesini açtı. Belindeki çeliğin ışıltısını görünce kendimi tutamayıp güldüm. Memurun yüzündeki somurtma iyice arttı, yüzü içe doğru çökecekti neredeyse. "Bunu yapan kesinlikle bir Luxen'di. Dün gece bir başkasının gözleri önünde bir insanı öldürdüler."

Kahretsin. Luxenler cesaretleniyordu. Fakat bir yandan da şaşırmamıştım. "Detayları alayım?"

Zombro konuşmadan önce etrafına bakındı, sesini yükseltmemeye özen gösteriyordu. "Dün gece bardan iki kadın çıkmış. Birisinin ismi Mel Dockshire'mış ve Phillip Vanderson ile sevgiliymiş. Anlaşıldığı kadarıyla onu

ve kardeşi Elijah'yı o günün erken saatlerinde münakaşa ederken görmüş."

"Bu Vandersonlar, Senatör Vanderson'ın oğulları mı?" diye sordum.

Richards başıyla onayladı. "Öğrendiğimiz kadarıyla, iki kardeş şiddetli bir tartışmaya tutuşmuş ve Phillip kontrolünü kaybedip biçim değiştirmiş."

Bir kez daha kıkırdadım. "Dişi insanın önünde fener gibi parlamaya mı başlamış? Ne güzel."

"Bu hiç komik değil. Ciddi bir güvenlik ihlalinden bahsediyoruz burada," diye çıkıştı Zombro.

"Sahiden mi?" diye cevapladım donuk bir ses tonuyla. "Dur tahmin edeyim, dün gece zamansız bir talihsizlikle karşılaşan kişi Bayan Dockshire'dı. Öyleyse nerede şu senin güvenlik ihlali?"

Zombro kafasını başka yöne çevirdi. Yeterli bir cevaptı bu.

"Sorun şu ki Hunter, gördüklerini arkadaşına anlatmış ve bu arkadaşı da başka bir Luxen'in kadını arabasıyla birlikte havaya uçurmasına tanık olmuş." Richards gözlerini ayırmadan bana bakıyordu. "İşte ihlal burada."

Biramı bitirdim ve sonra sandalyeden inip ayaklarımı yere bastım. Bu hareketin yarattığı güçlü ses, iki memurun da oturdukları yerde zıplamalarına neden oldu. Masaya doğru eğildim. "Peki. Bunun benimle ne ilgisi olduğunu hâlâ anlamadım; tabii benden Senatör'ün oğullarını bulup çıkarmamı istiyorsanız o başka."

"Buna gerek kalmadı," dedi Zombro. "Phillip Vanderson'ı bugün erken saatlerde aldık. Kendisiyle gerektiği şekilde ilgilenilecek."

Gerektiği şekilde ilgilenilecek demek, Daidalos'a teslim edilecek demekti; burası SD içinde bir birimdi ve uzaylıların çıkardığı tüm kargaşalarla ilgilenir, çoğu yılların 51. Bölge'sinde olmak üzere birkaç devlet binasında faaliyet

gösterirdi. Daidalos bizimle ilgili her şeyden sorumluydu. Luxen ve Arum, birçok uzaylı onlar tarafından alınmıştı. Çok azını tekrar gören oldu. Her iki uzaylı türü için de öcü gibiydiler, devlet içinde akla sığmaz bir gücü ellerinde tutuyor, o deneylerinde ise kim bilir ne canilikler yapıyorlardı. Söylentiler yaratıcılıkta sınırları zorladıkları yönündeydi. İnsan ve uzaylı DNA'sını karıştırdıkları anlatılıyordu. Daidalos söz konusu olduğunda ben bile ürkerdim.

Sandalyeme oturup arkama yaslandım ve gözlerimi karşımdakilere diktim. "Senatör bu konuda ne diyor?"

"Hoşuna gittiği söylenemez," dedi Richards. "Bu sabah görüştük kendisiyle. Şu Bayan Cross'u susturma konusunda aklından geçenleri hiç gizleme gereği duymadı. Eğer kadın sorun olmaktan çıkarsa, Phillip'in serbest bırakılabileceğini düşünüyor."

"Phillip serbest bırakılabilir mi?"

"Şimdilik bunu bilmiyoruz," diye soruyu sabırla cevapladı Zombro.

"Hala sorunun ne olduğunu anlamadım," dedim. "Bu Bayan Cross otoparkta olanlara tanık olduysa, icabına bakın."

"Daire henüz Bayan Cross'un akıbetine karar vermedi." Richards ince bir not defteri çıkardı. "Kadın Luxen'i ve yaptıklarını görmüş; üstelik bunların gerçekliğinden gayet emin."

"Madem daire kararsız kalmış, bırakın Senatör halletsin." Bir insan ilk defa gerçekle karşı karşıya kalmıyordu. Uzaylılar aralarında yaşıyordu işte. Genellikle bu gibi durumlarda Daidalos müdahale ederdi, ancak SD savunmanın ilk hattını oluşturuyordu. "Bir kez daha tekrarlayayım madem, her halükârda bunun benimle ne ilgisi olduğunu anlamadım."

Zombro'nun çatık kaşları hafifçe oynadı. "Olay bu kadar basit değil."

Ne zaman öyleydi ki zaten. Canım bir bira daha istiyordu. "Açıklamaya ne dersin?"

Kıvrımlı vücut hatlarına sahip genç bir garson kız masamızın yanından geçerken elindeki boş şişelerle dolu tepsi nedeniyle yavaşladı. Bu esnada bana uzun, anlamlı bir bakış attı; bunun altında yatanları incelemek için zamanım olmasını gerçekten çok isterdim. Tamamen insan olmasam da, bazı dizginlenemez insani ihtiyaçlarım yok değildi.

"Senatör Vanderson konuyu kendisi ele aldı," diye açıkladı Richards ve böylelikle dikkatimi yeniden önümüzdeki soruna odaklamamı sağladı. "Duyduğumuza göre, ofisinden çıktıktan kısa bir süre sonra Bayan Cross için ölüm emri çıkarmış."

İyi güzel ama hâlâ bunun niye önemli olduğunu anlamamıştım. Bu Bayan Cross gerçek bir güvenlik riski oluşturuyorsa, Luxenlerin onu ele geçirmesine karışmamak sorunu çözüyordu. Ancak asıl mesele bu değildi. Savunma Dairesi, Luxen ırkının tüm iplerini elinde tuttuğuna inanmayı seviyordu ve Luxenler SD emirlerine kasten karşı gelirler ya da bunları bir şekilde yerine getirmezlerse SD onlara hadlerini bildirirdi, özellikle de Senatör Vanderson gibi bir Luxen'e.

Kahkahayı basınca karşımdakilerin sert bakışlarını üzerimde topladım. "Galiba meseleyi çözdüm. SD, Senatör'ün izinleri olmaksızın bir şey yapacak olmasına kızmış durumda. Siz de Senatör'ü indiremiyorsunuz çünkü önümüzde seçimler var ve adamın 'ortadan kaybolması' çok fazla soru işareti uyandıracak." İki memur da tek kelime etmeden bana bakıyorlardı.

Kıs kıs güldüm. "Size daha önce de söylemiştim Siz Luxenlerin yönetilebilir olduklarını zannediyorsunuz çünkü parladıkları zaman çok *cici* görünüyorlar ama yakın gelecekte insan ırkının kökünü kurutacak bunlar."

"Kapa çeneni Hunter." diye hırladı Zombro.

O kadar hızlı harekete geçtim ki Zombro geriye doğru kaçsa da yeterince çabuk tepki veremedi. Gömleğinin yakasından kavradım ve dibine kadar sokuldum. Tam suratına bakarak konuştum. "Bir kez daha bana çeneni kapat diyecek olursan dilini kökünden koparır ve sana yediririm. Anladın mı?"

Zombro elini silahına attı. Bunun üzerine yakasındaki ellerimi daha da sıktım. "Yerinde olsam o hareketi yapmazdım dostum."

"Tamam beyler, bu kadar yeter." Richards'ı ter basmıştı. "Hepimiz aynı takımdayız."

Zombro'nun kocaman açılmış dehşet dolu gözlerine birkaç saniye daha baktıktan sonra yavaşça yakasını bıraktım ve Richards'a döndüm. "Aynı takımda *değiliz*."

"Öyle olsun." Richards ellerini kaldırdı. "Ama birlikte çalışmak zorundayız."

Bundan o kadar emin değildim. Parmaklarımı masada tıkırdatmaya başladım ve kendimi derin bir nefes almaya zorladım. Sonra da yavaşça nefesimi bıraktım. Zombro'yu çiğ çiğ yemek istiyordum. "Bundan daha fazlası var öyle değil mi?"

Richards konuşmadan önce Zombro'ya bir bakış attı. "Polis sorgusunda Bayan Cross, Daidalos'u endişelendiren bir takım bilgiler aktarmış. Yabancısı oldukları bazı kavramlardan bahsetmiş."

Siyah saçlarımın alnıma düşen bir perçemini çekiverdim. "Neymiş bu bilgiler?"

"Kartal Projesi diye bir şeyden bahsetmiş." Richards bir an duraksadı. "Daidalos bunun ne olduğunu öğrenmek istiyor."

"Kadına sorun o zaman."

Zombro şakaklarını ovuşturdu. "Bayan Cross şu an de-

tayları hatırlamıyor ama daha fazlasını biliyor olma ihtimali var ve Senatör'ün kadının çenesinin kapatılmasını bu kadar çok istemesinin sebebi bu olabilir."

Çenemde bir kas seğirmeye başladı. Gizem derinleşiyordu. Sorun şuydu ki bu sikimde bile değildi. "Son kez soruyorum, bunun benimle ne ilgisi var?"

"Söz konusu bilgiyi kadından almaya çalışmanı ve Bayan Cross'a göz kulak olmanı istiyoruz."

Gözlerimi kırptım. "Ne dedin sen?"

Zombro'nun çopur suratı kıpkırmızı kesilmişti. "Richards'ın kekelediğini filan sanmıyorum. Bayan Cross'u kollamanı istiyoruz. Onu bir Luxen'e karşı bir Arum'dan daha iyi kim koruyabilir? Siz neredeyse sırf onlarla savaşmak için yaratılmış sayılmıyor muydunuz?"

Bu doğruydu ama akıllarından ne geçiyordu bunların böyle? "Şaka yapıyor olmalısınız."

Richards masanın üzerine koyduğu bir kâğıt parçasını bana doğru kaydırdı. Üzerinde alelacele karalanmış bir adres yazıyordu. Ona dokunmak dahi istemiyordum. "İşte senin işin bu. Şimdilik kadının adresini bildiklerini sanmıyoruz ama onu bulmaları yalnızca bir zaman meselesi."

Küçük bir kahkaha attım. "Benim işim insanlara bakıcılık etmek değil." Zombro pis pis gülünce suratına bir tane çakıp bu gülümsemeyi silmek geçti içimden. "Artık öyle."

Zombro'yu duvara yapıştırmamak için kendimi kontrol etmeye çok zorladım. "Dünyada bu işi yükleyeceğiniz son varlık benim."

"Ya sen ilgileneceksin ya da Bayan Cross ölecek," diye açıkladı Richards ağlamaklı bir tonda. "Luxenler onun peşine düştükleri zaman..."

"Onları durduramayacaksınız," diye sözünü tamamladım. Uzun süredir bu kadar öfkelendiğimi hatırlamıyordum. "Bu *sizin* sorununuz."

"Artık *senin* sorunun," dedi Zombro.

Off. bir gün bu herifi öldürecek ve bunu tadını çıkara çıkara yapacaktım. Richards, sinirle ortağına bir bakış attı. "Senden normalde böyle bir şey talep etmediğimizi biliyorum ancak istediğimiz şey tam olarak senin dediğin gibi." Duraksadı. "Bu bir ölüm kalım meselesi."

"Hakkımdaki görüşlerinizi daha da güçlendirmiş gibi olmayayım ama hiç umursar bir halim var mı?"

Zombro okkalı bir küfür savurdu. "Umursamaya başlamak zorundasın çünkü yaygın kanının aksine SD her zaman dünya dışı varlıkların değil, insanların güvenliğini de önemser ve önemseyecektir. Ayrıca Bayan Cross'un ne bildiğini öğrenebilir ve onu sessiz kalmaya ikna edebilirsek, o zaman birinci seçeneğimiz bu olur."

Birileri bu konuda Daidalos'u bilgilendirmeyi unutmuştu o vakit çünkü insanları sıvı beton dolu çukurlarda yüzdürme konusunda hiç tereddütleri yok gibi görünüyorlardı.

Siktir. Bu beni hiç mutlu etmemişti. Benim bedenimde bir tane bile sabırlı kemik yoktu ve bir kadının etrafında yalnızca tek bir sebepten ötürü bulunurdum: ilkel bir açlığı doyurmak. Onlara göz kulak olmazdım. Onları korumazdım. Bu benim doğamda yoktu ve karşımdaki memurlar da bunu biliyorlardı. Aramızdaki iyi adam ben değildim.

Büyük olasılıkla Bayan Cross'u öldürecektim.

4. Bölüm

Kalın bir sis tabakasını andıran üç gün geçmişti. Birinci günü yatakta ağlayarak geçirmiştim; annemi kaybettiğimden beri böyle ağlamamıştım. Sonunda kendimi yataktan çıkarmayı başardığımda dolabımda eski bir cep telefonu buldum. O gece yanımda taşıdığım telefon bir daha çalışmamıştı. Bunun sebebinin tüm otoparkı saran o elektrik akımı olduğunu biliyordum. Telefonumu kızartmıştı ve arabamdaki bilgisayarıma da aynı şeyi yapıp yapmadığını merak ediyordum.

Okul bana hafta sonuna kadar izin vermişti. Salı sabahı okulu aradığımda Müdür Harrison olanları çoktan duymuştu. Mel'in annesini de aradım. Onunla konuşmak canımı derinden yakmıştı. Mel'in annesini teselli etmek söz konusu olamamıştı. Her anneyle kız gibi onların da çok güzel günleri olmuştu ama kadıncağızın kalbi paramparçaydı. Telefonu kapattığımda davul gibi şişmiş gözlerimden daha fazla yaş akamayacağına emindim fakat yanılmıştım. Mel'in annesine gördüklerimi ya da Mel'in bana anlattıklarını söylememiştim. O anda bunu yapmak bana doğru gelmemişti.

Yerel kanallarda patlamayla ilgili tutarsız haberler vardı. Korkunç bir kaza mıydı? Terörist bir saldırı mıydı?

Mel'i hedef alan bir cinayet miydi? Sonuncusuna inanmak güçtü ve bunu kabullenmek ne kadar zor olsa da, ben oradaydım. Öncesinde Mel'in nasıl korktuğunu biliyordum ve o... o şeyin Mel'in arabasına yaptıklarını görmüştüm. Senatör'ün oğullarından ya da polise anlattıklarımdan kimse bahsetmiyordu.

Çarşamba günü kendimi Mel ile ikimizin eski albümlerine bakarken buldum. Fotoğraflar beni gülümsetmişti. Sonra da ağlattı. Lisede birlikte çektirdiğimiz fotoğraflar çok şey anlatıyordu. Mel uzun ve zayıf bir kız olmuştu –mankenlerinki gibi bir zayıflıktaydı– ve mavi gözleri esmer teni ile koyu renk saçlarının yanında kendilerini daha da belli ediyorlardı. Kocaman gülümsemesiyle göz kamaştırıcıydı ve yeniyetmelik zamanlarımızda ciddi ciddi model olmayı düşünüyordu. İstese olabilirdi de.

Benim fotoğraflarım o kadar çarpıcı değildi. Dokuzuncu sınıfta fiziksel gelişimim adeta durmuştu ve Mel beni bu konuda hep kızdırırdı. Uzun sarı saçlarım dalgalıydı ve sürekli dolaşıyordu. Mel'in kusursuz bir yüzü ve taş gibi bir vücudu varken, ben lisede çilli ve sonradan monte edilmiş gibi duran koca kalçalı bir kızdım.

Fotoğraflara bakmak göğsümün sıkışmasını biraz olsun azaltmıştı. Mel unutulmayacaktı. Benim anılarım vardı var olmasına ama Mel'in uğradığı adaletsizlik giderilebilecek miydi? Bu konuda ciddi şüphelerim vardı. Yaşananlar doğrudan bir bilimkurgu filminden fırlamış gibiydi. Gözlerim bana oyun oynanamamışsa bile, Mel'in başına gelenlerin arkasında gerçekten Senatör'ün oğulları varsa bile, bu olayın hasıraltı edileceğini biliyordum. Kaymak tabaka siyasetçiler karşısında Mel kim oluyordu? Öfke, içimde sulanmış bir yara gibi kabardı, yaşananları kafamda tekrar tekrar döndürüyordum.

Perşembe günü otomobilimi alabileceğimi söyleyen bir

telefon geldi fakat bunun sorumlusunun kim olduğuna dair başka bir haber çıkmadı. Soru soran da yoktu. Tamamen sessizlik hâkimdi. Bu konuda ne düşüneceğimi bilmiyordum.

Bir taksi çağırdım ve o esnada üzerime bir kot ve tişört geçirdim. Ayakkabılarımı bağlarken göbeğim katman katman oldu. Sürücüye gideceğimiz yeri tarif ederken sesim titriyordu. Hiç gitmek istemiyordum aslında oraya ama yeni bir araba alacak durumum da yoktu.

Boulder şehir merkezinin normalde kalabalık olan caddeleri gayet sakindi. Kısa bir süre sonra otopark girişinde taksiden inivermiştim.

Öylece dikilip sıkıca kavradığım çantamı bir kalkan misali göğsüme yapıştırdım. Sarı renkli olay mahalli şeridi hafif rüzgârda öylece sallanıyordu. Havayı içime çektim ve belki de hayal gücümün eseriydi ama hâlâ yanmış metalin kokusunu duyabiliyordum. Araba anahtarlarım elimde, kendimi ilerlemeye zorlayana dek birkaç dakika geçti.

Otoparka girmek kolay iş değildi. Tavandaki lambalar yenilenmişti ama hâlâ çocukken Mel'le birlikte oynadığımız maytaplardan saçılan kıvılcımlar gibi patladıklarını görüyordum. Polisler bunu nasıl açıklıyorlardı peki? Lambalar patlamadan önce parçalanmıştı.

Kollarımdaki tüylerin diken diken olduğunu hissediyordum. Otopark dışarıdan daha serindi ama sebebinin bu olmadığını biliyordum. Gözyaşlarım boğazımda düğümlenmişti.

Kendime Mel'in arabasının olduğu yere değil, ileri bakmam gerektiğini söyledim. Doğruca arabama ulaşmalı ve buradan defolup gitmeliydim ancak Mel'in arabasının bulunduğu noktada çakılıp kalmıştım. Beton zemin tıpkı üzerindeki demir kirişler gibi yanmıştı. Sanki biri bura-

ları katranla kaplamıştı. Yangın uzmanı değildim elbette ama betonun iki yanı da zarar görmemiş gibi duruyordu. Yanıp kavrulmuş. büzüşmüş tek bir nokta yoktu. Bir bomba nasıl bu kadar kontrollü olabilirdi?

Aptalca bir soruydu çünkü bunun bomba olmadığını biliyordum.

Yürümeye devam etmek için kendimi zorladım. Otoparkta üç beş tane araba kalmıştı. Hiçbirinde hasar yoktu. Mel'in otomobilinin hemen arkasına park etmiş olanlarda bile.

Tek başına duran arabama doğru giderken omuzlarım yeni bir ürperme ile titredi. Korkunç bir déjà vu hissi beni tamamen etkisi altına aldı. Bu travmatik olayların bir sonucu olduğuna şüphe yoktu. Neticede pazartesi gecesi tam o adamı gördüğüm noktadaydım şu an. Bu his farklıydı ama. Birinin ortaya çıkmasını ya da ismimi seslenmesini bekliyordum. İzlendiğimi hissediyordum.

Hızlıca etrafıma bakındığımda tek başıma olduğumu gördüm. Kimse gölgeler arasından beni takip etmiyordu. Aşırı tepki veriyordum ki bu gayet anlaşılabilir bir şeydi. Ama hissettiğim ürperti kaybolmadı. Kalbim güm güm atarken yolun kalanını hızla yürüdüm, parmak arası terliklerimin beton zeminde çıkardığı sesler ortalıkta yankılanıyordu.

Nefesim kesilmiş bir halde kumandadaki kilit açma düğmesine bastım. Parmaklarımın kapının kolunu kavrarken tek düşünebildiğim arabama atladığım gibi –umarım çalışırdı– bir daha asla dönmemek üzere buradan çıkmaktı.

Kapıya hızla asılıp içeri girmek üzere hafifçe kaykıldım. Gözlerim karanlık, ıssız otoparkı tarıyordu. Kalbim kontrolden çıkmıştı, damarlarıma son hızla kan pompalıyordu. Panik atak mı geçiriyordum? Daha önce bir kez

yaşamıştım bunu, annemin başına geleni öğrendiğim gün; ancak o günden beri hiç böyle karmaşık duygular yaşamamıştım. Kendimi birkaç uzun ve derin nefes almaya zorladım ve çantamı yolcu koltuğuna atıp bir kez daha etrafı kolaçan ettim.

Adamı işte o an gördüm.

Ya da beş park yeri kadar uzakta, bir kirişe yaslanmış, gölgeye benzeyen o adamı diyeyim. Birkaç saniye önce orada kimse yoktu. Mezar sessizliğindeki bu otoparkta ayak seslerini duymamış ve o heyula gibi gölgeyi görmemiş olmam mümkün değildi... eğer ki resmi olarak dünyanın en bakarkör insanı değilsem.

Parmaklarım arabanın kapısını sıkıca kavrarken nefesim kesildi. Gölge o kadar koyu ve derindi ki bir kara delikti sanki etrafındaki her şeyin ışığını emip söndürüyordu, sonra karanlıklardan koparak öne doğru kayıverdi. Kalbim duracak gibi oldu ve kendimi gözlerimi kırpmaya zorladım.

Bu bir gölge değildi. Hayır.

Çok uzun boylu bir adam bana doğru yürüyordu. Attığı her akışkan, yırtıcı adımda kocaman çizmelerinin sesi otoparkı dolduruyordu. Ama her nasılsa benim parmak arası terliklerimin sinir bozucu yankısından daha alçak bir ses çıkarıyorlardı.

Geriye doğru bir adım attım. Sağdan soldan her yandan uyarı sinyalleri almama rağmen donmuş kalmıştım, yabancı adam bana doğru yaklaşırken kımıldayamadan duruyordum.

Adam yürümüyordu. Hayır buna yürüme denemezdi. Avına doğru yaklaşan dev bir vahşi kedi gibi hareket ediyordu ve kendimi hayatımda hiç böylesine av konumunda hissetmemiştim. Adamın boyu aşırı uzundu, en az bir doksan beş vardı ve benim bir altmış beşlik bedenimin yanında Koca Ayak gibiydi.

Yaklaştıkça neden ilk anda onu bir gölge sandığımı anladım. Üzerinde bacaklarını saran, siyah deri bir pantolon ve geniş omuzları ile kalın kolları arasında gerilmiş düz siyah bir tişört vardı.

Ulu Tanrım, attığı her bir adımda tişörtünün altında kasılan ve gevşeyen boğum boğum kasları seçebiliyordum. Bu adamın taş gibi karın kaslarına sahip olduğuna tasarruf hesabımda biriktirdiğim tüm paraya bahse girerdim. Ağzım kurumuştu karşısında.

Kelimeler onu tarife kifayetsiz kalırdı.

Teni soluk renkliydi. Hastalıklı bir solgunluktan bahsetmiyorum. Bir kuzgunun kanatlarını andıran siyahlıktaki dalgalı saçlarının altında mermeri andıran bir beyazlığı vardı teninin. Saçları ise o kadar siyahtı ki yer yer laciverte çalıyordu. Güçlü ve köşeli hatlara sahip çenesi geniş elmacık kemikleriyle tamamlanıyordu. Yirmili yaşlarının sonunda ya da otuzlarının başında olsa gerekti. Dolgun, çekici dudakları kimselerin bilmediği bir espriyi yalnızca kendisi biliyormuş gibi bir edayla köşelerden yukarı doğru kıvrılmıştı.

Yüzünü oluşturan tüm uzuvlar adeta egzotik bir havayla bir araya gelmişti. Bunun sebebi belki gözlerindeki hafif çekiklik, belki de hayatımda onun gibi birini hiç görmemiş olmamdı. Vampir romanlarının kapaklarındaki erkek modelleri hatırlatıyordu bana. Onlardan birisi olabilirdi rahatlıkla...

"Bayan Cross?" Sesi viski gibi derin ve yumuşacıktı ama çenesinin sert hatları bu adamın fazla gülmediğini söylüyordu adeta. Mavi gözleri öylesine soluk bir tondaydı ki rengi yok gibiydi. O sıra dışı gözleri çevreleyen kalın ve kıvrık kirpikler gözlerine daha da tuhaf bir solukluk veriyordu. Bir an için acaba kör olabilir mi diye düşündüm. Gözlerinin duru bir güzelliği vardı. Birden fark ettim ki

adama bakakalmıştım ve o da... bana *sırıtıyordu.*

Kendime gelip dikleştim. "Sen de kimsin?"

Kaşlarından biri havaya kalktı. "İnsanları hep böyle mi selamlarsın?"

Genellikle aşırı kibardım. Ancak, tuhaf bir şekilde, karşımda açık bir tehlike görmemiş olmama rağmen kalbim yeterince yavaşlamamıştı.

"Sen hep kadınlara böyle gizlice mi yaklaşırsın?.."

"...birilerinin birkaç gün önce havaya uçurduğu otoparklarda?"

Olanların böyle alenice hatırlatılması karşısında nefesim yarı yolda tıkanıp kalıverdi bir. "Affedersin," dedim ve gözyaşlarına boğulmadan evvel arabama doğru döndüm.

Adam yüksek sesle iç geçirdi. "Demek istediğim, haklı olduğundu. Önceden bir şey söylemem gerekirdi. Çok zor günler geçirmişsindir. Senin için çok..."

Başımı kaldırıp ona baktığımda sözlerinin ardını getirmedi. Çarpıcı yüzünde karmaşık bir bakış vardı, zihninden bir kelime listesi geçiriyor da söyleyecek doğru kelimeyi bulamıyordu sanki.

Kollarımı kavuşturdum, makul olduğunu düşündüğüm bir süre boyunca bekledim ve en sonunda sabrım taştı. "Travmatik mi? Stresli mi? Üzücü mü?"

Adam kafasını öne doğru salladı. "Yani, evet bu gibi şeyler."

Dudaklarımı büzüştürürken bir yandan da kaşlarımı çattım. "Ne istiyorsun?"

"İsmim Hunter. Savunma Dairesi'nden geliyorum."

"Savunma Dairesi mi? Onların bu konuyla ne ilgisi var ki? Yani, şurasını iyi biliyorum ki gördüğüm şey..."

"Tamam tamam. Ne gördüğün hakkında konuşmaya gerek yok." Kollarını kavuşturdu ve gövdesini saran tişörtün kumaşı iyice gerildi.

Bir kez daha onu inceledim. Bir Savunma Dairesi memuru için tuhaf bir kılıktaydı. Kaşlarımı çatarak kavuşturduğu kollarına baktım. Bu adamın çok sıkı bir egzersiz programı olduğuna emindim. "Pazartesi gecesi görüştüğüm memurlarla birlikte mi çalışıyorsun?"

"İçlerinden biri kabız olmuş gibi haller sergilediyse, o zaman evet, beraber çalıştığım Memur Zombro ve Richards ile görüşmüşsündür."

Dudaklarım gevşemeye başlamıştı. "Şey, evet, bir tanesi gerçekten de rahatsız görünüyordu..." Başımı kaldırdım ve onun ürkünç solukluktaki gözleriyle beni süzdüğünü fark ettim. "Ben onları Ulusal Savunma'dan sanmıştım?"

"Öyle olduklarını mı söylediler?"

Bu bir cevap değildi fakat daha fazla detay duymayı beklerken bundan fazlasını alamayacağımı anladım.

"Bir soyadın var mı?"

"Yok."

"Yok mu?"

Hunter başıyla onayladı.

"Buraya olanlar hakkında soru sormaya mı geldin?" diye sordum. Avuçlarım terlemeye başlamıştı. Bir şeylerin yolunda gitmediğini hissediyordum.

Yüz ifadesinde bir değişme olmadı. "Hayır."

Bir kimlik sorsam fena olmaz diye düşünüyordum ki ben daha ağzımı açamadan Hunter öne doğru bir adım attı ve beni sıkıştırdı. Sırtım arabaya dayandı ve gerileyecek yerim kalmadı. Aniden içime çektiğim nefesle birlikte kalbim iyice hızlanmıştı. Erkeksi baharatlı parfümünün kokusu beni sarmıştı. "Öyleyse ne için buradasın?"

Başını yana eğdi ve soluk mavi gözleri beni bir kez daha süzüp tekrar yüzümde sabitlendi. Bakışlarının yoğunluğu sinir bozucuydu. "Senin için."

"Benim mi?" diye ciyakladım.

"Burada olmamın sebebi sensin," dedi. Kavuşturduğu kollarını çözdü ve öne doğru eğilerek bir elini omzumun yanına, arabama dayadı. Başını öne eğmesiyle birlikte yüzlerimiz arasında sadece birkaç santim kalmıştı. "Eve gitsen iyi olur."

Ondan duymayı beklediğim şey bu değildi. "Anlamadım?"

Diğer eliyle saçımın bir tutamını yakaladı ve ben o an donup kaldım. Saçımı aramızda tutarak açık sarı saç tellerimi inceledi. "Dedim ki eve gitsen iyi olur. Bu haftanın geri kalanında izin al... ya da belki bir aylığına izin al. Arabanı almak için buraya gelmen akıllıca değildi."

Saç tellerimi uzun parmağına dolamasını seyrediyordum ve sonra gözlerimi kaldırıp onun gözlerine kilitlendim. Kesik kesik nefes almaya başlamıştım, yanaklarıma ateş basmıştı. Bu kadife sesli ve garip bakışlı adam inanılmaz seks feromonları yayıyordu çünkü bir anda ikimizi yatakta birbirimize dolanmış halde hayal ettim. Karşıma çıkan yabancılarla böyle fanteziler geliştirme huyum hiç yoktu, özellikle de sapık gibi saçlarıma dokunanlarla.

Bu çok tuhaftı.

Stresle birlikte coşmuş hormonlarıma dizgin vurarak eline bir tane indirdim. "Yapma bunu."

Dudaklarının bir kenarı yukarı doğru kıvrıldı. "Neyi yapmayayım?"

"Saçıma dokunma." Loş otopark hâlâ boştu. Yüce Tanrım, burada olmamam gerekirdi benim. Onu bir kez daha inceledim, deri pantolonuna ve motorcu çizmelerine baktım. Emniyet mensuplarının çoğu takım elbise ya da en azından kumaş pantolon giymez miydi? Peki ya bu adamın silahı neredeydi? Üstelik diğer memurlar onun gibi saçlarımı okşamamıştı. Bu adam her şeyiyle uygunsuzdu

Bu kadar yakınıma sokulmasına izin vermeden önce kimliğini sormalıydım çünkü şu an arabam ile yerinden

milim kımıldatmanın mümkün olmadığından emin olduğum o kas duvarı arasında sıkışıp kalmıştım.

Korkunç gerçeği fark ettiğim an buz gibi bir dehşet duygusu beni iliklerime kadar titretti. Bu adam Savunma Dairesi'nden ya da Ulusal Güvenlik'ten filan değildi. Panik içimde büyürken, silah olarak kullanabilir miyim diye düşündüğüm anahtarlarımı elimde iyice sıktım. Tanrım. ne diyordum ben? Anahtarları silah olarak kullanmak filan? Sanki şu adamı bu şekilde durdurabilecektim de. Adam parmağının tek hareketiyle beni buradan ta Meksika'ya savurabilirdi.

"Herhangi bir sorun yoksa, ben... ben eve gidiyorum." Sesim titriyordu ve arzuladığım otoriter tondan yoksundu.

Hunter bana sonsuza dekmiş gibi gelen bir süre boyunca kımıldamadı. Kalbimin gümbürtüsü kulaklarımda uğulduyordu fakat sonra Hunter geri çekildi, bakışlarını bir an olsun gözlerimden ayırmıyordu. "Öyleyse eve git."

Tuttuğum nefesimi titreyerek bıraktım. Bunu ikiletmeye hiç niyetim yoktu.

Hızla arkamı dönerek arabanın içine girdim ve kapıyı kapattım. Titreyen parmaklarımla anahtarı kontağa soktum ve *–Tanrı'ya bin şükür–* motor gümbürdeyerek çalıştı. Çabucak camdan dışarı baktığımda Hunter'ı göremedim. Hiçbir yerde yoktu. Sanki hiç orada olmamıştı. Otomobili vitese takıp bulunduğum yerden hareket ettim. Lastikler gıcırdıyor ve kauçuk kokusu çıkıyordu. Ancak Hunter'ın zehirleyici baharatlı parfümü ve tıraş kremi kokusu hâlâ burnumdaydı.

5. Bölüm

Doğruca eve gitmedim. Neden bilmiyorum ama içimden gelmemişti. Ellerim hâlâ titrediğinden, direksiyonu araç kullanma yaşını çoktan aşmış bir nine gibi sıkı sıkıya kavramıştım.

Kimdi bu Hunter denen adam? Savunma Dairesi'nden bir memur olmadığı kesindi; tabii eğer kurum takım elbisenin yerine deri pantolonu ve sıfıra vurulmuş saçların yerine de *gerçekten* yumuşacık görünen saçları benimsemediyse. Off, kesinlikle çok güzel saçları vardı.

Ne diye adamın saçını başını düşünüyordum ki?

Hunter SD için çalışmıyorsa, o zaman kimin için çalışıyordu? Peki ya Ulusal Güvenlik ne alakaydı? Bu iki grup birlikte mi çalışıyordu? Aklım o kadar karışmıştı ki kafamı direksiyona vurmak istiyordum. Bu bir işe yarayacaktı sanki de.

Şu an beynim ne kadar bu sorularla meşgul görünse de, pazartesi gecesine dair anılarım hâlâ çok tazeydi. Birdenbire ortaya çıkan, insanüstü bir hızla –gözlerimle takip edebileceğimden çok daha hızlı– hareket eden ve sonrasında bir arabayı havaya uçurmaya ve arkadaşımın hayatını sona erdirmeye yetecek kadar güçlü bir ışık yayan bir adam görmüştüm. Kendimi delirmiş gibi hisse-

diyordum, muhtemelen Mel de kendini böyle hissetmişti Phillip'in bir... ampule dönüştüğünü gördüğünde ama ben ne gördüğümden çok emindim.

Bir süre amaçsızca dolaştıktan sonra soluklaşan öğleden sonra güneşi Boulder caddelerine vururken eve dönmeye karar verdim.

Yaşadığım dört katlı apartmanda çoğunlukla orta yaşlı kiracılar oturuyordu. Çok azının çocuğu olduğundan, ortalık genellikle sessiz sakindi. Mel buranın kendisine hep huzurevini hatırlattığını söylerdi. Haksız sayılmazdı aslında.

Otomobilimi bana ait park yerine çektikten sonra apartmanın açık kapısından girip metal merdivenlere yöneldim. Paranoyak bir manyak gibi beş saniyede bir arkamdan gelen var mı diye kontrol etmediğim için kendimle gururlanarak dördüncü kata ulaştım ve bir dahaki sefere kendime giriş kattan bir ev tutmam gerek diye aklımın bir köşesine yazdım.

Market dönüşü aldıklarımı taşımak tam bir işkence oluyordu bana.

Uzun ve dar sahanlık boyunca ilerlerken bu tür dünyevi sıkıntılara odaklanmak bana iyi gelmişti. Normale yakın bir ruh halini korumanın belki de tek yolu, bu gibi anlamsız konuları düşünmekti. Böylelikle hayatımın bayat bir ekmek gibi un ufak olduğu hissine kapılmıyordum.

Dairemin kapısının önünde durdum ve anahtarımı kilide sokarken başımı hafifçe yana eğince saçlarım gözümün önüne düştü. Başımı kaldırıp birbirine dolanmış dalgalı lüleleri geriye attım ve iç geçirdim.

Her şey düzelecekti. Tıpkı daha önce...

Ensemden aşağı keskin bir ürperti indi. O kadar güçlü bir histi ki bunu göz ardı edemezdim. İnsanı tepeden tırnağa saran, ağır ve karanlık bir duyguydu. Boğucuydu.

Yine izleniyordum. Kapıyı bir santim kadar aralayıp omzumun üstünden geriye, sahanlığa baktım.

Orada bir adam duruyordu -*aman Tanrım!*- otoparktaki adamdı bu. Hunter değil. Öteki adam.

Adamın kum rengi gözleri koridorda daha da açık görünüyordu. Elleri keten pantolonunun ceplerinde, eteklerini pantolonun içine sokulmuş ütülü polo yaka tişörtüyle orada gayet zararsızmış gibi duruyordu. Bir erkek giyim markasının yürüyen –şey, daha doğrusu, dikilen– ve nefes alan bir reklamı gibi görünüyordu. Adamla göz göze geldik ve bana hafifçe gülümsedi.

Boğazımdan aşağı korku dolu soğuk bir nefes indi.

Hızla kapıyı ardına kadar açtım ve arkamdan kilitledikten sonra çantamda cep telefonumu aramaya başladım. Polisi aramam ve buradan hemen çıkmam gerekiyordu. Parmaklarım tuşların üzerinde gezinirken...

Omzumu kavrayan bir el beni geriye döndürdü. Çantam kolumun altından kayıp halı kaplı zemine düşerken çığlığı bastım.

Koridordaki adamla karşı karşıyaydım. Bir an jetonum düşmedi çünkü bu adamın dairemin içinde olması imkânsızdı. Onu şimdi sahanlığın öbür ucunda görmüştüm. Kimse bu kadar hızlı hareket edemezdi. Hiçbir insan.

Bu adam insan değildi ki.

Adamın kolu yılan gibi havaya kalktı ve elimdeki telefona vurdu. Telefon hemen yandaki duvara öyle şiddetle çarptı ki alçı panelde bir delik açtı ve paramparça oldu.

"Kusura bakma," dedi adam. "Polisi aramana izin veremem."

Geriye çekilip mutfak tezgâhına dayandığım anda panik beni tamamen sarmıştı. "Ne... ne istiyorsun?"

Yüzündeki o tuhaf, gergin gülümseme hiç kaybolmuyordu. "Şimdiye dek anlamış olman lazım."

Anlamıştım. Her hüceremle bunun bir ölüm kalım meselesi olduğunun bilincindeydim. Bu adamın kaşla göz arasında evime nasıl girdiğinin bir önemi yoktu. Buraya oldurmeye gelmişti, önemli olan buydu. Sebebini de biliyordum; Mel'in anlattıkları ve otoparkta gördüklerim yüzündendi.

Damarlarıma adrenalin hücum ederken kaslarım kasılmıştı. İçgüdülerim kontrolü ele geçiriyordu. Hayır, bu rezil apartman dairesinde ölmeyecektim.

El yordamıyla arkamdaki tezgâhın üstünde bir şeyler aranmaya başladım ve parmaklarım dört yuvalı bir ekmek kızartma makinesinin köşesine değdi. Olabilecek en iyi silah değildi ama işe yaramak zorundaydı. Kablosunu duvardan söktüğüm gibi saldırgana fırlattım. Öyle kız gibi de fırlatmadım. Lisedeyken beyzbol oynamıştım ve üniversitede birkaç sene takım bile çalıştırmıştım.

Böylesi bir atış mutlaka ona zarar verirdi.

Gel gelelim ekmek kızartma makinesi... adama çarpmadı. Makine... makine havada durdu, biri zamanı durdurmuşçasına öylece asılı kaldı.

Nefesim ciğerlerimden fırlayarak boşaldı adeta. "Olamaz."

"Bu yaptığın hiç hoş değil." Elini yana doğru salladı ve ekmek kızartma makinesi duvara çarparak, zararsızca yere düştü.

Tezgâhtan şimşek gibi uzaklaşıp kalın saplı bir lambayı kavradım. Lambayı bir sopa gibi savurdum. Bağırarak ona saldırdığım an lambanın görünmeyen bir güç tarafından ellerimden çekilip alındığını hissettim. Sonra da gidip kanepeye çarptı.

Hayır. Hayır. Hayır. Bu da neyin nesiydi böyle? Tekrar mutfağa yönelip yıllardır tezgâha dayalı duran beysbol sopasını almaya giderken göğsümde hissettiğim baskı iyice ağırlaşmıştı.

Adam önümde belirdi, artık sırıtıyordu, yaptıklarından eğleniyormuş gibiydi. Zınk diye durdum. Geri çekildim, tepeden tırnağa dehşete kapılmıştım.

"Mücadele etmenin hiçbir anlamı yok Serena." Yavaş ve kararlı adımlarla bana doğru ilerledi. İsmimi biliyor olmasına hiç şaşırmamıştım. "Ama eğlenceli olduğu da bir gerçek."

Kapıya doğru seğirttim, dışarı çıkmak tek hayatta kalma umudumdu.

Önümde belirip çıkışı kapattı. Vücudunun hatları bulanıklaşmıştı ve mum ışığı gibi titreşiyordu. O kadar hızlı hareket ediyordu ki bedeni ona yetişemiyordu sanki.

Sendeleyerek geri çekildim, gözlerim kocaman açılmıştı. Korku içinde adamın gözlerinin genişlemesini ve beyaza dönen gözbebeklerinin işlenmiş pırlantalar gibi parlamaya başlamasını izliyordum.

"Bu senin şahsınla ilgili bir şey değil bebeğim." dedi. Sanki bana adres sorar gibiydi, öyle rahat bir tavırla konuşuyordu. "Daha ziyade yanlış arkadaş, yanlış zaman ve yanlış yer diyelim."

Avazım çıktığı kadar bağırmak üzere ağzımı açtım fakat adam birden dibimde bitti. Boğazıma yapışan eli çığlığımı yarıda kesti. Beni kaldırıp ayaklarımı yerden kesti ve geriye doğru fırlattı. Başım olanca hızıyla duvara çarptı. Gözlerimin önünde şimşekler çaktı. Boynumun etine gömülen parmakları nefes boruma bastırıyordu.

O an kontrolümü kaybettim.

Boğazıma yapışmış elini kavrayarak tekmeler savurdum, debelendim fakat adamın sıra dışı bir gücü vardı. Parmaklarımı onun parmakları ile derimin arasına sokamıyordum. Adam benim direnişimi sakince izlerken tekmelerimden hiç etkilenmiyordu. Acı kafamın arkasına doğru yayılıyor, hava almak için çabalarken boğazım kor-

kunç biçimde yanıyordu ama hava alamıyordum. Ellerine vururken hareketlerim yavaşlamıştı; vazgeçmeyi, bu şekilde gitmeyi reddediyordum.

Öne doğru eğildi ve alnını alnıma dayadı. "Debelenmeyi bırakırsan daha kolay olur," diye mırıldandı. "Bırak kendini. O zaman daha çabuk biter."

Bakışlarımla ona yalvardım ama adam –bu şey– yavaşça başını iki yana salladı ve dilini şaklattı. Benimle oynuyordu. Muktedir olduklarını düşününce, istese beni yakıp kül eder ya da boynumu tek harekette kırıverirdi ama o işi uzatıyordu.

Gözlerim kararmaya başlamıştı amansız ve dehşet verici bir karanlık yavaş yavaş görüş alanımı kaplıyordu. Pes edersem geri dönüş olmadığını biliyordum. Son bir çabayla elimi savurup saldırganın gözlerini tırmalamaya çalıştım.

Bu hamlemden kolaylıkla sıyrıldı ve bir kahkaha patlattı; *kahkahalarla gülüyordu*. O an hayatta duyup duyacağım son şeyin bu soğuk, korkusuz kahkaha olduğunu düşündüm.

Ancak öyle olmadı.

Dairenin içinde yüksek bir patlama sesi yankılandı ve bunun üzerine saldırgan kafasını yana çevirdi. Omzumun üstünden baktığımda kutu kadar balkonun cam kapısının ortasına açılmış bir delik gördüm. Delik bir örümcek ağı gibi yayılıp kapının dört köşesine kadar ulaştı. Camın ardında, balkonda o kadar karanlık bir gölge vardı ki güneş tutulmasına neden olmuş gibi bir etki yaratıyordu.

Cam parçalanarak rüzgâr çanı gibi şıngırtıyla yere döküldü ve o gölge içeri girdi. Bir buz tabakası –*evet, bildiğimiz buz*– mutfak duvarlarına yayılarak her tarafı ince, kaygan bir tabaka halinde kapladı.

Adam beni bıraktı. Dizlerimin üzerine yere düşünce iki büklüm oldum ve zedelenmiş gırtlağımdan içeri hava teneffüs etmeye çabaladım.

"Arum," dedi adam.

Ciğerlerim havasız kalmış hücrelerimi canlandırmak için ekstra kapasiteyle çalışırken dönüp kıç üstü oturdum. Gördüğüm şey... *aman Tanrım*... bu bir halüsinasyon olsa gerekti.

Gölge saldırgana doğru atıldı, mutfağımda uçarak ilerlerken şekle bürünüyordu. Adama adeta kamyon gibi çarptı ve onu kanepenin arkasına doğru devirdi.

Duvara dayanarak bakışlarımı kaldırdım.

Bir sürü gölge girdap gibi dönüyor ve her bir korkunç dönüşün ardından yaratık daha da şekilleniyordu. Boştaki kâğıtlar havaya savruluyordu. Pencereleri kapatan perdeler uçuşuyordu. Duvardaki ucuz tablolar sallanıyordu. Kara gölgenin içinde iki bacak, bir gövde, kollar ve geniş omuzlar oluştu. Sonra odadaki her şey durdu. Kâğıtlar kuğu gibi yerde yatıyordu. Perdeler az önceki gibi hareketsizleşmişti. Gölgelerin girdabı da durdu ve ortaya bir adam çıktı.

Ağzımdan çıkan hayret nidası sessizliği böldü.

Az önceki gölgenin yerinde uzun boyu ve ezici gücüyle Hunter dikiliyordu. Yüzündeki ölümcül gülümseme, kazanacağından emin olduğu bir kavgaya girmekten nasıl da memnuniyet duyduğunun bir göstergesiydi.

Diğer adam ayağa kalkmıştı, iki yana sarkıttığı ellerini bir sıkıp yumruk yapıyor, bir gevşetiyordu. Altın renkli parlak yüzü şu an kireç gibi bembeyaz kesilmişti. O pırlanta renkli gözler korkuyla dolmuştu. "Gerçekten bunu yapmak istiyor musun?" Hunter'ın derin, kadife gibi sesi gök gürültüsü misali ortalığı inletti.

Adamın dudakları ağzından çıkan bir hırlamayla gerildi. O an ağzından dışarı köpek dişleri fırlayacak diye bekledim içten içe. Diş miş çıkmadı ama vücut hatları bir kez daha bulanıklaşan adam Hunter'a doğru uçtu. Bütün

bedeni yayının gidip geldiği bir televizyon gibi yanıp sönüyordu.

Parlak bir ışık tüm odayı doldurdu; adamdan geliyordu bu ışık. Hâlâ oradaydı ama... ama ışıktan yapılmıştı. Işıktan yapılmış katı, insansı bir biçimi vardı.

Tıpkı Mel'in anlattığı gibi diye düşündüm. Ayaklı bir ampuldü bu.

Ampul, kollarını geriye doğru çekti. Beyazımsı-kırmızı bir ışık çatırdayarak ortaya çıktı ve dönerek kolundan aşağı inmeye başladı. Bunun aynısını otoparkta da görmüş olduğumdan, o an düşünmeyi bıraktım. Ayağa fırlayarak beysbol sopasını kaptım.

Her şey çok hızlı gelişti.

Sopayı tüm gücümle Ampul'e savurdum. Sopa, havayı bir hançer gibi ikiye bölerek döndü.

Ampul'ün kafası bana çevrildi. Hunter araya bir küfür sıkıştırdı.

Ampul elini kaldırdı, sopayı yakaladı. Dumanlar çıkarmaya başlayan metal sopa içe doğru çöktü ve sonra yanıp küle dönüştü.

"Siktir," dedim ve bir adım geri çekildim.

Adam elini salladı ve ben daha gözümü kırpmaya fırsat bulamadan kendimi havada buldum. Bir bez bebek gibi geriye doğru uçtum ve duvara yapıştım. Acı, içimi bir bıçak gibi kesti. Yere düştüm ve bunu hiçbir şekilde yavaşlatamadım.

Ben orada kendimi kaybetmek üzereyken ikisinin birbirlerine girdiklerini duydum. Bilincimi yitirmemek için savaşıyordum çünkü madem bu Ampul arabaları havaya uçurabiliyor, demir sopaları yakalabiliyor ve bana elini bile sürmeden odanın diğer ucuna fırlatabiliyordu, o zaman Hunter'ın da karşısında pek şansı olmazdı.

Beynimde çarpışan bölük pörçük düşüncelerimin ara-

sında bir imge belirdi: annem. Onu neden gördüğümü bilmiyordum. Belki de her daim onun tanıdığım en güçlü insan olduğunu düşünmemden kaynaklanıyordu. Annem soygundan sonra hayata asılmıştı. Müthiş bir savaşçıydı.

Parmaklarım halının tüylerine gömülürken annemin o görüntüsüne tutundum. İliklerimde hissettiğim acılar içinde kendimi ayağa kalkmaya zorladım.

Ampul ve Hunter hâlâ dövüşüyorlardı. Hunter o kadar hızlı darbeler savuruyordu ki Ampul ayakta kalmakta büyük zorluk yaşıyordu. Ölümcül bir dansın tarafları olarak birbirlerine girmişlerdi; Ampul'ün kör edici ışığına karşılık Hunter, hâlâ Hunter görünümündeydi ve derin amansız gölgeler oluşturuyordu.

Etrafında dönen Hunter, Ampul'ü ensesinden yakaladı ve onu omzunun üstünden atarak yere yapıştırdı. Hunter kaşla göz arasında Ampul'ün tepesine çökmüştü.

Hunter'ın altında kıvranan Ampul'ün şekli titreşmeye başladı ve sonra ışığı soluklaşarak insan görünümünü ortaya çıkardı. "Yap hadi pis *asalak*. Ama yapamazsın..."

Hunter adamın boğazına yapıştı ve kafasını geriye itti. "Son dakika sohbetlerinden hoşlanmam. Defolup gitme zamanı Parlak Çocuk."

Sonra Hunter diğer elini Işın Kılıcı'nın göğsüne doğru indirdi. İki büklüm dururken görebildiğim kadarıyla Hunter'ın kolunun yarısı dumana dönüşmüş ve sonra yok olmuştu ama sonra kendimi oturur konuma getirdiğimde Hunter'ın ne yaptığını gördüm.

Kolu katı hale geldi ve eli –*inanamıyordum buna*– eli Işın Kılıcı'nın göğsüne girdi, onun *içindeydi*.

Elimi ağzıma yapıştırdığım an yükselen çığlığım boğuklaştı. İçinde bulunduğum bu korkunç durumda gördüklerimin hangi birine şaşıracağımdan emin değildim. Ampul'ün beni öldürmek istemesine mi? Onun bir Ampul

olmasına mı? Hunter'ın bir anda kendini gölgeye dönüştürüp sonra da elini birinin *içine* sokabilmesine mi? Seçenekler sınırsızdı.

Ampul yattığı yerde geriledi, ağzı sessiz çığlığıyla açılıp kapanıyordu. Hunter üzerine eğildi ve başını onunkiyle hizaladı. Onu içine çekiyor gibi görünüyordu. Yaptığı şey Ampul'ün yanıp sönmesine neden oluyordu. Bir insandı. Bir Ampul. İnsan. Ampul.

Sonra Hunter geri çekildi, kolunu Ampul'ün içinden çıkardı. Tamamen katı hale dönmüş ve kolları yana düşmüştü. Yanakları güneşte fazla kalmış gibi kızarmıştı. Hunter gözlerini açtı.

Duvara iyice sırtımı yapıştırarak tuttuğum nefesimi hırıltılı bir sesle bıraktım. Ampul'e bunu yapabilen, bana kim bilir neler yapmazdı?

Yerde yatan Ampul kımıldamıyordu. Işığı sönmüş, geriye bana insan görünümlü bir denizanasını hatırlatan sefimsi bir kabuk bırakmıştı. Kollarında ve bacaklarında damarlarının oluşturduğu ağlar rahatlıkla görülebiliyordu. Ampul'ün parmakları bile vardı.

Ayrıca Ampul ölmüştü.

Hunter çevik bir hareketle ayağa kalktı, soluk mavi gözleri bana sabitlenmişti. Evet. O insan değildi. Kabul edilebilir tuhaflık seviyesini çoktan geçtiğime karar verdiğim an o olabilirdi ama işin aslı dizlerime kadar gömülmüş durumdaydım bu saçmalıklara.

Ampul'ün bedeninin çevresinden dolandı ve benim önümde durdu. "Sana *doğruca* eve gitmeni söylediğimi hatırlıyorum Bayan Cross."

Güç bela ayağa kalktım, geriye kaçarken yana doğru yalpalıyordum. Her yerim ağrıyordu ve ayakta durmak acı veriyordu. "Yaklaşma bana."

Kaşlarından teki havaya kalktı. "Öyle bir niyetim yok-

tu aslında ama en azından 'hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim' filan gibi bir şey bekliyordum."

"Sen insan değilsin," dedim usulca.

"Bunun senin hayatını kurtarmış olduğum gerçeğiyle pek bir alakası yok," diye cevapladı.

Dediği gibi olsa da, umurumda değildi. Evimde yatan ölü bir... şey vardı ve karşımda da ne idüğü belirsiz başka bir şey duruyordu. "Teşekkür ederim ama lütfen..."

"Bu pek olmadı ya, neyse. Biz..."

Bu esnada bana doğru bir adım atınca çığlığı bastım. "Sakın dokunma bana!"

Hunter yüksek sesle nefes verdi. "Bunun için zamanımız yok."

Elinin Ampul'ün göğsünde kayboluşu gözümün önünden gitmiyordu. Koridora doğru ufak ufak ilerlerken göğsümdeki baskı artıyordu. "Sen insan değilsin," diye tekrarladım bir kez daha çünkü bunu kabullenmek için duymaya ihtiyacım vardı.

Gözlerini kapadı, yüzü sabırsızlıkla gerilmişti ve gözlerini tekrar açtığında simsiyah gözbebekleri daha da genişlemiş gibi görünüyordu. "Bu kısmı iyi anlamışsın. aferin."

Göğsüm hızla inip kalkıyordu. "Sen... sen nesin?" Bakışlarım yerde yatana döndü. "*O* ne?"

Bir an duraksadı ve sonra başıyla yerde yatan nesneyi işaret etti. "O bir uzaylı. Ben de uzaylıyım. Hepimiz uzaylıyız. Aslına bakarsan her yer uzaylı kaynıyor. o yüzden de gitmemiz gerek. Şimdiye kadar biri polisi aramıştır mutlaka."

Gözlerimi ona dikmiştim. "Uzaylılar mı?"

Hunter başıyla onayladı. "Uzaylılar."

Ağzım kendiliğinden açıldı ve çığlık atacağımdan emindim çünkü o anda yapılacak tek doğru iş bu gibi go-

rünüyordu. Çığlık atmak. Neden olmasın? Görünüşe bakılırsa ortalık uzaylı kaynıyordu.

Hunter öne doğru fırladı ve beni omuzlarımdan yakaladı. "Bunun için kesinlikle zamanım yok. Bunun için zamanımız yok."

Beni çekip göğsüne yapıştırdı ve başını öne eğip ağzını benimkine hizaladı. Bir an için beni öpeceğini sandım. İşin komik yanı, o esnada aklımdan geçen şey, onu hiç tanımadığımdı. Bir uzaylı, daha doğrusu katil bir uzaylı tarafından öpülmek üzere olduğum değil. Sorun, onu hiç tanımıyor oluşumdu. Evet, resmen kafayı yemiştim.

Hunter'ın dudakları benimkilere dokunmadı ama neredeyse dokunmuş kadar oldu. Soğukluğunu hissedebiliyordum ve zihnimin derinlerinde tadının ve dokusunun nasıl olduğunu merak ediyordum. Fakat sonra ağzı benimkine dokundu. Dudakları serin ve dolgundu. Şaşkınlık içinde ben de ağzımı açtım. Tadı kar gibiydi; karanlık ve koyu bir şeyi hatırlatıyordu, çikolata gibi. Ama Hunter beni öpmüyordu.

Beni *içine çekti.*

6. Bölüm

Bunu ona yaptığım için bana ne söylense azdı: özellikle de onun emniyetinden sorumlu kişinin ben olduğum düşünüldüğünde. Bu ironi kesinlikle sıkı bir kahkahayı hak ediyordu ve yaptığım şey onun bu kırılgan ruh halinde işleri hiç de kolaylaştırmayacaktı. Bunun benim kendimi hiçbir şekilde kontrol edemediğimi ispatlayan en taze kanıt olması da cabası. Sabır, anlam veremediğim bir erdemdi.

Ama onun mızmızlanmaları için de zamanımız yoktu.

Etrafına yaydığı enerji halkası koyu mor renkteydi ki bunun anlamı sinirden kendini kaybetmek üzere olduğuydu. Bu gayet anlaşılır bir durumdu; evinin ortasında ölü bir uzaylı yatıyordu. Fakat onu tutup kendime çektiğimde enerji alanında dolaşan başka bir şey dikkatimi çekti. Mor halkaların arasındaki ince kırmızı çizgiler; tahrik olmuşluğun baş göstergesi. Çok fazla değildi. Serena oracıkta külotunu indirip üzerime atlayacak değildi ama gözümün önündeydi sonuçta. Merakımı fazlasıyla cezbetmişti.

Benim türümün böyle tatlı, minik şeylerde gözü kalırdı

Ağzımı onunkine temas ettirdiğimde kocaman açılmış gözleriyle kollarımda donup kalmıştı. Aşağı sarkık bir fiyongu andıran dolgun dudakları inanılmaz derecede

yumuşak ve sıcaktı. Bunu incelemek, talepkâr ve aç olup olamayacaklarını keşfetmek istiyordum ama vakit yoktu.

Elimi göğsüne koydum, avucum memelerinin hemen altındaydı. Parmak uçlarım o yuvarlak şişkinliklere dokunuyordu. İnanılmaz dikkat dağıtıcı bir şeydi bu. Birçoğu için bu hareket saf hâkimiyet anlamına geliyordu ve bir bakıma öyleydi de. Fakat aynı zamanda gerekliydi.

Onu içime çektim.

Normalde Luxen'le kendimi böylesine doyurmuşken üstüne bir insandan beslenmek, bifteğin üzerine dandik bir çizburger yemek gibi bir şeydi ama... offf. Serena'nın tadı –kabaran duyguları ve damarlarında dolaşan adrenalinle– enfesti.

İçime sıcaklık akıyordu. Luxenlerin ya da melezlerin –Luxenler tarafından mutasyona uğratılan insanlar– Serena'nın aksine herhangi bir anısını ya da hatırasını görememiştim. Onlar söz konusu olduğunda neyle karşılaşacağınızı hiçbir zaman bilemezdiniz. Genellikle Luxen'in ya da melezin kafaya taktığı, sürekli düşündükleri bir hatıra olurdu. Az önce öldürdüğüm tip zeki çıkmıştı. Onu emerken Luxen dün gece izlediği bir televizyon programını düşündü ki bu da Parlak Çocuk'un muhtemelen altın madeni gibi bir bilgi deposu olduğu anlamına geliyordu. Bunun için artık çok geçti. Fakat Serena'da sessizlik vardı. Ondan sıcaklık, yumuşaklık ve güneş ışığından başka bir şey gelmiyordu. Evet, işte buydu. Tadı güneş ışığı gibiydi.

Kolumu beline doladım, onu soğurmaya devam ederken kendime yakın tuttum. Tüm kasları kilitlenmişçesine kollarımda kaskatı kalmıştı ama bana direnmeye çalışmadı. Denese de başaramazdı zaten. Üstelik ben gelmeseydim, Luxen onu kolaylıkla öldürürdü.

İnsanlar öyle kırılgandı ki.

Nefesi kesilen Serena kollarımda bir kesekâğıdı gibi söndü gitti.

Soluk yanaklarına kalın lekeler yayılmıştı. Gözlerinin altında açık mor bir gölge belirmişti ve devam edersem bu gölgenin her yerine yayılacağını biliyordum. Şimdiden dudaklarının etrafını sarmıştı bile.

Devam edersem, onu öldürürdüm.

Durmak benim doğama aykırıydı. Arumlar katildiler. Ben artık SD'nin kölesi olsam da, gerçek benliğimden kaçmıyordum. Bana ya da herhangi bir Arum'a kaç yular vurursalar vursunlar, ben her zaman ne isem o olacaktım. öldürmek üzere yaratılmış bir ırkın parçası. Fakat son kontrol ettiğimde, onu öldürmemem gerekiyordu.

Üstün bir çaba göstererek ağzımı havaya kaldırdım ve aramızdaki bağı kopardım. Kafası o kadar sert bir şekilde geriye düştü ki elimi uzatıp tutmasam boynunu kırardı.

"Siktir," dedim ona bakarken. Uzun, çok uzun bir süre baygın kalacaktı.

Uyanmak, bataklıktan çıkmaya çalışmak gibiydi. Ne zaman yukarı doğru tırmansam, gözlerimi açmaya yaklaşsam, tekrar aşağı çekiliyordum. Vücudum kalkmayı reddediyordu ve rüyaların giremediği o derin uykuya tekrar düşüyordum.

Sanki gözlerimi dikmişlerdi ve nihayet onları açmayı başardığımda kör edici parlaklık karşısında hemen kapatıverdim. Başımı yan çevirip güçlükle yutkundum ve boğazımın bu kadar kurumuş olmasına şaşırdım. Gözlerim tekrar açılırken kalbim hızlanmaya başladı.

Ne cehennemdeydim ben?

Evimde olmadığım kesindi. Bu odadaki her şey fazla şık ve pahalıydı. Yanındaki ayaklı aynayla uyumlu olan köşedeki çalışma masası, paha biçilmez bir ata yadigarı

gibi görünüyordu. Kirli beyaz duvar boyunca uzanan şezlongun üzeri pofuduk yastıklarla doluydu.

Kaşlarımı çatarak başımı çevirdim.

Pek şık beyaz perdeler açık duran sürgülü kapıdan giren ılık meltemle birlikte dalgalanıyordu. Kapının ardında rengârenk saksı çiçeklerini görebiliyordum. Olmam gereken yerde olmadığım konusunda yeni bir kanıt demekti bu, çünkü elime düşen hiçbir bitki ölümden kaçamazdı. Burası yüksek bir giriş katı olmalıydı zira kalın, yapraklarla dolu ağaç dallarıyla aynı hizadaydı. Kuşların cıvıltısı yumuşacık bir koro gibiydi. Otomobil sesi yoktu. Bağırıp çağıran, gülen insanlar duyulmuyordu.

Başımın dönmesiyle mücadele ederek doğruldum ve üstümü örten battaniyeyi kaldırıp attım; giysilerimin geri kalanı neredeydi? Aptal aptal çıplak bacaklarıma bakıyordum. Kot pantolonum gitmişti. Üzerimde yalnızca eski tişörtümle puantiyeli külotum vardı.

"Bu da neyin nesi?" diye fısıldadım boru gibi bir sesle.

Yataktan aşağı sarkıttığım titrek bacaklarımın üzerinde doğruldum. *Paniğe kapılmayacaktım. Paniğe kapılmayacaktım.* Son hatırladığım şey, ayakta dikildiğim ve Hunter ile konuştuğumdu; Hunter o... *uzaylıyı* öldürdükten sonra.

Hunter da uzaylıydı. Uzaylılar gerçekti.

"Aman Tanrım." Yüzüme düşmüş karman çorman saçları elimle düzelttim.

Bakışlarım şaşaalı yatak odasında dolaştı. Öncelikle pantolonumu bulmalıydım, sonra da bir silah; muhtemelen nükleer seviyede bir silah.

Hunter beni öpmüş müydü?

Hayır? Evet. Yani, onun gibi bir şey? Beynimin şalteri inse iyi olurdu çünkü içinden tek bir faydalı bilgi çıkmıyordu. Gözüme iki tane kapı ilişti. Biri yatağın karşısın-

da, diğeri de şezlongun yanındaydı. Önce yatağın karşısındakini denedim.

Kilitliydi.

Oh ne âlâ. Kapısı dışarıdan kilitli bir yatak odasındaydım. Harika. Hemen diğer kapıya koştum ve bir banyoya açıldığını keşfettim... evimdeki yatak odasından daha büyüktü bu banyo. Yere uzansam, kollarımı iki yana açıp hiçbir tarafa değmeden üç yüz altmış derece dönebilirdim. Çok abartılıydı. Jakuzisi ve ondan ayrı, pahalı yer karolarıyla döşenmiş bir duşu vardı.

Kalbim gümbür gümbür atarken midem bulanmaya başlamıştı ve banyo kapısını çabucak kapatıp jakuzinin kenarına oturdum. Evet. Hunter tarafından bir yerlere götürüldüğüm aşikârdı. Bana ne yaptıysa, kendimden geçmiştim ve Tanrı bilir bu ne kadar sürmüştü. Bütün bunlara onun bir uzaylı olduğu gerçeği de eklenince kendimi kesinlikle güvende hissedemiyordum.

Ama benim hayatımı *kurtarmıştı*. Yoksa öyle değil miydi?

Bunların hiçbirinin sebebini anlamıyordum. Nerede olduğumu bile bilmiyordum. Avuçlarımı alnıma bastırarak gözlerimi sımsıkı yumdum. Başım nabzıma eşlik ederek zonkluyordu. Kendimi çok ağır bir humma nöbetinden uyanmış gibi hissediyordum. Her şey gerçek ötesiydi, fazla parlaktı ve aşırı karmaşıktı ama bu gerçekti.

Bir plan yapmalıydım. Nerede olduğumu öğrenmeliydim, bir telefon bulmalıydım, bir silah edinmeliydim ve *kahrolası kotumu bulmalıydım*. Ellerimi başımdan çekip banyoda etrafıma bakındım. MacGyver olmadığım takdirde silaha dönüştürebileceğim hiçbir şey yoktu çevrede.

Sadece tezgâhta bir kâse vişneli lolipop duruyordu. Çok garipti bu.

Derin bir nefes alarak ayağa kalktım. Kumaştan bir dolap gözüme ilişti ve içinde bir sürü ürün buldum sabun-

lar, şampuanlar, losyonlar ve kıyamete dek yetecek kadınlara özel bir sürü malzeme.

"Peki," diye mırıldandım, çeşitli şişeleri incelerken. Burada daha önce kesinlikle zevk sahibi bir kadın kalmıştı ya da hâlâ kalıyordu; fakat birinin yüzüne banyo tuzu atmayı planlamadığım sürece burada işime yarayacak hiçbir şey yoktu.

Lavaboya doğru gidip çeşmeyi açtım ve yüzümü yıkadım. Mahmurluğum biraz dağıldı. Sonra banyo kapısını açtım ve dikkatle yatak odasına girdim.

Ciğerlerimdeki tüm hava çekilirken olduğum yerde donup kalmıştım. Balkon kapısının orada bir gölge vardı ve bu normal bir gölge değildi. Etrafındaki her şeyin ışığını emiyordu. Kalbim acıyla atıyordu. İçgüdülerim öne çıkmıştı ve duyduğum korku ta iliklerime kadar işlemiş, buz gibi bir hisli. El yordamıyla bir silah aradım ve parmaklarım dökme demirden ufak bir bibloyu bulunca, kaptığım gibi fırlattım.

Gölge yana doğru çekilirken şekle büründü fakat biblonun çarptığı, şu an kot giymiş bir bacak görünümünde olan noktadan tok bir ses çıktı... bu bacak Hunter'a aitti ve pantolonun üzerinde bir şey yoktu. "Ne oluyor be?" diye patladı Hunter.

Açıklama yapacak halde değildim. Banyoya doğru gerilerken çığlık atmak üzere ağzımı açtım. Birden ağzımı kapatan bir el ve belime dolanan bir kol belirdi. Bu kadar hızlı hareket edeceğini bilmem, kaçmanın mümkün olmadığını fark etmiş olmam gerekirdi. Adam kahrolası bir *gölgeydi.*

Panik boğazımdan yukarı tırmanmaya başladı. Tekmeleyip debelenerek güçlü kollarından kurtulmaya çalıştım ama yalnızca bacağımı şifonyere çarpmayı başardım.

"Off Tanrı aşkına," diye homurdandı Hunter. "Kes şunu."

Dirseğimi geriye doğru savurdum ve katı bir et tabakasına gömülünce rahatladım.

Hunter bir küfür savurdu ve sonrasında ayaklarım yerden kesildi. Bir an havada asılı duruyordum, sırtım onun serin göğsüne yaslanmıştı ve sonraki an *uçuyordum*.

Yatağın ortasına düşüp de yeniden havaya sıçradığımda kısa bir çığlık attım. Bir saniye sonra üstüme sanki koca bir binanın ağırlığı çökmüştü. Sırtım döşeğe yapıştı ve bir kez daha nefessiz kaldım. En korkunç haliyle dehşet tüm vücudumu sardı ve insandan ziyade, kafeslenmiş bir hayvana döndüm. İki elimi çılgınca savurdum ama Hunter hayranlık uyandırıcı ve ürkütücü bir kolaylıkla bileklerimi yakalayıp başımın iki yanına, yatağa çiviledi. Sırtımı bükerek neresine gelirse diye ona diz atmaya çalıştım ama ağırlığını üzerime bastırdı ve bacaklarımı bacaklarının altına aldı.

Hareket edemiyordum, nefes alamıyordum. Hunter bir ton ağırlığındaydı ve bana dokunan her noktası sert ve soğuktu. Kalp krizi geçirme aşamasına yaklaştığımı hissedince tamamen hareketsiz kaldım.

"Delirdin mi sen?" diye kükredi. "Bana baksana!"

Başımı deli gibi iki yana sallıyordum ve gözlerimi açmayı reddediyordum. "Lütfen yapma..."

"Lütfen neyi yapmayayım? Seni boğup kendine gelmeni mi sağlayayım? İşe yarayabilir bence." Bir duraksama oldu ve göğsünün ağırlığını üzerimden kaldırdı. "Yüce Tanrım, ben başıma bunlar gelsin diye kabul etmedim bu görevi. Muhtemelen bacağımı deldin."

Önce bir gözümü araladım, sonra ikisini birden. Soluk mavi gözleri öfkeyle doluydu ve benimkilere sabitlenmişlerdi.

"Kafayı yemiş şımarık bebekler gibi davranmayı keseceksin mi?" diye sordu ve parmaklarının bileklerimi kavrayışına bakılırsa, beni deli gibi sarsmak istediğini anlaya-

biliyordum. "Yoksa normalleşmek için birkaç dakika daha lazım mı? Bütün gün sürdürebilirim bunu. Zaten altımda olman da hoşuma gidiyor, o yüzden hiç acele etme derim."

Gözlerim kocaman açıldı. *Gerçekten* onun altındaydım, yani *kelimenin tam manasıyla* altındaydım. Vücutlarımız insanın yataktayken yanında yatan kişinin nerelerine değmesini isterse tam o noktalarda birbirine değiyordu. Çok hafif yana kaydım ve Hunter'ın gözleri kısıldı. Uzun, kalın ve sert *bir şey* karnıma baskı yapıyordu. Yanaklarımdan ve boynumdan aşağı bir kızarıklık yayıldı. Uzaylı ya da değil, övünecek bir şeyi olan çok az erkeğe bahşedilmiş bir lütufa sahipti.

Sırıttı ve sonra azıcık geri çekildi. Yüzünün geri kalanı da şekle büründü. Hunter'ın bu biçimde ne kadar yakışıklı olduğunu her nasılsa unutmuştum. Phillip'in ya da bana saldıran adamınki gibi erkek güzeli denilebilecek türde bir yakışıklılık değildi bu. Onunki daha sertti, yabaniydi, ehlileştirilmemişti, benzerine rastlanması güç bir güzellikti.

İyi de niye ne kadar yakışıklı olduğunu düşünüyordum? Bunun cidden bir önemi yoktu, fakat bir noktada beni öldürmeye çalışmadığını anlamıştım ve... şu an derin derin nefes almamın korkuyla bir alakası yoktu.

"Sakinleştin mi?" diye sordu.

"Sen bir..."

"Bir kez daha uzaylı dersen seni azıcık boğacağım. Anladın mı?" Sesindeki tonlamaya bakınca ciddi mi olduğunu, yoksa şaka mı yaptığını anlayamamıştım. "Benim ne olduğum meselesini çoktan açıklığa kavuşturduk. Ben sağda solda sen insansın diyerek dolaşıyor muyum?"

Ağzım açık kalmıştı. "Tamam da bu farklı bir şey!"

"Nesi farklıymış?" diye sordu.

"Sen Dünya'dasın!"

Sırıttı. "Yani. Buna itiraz edemem."

Bu cevap beni kızdırmıştı. "Bana ne yaptın?"

"Ne zaman?"

Parmaklarım boşlukta çaresizce açılıp kapanıyordu. "Beni öper gibi yaptın ya hani?"

"Seni öpmedim," diyerek burun kıvırdı.

Her nedense, bunu söyleme biçimini hakaret gibi algılamam gerektiğini hissetmiştim. "Peki, ağzını benimkinin üzerine koyduğunda diyelim? Oldu mu şimdi, anladın mı?"

Hunter'ın sırıtması daha da yayıldı. "Sen bayağı kavgacı bir kızsın ha?"

"Senin kıçına tekmeyi basayım da gör o zaman kavgacıyı," diye karşılık verdim.

Başını geriye atan Hunter olabilecek en gizemli şeyi yaptı. Kahkaha attı. Bana doğru. Derinden gelen katıla katıla attığı kahkahası beni muhtemelen çok yanlış sebeplerden ötürü titretmişti.

Sonra kahkahası geçti ve başını öne eğdi. "Senden beslendim."

"Benden mi *beslendin*?"

"Evet. Enerjinin bir kısmını senden aldım, yaşam gücünden faydalanmak gibi bir şey yani," dedi ve suratındaki gülümseme bundan hiç de pişman olmadığını anlatıyordu.

Yüzümü buruşturdum. "Karabasan filan gibi bir şey misin sen?"

"Yani, efsaneler nasıl ortaya çıkıyor sanıyordun? Ayrıca bana sana zarar vermişim gibi bakmayı kes. Seni öldürecek kadarını emmedim. Yalnızca iki gündür uyuyorsun. Biraz çikolata yersen, hiçbir şey yaşamamış gibi kaldığın yerden devam edersin."

Onu doğru duyduğumdan emin değildim. İki gün mü? Demek ki bugün cumartesiydi. İki koca gün yitirmiştim

"Beni iki gün boyunca baygın mı yatırdın? Bu pek sağlıklı bir şey olmasa gerek."

Kaşları çatıldı. "Ölmüş olabilirdin."

Ulu Tanrım, ona vurmak istiyordum. "Benden *beslenmişsin* ahbap. Bunun ne derece ciddi bir sorun olduğunu bile kestiremiyorum. Bu kabul *edilemez*."

"Kabul edilemez olan şeyin ne olduğunu ben sana söyleyeyim: Bana bir şeyler fırlatman." Yüzünde meraklı bir ifade belirdi. "Neden fırlattın bana o bibloyu?" Ben cevap vermeyince çenesinde bir kas seğirdi. "Bana cevap vermeyecek misin? Yoksa üçüncü kez kendimi tekrar mı edeyim? Sen bilirsin. Kendi konuşmamı dinlemeyi severim."

Bir saniye içinde öfke ve rahatsızlık içimde kabardı. Ukala tavırları beni kızdırmıştı. Aynı şekilde bedenimin ona verdiği tepkiye de kızmıştım. Birçok yerim karıncalanıyordu.

"Kalk üstümden." Onu itmeye çalıştım ama işe yaramadı. "*Hemen* kalk üstümden!"

"Yoksa ne olur?" Başını yana eğmesiyle beraber dudaklarımız arasında yalnızca birkaç santim kalmıştı. "Sırada ne var? Duvardaki tabloları alıp kafama mı geçireceksin?"

"Olabilir," diye şarladım.

"Öyleyse kalkmana izin veremem."

İnanamayan gözlerle ona baktım ve "Bunu yapamazsın!" diye bağırdım. "Kalk üstümden!"

Kaşlarından biri havaya kalktı. "Yapamaz mıyım? Kesinlikle *yapabilirim*."

İyice ateş basmıştı bana. Kendimi kavurucu güneşin altındaymışım gibi hissediyordum. Karnımdaki kaslar gerilmişti. "Kast ettiğim bu değildi ve bunu sen de biliyorsun."

"Ya, demek öyle... demek öyle."

Adam tam bir, Off Tanrım, tek kelime edecek halim yoktu.

Upuzun bir dakika geçti aradan ve sonra parmaklarını tek tek açarak bileklerimi bıraktı. Ardından su gibi akıcı, inanılmaz derecede hızlı bir hareketle üzerimden yuvarlandı ve ayağa kalktı. Tanrım, adam hem uzaylı, hem insan, hem de ninjaydı.

Doğruldum ve yatağın kenarına adeta devrildim. Karman çorman saçlarımın arasından Hunter'a ilk kez adamakıllı baktım. Otoparkta savunmasız yakalanmıştım ve evimde de çok korkmuştum; bu yüzden her iki seferde de ona rahat rahat bakamamıştım ve şu an tüm insansı güzelliklerini önümde sergilerken onu lıkır lıkır içtim.

Off bu neydi böyle...

Kot pantolonu dar kalçalarının aşağısına inmişti. Karnı mükemmel bir anatomi örneğiydi; gergin kaslarının her biri yala beni diyordu. Herhangi bir erkeğin karnını yalamışlığım olduğundan değildi ama insanın neden böyle bir şeyi yapmak isteyebileceğini şimdi anlıyordum. Karın kası cennetine düşmüştüm. Kalça kemiklerinin yan tarafındaki çukurlara bile sahipti...

Aman Tanrım, başım dönüyordu.

Göğsü özenle çizilmiş ve mermerden inşa edilmişti sanki. Bir süre boyunca gözlerimi bu manzaradan alamadım ve sonunda yüzüne bakabilmek için kendimi kelimenin gerçek anlamıyla zorlamak durumunda kaldım.

Onu kesmem hiç doğru değildi. Ne oluyordu bana böyle? "Şey, sana bir şeyler fırlattığım için üzgünüm..."

"Pek özür diler bir halin yok gibi."

Kaşlarımı çattım. "Diliyorum ama. İşler benim için biraz... karışmış durumda. Sen beni bayıltmıştın filan. Üstelik karşımda yarı çıplaksın..."

"Aynaya baktın mı sen hiç?" diye sözümü kesti. "Sen de en az benim kadar çıplaksın. Ve ben senin kafana hiçbir şey fırlatmadım."

Bakışlarımı kendime çevirdiğimde büzülüp kaldım. Üzerimde sadece bir tişört ve iç çamaşırım olduğunu unutmuştum. Bir kez daha tepeden tırnağa kıpkırmızı kesilerek bir şeylerin ardına saklanmak istedim ama bunun yerine kollarımı kavuşturmayı tercih ettim. "Ben senin kafana bir şey atmadım. Ben yalnızca..."

"Her zaman böyle aşırı tepkiler mi verirsin?"

Offf. bir kez daha sözümü kesecek olursa *gerçekten* kafasına bir şeyler fırlatacaktım. "Yabancı bir yerde gözümü açtım ve öncesinde bir uzaylı tarafından kaçırılmıştım. Neden aşırı tepki verdiğimi açıkladığıma inanamıyorum. Hem ne işin vardı senin benim odamda?"

Duruşumu taklit etti. "Düzelteyim: Burası benim evim ve dolayısıyla bu da benim odam. Kendimi açıklamama lüzum gördüğümden değil ama dışarıda her şey yolunda mı diye bakınıyordum."

"Ama beni kaçırdın."

"Kaçırmadım."

Ellerimi iki yana açtım. "Nedir peki bütün bunlar? Neredeyim ben?"

"Batı Virginia."

Ağzım bir karış açıldı. Aman Tanrım, bu gerçek olamazdı. "Dünyanın öbür ucunda mıyım yani? Sen nasıl bi..."

Hunter eliyle ağzımı kapatıp beni susturdu. Dilimin ucu onu yalamak için yanıp tutuşuyordu adeta. "Bu ses de ne?"

Ben cevap veremeden yatağın yanından geçip banyoya daldı.

"Ulu Tanrım! Amacın nedir senin?" Sesi banyodan yankılanıyordu. "Kendin yıkanacağına ortalığı mı yıkıyorsun?"

Çaresizce kotumu arandım ama bulamadım. Hunter elleri belinde odaya döndü. Çok geçti. "Cidden soruyorum?"

"Musluğu açtığımı unutmuşum. Off, amma caz yaptın."

"Sen de şimdiden *bacağımın belası* oldun."

"Şey... o konuda gerçekten çok özür dilerim, tamam mı? Son zamanlarda çok ağır şeyler yaşadım ve biraz aşırı tepki vermiş olabilirim." Sabrımın sınırlarını zorluyordum. "Bu arada pantolonum nerede?"

"Pantolonun yatağın başucunda katlı halde duruyordu. Muhtemelen yere düşürmüşsündür."

Nasıl? Eğilip bakmak istiyordum ama onun önünde altımda külotumla yataktan aşağı eğilmeyecektim. "Nasıl oldu da bacaklarımdan çıkıp katlanarak yatağın başucuna kondu peki?"

"Ben çıkardım. Rahat edersin diye düşündüm."

Buna inanamıyordum. O an ne düşüneceğimi bilemedim. Teşekkür etsem hiç de uygun kaçmazdı. Düpedüz ben *baygınken* beni soymuştu bu adam. Tüm bedenim yanıp tutuşmaya başlamıştı. "Bunun için sana teşekkür etmeyeceğim."

"Ben de senden öyle terbiyeli bir davranış beklemiyordum zaten," diye cevapladı. Soluk mavi gözlerinde bir ifade vardı ama neydi? Öfke? Eğlence? "Neticede kıçını kurtardığım için bana bir teşekkür bile etmedin, kıçın da güzelmiş ama... hakkını teslim etmek lazım. Bu yüzden karakterinle ilgili giderek artan notlarıma nezaketsizi de ekleyeceğim. Daha önce aldığım notların yanına: aşırı tepki veriyor, önce hareket ediyor sonra düşünüyor, abartılı..."

"Off sikt..."

"O cümleyi bitirmek isteyeceğini sanmıyorum." diye uyardı beni Hunter. Sesi ensemden aşağı uyarı mahiyetinde ürpertiler gönderecek kadar alçaktı. "Hayatta yapmadığım tek şey siktirip gitmektir."

O cüsse bende olsa ben de yapmazdım. "Pekala, benim istediğim bu değildi. Ben yalnızca neler olduğunu öğrenmek ve pantolonumu bulup..."

"Şuna ne dersin," dedi, üstüme üstüme gelirken. Geriye doğru bir adım attım ve yatağa çarptım. Bakışları yüzümden göğsüme indi; o kadar odaklanmış ve dik dik bakıyordu ki sanki bana dokunuyordu. "Neden biraz daha giyinik bir kılığa bürünmüyorsun? Şu halinle biraz dikkat dağıtıyorsun."

Duyduklarıma inanamayarak ona bakıyordum. Ne yapmaya çalışıyordum ben?

Yüzünden çabucak bir sırıtma geçti. Pek sıcak değilse de, manalı bir bakış barındırdığı kesindi. Benimle dalga mı geçiyordu acaba? "İşin bitince alt katta bana katılabilirsin," diye sözlerine devam edip yanımdan geçti. "Üzerinden geçmemiz gereken birkaç şey var."

Olduğum yerde dönüp ona baktım; ellerim faydasız birer yumruk halinde kasılmıştı. "*Sen* neden bir şeyler giymiyorsun?"

Kapıda duran Hunter omzunun üstünden bana baktı. "Dikkatini mi dağıtıyorum?"

Ağzımı sımsıkı kapalı tutarak onu dik bakışlarımla kevgire çevirdim. Dikkatimi dağıtıyordu, evet ama bunu itiraf etmektense beynimi bir zombiye ikram etmeyi tercih ederdim.

Hunter kıs kıs güldü. "Alt kattayım. Beş dakikan var."

"Sen..."

Kapıyı yüzüme çarpıp çıktı.

7. Bölüm

Hayatımda hiç bu kadar hayal kırıklığına uğramamıştım. Gel gör ki buna sebep olan bir insan bile değildi; uzaylıydı. En azından artık erkek türünün hangi gezegenden gelirse gelsin öküz olduğunu öğrenmiştim.

Yatağın altından kotumu çıkarıp giydikten sonra yatağın kenarına oturdum ve sinirli sinirli kapıya baktım. Beş dakika içinde aşağıda olacaktım demek! Bu çekilmez, küstah ve çok şey isteyen öküz en az on dakika bekleyecekti.

Ama yine de manyakça seksiydi... yani bir uzaylı için.

Çaresizlikle inleyerek başımı ellerimin arasına aldım. Kendimi iyi hissetmiyordum. Nerede olduğumu, evde neler olduğunu bilmemek ve kendi gerçekliğimden bu kadar uzak olmak beni deli ediyordu.

Kapı birden dan diye açıldı ve korkuyla yerimden sıçradım. Hunter kapının eşiğini dolduruyordu. Hâlâ üstü çıplaktı ve bana kısık gözlerle bakıyordu.

"Beş dakika doldu," dedi. "Beklemekten boşlanmam."

"Ben de bana emir yağdırılmasından boşlanmam."

Başını yana eğdi. "O zaman bir sorunumuz var demektir Serena."

İsmimin onun ağzından çıktığını duyduğum an kanım

derinliklerinde ılık ve akışkan bir hareketlenme hissettim. Dilinden dökülüş biçimi günahkârcaydı.

Hunter durup bekledi.

İçine düştüğüm ruh halinden sıyrılarak ayağa fırladım ve homurdanarak yanından geçtim. Alt kata inerken bir şey söylemedi. Ben de bu keyifli sessizliği adamın arka taraflarını takdir ederek değerlendirdim.

Güzel poposu vardı.

Eski tarz beyaz kanepelerle ve koltuklarla döşenmiş büyük bir odaya girdik. Duvarda büyük bir televizyon asılıydı. Köşelerdeki sehpaların üzerinde vazolar duruyordu. Havada hafif bir gül kokusu vardı. Bir şeylere dokunmaya çekiniyordum. Her yerde yağlı parmak izlerimi bırakacaktım sanki.

Hunter'ın peşinden koridoru geçip mutfağa gittim. Zeminden tavana kadar yükselen camlardan içeri parlak güneş ışığı vurmuş, içeriye sıcak, davetkâr bir hava katmıştı. Salonda ise daha ziyade steril bir hastane ortamı vardı.

Ortadaki ada tezgâhın çevresinde birkaç yüksek sandalye vardı ve mutfak birinci sınıf aletlerle doluydu, paslanmaz çelikten çift katlı fırın, gardırop tip buzdolabı ve içinde banyo yapabileceğiniz bir lavabo. Sol tarafta bir yemek masası ve onun ardında da bitkiler ve şezlonglarla dolu bir kış bahçesi göze çarpıyordu.

"Otur," dedi Hunter ve sandalyelerden birini işaret etti.

Onu dikkate almasam mı diye düşündüm ama sonra bunun bizi bir yere vardırmayacağına karar verdim. Oturdum ve ellerimi kucağıma koydum. "Nerede..."

"Bir şey içer misin?" diye araya girdi ve buzdolabının yanındaki dolaba gitti.

Kaşlarımı kaldırarak ona baktım. "Evet. İyi gider. Teşekkür ederim."

Hunter bana baktı. "Şaşırmış gibisin."

"Böyle medeni davranışlar sergileyecek bir tipe benzemiyorsun da ondan."

Sırıttı. Tekrar dolaba yönelerek iki bardak aldı. "Kola, süt ve su var..."

"Süt mü? On yaşında değilim herhalde."

Bana döndü, dudakları kenarından kıvrılmıştı. "Kaç yaşındasın peki? On dokuz?"

Alınmış bir halde arkama yaslandım. "Yirmi üç yaşındayım ama bu dediğini iltifat olarak kabul etmeye çalışacağım."

"Yaa..." Bardakları yerine geri koydu ve iki şarap kadehi çıkardı.

Gözlerimi kıstım. "Sen aslında benim kaç yaşında olduğumu biliyorsun, değil mi?"

"Evet." Hunter raftan bir şarap şişesi çıkardı.

Geniş omuzlarına bakarken bir örümcek maymununun üstüne atladığını ve tam bir vampir gibi boynunu ısırdığını hayal ettim. Ya da belki zombi gibi. Böylesi daha çok zarar verirdi. "Öyleyse bunu yalnızca komik olduğunu zannettiğin için söyledin?"

"Komik olduğumu biliyorum." Hunter önüne döndü ve yanıma geldi. Bir kadeh kırmızı şarabı önüme koydu.

Cildimin gerildiğini hissediyordum. "Ne diyeceğimi bile bilemiyorum."

Dirseklerini masaya dayayarak şarabından bir yudum aldı. "Eminim aklında bir sürü soru vardır. Bunları aradan çıkarabiliriz."

Off, her konuda bu tavırları sergilemek zorunda mıydı bu adam? Kendimi tuttum ve sessizliğimi korudum. Onunla bir münakaşaya girmek hiçbir şeyi çözmeyecekti. Öğrencilerle uğraşmak da bundan farksızdı. Bazen olgun taraf siz olmak zorundaydınız.

Ya da insan olan taraf.

"Doğru, bir sürü sorum var," dedim.

"Eminim vardır," diye mırıldandı, kadehinin üstünden beni keserek. "Çoğu da aptalcadır."

Başımın arkasında hızla yayılan keskin bir karıncalanma hissi duydum. "Ne göt herifsin sen." Olgunluk molgunluk yalan olmuştu işte.

"Senin de ağzın pek bozukmuş." Hunter'ın yüzüne çabucak bir sırıtma yayıldı.

Karşımda kadehini koca bir yudumda bitirirken derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalıştım. Ben önümdeki kadehe dokunmamıştım bile. "Sorularıma cevap mı vereceksin, yoksa yalnızca bana hakaret mi edeceksin?"

Hunter kıkırdadı. "Muhtemelen ikisinden de biraz." Ellerim istemeden yumruk olmuştu.

Gülümseyerek tezgâhın etrafından dolandı. Hareketleri zarif ve akıcıydı fakat kendisini yavaşlatmaya çalışıyor gibi görünüyordu. Yanıma oturup da bacaklarını bir tanesi benimkine değecek şekilde ayırdığında nefesim kesildi.

Elini ışık hızında hareket ettirerek saçlarıma götürdü ve parmaklarıyla nazikçe okşamaya başladı. "Saçların çok güzel," diye mırıldandı. "Işık renginde."

Olabilir. Bunda çok tuhaf bir şey yoktu...

Az çok etkilenmiş bir halde saçlarımı elleriyle düzleştirmesini izledim. Her bir teli inceliyor, ışığı yakalayıp yansıtırken elinde döndürüyordu. Muhteşem yüz hatlarında tuhaf bir bakış, huşuya benzer bir ifade dolanıyordu.

Bakışları benimkilerle buluştu. Saçlarımı bıraktı. "Bana bir soru sor," dedi.

Sandalyeme tutunarak geriye çekildim. Metal ayaklar sinir bozucu bir gıcırtı çıkardı. "Neredeyim? Lütfen eyaletin ismini söylemekten biraz daha fazla ayrıntı ver."

Hunter sandalyesini bana doğru yaklaştırarak az evvel aramızda açtığım mesafeyi yeniden kapattı. Oturur

halde bile benden bir ya da iki kafa boyu uzundu. Öne doğru eğildi, böylelikle yüzü benim yalnızca birkaç santim yakınıma kadar sokulmuş oldu.

Boğazım kurumuştu. "Kişisel alanıma giriyorsun."

"Benim evimdesin, dolayısıyla kişisel alanın olamaz."

"Ne saçma bir mantık."

Başını yana eğdi, kirpikleri aşağı bakıyordu. "Burada geçerli olan yegâne mantık benimkidir. Buna alışsan iyi edersin."

Kafasına ağır cisimler atılmasına alışsa o da iyi ederdi çünkü birazdan bir tane yiyecekti. "Soruma cevap verecek misin?"

"Ufak bir kasabadasın... Elkins'in dışında." Öne doğru uzandı ve şarap kadehini parmaklarının ucuyla bana doğru ittirdi.

"İç."

Kadehe öylece baktım.

"İç Serena."

Bakışlarım onu delip geçiyordu. Sesindeki otoriterlik ensemdeki bütün tüyleri diken diken ediyordu ve ayrıca... Bu düşüncelerin sonunu getirmesem iyi olurdu. "Her zaman bu kadar talepkâr mısındır?"

"Fazlasıyla," dedi arkasına yaslanarak. "İç."

Bildiğim tüm küfürleri içimden sayarak şarabı aldım ve bir yudum içtim; çok küçük bir yudum. "Mutlu musun?"

"Çok."

İçimden gelen gözlerimi devirme isteğiyle mücadele ettim. Sükûnet içinde birkaç dakika geçince bir yudum daha aldım... sonra bir tane daha. Hunter hâlâ tek kelime etmemişti. Gözlerini bana dikmiş öylece karşımda oturuyordu Gözleri... aşırı soluk renkliydi. Mavinin tüm tonları sokulüp alınmıştı sanki içlerinden. Kadehimi bırakırken elim hafifçe titredi. "Neden Batı Virginia'dayım?"

"Seni arayacakları son yer burası da ondan."

"Kim arayacak beni? Dövüştüğün şu öteki... uzaylı mı?" Şarap, karnıma tatlı bir ılıklık yayılmasına sebep olmuştu. En azından bunun sebebinin şarap olmasını umuyordum. "Mel'i öldürenler mi?"

"Ve seni öldürmeye çalışanlar. Evet. Seni burada aramazlar."

Ellerim hâlâ titriyordu. "Neden burada aramazlar?"

Arkasına yaslanarak tezgâhta duran kâseden bir lolipop aldı ve paketini açtı. "Dışarı çıkıp bakacak olursan, doğuda büyük bir dağ görürsün. Bu dağ baştan aşağı beta kuvarsla dolu. Bu önemlidir."

"Ee?"

Başını öne doğru salladı. "Baştan başlayayım. Abell ismini hiç duydun mu? Buradan on üç milyar ışık yılı uzaklıktaki bir galaksidir. Ben ise daha da uzak bir yerden geliyorum. Tıpkı diğer uzaylılar gibi; yani Luxenler. Şu ana dek fark etmediysen söyleyeyim, onların asıl hali ışıktır. Beta kuvarsın onların yaydıkları dalgaları kapatmak gibi muhteşem bir özelliği vardır. Flatirons Dağları da aynı özelliği gösterir. Yüksek miktarda beta kuvars olan her yerde Luxen toplulukları yaşar, çünkü Arumlar –bu benim türüm oluyor– herhangi bir canlının etrafına yaydığı dalgaları görebilirler, özellikle de Luxenlerin. Beni anlayabiliyor musun?"

Bu saçmalıkları kaldırabilmek için daha fazla şaraba ihtiyacım vardı. "Az çok."

"Luxenler senin ölmeni istiyorlar çünkü içlerinden birinin çok kötü bir şey yaptığına tanık oldun. Polise ve sana kulak veren herkese bu adamın bir Noel ağacı gibi ışıklar saçmasını anlattığın anda Savunma Dairesi işin içine girdi. Sen sormadan söyleyeyim, devlet uzaylılardan tamamen haberdar ve her yerde gözleri var." Duraksadı.

"Senatör'ün oğlu Phillip'i gözaltına aldılar. Bu kesinlikle iyi bir şey değil. Senatör senin denklemden çıkarılman halinde ifşa olmaları tehdidinin ortadan kalkacağına ve oğlunun kendisine geri verileceğine inanıyor. Ayrıca arkadaşının kulak misafiri olduğu konuşmalar ve bunları sana anlatmış olması durumu da var."

"Bana doğru düzgün bir şey anlatmadı," diye mırıldandım. Aman Tanrım, uzaylı bir senatörümüz vardı. "Yani beni susturmak için öldürmek istiyor, öyle mi?"

"Aynen."

Göz ucuyla ona baktığımda ağzında şekeriyle gözlerini benden ayırmadığını gördüm. Anında kafamı çevirdim. "Sen de gerçekten Savunma Dairesi için çalışıyorsun yani? Bir nevi uzaylı ajansın?"

"Aynen."

Az kaldı kahkahayı basıyordum ama yapmadım çünkü duramayacağımdan emindim. Delirmiş bir kahkaha olacağı kesindi.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu birden.

Kaşlarımı çatarak ona döndüm. "Ne demek istiyorsun?"

"Kendini nasıl hissediyorsun?" diye tekrarladı fakat bu defa kolunu uzatıp çeneme bir parmağını değdirdi. Bana neredeyse dokunmuyordu bile ancak vücuduma bir elektrik şoku vermiş gibi geldi. Kısa bir an için beni yatağa mıhladığında hissettiklerimi anımsadım.

Hunter durumun gayet farkında olduğunu gösteren bir ifadeyle gülümsedi. "Serena?"

"Ben... ben anlayamadım."

"Buranı vurmuşsun ve bir iki yerin de ezilmiş."

Vuruğu fark etmemiştim bile ya da ağrılara pek dikkat etmemiştim. "Üstelik sen benim enerjimi de sömürmüştün ya da onun gibi bir şey?"

Sırıttı. "O da var."

Hiç utanması yoktu bunun. "Ben... iyiyim."

Bir sessizlik oldu. "Ölebilirdin."

"Şu an gerçekten hiç önemli değil."

Bir saniye sonra konuşurken sıcak nefesini yanaklarımda hissettim. "Başka soruların olduğunu da biliyorum."

Bu kadar yakınımda durmasından ve hiç ses çıkarmadan hareket etmesinden rahatsız olarak yanağımı ondan uzaklaştırdım. İki soğuk parmak ucu çenemin altına dokunduğunda yanaklarıma ateş bastı ve Hunter şaşırtıcı bir nezaketle gözlerimi kendininkilere çevirdi. Bakışlarımız birbirine kilitlendi. İnsanı rahatsız eden gözlerinde bir şey vardı, doğal renkte olmayan gözlerinin soğukluğu altında bir şefkat pırıltısı seziliyordu.

"Sor." dedi gözlerini kaçırmadan.

"Demek... beni, bulacak olurlarsa öldürmek isteyecek bir grup uzaylının dibinde saklamayı uygun gördünüz?"

"Seni bulamayacaklar."

Geriye çekildim ama eli çenemden ayrılıp boynumun kıvrımında gezinmeye başladı. Sıkı sıkıya tuttuğu söylenemezdi ancak hükmeder bir tavırdaydı. Uzaklaşmak, onun istediğinden kaçmak söz konusu değildi. Teni serin ve parmak uçları kabaydı, ellerini çok kullanmış gibiydi.

Hunter bir kez daha öne doğru eğildi ve dudaklarımız öpüşme mesafesine gelecek şekilde yakınlaştı. Huzursuzluk tüm damarlarıma yayıldı ve nabzımı yükseltti. Donup kalmıştım.

"Senatör'ün bir sürü bağlantısı olduğu aşikâr. Polis teşkilatından birinin seni satmış olması kuvvetle muhtemel, fakat burada güvendesin."

Kaba parmakları boğazımın yan tarafından aşağı inmeye başlamıştı. Delice atan nabzımın üstünde durdular. Nefesimi tuttum. Hunter gülümsedi. Ne var ki bu gülüm-

semenin ardında gerçek bir sıcaklıktan eser yoktu. Isı olduğu söylenebilirdi ama tüm duygulardan arınmıştı.

Vücudumdaki tüm hücrelerin ayaklanıp onun bilincine ermesine neyin sebep olduğunu bilmiyordum, bana dokunması mı, yoksa elini çekmesini istemem mi?

Bakışları dudaklarıma indi ve güçlü bedeni kasıldı. Gözlerinin beyazımsı mavisinin arasında yer yer koyu mavi benekler göze çarpıyordu. Gerilim tüm ağırlığıyla havaya çökmüştü. Klima tam gaz açılmışçasına bir soğukluk odayı doldurmuştu. Ortalık kararmıştı fakat Hunter'ın omuzlarının arkasında ve tavana kadar uzanan pencerelerin ardında gün apaydınlık parlıyordu.

Tüylerim diken diken olmuştu.

Tüm içgüdülerim harekete geçmiş, bana kaçmamı söylüyordu; elinden geldiğince hızlı koş diyordu. Bu doğal, fazlasıyla insani uyarı sistemi, odaya çöken tuhaflık karşısında cayır cayır ötüyordu.

Fakat gözlerimi onunkilerden çekemiyordum. İçlerinde sıcaklıktan eser yoktu ama ilkel bir alev vardı ve bedenim uzaklaşmaya çalışmasına karşın buna tepki veriyordu.

Sonra Hunter elini çekti ve arkasına yaslandı. Şekerimi ağzına atıp beklemeye koyuldu. Büyü bozulmuştu. Birkaç derin nefes çektikten sonra nefesimi tutmakta olduğumu fark ettim.

Ardı ardına yutkunurken elimle boğazımı sıvazladım. Kupkuru olmuş boğazımı kadehte kalan tüm şarabı kafaya dikerek ıslattım. Mideme doğru inen içki geçtiği yerleri yaktı.

"Senden bana zarar gelir mi?" diye sordum. Cevap vermedi.

Gözlerine baktım. "Hunter?"

"Tehlikeli olmadığımı iddia ederek sana yalan söylemeyeceğim. Tehlikeliyim. Bir bakıma senin için bütün

Luxenlerden daha fazla tehlikeliyim," dedi doğrudan. "Ben iyi adam değilim. Kahraman değilim. Benim işim seni hayatta tutmak ve bu konuda elimden gelenin en iyisini yaparım ama sana hiçbir söz veremem."

İhtiyacım olan en rahatlatıcı açıklama değildi ve açık konuşmam gerekirse içimde çığlıklar atarak odadan kaçma isteği uyandırmıştı ama yalnızca başımı öne doğru sallamakla yetindim. O salak şeker hâlâ ağzındaydı, parmaklarıyla döndürüp duruyordu. Bedenimin buna verdiği şaşkın, kızışmış tepkiyi çaresizce görmezden geldim.

İyi de hiçbir erkeğin ağzında lolipopla bu kadar güzel görünmemesi gerekirdi. "Nasıl bu kadar insana benzeyebiliyorsun?" diye sordum birden.

Dudaklarında ufak bir gülümseme belirdi. "DNA'mız insan DNA'sı ile birbirine geçmiştir. Luxenler için de aynı şey geçerli. Ayrıntılara girebilirim ama muhtemelen sıkıntıdan patlarsın. İnsan gibi görünebilir ve kimi zaman öyle davranabiliriz ama insan olmadığımızı asla unutmamalısın."

Kalbime bir ağırlık çökmüştü. "Beni korkutmaya mı çalışıyorsun?"

Tek kaşı havaya kalktı. "Yalnızca sana gerçeği söylüyorum." Şekerin kalanını ısırıp yedi ve şu an elinde geriye kalan beyaz plastik çubuğu tutuyordu. "Korkman muhtemelen akıllıca bir şey. Bir içki daha ister misin?"

Başımla onayladım ve şişeyi almak üzere masadan kalktığında rahatlamıştım. Dibimde olmadığı zaman hava daha ince ve daha az yoğun geliyordu. Bir de üzerine bir gömlek filan giyseydi. "Nasıl geldim ben buraya?"

Hunter yeniden doldurduğu kadehi önüme koydu ve tam bir şarapçı gibi kapıverdim. "Son derece insani bir seyahat yöntemiyle geldiğini öğrenmek seni mutlu eder herhalde. Arabanı özel bir hangara çektim ve oradan da uçağa bindik."

İçkimden sıkı bir yudum aldım. "Arabam hala o hangarda mı?" Lüks bir otomobil değildi ama yenisini almaya da durumum yoktu.

"Evet. Kimse ona elini sürmeyecektir."

Biraz rahatlamıştım. "Bana kim olduğunu anlatacak mısın?"

"Anlattım ya." Hunter şekerinin beyaz çubuğunu çöpe attı ve sonra kalçasını tezgâha dayadı.

Hafifçe gülümserken bakışlarım avuçlarımın arasındaki kadehe kaydı. "Pek bir şey anlattığın söylenemez aslında."

"Bence ne kadar az bilirsen o kadar iyi."

Sesinin tonu kanımın donmasına neden olmuştu. Şarabımdan bir yudum daha aldığımda boğazım daralmıştı adeta. Hissettiğim baskı göğsüme yayıldı. Yeni bir tehdit ortaya çıkmıştı şimdi de. "Uzaylıların varlığını tesadüfen öğrenen ilk insan ben olamam herhalde. Mel de olamaz."

"Hayır." İçkisinden bir yudum aldı. "İnsanlar muhtemelen sık sık bu gerçekle karşılaşıyorlar. Ya çok akıllılar ve çenelerini kapalı tutuyorlar ya da..."

"Ya da ne?" diye fısıldadım.

Hunter'ın soluk gözleri beni delip geçti. "Ya da ortadan kayboluyorlar."

"Benim başıma gelen de bu mu? Ortadan kayıp mı oldum?"

"Henüz değil."

Yine söylediği şey insanı rahatlatacak türden değildi. İçimde dalgalanıp duran o kadar fazla duygu vardı ki Daha fazla içmemek için kendimi durdurdum. "Bu ne anlama geliyor?"

Bana havalı bir bakış attı. "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Evet. Gerçekten bilmek istiyorum. *Her* şeyi bilmek istiyorum."

"SD başka bir şey söylese de benim bildiğim farklı. Şu an hayatta olmanın tek sebebi, Luxenlerin SD'yi yok saymaları ve arkadaşının peşine düşmeleri. İnsanlara ifşa oldukları durumda bunu rapor etmeleri gerekir. Etmediler. Bu da SD'yi kızdırdı ve sonra Luxenler senin için ölüm emri çıkartınca da SD sırf bir şeyi kanıtlamak için araya girdi. Ayrıca Senatör'ün oğullarının ne hakkında tartıştıklarını öğrenmek istiyorlar."

Keşke şu "ölüm emri" lafını kullanmayı kesse diye geçirdim içimden.

"Ne hakkında tartıştıklarını bilmiyorum."

"Demek bilmiyorsun?" Bana inanmamış gibi görünüyordu.

"Hayır." Parmaklarımla saçlarımı taradım. "Ne demek istiyorsun yani?"

"Bence biliyorsun." Bir an duraksadı. "SD'nin seni koruması, Luxenlere hareket çekmesinden başka bir şey değil aslında. Terbiyesizlik yapan çocuğunun elinden oyuncağını alan bir ebeveyn gibiler. Seni korumak istediklerinden yapmıyorlar bunu. Sadece bir konuyu ispatlama derdindeler. Fakat çok fazla risk teşkil edersen, ışık hızıyla sana sırt çevirirler."

Dışarıda rüzgârla birlikte dalgalanan ağır dalları izledim bir süre. Boğazıma gelip yerleşen o yumrudan kurtulmaya uğraştım. Hayatım artık kendi ellerimde değildi, garantide bile değildi. Risk teşkil etmemem nasıl mümkün olabilirdi? Uzaylılardan haberim vardı. Onları görmüştüm. Bunu bir türlü aklım almıyordu. Anlıyordum, hatta özümseyebiliyordum ama ne anlama geldiğini bütünüyle düşündüğümde beynim uyuşuyordu.

Bu işin sonunda hayatımı kurtaramayacağımı biliyordum. Bir uzaylı ırkı benim ölmemi istiyordu, tehlikeli olduğunu kabul eden bir uzaylı beni koruyordu ve SD her an

fikrini değiştirip beni teslim edebilirdi. Benden istenense burada öylece oturup birinin ya da bir şeyin beni öldürmesini beklememdi.

Bunu yapamazdım.

Burada benim hayatımdan daha fazlası söz konusuydu. Mel de işin içindeydi. O öldürülmüştü ve kimse –*hiç kimse*– bundan sorumlu tutulmayacaktı, özellikle de beni sustururlarsa.

Mel adaleti hak ediyordu.

Hunter tezgâha yaslandı, gözleri benimkileri yakalamaya çalışıyordu. "Cidden boka battın değil mi?"

Bu şekilde söylendiğini duyunca içimden gülmek geldi çünkü böyle yapmasaydım ağlayacaktım ve muhtemelen hiç susmayacaktım. "Evet, galiba sadece batmakla kalmadım, içinde iyice bir yuvarlandım."

Dudakları seğirdi.

Bakışlarımız buluştu ve bir an için öyle kaldı. Rahatsız olarak kafamı çevirdim ve dudaklarımı birbirine bastırdım. Burada kalamazdım.

"Peki ya işim ne olacak?" dedim bir umutla. "İşe gitmezsem..."

"SD o meseleyi halletti. Acil bir durum sebebiyle iznin uzatıldı," diye cevapladı.

Tanrım.

Hunter'ın yakınıma sokulduğunu duymamıştım fakat işte dibimdeydi, o kadar yakınımdaydı ki aynı oksijeni soluyorduk neredeyse. Parmakları yine çenemin altına yerleşmiş, başımı kendisine doğru çeviriyordu. Dudaklarımızın arasında bir iki santim ya var ya yoktu. İçimde sıcak ve rahatsız edici bir duygu kontrolden çıkmış bir yangın misali yayıldı. Göğsüme bir ağırlık çöktü ve sonra aşağılara doğru yayıldı.

Hunter'ın burun delikleri genişledi.

Son günlerde yaşadığım tüm çılgın olaylara rağmen, bütün hüznün ve öfkenin altında hâlâ kanı kaynayan, yirmi üç yaşında bir kadındım ve yüzde yüz insan olmasa da tüm evrende yoluna çıkan kadınlara külotlarını fora ettirmiş olduğu kesin bir adamın karşısında oturuyordum. Belki bu o kadar da övünülecek bir kişilik özelliği değildi ama adam cici kızlara kötü, çok kötü şeyler yaptıracak karanlık bir cinsel çekicilik yayıyordu etrafına. Hem de tekrar tekrar.

Buraya kapanıp kalmıştı; birlikte ve yalnızdık. Bakışlarında kendini göstermeye başlayan yırtıcı ifadeyi yanlış anlamanın imkânı yoktu ve ben de el değmemiş bir bakire değildim.

Çenemin altındaki parmaklar tenimde gezinerek yanaklarıma doğru kaydı. Öylece duruyordum. Bakışları ağzıma odaklandı ve aşağı doğru indi. O kadar yoğun bir şekilde bakıyordu ki beni okşuyormuş gibi geliyordu.

Dudaklarında beliren gülümseme yüzündeki katıksız şehveti hiçbir şekilde bozmadı. "Ah Serena, nasıl bir boka battığını kesinlikle bilmiyorsun."

8. Bölüm

Hunter evden dışarı adım atmayı dahi düşünmemem yönündeki gayet açık emirlerini verip çalışma odasına kapandıktan sonra, seçeneklerimi gözden geçirdim. Eve gitmek aptalcaydı ama burada kalmak daha akıllıca değildi. Üzerimdekilerden başka kıyafetim yoktu ancak sorun bu değildi. Çantamı yatak odasında bulmuştum; Tanrı'ya şükür Hunter cep telefonumu olmasa bile, bunu almayı akıl etmişti. Ancak cüzdanımda sadece iki tane yirmilik vardı. Eve dönmeme yetmezdi bu para. Kredi kartlarım yanımdaydı ama kolaylıkla takip edilebilecekleri için onları kullanma konusunda ciddi tereddütlerim vardı.

Ülkenin dört bir yanına yayılmış eski üniversite arkadaşlarımı hatırladım. Bölüm arkadaşım Vee Winters vardı mesela. Tennessee'de yaşıyordu. Vee bana hiç ikiletmeden para yollardı ve evinin kapısını da açardı ama bir telefon bulmam lazımdı.

Gel gelelim bu evde bir tane bile görmemiştim.

Bir odadan diğerine gezerek saatler geçirdim. Kış bahçesi çabucak evdeki en sevdiğim köşe oluvermişti. Bütün o bitkiler insana dışarıda olduğu ve evrendeki en seksi ve en kaba uzaylıyla bir kafese tıkılmamışsın duygusunu veriyordu.

Üzerine giyecek bir gömlek bulmuş muydu acaba?

Kış bahçesi birkaç derece daha sıcaktı ve kocaman dişbudaklarla karaağaçlar bir miktar mahremiyet sağlasa da, biri ön taraftan bakacak olduğunda tavana kadar uzanan pencereler sayesinde içeride ne olup ne bittiğini rahatlıkla görebilirdi.

Planlarımı düşünürken midem adeta düğümlenmişti. Gece olduğunda gidecektim. Buna mecburdum.

Gün boyu panik, içimde kök salmış, zararlı bir ot gibi yayılmıştı. Kendimi kapana kısılmış hissediyordum –kapana kısılmıştım– ve buradan çıkıp kasabada bir telefon bulmalıydım. Vee'nin evine varınca da ne yapacağıma karar verirdim.

Güneş ufuk çizgisine yaklaşırken çalışma odasının kapısının önünde durdum ve kulak kabarttım. Hiçbir şey duyamadım ama odadan çıkmadığını biliyordum. Yine o dumansı uzaylı biçimine bürünmüşse bile onu mutlaka görürdüm. İçerideydi, belki de uyuyordu.

Aceleyle üst kata çıkıp kimliğimi ve parayı aldım. Kredi kartlarımı pantolonumun arka cebine koydum ve umarım kullanmak zorunda kalmam diye düşündüm. Ama yine de her ihtimale hazırlıklı olmak istiyordum. Çalışma odasını bir kez daha kontrol ettim ve hiçbir ses duymayınca sessizce salona geçtim. Evin dış kapısına geldiğimde gözlerimi sıkıca yumdum ve kapıyı yavaşça, ihtiyatla açtım. Çıkan tık sesi bana gök gürültüsü kadar yüksek gelmişti.

Omzumun üstünden geriye baktım. Hunter'ın çalışma odasından dışarı fırlamasını ve beni yakalamasını bekliyordum ama öyle bir şey olmayınca çabucak bir dua mırıldandım ve kapıyı dışarı çıkmama yetecek kadar araladım. Kaplumbağa yavaşlığıyla kapattığım kapının dili yuvasına otururken gözlerimi kapadım.

Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırarak arkamı döndüm. Elim ayağım titriyordu. Havaya yoğun ve tatlı rayihalarını karıştıran saksı çiçeklerinin etrafından dolaşıp çakıl taşı kaplı bir garaj yoluna inen dik merdivenlerden aşağı koşturdum. Ayağımdaki parmak arası terliklere küfrederek aceleyle ilerledim. Güneş hızla batarken adımlarımı göremez hale gelmemin bir an meselesi olduğunu biliyordum. Burada hiçbir yapay ışık Kaynak'ı yoktu; ne bir bahçe lambası, ne de bir sokak lambası. Güneş battığı zaman... bunu düşünmeyi reddettim.

Garaj yolunu çevreleyen sık ve büyük ağaçlar şimdiden koyu gölgelere ev sahipliği yapmaya başlamıştı. Etrafımdaki koruluğun içinde irili ufaklı bir sürü tüylü yaratığın barındığına şüphe yoktu.

Çakıl taşı kaplı yolda çılgınca koşmaya başladığım anda kalbim deli gibi çarpıyor, damarlarıma adrenalin pompalanıyordu. Sağ tarafımdaki ağaçlara doğru şöyle bir baktım ve bir şeyin hareket ettiğini gördüm. Bir ayı mı? Bir çupakabra mı? Her şey mümkün olabilirdi. Garaj yolunun sonuna gelip de tamamen durduğumda korku kanımda dolaşıyor, boğazımı daraltıyordu.

Önümdeki yol dardı ve ince bir asfalt tabakasıyla kaplıydı. Cırcırböceklerinin yüksek sesleri deli gibi atan nabzımın sesini bastırıyordu. Dişbudaklar ve karaağaçlar burada daha sıktı, kalın dalları hiçbir şekilde onlardan şüphelenmeyen turistleri kapmak üzere yolun üstünde hazır bekleyen kalın, küt parmakları andırıyordu.

Ne yöne gideceğimi bilemiyordum.

Boğazım yanıyordu. İleri doğru bir adım attım fakat sonra durdum. Kimi kandırıyordum? Nefesim boğazımdan hızla döküldü. Ağladı ağlayacak haldeydim. Rastgele sola döndüm ve elimden geldiğince hızlı yürümeye başladım.

Yol boyunca ilerledim ve Hunter'ınki kadar olmasa bile yine de gayet büyük bir evin önünden geçtim. Bir an için bunlardan birine mi gitsem diye düşündüm. Hepsinin tavana kadar pencereleri vardı ama hiçbirinde ışık yoktu. Telaş ve korku her yanımı doldurmuştu ve kafamın içinden bunun kötü, çok kötü bir fikir olduğunu söyleyip duran bir ses yankılanıyordu.

Yoldaki bir virajı döndüğümde karşıma bir kameriye çıktı. Sahne gibi yüksek bir bölümü vardı. Etrafını çevreleyen birkaç küçük masa ve sandalye göze çarpıyordu. Ancak hiç insan yoktu ve düşününce, evin önünde bir otomobil filan da yoktu.

Burada ulaşım için at mı kullanıyorlardı?

Burası ürkütücü bir hayalet kasabayı andırıyordu. Bir de ortalıkta yuvarlanan kurumuş çalılar olsa tam olurdu. Burnuma gelen kokudan yakınlarda bir göl olabileceği kanısına vardım ama ne bir motor sesi, ne yükselen kahkahalar, ne de herhangi bir ses duyuyordum.

Kameriyenin ve boş sandalyelerin yanından geçerken sıcak havaya rağmen bir titreme geldi ve kollarımı bedenime doladım. Hunter ile ben buradaki yegâne insanlar olabilir miydik? Bu düşüncemden hiçbir şekilde emin olamadan arkamı döndüm.

Burada bir kır evi vardı, tek katlı bir yapıydı. Yanında ise kocaman, çok güzel bir çardak bulunuyordu.

Mimari hep ilgimi çekmişti, özellikle de el işçiliği olan yapılar. Bu hayranlığımın ardında annemin aksine benim kanımda sanat yeteneğinden eser olmaması yatıyordu.

Çardak beni bir mıknatıs gibi kendine çekti. İşçiliğindeki detaylar fevkaladeydi. Ahşabın üzerinde oymalar bir dizi iç içe desenden oluşuyordu ve desen korkuluğa varana dek çardağın her yerine yayılıyordu ve iç tavana doğru sarmaşık misali yükselen desenin hiçbir noktasında en

ufak bir kopma yoktu ve. Desen bana yekpare, kocaman bir Kelt oymasını hatırlatıyordu.

Parmaklarımı ahşaba kazınmış yuvarlakların üzerinde gezdirince her birinin ortasında başka bir desen daha olduğunu fark ettim: içinde her biri ince bir çizgiyle birbirine bağlanan dört desen bulunan ufak bir daire. Böylesine küçük bir detayın ayırtına varmak muhteşemdi ve bu kadar incelikli bir eser ortaya koyabilme becerisi kesinlikle inanılmazdı. Bu işe harcanan emek muazzamdı. Çardağın ortasına doğru ilerleyerek desenin başlangıç noktasını bulmaya çalıştım ama tam bir bütünlük vardı karşımda. Ne bir başlangıcı vardı ne de sonu.

Gözümün ucuyla evin kapısının açıldığını ve bir adamın dışarı çıktığını gördüm. Demek ki burada yaşayan insanlar *vardı*.

Adam uzun boyluydu, muhtemelen Hunter'ın boylarındaydı. Saçları koyuydu ve çok kısa kesilmişti. Yüzü keskin hatlara sahipti ve beyaz teni tıpkı Hunter'ınki gibiydi.

Tıpkı Hunter gibiydi.

Siktir. Hunter *gibi*, yani uzaylı, olabileceğini fark edince bir adım geri çekildim. Giderek kararan havanın beni gizlemesini umuyordum.

Üzerinde yıpranmış bir kot ve bir tişört olan gündelik kıyafetler içindeki adam, bir eliyle kapıyı tutmuş, açık halde bekletiyordu. Arkasından uzun boylu, zayıf bir kadın çıktı ve ona gülümsedi. Yanaklarında çok tatlı bir pembelik vardı ve açık kahverengi saçları tepeden atkuyruğu yapılmıştı. Adamın ona söylediği bir sözün karşılığında kadın onu neşeli bir şekilde hafifçe itti. Bunun üzerine kapıyı bırakan adam, kolunu kadının beline doladığı gibi onu kucaklayarak ayaklarını yerden kesti ve onu öyle bir öptü ki yanaklarım kızardı.

Tanrım, kendimi onları izleyen bir röntgenci gibi hissetmiştim.

Yeniden ayaklarının üzerine basan kadın kendini adamın kollarından kurtarırken bir kahkaha attı. Kameriyeye doğru yürümeye başladılar. Yarı yola geldiklerinde adam omzunun üzerinden geriye baktı ve gözlerini kısarak dikilmekte olduğum yere odaklandı.

Nefesim kesilmişti. Bir an sonra adam kafasını çevirdi ve ardından elini kadının beline sahiplenici bir tavırla yerleştirdi.

Yavaş yavaş ilerledim. Adam Hunter gibi olabilirdi, peki ya kadın? Teni pembemsiydi ve gayet insani bir havası vardı; Hunter'dan ve bu adamdan çok daha insaniydi. Yine de düşününce, ben ne kadar şey biliyordum ki?

Dönüp tekrar eve baktım. Orada mutlaka bir telefon olmalıydı ama tereddütlerim vardı. Ya içeride Hunter gibi birileri daha varsa? Bana zarar verirlerse? Bunu şimdi düşünmem gerçekten çok zekiceydi ve Hunter'ın bana evden ayrılmamamı söylemesinin nedeninin bu olabileceğini düşünmekten kendimi alamıyordum.

Alt dudağımı kemirerek ve ne yapacağımı bilemeyerek çardaktan çıktım. Panikle yapılmış alelacele planım unufak olmuştu. Vazgeçmek ve eve dönmek mutlak ölüm anlamına gelebilirdi. Şu karşımda duran kır evine gitmek de ölüm demek olabilirdi. Peki ya bir arkadaşımı da bu pisliğe bulaştırmaya niyetlenirken aklımdan ne geçiyordu benim? Hunter'ın yanındayken bu işten sağ çıkma ihtimalim bundan daha fazlaydı.

Bir ihtimaldi tabii bu; bir söz, bir garanti değildi. İçimden bunun adil olmadığını haykırmak geçiyordu ama geçen hafta odama gelen şu çocuğu hatırladım; son sınıfta başarısızlıktan dolayı okuldan atılma tehlikesiyle karşı karşıya olan bir delikanlıydı bu. Derslerinde başarılı olmasını engelleyen bir şeyler olabileceği ihtimaline karşı bana yönlendirilmişti ve fark ettim ki tüm lise hayatını

çok ciddi bir öğrenme güçlüğü ile sürdürmüştü. Tek şansı birkaç özel öğretmenden ders almaktı. Bu işe yaramayabilirdi; bayağı geç kalınmıştı çünkü. Fakat ben öğrenciye ne söyledim?

"Özel ders alırsan bir şansın var, bir ihtimal geçebilirsin." Öğrenci de bu ihtimali değerlendirmeyi seçmişti. Kaçarak hayatta kalma ihtimallerimi azaltıyordum.

Öyle bir ihtimal varsa tabii.

Elimdeki tahta parçası güya bir at olacaktı çünkü her daim bu yaratıkların pek görkemli olduklarını düşünmüşümdür fakat gövde her nasılsa bir kadının kalçalarının tatlı yuvarlak hatlarını andıran bir biçime dönüşmüştü.

Sonra da göğüsler çıktı ortaya.

Son gördüğümde atların bir adamın elini muazzam şekilde dolduran göğüsleri yoktu.

Tahta parçasına sinirle bakarak odanın diğer ucuna fırlattım. Bir koltuğun üzerinden zararsızca sekti ve oymayı bıraktığım bir yığın işe yaramaz tahtanın üstüne düştü; hepsine de kadın göğüsleri oyulmuştu.

Siktir.

Sandalyemde aşağı doğru kaydım. ayakuçlarımdan destek alarak kendi etrafımda koca bir daire halinde dönüyordum. İçim kıpır kıpırdı. Çalışma odamı seyretmekten sıkılmaya başlamıştım, milyon kere okuduğum kitaplar, artık tükettiğimden emin olduğum internet ve kahrolası oyma göğüsler yığını.

Bakışlarım kapıya yöneldi.

Fakat bu dört duvar, kitaplar, internet ve hatta sinir bozucu tahta yığını bile beni dışarıda bekleyen şeyden daha iyiydi.

Odamda bir tur attım.

Mutfakta Serena ile konuşurken onun yüzüne dokun-

duğumda etrafında tahrik olduğunu gösteren dalgalar görmüştüm ve şu an bile bunu düşündüğüm saniyede aletim sertleşmişti. Bununla beraber de başka bir açlık kendisini gösteriyordu. Karnımı yırtıyor, boğazımı yakıyordu çünkü Serena'nın nasıl muhteşem bir tadı olduğunu biliyordum.

Kendimi buraya tıkmamın sebebi de buydu çünkü kontrollü olmak, hayatta yeni yeni uygulamaya çalıştığım bir şeydi.

Bir sene öncesinde filan bir şeyi ya da birini istediğimde anında alırdım. Hatta bana koşuverirlerdi, kimi zaman birden fazla. Bir kadını özellikle istemeyeli uzun, çok uzun zaman olmuştu. Çoğunlukla benim için isimsiz yüzlerden ve bedenlerden ibaret olurdu hepsi, uzun bir boşalma ve beslenme zinciriydiler.

Beslenme ihtiyacım yoktu; son gerçekleştirdiğim Luxen katline ek olarak opal taşlı bileklik enerjimi muhafaza etmemi sağlıyor ve *bu* ihtiyacı kısmen ortadan kaldırıyordu ama bu tam bir çözüm değildi. Bir tiryaki için nikotin bandı neyse, benim için de bu oydu. Oral ihtiyaçlarımı tatmin etme adına hiçbir faydası yoktu.

Masanın arkasında sandalyemde bir tur daha dönerken aletim giderek sertleşiyordu ve gözlerim dönmeye başlamıştı. Deliriyordum, bir insanın tadını alabilmek için deliriyordum; hem cinsel olarak hem de beslenmek için. Siktir. Seks bir yere kadar tamamdı ama ya beslenme? İnsanlar dişimizin kovuğuna bile yetmiyordu.

Kasabaya inip tüm dişleri yerinde ve idare eder bir vücudu olan bir kadın bulmalıydım. Aslında, aklımdaki şey için bir kadının *tüm* dişlerine ihtiyacı yoktu ya.

Kafamı geriye doğru atarak inledim.

Serena iki gün boyunca uyurken başında dikkatli bir nöbet tutmuştum. Ya salak bir hemşire gibi yatağının

kenarında oturuyordum ya da verandada takılıyordum Uyandığı zaman da bu işle meşguldüm. O kadar sınırlenmemin sebebi de buydu.

Off, aletim hâlâ taş gibi sertti...

Cep telefonum çaldı. Masanın çekmecesinde çalıyor ve titriyordu. Doğrulup telefonu elime aldım ve Dex'in numarasını ekranda görünce kaşlarımı çattım.

"N'aber?" dedim ayaklarımı masanın üzerine atarken.

"Aynı," dedi. "Birkaç dakika önce Eliza ile beraber büyük evdeydik."

"Paylaştığın için sağ ol."

"Merak ettim, bir şeyleri elden kaçırmış olabilir misin? Mesela, taş çatlasa bir altmış beş boylarında, pek hoş sarı saçları olan bir şey. Hayır tatlım, senin saçların sadece hoş değil, çok güzel," dedi Dex, son cümlesinde sesi telefondan uzaklaşırken. "Her neyse, merak ettim işte..."

Ayaklarımı yere indirdim. "Hassiktir."

Hattın diğer ucunda derinden gelen, pek keyifli bir kıkırtı duydum. "Seninki çardakta. Orada olması da pek manidar aslında. Başka birileri onu görmeden harekete geçsen iyi edersin. Bu arada; bebek bakıcılığı konusunda berbatsın."

"Siktir oradan." Çoktan kapıya varmış, dışarı çıkıyordum. Yine de ekledim, "Sağ ol dostum."

"Bir şey değil."

Puşt.

Bu kızı boğacaktım. Daha da iyisi, onu boğup sonra odasına kilitleyecektim. Bir kez daha düşününce, boğma kısmından vazgeçip doğruca odasına kilitlemeye ve yatağına bağlamaya karar verdim.

Eveeet... bu gerçekten iyi bir fikirdi.

Kahretsin, Dex haklıydı. Bakıcılık konusunda cidden berbattım. Serena'nın beni dinlemeyeceğini ya da kaçma-

ya çalışacağını tahmin etmem gerekirdi. İnsanların inanılmaz derecede kötü ve duygusal kararlar alma konusunda muazzam bir yeteneği vardı.

Normal bir hızda ilerleme zahmetine hiç girmeden garaj yolundan fırladım ve ana yola vardım. Üstüme tuhaf bir his çökmüştü. İçimde büyüyen bir öfkenin olduğu aşikârdı ama bunun yanında bir şey daha vardı, adını koyamadığım bir şey. Fakat boğma kısmını planlarıma mutlaka yeniden dahil edecektim.

Kırılgan ve hantal insan kalbinin bir atımı kadar sürede çardağa ulaştım ve diğerlerinin varlığını anında hissettim. Yakındaydılar, Serena'nın yakınında. O küçük aptal da başını ellerinin arasına almış, çardakta öylece oturuyordu.

Adımlarımı yavaşlatırken göğsüm sıkışıyordu, gözlerim evin arkasındaki sık ağaçların arasındaydı. Diğerlerini tanımıştım; aramızda yeniydiler ve kendilerini kanıtlama sevdasında olan gençlerdi. Liderleri Raz isminde bir zibidiydi ve bana doğru ilerledi. Kütleden ziyade gölge biçimindeydi.

Bir adım daha atarssan bu ssson adımın olur.

Bir an için Raz'ın bana kafa tutacağını düşündüm ve onu tepeleme fikri bende memnuniyet uyandırdı ama maalesef geri çekildi. Birkaç saniye sonra küçük grup uzaklaşmıştı fakat onları son görüşümün bu olmayacağını biliyordum.

Serena'nın peşindeydiler ve görünüşe bakılırsa, onun bundan hiç haberi yoktu.

Ona doğru ilerlerken kafasını kaldırmasını ve beni fark ettiği anda yüzünü buruşturmasını izledim. Son gördüğüm halinden daha solgun olması dışında bir sıkıntısı yok gibiydi. Burnunun üzerindeki az sayıda çil –tam olarak altı tane– buradan bile belli oluyordu.

Serena kollarını kavuşturdu. "Geri gelecektim."

"Ne dedim ben sana?"

"Evden çıkma dedin ama..."

"Aması maması yok Serena. Sana çıkma dedim. Buralar benim gibi olanlarla kaynıyor."

"Ben sadece bir tane gördüm, bilemedin iki."

Sabrımı zorlayarak ellerimi omuzlarına koydum ve kocaman ellerimin altında omuzlarının nasıl da küçücük gibi kaldığını fark etmeden yapamadım. "Bunun bir önemi yok. Sana yapma demiştim."

"İnsanların her söylediğine öylece boyun eğmesini bekleyemezsin," dedi ve omuzlarını silkerek ellerimden kurtulmayı denedi ama başaramadı.

Çenemdeki bir kas seğirmeye başladı. "Yola çıktığında ne yöne gideceğini biliyor muydun? Ben anlatayım istersen sana. Sağa dönecek olursan kasabaya gidersin. Ama yaklaşık elli kilometre sürer ve öyle dümdüz bir yol da değildir. Buralarda dağ aslanları yaşar, arada kurtlar da görülür. Ayıları zaten söylemeye gerek yok. Üstüne bir de karanlık bir sokakta karşılaşmak istemeyeceğin birkaç insanı da ekle. Sola dönünce nereye geleceğini biliyorsun. Burası çok özel bir mahalle, ne demek istediğimi anlamışsındır. Benim türüme mensup başkaları burada yaşarlar ve insanlarla oyun oynamaya bayılırlar, senin peşinde de üç tane vardı az önce."

"Ne?"

"Burada tek başınaydın. Bu da benim türüm için savunmasız bir av olduğun anlamına gelir. Ben gelmeseydim başına neler geleceğini bilmek istemezsin inan." Bu sözlerimle birlikte aklıma doluşan görüntüler beni kızdırmıştı. Onunla kedinin fareyle oynadığı gibi oynarlardı ve Serena da bundan hiç mutlu olmazdı.

Serena'nın omuzları düştü, konuştuğu zaman sesi çatlak çatlak çıkıyordu. "Öylece burada durup birinin ya da

bir şeyin beni öldürmesini bekleyemem. Ben bir şey... bir şey yapmalıyım."

"Ne yapacaksın?" Öfkem sesime yansımıştı ve bunu duyan Serena irkildi. "Eve mi dönmeyi planlıyordun? Orada ölmek burada ölmekten daha mı iyi? Orada kesin olarak öleceğine sana garanti verebilirim Serena."

"Ben... özür dilerim," dedi. "Paniğe kapıldım."

"Görüyorum," dedim duygusuz bir sesle.

Başını yukarı kaldırdı. Yeşil benekli kahverengi gözleri benimkilerle buluştu. "Mel hiçbir zaman adalete kavuşamayacak değil mi?"

Bu soruya hazırlıksız yakalanmıştım. "Hayır. Büyük olasılıkla hiçbir zaman."

Üzüntüyle iç geçirdi. "Bu doğru değil. Bununla yaşayamam ben."

"Sen de bunu mu başarmaya çalışıyordun? Arkadaşının intikamını almak için Colorado'ya mı dönme derdindeydin?"

Serena bezgince omuzlarını silkti.

İşte şimdi gırtlağını sıkarak onu kendine getirmek geçiyordu içimden ama bir yandan da bu isteğine saygı duyuyor, hatta takdir ediyordum. Arumların anlayabilecekleri bir şey varsa, o da intikam alma ihtiyacıydı. Fakat Serena yalnızca bir insandı. Öyle bir intikam arzusu olamazdı.

Başımı öte yana çevirdim. "İyi misin sen?"

"İyiyim," dedi ama yüzünü buruşturdu.

Parmaklarım omuzlarına gömülmüştü. Ellerimi çektim ve gözlerimi kısarak ona baktım. Bakışlarını benden ayırmamaya çalışmasını izlemek eğlenceliydi. Küçük çenesi dışa doğru çıkmıştı, kaşları çatılmıştı fakat alt dudağı titriyordu. Ağzını açmaya yeltendi.

Parmağımı dudaklarına bastırdım. "Yapma."

Geriye doğru çekildi, onu yakalamasam sırtüstü düşe-

cekti. Bu benim suçummuş gibi bana dik dik baktı. "Nevi yapmayayım?"

"Bunu neden yaptığın konusunda bahane uydurma." Parmağımı sıcacık dudaklarına bir kez daha bastırdım. sırf zevk olsun diye. "Sana evden çıkmamanı söylemiştim ve sen çıktın. Birazdan da bayılacak gibi duruyorsun."

Elime vurup uzaklaştırdı. "Hey! Bu benim suçum değil. Beni yemeye çalıştığın zaman bana zarar verdin demek ki."

Az daha kahkahayı basıyordum. "Ne konuştuğunu hiç bilmiyorsun sen."

"Öyle mi? Sen de çok zekisin anladığım kadarıyla." Gözlerini ovuşturdu ama o dalgın bakışları geçmemişti.

"Doğru." Ellerimi kollarının altına soktum ve ayağa kalkarken onu da kendimle birlikte kaldırdım. Hafifçe sallanıyordu, bu yüzden onu bırakmadım. Kolundan tutarak onu çardaktan eve doğru yürütmeye başladım.

"Bak, senden özür diledim işte. Bu kadar öfkelenmene ne gerek var?"

Homurdandım.

Serena buna bir karşılık vermedi. Aklı başka yerde olsa gerekti çünkü kameriyenin yanından geçip de ana yola çıkana dek sessizliğini sürdürdü. Bu pek keyifli sükût esnasında Serena yanımsıra yalpalayarak ilerlerken, ona ne kadar kızmış olsam da artık kızgınlığımın geçtiğini fark ettim. Kendimi nasıl hissettiğimi bilmiyordum. Sinirli miydim? Evet. Gerisini ise çözemiyordum, benim için yeni bir şeydi bu... ve hoşuma gitmemişti.

Diğerlerinin eline bırakmalıydım aslında onu; çünkü böylece endişelenmem gereken konulardan biri eksilmiş olurdu.

"Beni ta eve kadar tüm yol boyunca sürüklemene gerek yok."

Ona ifadesizce baktım. "Gerçekten mi? Gerek yok mu?"

O da bana bakışlarıyla karşılık verdi ama onunkiler daha çok nefret doluydu ve ben de kolunu daha sert sıktım. Bir an için gözlerindeki uykulu bakışta öfkeyi gördüm ve kendimi kavgaya hazırladım. En azından bana fırlatabileceği hiçbir şey yoktu ve tekme mesafesindeydi.

Serena esnedi... hem de suratımın tam ortasına. Buna kaşlarımı kaldırarak tepki verdim.

Sonra yüzüne huysuz bir ifade yayıldı ve bu hali bana tüylerini kabartıp minik dişlerini göstermekten başka kendisini savunacak bir yolu olmayan sinirli bir yaratığı hatırlattı. Bu benzetme hoşuma gitmişti. Serena gözüpek bir minik yaratıktı ama onu aramaya gitmeseydim ölü bir minik yaratık olması işten bile değildi.

"Canımı yakıyorsun," dedi en sonunda, başıyla tüm elimin kolunu kavradığı noktaya işaret ederek.

"Hayır. Yakmıyorum."

Yüzünü buruşturdu. "Peki o zaman. Beni sinir ediyorsun."

"Sana bir sır vereyim mi?"

Serena ihtiyatlı bir bakış attı. "Neymiş?"

Ona doğru eğildim ve fısıldadım. "Umurumda değil."

Gözlerini devirdi. "Ay çok komiksin."

Kıkırdadım. Bence çok komikti ama komik olamayan bir şey varsa, o da henüz yoldaki ilk virajı ancak dönmüş olmamız ve Serena'nın tek bacaklı bir bebeğe bile geçilecek kadar yavaş yürümesiydi.

Sabrım tükeniyordu.

Ona yaptığım şeyin etkisinden kurtulmak zaman alırdı ve bu şekilde sağda sola koşturmaması gerekirdi.

Kahretsin.

Kolunu bıraktım ve onu kaldırarak omzuma attım.

Serena boğuk bir sesle çığlık attı. "Ne yapıyorsun be?"

"Kabuğu kırılmış salyangozlar bile senden hızlıdır"

Küçük yumrukları sırtıma iniyordu. "Ne derdın var senin?"

Kendi kendime gülümsedim, attığım adımları biraz daha zıplayarak atar oldum ve bunun ödülünü önce bir *ahhh* ile, ardından da daha sert inmeye başlayan yumruklarla aldım. Gerçekten de mutluluk hayattaki küçük ayrıntılarda gizliydi...

"İndir beni," dedi. "Yoksa ağzına sıçarım!"

Tek kolum beline sıkıca dolanmış haldeydi ve boştaki elimle kalçasına dostça bir tavırla vurdum. "Ağzını toplasan iyi edersin. Bir hanımefendiye hiç yakışmıyor."

"Sakın bir daha bana elini..." Sözleri bir esnemeyle bölündü ve tehditkârlığından eser kalmadı. "Seni eli kolu uzun, küstah piç..."

Bam! Bu tokat biraz daha sertti. "Ağzını topla Serena." Sonrasında ağzından çıkanı duyduğumda onu yere atacaktım neredeyse.

Bunun için bir kez daha kendini tokatlattı ve üçüncü seferden sonra sustu. Yolun geri kalanı olaysız tamamlandı; tabii bacaklarımın arasında olanları saymazsam. Belki onu taşımamdan kaynaklanmıştı bu. Belki de kalçalarını tokatlamamdan. Ya da belki bana dökme demirden bir biblo fırlattığından beri sürekli ereksiyon halinde olmamdandı. Eğer sebep buysa, beni tahrik eden şey çok acayip demekti.

Ama muhtemelen tokatlama faslından dolayı bu haldeydim.

Eve vardığımda Serena debelenip benden kurtulmaya çalıştı ama bela çıkaran kıçını kanepeye atana dek onu bırakmadım.

Bana dik dik bakan Serena eline bir kırlent geçirdi.

Müdahale edip kırlenti elinden çektim. "Bununla bana vurmayı planlamıyordun umarım."

"Hayır. Otururken yastıklara sarılmayı severim."

"Sahiden mi?" Kırlenti kanepenin diğer ucuna koydum. Başucunda dikilerek bir nevi tepesine çöktüğümü biliyordum ve ayrıca bunun onu rahatsız ettiğini de biliyordum. Olduğum yerden kımıldamadım. "Ne yapacağım ben seninle?"

"Bilmiyorum. Yapman gerekeni yapmaya ne dersin?"

Aletim kasıldı. Off, bana böyle cevap yetiştirmesini seviyordum hakikaten. "Sen kaçmadan evvel işimi yaptığımı sanıyordum."

Yanakları rahatsızlıkla kızardı. "Bunun için senden özür diledim."

Aklımdan bu durumun barındırdığı sıkıntıları sıralarken onu seyrediyordum. Luxenlerin onu bulma ihtimalleri vardı; ufak da olsa böyle bir ihtimal vardı. Onlar evrenin lanet olası ateşböceği mafyasıydılar. Raz ve boktan çetesini de unutmamak gerekti. Serena'nın bugün çıktığı minik gezi neticesinde onlara yemekleriyle oynama izni vermediğim için durup durup kaşınan mantar gibi sürekli ortaya çıkacaklarından şüphem yoktu. Ayrıca Serena'yı odasına bağlamam gerekeceği gerçeği de vardı ve bu her ne kadar benim ağzımı sulandırsa da uygulanabilir bir şey değildi.

Ne yapsam... ne yapsam...

"Neye kızdın bu kadar?" diye sordu Serena kırlentine uzanırken. Kırlenti göğsüne bastırırken gözlerini kısarak bana baktı.

"Sana."

Yüzünü ekşitti ve sonra kırlente daha sıkı sarıldı.

Sabrım taşmak üzereydi ve kafeslenmiş vahşi bir hayvan gibi volta atıp duruyordum. Bir kez daha gelip önünde durduğumda göz kapaklarının kapandığını gördüm. Kanepeye oturduğundan beri kapanıp duruyorlardı zaten ve her seferinde açılmaları daha uzun sürüyordu. Bu defa kırlen-

tini elinden bırakmıştı ve kolları iki yana düşmüştü.

"Serena?" Enine boyuna düşünmeden elimi omzuna koydum ve hafifçe sarsarak onu canlandırdım. "Uyudun mu?"

Tek gözünü zorla aralayarak bana ters ters baktı. "Anlaşılmıyor mu?"

"Kendini ne kadar yorgun hissediyorsun?"

"Seninle tartışamayacak kadar."

Bundan şikayetçi olmazdım aslında ama... "Başın dönüyor mu?"

"Öncesinde dönüyordu ama şu an sadece yorgunum. Neden sordun? Bana kalıcı bir zarar mı verdin?"

Uzunca bir zaman geçti. "Olabilir."

Serena bir süre beni izledi ve sonra yine kırlente gömüldü. Karşısında bir süre durdum ve ardından mutfağa gittim. Aradığımı bulunca geri döndüm. Yine uyumuştu.

"Serena, gözlerini aç."

Bana karşılık vermesi bir iki saniyesini aldı. Ona bir çikolata uzattım. "Ye bunu."

"Aç değilim."

Yine başlıyorduk. "İki seçeneğin var: ya kendi kendine beslenirsin ya da ben seni beslerim."

"Yüce Tanrım," dedi ve çikolatayı elimden kapmak için atıldı. İlk seferinde büyük farkla ıskaladı ancak ikincisinde başardı. "Benim için paketi açmayacak mısın?" Yanına otururken dudaklarım seğirdi. "Açmam mı gerek?"

"Hayır." Paketi yırtıp açtı ve bir ısırık aldı. "Nefis."

Tek kaşımı havaya kaldırdım. Yorgun olduğu zaman çok aksi oluyordu belli ki. "Darıldın mı?"

"Hayır." İkinci bir ısırık daha aldı ve çikolatayı ağzından çektiğinde dolgun alt dudağına minicik çikolata parçalarının yapışmış olduğunu gördüm. Bakışlarım anında o noktaya kilitlenmişti.

Düşünmek için zaman kaybetmedim.

Çenesinin altından tutup başını kendime çevirdim. Harekete geçip de çikolata parçalarını dilimle almamdan bir saniye önce Serena'nın uykulu gözleri kocaman açıldı. Kaşla göz arasında, tek bir hareketle dudağı temizlenmişti ve çikolata şu an dilimin üzerinde eriyordu ancak Serena'dan yükselip dudaklarıma konan o yumuşacık nida beni mahvetmişti.

Elimi boynundan aşağı doğru kaydırırken dilimi dudağına bir kez daha kondurdum. Kendini geri çekmesini, hatta belki bana vurmasını bekliyordum fakat hiç kımıldamadı. Azıcık vicdanım olsaydı o an dururdum. Serena benim ne olduğumu biliyordu ama şu an savunması tamamen kırılmıştı.

Fakat ben vicdana inanmazdım. Bir adım ileri giderek dudaklarımı onunkilere sürttüm. Aniden beliren keskin bir arzu beni bir an için sağır etti ve içimdeki şehvet hızla yükseldi. Başımı kaldırıp yüzünde *herhangi* bir işaret aradım. O da başını kaldırıp bana baktı, dudakları aralanmış ve kabarmıştı. Yanaklarına yayılan pembelik beni benden almıştı. Yüz ifadesinden hiçbir sonuç çıkaramamıştım ama beni reddetmiyordu.

Oysa bunu yapmalıydı ve ben de yapmamalıydım. Kahretsin.

Başını eğerek dudaklarına yapıştım. Aniden içine çektiği nefes kafamın içinde yankılandı. Öpücüğümü derinleştirdim, dilimi dudaklarının arasından soktum ve off... Serena çikolata ve güneş ışığı olarak nitelediğim ferahlığın tadındaydı. Güneş ışığının tadını kim bilecekti ama bir tadı varsa, Serena kesinlikle ona sahipti.

Onun tadında ve sıcaklığında boğuluyordum ve gerisi umurumda değildi. Kollarıma asılıp da parmaklarını gömleğimin içine soktuğunda Serena'nın ağzından bir

inilti kaçtı. Elim şu an göğüslerinin arasındaydı ve her birinin dolgunluğu ellerimi baştan çıkarıyordu.

Daha fazlasını istiyordum.

Ellerim yuvarlak kalçalarına kaydı. Onları kavradığım gibi tek bir akıcı hareketle onu döndürüp bedenini altıma aldım. Serena'nın buna tepkisi kahverengi gözlerini kocaman açmak oldu. Elindeki çikolata yere düştü.

Tek kolumdan destek alarak tüm ağırlığımı üzerine vermemeyi başardım ve boştaki diğer elimle de giydiği ince pamuklu tişörtün üzerinden vücudunu okşamaya başladım. Tekrar göğüslerinin arasına gelip durduğumda bedeni muhteşem bir şekilde kasıldı.

Çok tehlikeli bir oyun oynuyordum ama kahretsin ki oyun oynamaya bayılıyordum.

"Bacaklarını aç," diye hırladım. Dediğimi yapınca çok memnun oldum.

Üzerine abandım, sertliğimi bacaklarının ortasına bastırıp yavaşça üzerinde hareket etmemle birlikte ismimi fısıldadı. İşte buydu. Çok güzeldi. Bunu duymamla beraber oyun başlamıştı. Bir kez daha ağzına ulaştım. Dudaklarım durmaksızın onunkilerle birlikte hareket ediyordu ve ona sürtünürken sıcaklığında kaybolup gitmiştim.

Ağzı açıldı ve olan oldu. Yalnızca dış görünüşümden ibaret olan, her gün içine girdiğim sahte kalıbım insani yanım geri çekildi ve gerçek doğam öne çıktı. Artık istesem de bunu durduramazdım ve yalnızca karanlığın hüküm sürdüğü düşüncelerimin en uzak köşelerinde bunu istediğimden emin değildim.

Onu içime çektim.

Off, o ilk tat, özünün ilk damlası içimde yanan ateşi iyice körüklemişti. Bu ateş hızla yayıldı ve tüm bedenim alevlere kesene dek tüm hücrelerimi tek tek yaktı. Her daim çok soğuk olmuşumdur ama şu an değildim. Kesin-

likle değildim. Yanıyordum. Elimi yan tarafına doğru, bacağının üst kısmına kaydırdım ve bacağını belime dolayarak ileri geri hareket etmeye başladım. Onun tadından ibarettim artık, baştan ayağa ona batmıştım. İşte ben buydum, yaşayan ve nefes alan bir canavardım. Ben bir katildim. Bunu daha önce de yapmıştım, sayısını hatırlayamadığım kadar çok kez hem de ve...

Bir nefes daha çekemeden ağzımı onunkinden ayırmayı başardım ve kendimi geriye doğru atmamla birlikte kanepenin koluna çarptım. Duyularım alarm halindeydi. Sadece mutfaktan hafif bir ışık almasına rağmen oda pasparlaktı. Ağzımdaki o tat ve ben...

Serena. Olamaz.

Hareketsiz yatan vücuduna doğru emekledim ve güneş ışığı rengindeki saçlarını yanaklarından çektim. Yüzü kireç gibiydi; yanakları üzerlerindeki koyu kirpiklerine kıyasla aşırı solgundu. Dudakları soluk, mavimsi bir renkteydi.

Bir an için onu öldürmüş olabileceğimi düşündüm. Göğsünün inip kalkması bana ölmediğini işaret ediyordu ve sanırım bu iyi bir şeydi. Yine de üzerine doğru eğildiğimde göğsüm çok tuhaf biçimde kasıldı. Orada öylece, tamamen bana teslim olmuş halde yatarken o kadar küçük ve savunmasız görünüyordu ki.

Elimi yanağına, çenesindeki çürüğün hemen üstüne koydum. "Serena?"

Ses yoktu.

Onu tüketmiştim. Bir kez daha. "Siktir."

9. Bölüm

Kuşların şakımasıyla ve yumuşacık, ılık ılık esen bir meltemle uyandım. İlk önce nerede olduğumu hatırlayamadım. Yan dönerek gözlerimi açmaya ve pelte gibi olmuş beynimi çalışmaya zorladım.

Parlak güneş ışığı açık cam kapılardan içeri doluyordu. Meltemin havalandırdığı dantelli beyaz perdeler tatlı tatlı dalgalanıyordu. Bir kez gözümü kırptım, sonra ikinci kez.

Kahretsin.

İrkilerek yorganı güm güm atan kalbime bastırdım. Birden aklıma dün gece gelmişti; evden kaçmam, diğer Arumlar, sonra Hunter'ın beni bir kez daha kurtarması... ve öpmesi. Beni öpmüştü ve ben de onu durdurmamıştım. Dudaklarımda kalan minik çikolata parçalarını yaladığında devam etmesini istemiştim. Onu durdurmak, aklımdan geçebilecek son şeydi ve öpücüğünü derinleştirdiğinde içimde çok büyük bir acı kendini göstermişti.

Kendini üzerime bırakmasını, kalçalarını bana zevk veren bir şekilde hareket ettirmesini hatırlayınca yanaklarıma alev bastı. Bu yaptığımızda o kadar çok yanlışlık vardı ki o aptal listeyi sıralamaya zamanım yetmezdi. Ama hepsi bundan ibaret değildi. Eminim ki yine benden beslenmişti dün... *bir saniye*. Bu olay dün gece mi olmuştu?

Yoksa geçen defa olduğu gibi günlerdir baygın mıydım?

Bir kez daha gözlerim odayı taradı ve bakışlarım şifonyerin yanına takıldı. Birkaç alışveriş poşeti gözüme çarpmıştı. Kaşlarımı çattım, daha önce burada olmadıklarından emindim.

"Yataktan kalkıp buraya gelecek misin?" Hunter'ın tok sesi düşüncelerimi böldü ve beni şaşırttı. "Kahve soğuyor. Yemekler de."

Kalbim birden hop etti. Hunter *benim* balkonumdaydı ki bunun anlamı, ben uyurken *yatak odamdan* geçmek zorunda kalmasıydı. Tamam, teknik olarak burası ne benim yatak odamdı, ne de benim balkonum ama ben uyurken Hunter içerdeydi. Ya ağzımdan salya filan akıttıysam?

"Uyanık olduğunu biliyorum." Sesinde kuru bir alaycılık vardı. "Nefes alış verişlerinin değişmesini duyabiliyorum."

Tanrım, bu da uzaylı süper hislerinden biri miydi?

Onu sallamasam mı diye düşündüm ama bu aptalcaydı. Yorganı üzerimden atıp çabucak banyoya gittim ve dişlerimi fırçalayıp yüzümü yıkadım.

Ona katılmaya tereddüt ederek açık balkon kapısının eşiğinde dikildim. Hunter şu rahat televizyon koltuklarına benzer bir koltukta oturuyordu. Altında kot ve üzerinde gömlek vardı ama düğmelerini iliklememişti. Belki de artık bıkkınlık gelmişti adama. Ayrıca gözünde de koyu camlı bir güneş gözlüğü vardı ve böyle bir şeyin mümkün olabileceğini hiç sanmazdım ama gözlük onu daha da seksi gösteriyordu. Elinde büyük, kocaman bir kahve kupası vardı ve onu orada görmek bana gayet olağan gelmişti.

Gözlüğün üzerindeki kaşlarından biri havaya kalktı. "Burada bir sürü sandalye var. İstediğini seç ya da ayakta dikil."

Bacaklarımı ileri gitmeye zorlarken yanaklarım kızardı. Hızlıca etrafından dolanarak küçük masanın diğer

tarafındaki sandalyeye oturdum ve yumuşacık mindere gömüldüm. Saçımı taramaya zaman ayırmam gerekirdi. Ne diye saçlarım için endişeleniyordum ki? Galiba Hunter beyin hücrelerimi kızartmıştı.

"Kahve," diye tekrar bana hatırlattı.

Siyah kupayı aldım, hâlâ sıcak olduğunu görünce şaşırdım. "Teşekkür ederim."

"Süt ve şeker koydum, bana krema seven tiplerden değilmişsin gibi geldi."

Değildim.

Gözlerini göremiyor olsam da, o kaykılmış duruşundan beni seyrettiğini anlayabiliyordum. O sandalyeye yayılış biçimi tam bir tembel küstahlık tablosuydu. "İyi uyudun mu?" diye sordu.

"Evet. İyi uyudum."

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Bunu duyduğuma çok sevindim."

Nedendir bilmem ona inandığımdan emin değildim. "Ya sen?"

Hunter omuzlarını silkti. "Uykuya dalarken zorlandım."

Oturduğum yerde kıvranmaya başladım. Gözlerini dahi görmememe rağmen bakışları nasıl bu kadar yoğun olabiliyordu? Dikkatimi tabağımdaki domuz pastırmasına çevirdim. Ekstra kızarmıştı. En sevdiğim.

"Ye," dedi.

Midem buna guruldayarak yanıt verdi ama şu emreder tavırlarına katlanamıyordum. Bu yüzden ona kulak asmadım. "Dün gece hakkında..."

"Konuşmak mı istiyordun? Hangi kısmı? Sana söylediklerimi dinlememeni mi?" Hunter başını geriye attı. Üzerindeki gömlek iyice açılarak taş gibi göğsünü ve karın kaslarını daha da gözler önüne serdi. "Ye."

Derin ve yavaş bir nefes alırken elimle fincanımı sıkıca

tuttum. "Hayır. Sen... biz..." Off, bu çok utanç vericiydi. "Yani demek istediğim, normalde izin vermem erkeklerin... beni öylece öpmelerine."

"Bunu öğrendiğime sevindim." Hunter başını yavaşça eğdi ve bana baktı. "Ye."

"Etrafındakilere emirler yağdırmadığın bir an var mı senin?"

"Muhtemelen hayır."

"Bunun ne kadar kaba ve sinir bozucu olduğunun farkında mısın peki?"

Yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "Evet. Ayrıca sen sormadan söyleyeyim, sinir bozucu ya da kaba olması umurumda bile değil. Yemeğini ye Serena."

Dürüstlüğünden ötürü puanı hak etmişti ama bir yandan da içimden elimdeki fincanı suratına boca etmek geçiyordu.

"Aslında gerçekten öpüşmedik," dedi. "Ben seni öptüm."

Yanaklarıma ateş basmıştı. "İyi de bundan fazlası vardı."

Koyu gözlüklerinin üzerinden tek kaşı havaya kalktı. "Yani, gayet keyifli bir süre boyunca senin üzerindeydim."

"Demek istediğim o değildi," diye şarladım. "Yine mi benden beslendin?"

Hunter hiçbir şey demedi.

Her yanımı öfke basmıştı. "Kahretsin, sürekli bunu yapıp duramazsın!"

"Bir şeyin yok, iyisin ama biraz yemek yesen fena olmaz."

"Hiç de iyi değilim. Ne kadar zamandır kendimde değilim?"

Uzunca bir süre cevap vermedi. "Bir gün önceydi."

Beynim bir dakika bunu tam olarak algılayamadı ve sonrasında öfkeyle panik arasında kaldım. "Ben... ben bir gün daha mı yitirdim?"

"Bir günü daha *uyuyarak* geçirdin."

Ona öylece bakakaldım. "Uyudum mu? Bana yaptığın yüzünden bir gün daha *uyudum*. Bunu yapıp duramazsın ve..."

"Biliyorum," diye sözümü kesti. Çenesindeki bir kas seğirdi. "Ne yaptığımı fark edince durdum zaten."

Ona inanıp inanmamakta kararsızdım. "Yani istemeden mi oldu?"

"Evet."

"Öyleyse neden..."

"Yemeğini ye Serena." Bana arkasını dönünce onu profilden görür oldum. "Beslenmek benim doğamda var. Bazen kendiliğinden oluveriyor. Bunu yapmayı istemedim, tamam mı? Aslında yalan söylemiş oldum. İstedim ama yapmamalıydım. O yüzden durdum zaten."

Dudağımı kemirerek kafamı başka yöne çevirdim. Bu konuda ne diyeceğimi bilemiyordum. Benden iki kez beslenmiş olduğu gerçeği beni kızdırmıştı. Bu, sağlığım açısından iyi bir şey olamazdı ve doğru da değildi. İstemeden yapmış ve kendini durdurmuş olsa da, hiç hoşuma gitmemişti.

"Bir daha yapma," dedim ona bakarak.

"Yapmam." Duraksadı. "Sen *uyurken*, sana bazı giysiler ısmarladım."

Odada gördüğüm poşetleri hatırladım ve ne diyeceğimi bilemedim ancak sözcükler birden ağzımdan çıkıverdi. "Teşekkür ederim."

Hunter ona hakaret etmişim gibi gerildi.

Kısa bir sessizliğin ardından, konuyu değiştirmek için, "Sen onu bunu bırak da benim balkonumda ne işin var, onu söyle?" dedim.

"*Benim* balkonum burası ve tesadüfe bak ki senin kaldığın *benim* konuk odamın önünde bulunuyor ve buranın manzarasını seviyorum."

Başımı kaldırıp yukarı baktım. İkinci bir balkon daha vardı, muhtemelen tavan arasındaki odaya aitti. "Senin odan tavan arası mı?"

"Evet."

"Öyleyse, oranın manzarası daha güzeldir."

Başını yana eğdi. "Ayrıca misafir odasının içindeki manzarayı da sevdim."

Yüzüme ateş bastı.

Yanaklarına bir sırıtma yayıldı, neredeyse alaycı denilebilirdi. "Seni seyrettiğimden filan değil. Öylesi çok tuhaf olurdu."

"Evet. Kesinlikle."

"Ye Serena."

Yine bu meseleye dönmüştük. Fincanımı bıraktım ama pastırmaya el sürmedim. Hükmeder tavırları sahip olduğumu hiç bilmediğim isyancı doğamı ortaya çıkarmıştı. "Sen mi hazırladın kahvaltıyı?"

Başını öne doğru salladı. "Yemek pişirebilirim."

"Başka ne yaparsın?"

Hunter'ın sırıtması yayıldı. "Yapabildiğim bir sürü şey vardır. Ayrıntılı bir dökümünü memnuniyetle sunabilirim ya da sana zevkle gösterebilirim."

Derin bir nefes aldım. "Eminim yaparsın."

Hunter'dan içten, adeta bulaşıcı bir kahkaha yükseldi ve karşılık olarak dudaklarımın yayılmaya başladığını hissettim. "Ye," dedi. "Ben *o işlerden* bahsetmiyordum bu arada."

"Biliyorum."

İşte o zaman gülümsedim ama yalnızca küçük bir gülümsemeydi, çünkü özür dilemez tavrında gülünç bir şey vardı, rahatsız edici ama kesinlikle gülünç.

İç geçirdi. "Midenin guruldamasını buradan duyabiliyorum, o yüzden bu konuda bana ayak diremen çok anlamsız. Ayrıca ergen bir kızın vücuduna sahip olmak için

kendini aç bırakan kadınlardan biri gibi durmuyorsun hiç."

Ona dik dik baktım. Bu lafına alınmalı mıydım? Neticede kadındım ve alınmam gerekirdi. "Göt herif."

Neşeyle kıkırdadı. "Bak, hiçbir erkek –insan olsun olmasın– dümdüz bir kadın istemez. Erkekler kıvrımlardan hoşlanır. Erkekler yumuşaklık ister."

Bende bunlardan bol bol vardı. "Uzaylıların geniş kalçalı kadınları takdir ettiğini bilmek pek hoş," diye mırıldandım bir parça pastırma alırken.

"Ayrıca merak ediyorsan, armut biçimli bir popoyu da severiz."

"Bunu aklımdan çıkarmam."

Kısık, seksi bir sesle, "Çıkarmasan iyi edersin," dedi

Boğazımı temizledim. Bir konu değişikliğine ihtiyaç vardı. "Ben sana ayak dirediğimin farkında değildim. Yalnızca emir almaktan hoşlanmıyorum."

Kahve fincanını masaya bıraktıktan sonra kollarını göğsünde kavuşturdu... ve bekledi.

"Off, tamam be tamam," diye çemkirdim ve pastırmayı ağzıma tıktım. "Mutlu musun?"

"Çok."

İkinci bir dilim pastırmayı alırken ona uyuz uyuz baktım. Ukalalığını bir kenara bırakacak olursak, harbiden güzel kahve ve pastırma yapıyordu. Hafif de baharat katmıştı.

"Bak, olması gereken haline alışırsan, işler burada senin için çok daha kolay olur."

"Nasıl yani?"

"Ben ne diyorsam onu yapacaksın. Bu kadar basit."

Bir süre ona öylece baktım ve sonra kahkahayı bastım. Kaşları çatıldı. "Ben komik bir şey söylemedim."

"Kesinlikle söyledin." Kıkırdadım. "Ciddi olamazdı.

"Beni korumakla görevlendirilmiş olman, sana bana ne yapacağımı söyleme yetkisi vermez."

"Seni korumanın üzerindeki yetkimle hiçbir alakası yok."

Son parça pastırmayı didiklerken gülümsedim. "Tabii tabii."

"Göreceğiz."

Görünürde peçete filan olmadığından, parmağımda kalan yağı ve tuzu emerek temizledim. "Tanrım, sana küstah demek bile yetersiz kalıyor."

"Hayır. Yetmez."

Birden Hunter masanın üzerinde eğildi ve bileğimden yakaladı. Şaşkınlık içinde ufak bir çığlık attım. "Ayrıca beni doğru biçimde tasvir eden hiçbir sözcük bulamayacağından da emin olabilirsin." Hunter elimi ağzına doğru götürdü ve bunu görünce gözlerim kocaman açıldı.

"Hunter..."

Sonrasında dudakları parmağımın etrafını çevreledi ve parmağıma bulaşan tuzla yağı emdi. Koluma asılması bütün vücuduma yıldırım misali bir etki yaymıştı. İşin içine dili de girince dudaklarımdan yüksek sesli bir tepki çıkıverdi. Bacaklarımın arasına nemli bir sıcaklık bastı.

Başını kaldırdığında hafifçe gülümsüyordu. "Bana yok mu diye düşündüm de."

Ağzımı açtım fakat hiçbir şey diyemedim. Şu an bedenimin her yeri sızlıyordu, göğüs uçlarım dikleşmişti. Bileğimi bırakıp geri çekilmesini izledim.

"Tadın çok güzel," diye mırıldandı.

"Bunu yapmamalıydın," diyebildim en sonunda, elimi göğsüme çekerek.

"Neden?" Ayağa kalktı ve kolunu başının ardına atıp gerindi.

"Neden mi?" diye çıkıştım. Kısmen hiçbir şekilde çe-

kinmemesinden, kısmen de benim buna verdiğim karşılıktan dolayı içimde bir öfke patlaması meydana geldi. "Bana neden diye sorduğuna inanamıyorum."

"Açıkla," dedi.

"Çünkü... çünkü beni tanımıyorsun ve..."

"Tanımak istiyorum," dedi, bu sanki yeterli bir sebepmiş gibi, sırf istiyor diye.

Başımı iki yana salladım. "Ama sırf istediğin için aklına eseni yapamazsın."

"Yapamaz mıyım?" Sonra bir kahkaha patlattı ve bunu duyunca ensemden aşağı bir ürperti indi. "Sanırım az önce bunu yaptım ve senin de hoşuna gittiğini biliyorum."

Ayağa fırladım. "Ne cüretle?.."

"Sakın inkâr etme." Sırıttı. "Bunu görebiliyorum."

"Neyi?" Dizlerimin bağının çözülmeye başladığını hissediyordum. "Lütfen beni aydınlat ve nasıl gördüğünü anlat."

"Görebiliyorum işte." Bir anda tam önümde bitivermişti.

O devasa gövdesi ve gücüyle bende geri çekilme isteği uyandırıyordu ama gidecek yerim yoktu. Ayrıca içimde geri çekilmek istemeyen bir yanım da vardı, şimdi ne yapacağını görmek istiyordum.

Hunter saçımın bir tutamını eline aldı ve saçlarımı parmaklarının arasında çevirirken beni kendine doğru çekti. Dengemi sağlayabilmek için ellerimi göğsünün soğuk tenine koydum. Teni... hayatımda hiç böyle bir şeye dokunmamıştım. Çelik gibi kaslarının üzerini kaplayan saten bir kumaştı sanki.

Başını eğince nefesi kaşlarımın çevresine vurmaya başladı. "Kesinlikle tahrik olmuş haldesin."

"Hayır, değilim."

Koyu renk kaşları güneş gözlüklerinin üstünden yukarı kalktı. "Değil misin?" Ben daha başımı sallayıp itiraz edemeden ya da bir sonraki nefesimi alamadan, boştaki

eli vücutlarımızın arasına kayıverdi ve başparmağıyla sertleşmiş göğüs ucuma bastırdı. Dokunuşu göğsümden direk kalbime etki ederken ağzımdan heyecan yüklü bir nida kaçıverdi.

Hunter gülümsedi. "Sanırım artık ikimiz de tahrik olduğun konusunda hemfikiriz."

Sonra bir adım geri çekildi ve elini göğsümden indirdi. Dehşet içindeydim. "Bu... bu son derece uygunsuz bir hareketti," dedim.

"Senin standartlarına göre olabilir, benimkilere göre değildi ama ben burada yalnızca bir şeyi ispatlamaya çalışıyordum."

Keşke daha kalın giyinseydim diye geçirdim o an içimden. "Benim standartlarıma göre mi? İnsani standartlara ne oldu peki?"

Hunter bir kahkaha daha attı. "Hah, ben de onu diyordum."

"Sen insan değilsin diye insani standartlara uymayacaksın diye bir şey yok."

Gözleri kısıldı. "Öyle mi? Sen tahrik olduğunu niye kabullenmiyorsun? Ben Arum'um ve insan değilim diye mi acaba?"

"Ne?" Sebebi bu muydu? İnsan olmaması beni tabii ki korkutuyordu ama dürüst olmam gerekirse çoğunlukla onun aslında ne olduğunu unutuyordum. Benden *beslendiği* zaman insan olduğunu düşünmek kolaydı. "Hayır. Sebebi bu değil."

Yanımdan geçip giderken yüzüne yayılan gülümseme bir sanat eseriydi resmen. Bir tane patlatıp bunu suratından silesim vardı ve bunu düşünmek pek hoş değildi belki ama benim parmaklarımı *emmişti* ve devamını da getirmişti.

Hunter bir şey demeden kaldığım odaya girip gözden

kayboldu. Peşinden gitmeyi düşünsem de verandada kaldım. Muhtemelen akıllı bir köpek yavrusu gibi peşinden gitmemi bekliyordu.

Siktirsin.

Ellerimi korkuluklara koydum ve gözlerimi kapatıp ılık meltemin alev alev yanan yüzüme çarpmasının tadını çıkardım. Burada geçirdiğim zamanın tamamen manyakça ve kontrol edilemez bir şeye döneceğinden çok emindım.

Çünkü Hunter haklı çıkmıştı, şimdiye dek iki kez hem de.

Tahrik olmuştum, *hâlâ* tahrik olmuş haldeydim. Bedenimin çeşitli bölgeleri karıncalanıyor ve yanıyordu. Ona çok temel düzeyde, ilkel bir ilgi duyuyordum. Hunter'ın haklı olduğu ikinci konuya gelecek olursam?

Her şeyin ardındaki gerçeği biliyor olsam da, nasıl bir boka battığımı kesinlikle bilmiyordum.

10. Bölüm

Birkaç saat sonra bulduğum bir derginin sayfalarını karıştırmaktaydım ama gözlerim çalışma odasının kapısındaydı. Dergiyi sehpanın üzerine atıp salona bir göz gezdirdim ve yüksek sesle iç geçirdim. Bacaklarımı kanepeden aşağı sallandırdım ve çalışma odasına yöneldim.

"Ne yapıyorsun?"

Kalbim duracaktı neredeyse. Arkamı dönerken elimi göğsüme koydum. "Tanrım! Sen de nereden çıktın?"

"Mutfaktaydım," dedi Hunter, odaya doğru kasılarak giderken. Kanepenin kenarında durdu, elindeki kâseyi kaşıkla karıştırırken üzerindeki eski tişört geniş omuzlarında geriliyordu. "Ne yapıyordun Serena?"

Her nedense kendimi kötü bir şey yaparken yakalanmış gibi hissetmiştim ve bu da beni kızdırmıştı. "Seni arıyordum. Çalışma odasında olduğunu sanıyordum."

Koyu renkli kaşlarından biri havaya kalktı. "Öyleydim."

Kapalı kapıya baktım ve sonra kaşlarımı sorgular bir edayla kaldırdım.

Hunter sırıttı. "Kapılar beni pek durdurmaz."

Gözlerim kocaman açıldı. "Ne yani? Çatlaklardan filan sızabiliyorsun mu demek oluyor bu?"

Suratındaki sırıtma kaybolmamıştı. "Onun gibi bir şey."

Bıkkın bir şekilde nefesimi vererek yediği şeyi bitirmesini ve elindeki kâseyi sehpaya bırakmasını izledim. "Sana bir soru sorabilir miyim?"

"Soruya bağlı," diye cevapladı.

Farklı bir cevap beklemiyordum zaten. "İnsan biçiminden, katı bile olmayan bir hale nasıl geçebiliyorsun?"

Kanepenin kenarına oturdu ve uzun bacaklarını uzattı. Aradan uzunca bir zaman geçti ve tam bana bakmaktan başka bir şey yapmayacağına inandığım anda nihayet cevap verdi. "Moleküllere ayrılıp onları yayabilme yeteneğimiz var. Hâlâ katı halde oluyoruz aslında ama insan gözüne öyle görünmüyor."

Merakım etmiştim. Kanepeye oturdum. "Bir nevi göz aldanması yani?"

Hunter başıyla onayladı.

Daha önce dışarıdayken güneş gözlüğü takmasını düşündüm. "Işık gözlerini rahatsız mı ediyor?"

"Çok parlaksa, evet."

"Karanlıkta olmayı aydınlıkta olmaktan daha çok mu seviyorsun?"

Ellerini dizlerine koydu. "Aslına bakarsan, ışığı tercih ederim."

"Bu biraz tuhaf değil mi senin... türün için?"

"Hayır. Aydınlığı ve sıcağı yeğleriz. Her ikisi de doğamızda yoktur."

Bu söylediğini mümkün olduğunca sindirmeye çalıştım. "Teninin çoğunlukla soğuk olmasının sebebi bu mu?"

"Evet."

Aradan biraz zaman geçti ve sonra Hunter başını geriye atıp gözlerini kapadı. Derin bir nefes aldım ve cesaretimi yitirmeden evvel aklımdaki isteği ona söyledim. "Seni gerçek biçiminde görebilir miyim?"

Tek gözünü açtı. "Ne dedin?"

"Gerçekte nasıl göründüğünü bana gösterir misin?" dedim aceleyle. "Evimdeyken çok korkmuştum ve o sırada..."

"O sırada gördüklerin korkutucuydu." Şu an her iki gözü de açılmıştı. "Şimdi de ondan farklı olmaz."

Bundan o kadar emin değildim. Damarlarıma pompalanan onca adrenalin ve korku ile aklımda kalanlar çok silikti ve hayal gücümün neler ürettiğini Tanrı bilirdi ancak. Fakat diğer yandan Hunter'ın üzerinde bir güzellik olduğunu da hatırlıyordum, ürkütücü bir güzellik. Vahşi doğada bir yırtıcıyla karşı karşıya kalmak gibi. Panter muhteşem bir yaratıktı ama öylesi bir güzelliği evcil hayvan niyetine besleyemezdin.

"Biliyorum," dedim doğrularak. "Ama seni gerçek halinle görmek istiyorum."

Hunter bir süre kıpırdamadı ve sonra kalın bir sesle güldü. "Kafayı mı yedin sen?"

"Galiba."

Bakışlarını başka yöne çevirdi, çenesinde bir kas seğiriyordu. Onu zorlamamam gerektiğini biliyordum çünkü Hunter o panter gibiydi. Çok zorlanırsa ısırabilirdi. "Lütfen?"

Bir kahkaha daha attı ve sonra göz açıp kapayıncaya dek önümde bitiverdi. Gözleri kısılmıştı; elmacık kemikleri anormal derecede dışarı fırlamıştı, sanki şimdiden değişime hazırlıyordu kendini. "Bunu gerçekten görmek istediğine emin misin?"

Şu an o kadar da emin değildim ama kafamı sallayarak evet dedim.

Aldığı derin nefesle tüm bedeni titredi. Gözleri kapandı ve fark ettiğim ilk şey, nefes almasının durması oldu. Tamamen durmuştu sanki. Ellerim, bükülmüş dizlerimi sıkıca kavradı.

Sonra bedeninin dış hatları kararmaya başladı, san-

ki kömürün içinde sürüklenmişti ve birileri vücudunun dış hatlarını siyah kalemle çizmişti. Tanık olunabilecek en tuhaf şeylerden biriydi ama sonra bulanıklaşma etkisi yayıldı ve vücudunun tamamı belirsizleşmeye başladı. Giysileri sanki içine giriyordu ve çarpıcı yüzüyle beraber soluklaşıyordu.

Hunter insana benzer çok az yönü kalıp da neredeyse tamamen duman ve gölgeden ibaret bir varlığa dönüşürken nefesimi tutmuştum. Bir saniye sonra, katılaştı.

Göklerdeki Yüce Tanrımız, Hunter bir... Onu anlatacak sözcükleri bulamıyordum. Erkek cinsiyetindeki bir insan şeklindeydi ama... farklıydı.

Bakışlarım ayaklarına indi. O kadar koyu bir siyahlıktaydılar ki ayak parmaklarının olup olmadığını göremiyordum. Fakat bacakları vardı. İki yana açılmış, kalın ve kaslıydılar. Gövdesi ve kolları aynıydı, kaslı bedeni cilalı siyah bir mermer bloktan oyulmuş gibiydi. İnsan biçimindeyken çıkık görünen elmacık kemikleri şimdi tıpkı çenesi gibi daha sivri köşeliydi. Gözleri...

Tutmakta olduğum nefesimi bıraktım.

Gözleri hâlâ aynıydı, öncekinden çok daha keskin bir soluk mavilikteydi.

Hunter'ın başı yana eğildi. *Korktun mu?*

Sesini zihnimde duyduğum anda hazırlıksız yakalanmıştım, tek yapabildiğim öylece onu izlemekti. Korkmuş muydum? Kalbim yumuşak minderlerle dolu bir odadaki bir akıl hastası gibi kaburgalarıma kendini vuruyordu ancak bunun sebebi korku değildi. Daha ziyade, önümde bir uzaylının dikilmekte olduğu gerçeğiydi. Tamamen çıplak bir uzaylıydı ve –o da neydi öyle– gerçekten şanslı bir adama bahşedilen her şeye sahipti.

"Hayır," dedim. "Nasıl oluyor da sesini zihnimde duyabiliyorum?"

Gülümsediğini sanıyordum. Yüzünde hafif bir dalgalanma olmuştu. *İnsssanlar bisssim konuşmamıssını anlayamassslar. Düşüncelerimi sssana yansssıtıyorum.*

Sesi adeta konuşan bir yılanı andırıyordu. Tuhaf değildi ama; daha ziyade egzotik, yabancı bir dildeki bir fısıltı gibiydi.

Öne doğru hareket ettim, odanın sıcaklığının aniden düştüğünü fark edince duraksadım. "Soğuk olmasının sebebi... sen misin?"

Evet. Gerçek biçimimizdeyken etrafımıssdaki enerjiyi etkilerisss ve onu içimisse çekerisss. Isssı enerji demektir.

Hunter'ın yapabildikleri karşısında ağzım açık kalmıştı ve derken bakışlarım vücudunda dolaşmaya başladı. Edindiğim bilginin ne kadar muazzam olduğunu o an anladım. Bu, evrende bizden başka akıllı yaşam biçimlerinin var olduğunun ispatıydı; insan ırkından fiziksel olarak daha üstün yaşam biçimlerinin hem de. Gördüğüm şey, insan nüfusunun büyük bölümü tarafından asla tanık olunamayacak bir şeydi.

İki tepkiden birini gösterebilirdim: ya kafayı yerdim ya da gördüklerim karşısında hayranlık sergileyebilirdim. İkisinin karışımını yapayım diye düşündüm ama hayranlık ağır basıyordu. Bu... bu muhteşem bir şey. "Sana dokunabilir miyim?"

Hunter bir kez daha donup kalmıştı. Hareket etmiyor, bir şey söylemiyordu. Ona dokunmamı istemeseydi, bunu söylerdi diye düşündüm. Böylece kanepenin kenarına doğru kaydım ve yavaşça elimi uzattım. Parmaklarım koluna sürttü.

Teni bir taş gibi soğuk ve pürüzsüzdü. Parmaklarımı kolundan yukarı doğru gezdirdim. Hunter hafifçe titredi ve ben de elimi geri çektim. "Affedersin."

Hayır. Önemli değil. Ben sssadece alışık değilim...

"Birinin sana bu haldeyken dokunmasına mı?" diye bir tahminde bulundum.

Başını öne doğru salladı.

Kendime güvenim artmıştı. Ayağa kalktım ve avucumu açtım. Elimi yukarı, kolunun kıvrımlı kaslarına doğru kaldırdım. Teninin soğuk, dümdüz yapısı tuhaftı, kabul ama çirkin ya da korkutucu filan değildi.

Bakışlarımı yukarı çevirdim. Gerçek biçimi insanın içini ısıtmıyordu ama o kahrolası panter gibi Hunter da ürkütücü bir güzellikteydi.

Yaptığım şeyin onu okşamaktan farksız olduğunu anladığımda durmam gerekirdi ama bunu yapmadım. Elimi omzunda ve sonra göğsünde gezdirdim. Kalbinin attığını hissedebiliyordum ya da kalbe benzer bir organının. Tam ona soracaktım ki Hunter kımıldadı.

Fakat uzağa gitmedi, yakınıma sokuldu.

Nefesim kesilmişti. Gözlerinde daha parlak mavilikteki ince çizgiler belirmişti ve için için yanıyorlardı. Oda bu kadar soğumuş haldeyken benim de donuyor olmam gerekirdi ama kendimi fazlasıyla sıcak hissediyordum.

Bir adım geri çekildi ve vücudu bulanıklaşarak bildiğim Hunter'a dönüştü. Kot pantolonlu filan.

"Güzel numaraymış," diye mırıldandım.

Başını yana eğdi. Bir an için bir şey diyecek gibi oldu fakat sonra geriledi, arkasını döndü ve mutfağa gidip gözden kayboldu.

Bir daha da çıkmadı. Daha sonra mutfağa baktığımda gitmişti. Ancak Hunter'ın odadaki gölgelerden herhangi biri olabileceğini iyi bildiğimden, boğazımı temizledim ve ismini seslendim. Cevap alamayınca bir kez daha denedim ve yine karşılık gelmeyince kendimi delirmiş gibi hissettim. Ya benden saklanıyordu ya da bir yerlerden sıvışıp gitmişti.

Üst kata çıktım ve Hunter'ın burada bıraktığı alışveriş poşetleriyle abartılı derecede uzun bir vakit geçirdim. Öncesinde yalnızca gözüme çarpan birkaç parçaya bakmıştım ama şimdi hepsini önüme yayınca, Hunter'ın yüzlerce dolar harcamış olduğunu gördüm. Bu kadar çok para harcamış olmasından ötürü suçluluk hissederek aşağı indim ve onu aradım ama yine eli boş döndüm.

Dolapta bulduklarımla kendime bir soğuk sandviç yaptım ve teşekkür etmek için bir tane de Hunter'a yaparak tezgâhın üstüne bıraktım. Bulduğum plastik bir poşetle de üzerini örttüm.

Yeniden üst kata çıkarak yeni giysilerimi divana yaydım. Onları şifonyere yerleştirme konusunda gönülsüzdüm çünkü böylesi fazla kalıcı olur gibime gelmişti. Buranın en azından şimdilik yeni evim olduğunu ve işime asla dönemeyeceğimi –ve tıpkı Mel gibi artık var olmayacağımı– kabul etmekten farksızdı bu.

Yorgun ve bitkin bir halde çabucak bir duş aldım ve sonra üstüme bir atlet geçirdim. Yatağa girdiğim an içine gömüldüm adeta. Belki Hunter'ın beslenmesi enerjimi büyük ölçüde tüketmişti, belki de yaşadığım duygusal ve zihinsel stresten kaynaklanıyordu. Her iki halde de gözlerimi kapadığım an gitmiştim.

Siktir.

Tezgâhtaki üzeri örtülü sandviçi gördüğümde tek düşünebildiğim bu olmuştu. Ne bok yemeye bana sandviç hazırlamıştı bu kız? Kendini doyuramayacak türden bir adama mı benziyordum?

Orada saçma sapan bir sandviçe bakarak geçirilebilecek zamandan çok daha fazlasını harcayarak dikilmiştim. Bu mesele beni kızdırmıştı ki bu yeni bir şey değildi. Öfke benim bildiğim bir şeydi. İçinde büyümüştüm.

Serena'dan aldığım küçücük parça hâlâ minik bir sıcaklık ve ışık topu gibi içimde duruyordu. Daha önce de insanlardan beslenmiştim. Sonrasında ise kendimi hiç böyle hissetmemiştim; ama Serena...

Ellerim seğiriyordu.

Onu ilk gördüğüm andan beri seğiren başka yerlerim de ellerime eşlik ediyordu. Saçları güneş ışığı gibiydi ve gözleri de kahverengiyle yeşilin sıcacık bir karışımıydı. Sadece bu ikisi onu çok istememe sebepti ama paketin tamamını düşününce?

Siktir.

Küçücük bir şeydi bu kız, omuzlarıma ancak varıyordu fakat bir şeyler fırlatma söz konusu olduğunda kolu çok iyiydi. Ufak tefek olması insanı yanıltıyordu. Kız güçlüydü ve ağzı da sıkı laf yapıyordu. Kendini savunan konuşmaları hoşuma gidiyordu. İçimdeki hükmetme arzusunu uyandırıyor, türümün doğal özelliklerini körüklüyordu: kontrol etme ve hükmetme.

Siktir.

Bu işin sonu iyi olmayacaktı. Hiçbir şekilde. Farkında olmadan karşı karşıya kaldığı durumdan ötürü öldürülmezse, ben onu kıracaktım.

İki parçaya hem de.

Ajanlar onu bana emanet ederken ne düşünmüşlerdi bilmiyorum. Batı Virginia'ya geldiğimizden beri sesleri çıkmamıştı. Ajanlarla birlikte bu riski göze alsaydı, Serena daha güvende olurdu. En azından temel doğrulara ve yanlışlara göre hareket ediyorlardı. Ben isteğe ihtiyaçlara ve arzulara göre hareket ediyordum. Benim için "yanlış" diye bir şey yoktu.

Elbette ki tüm öğleden sonra ve akşam boyunca onu gölge biçiminde takip etmiştim. Hatta o dolgun alt dudağını kemirerek ikimizi ayırdığını düşündüğü kapının

önünde dikilirken bile izlemiştim. Bunu izlemeyi seviyordum. Hem de çok.

Hatta o kahrolası sandviçi yaparken bile izlemiştim.

Serena yerinde duramayan bir şeydi, minik bir sinekkuşu gibi bir odadan diğerine koşturuyordu ve ben de bu cazibeye kapılmıştım, asla azalmayan bu enerjiye bağlanmıştım. Bu da hiç iyi bir şey değildi.

İstenebilecek son şeydi hatta.

Gözlerim enerji dalgalarına takılıyor ve bedenim o desenleri arıyordu. Serena da bunlardan bol bol yayıyordu. Salak sandviçe bakarken onun yumuşacık elini hâlâ tenimde hissedebiliyordum; gerçek tenimin üstünde. Altımda yatan bedenini hâlâ hissedebiliyordum ve sorun, onun da beni hissettiğini bilmemdi ve bu da keyif almamayı iyice zorlaştırıyordu.

Yirmi üç yaşında binlerce farklı enerjiden ibaret olması doğaldı ama gün boyu etrafında bir sürü kırmızı enerji dalgası görmüştüm.

Bana sandviç yapmış bir de.

Siktir.

İhtiyacım vardı. İstiyordum. Onun savunmasız bir durumda olmasının önemi yoktu. Önemli olan, banyo yapmış olmasıydı ve benim de o odadan uzak durmak için dünyanın enerjisini harcamış olmamdı. Şimdi ise acaba çıplak mı uyuyor diye merak ediyordum ve kot pantolonuma sığmıyordum.

Şu an bu konuda bir çözüm bulmayı çok istememem gerekirdi ama istiyordum. Madem öyle, koyuver gitsin.

Sandviçi kaptım ve dış kapıya gittim. Kapıyı açıp kahrolası şeyi elimden geldiğince uzağa fırlattım. Keşke aynı şeyi şu ışık topuna da yapabilseydim.

Kapıyı tüm gücümle çarpma isteğine direnerek yavaşça kapattım çünkü böyle yaparsam...

İkinci kattan hafif bir çığlık duyuldu ve ben de arkamı döndüm. İnsanlar kâbus görürlerdi. Bu o kadar önemli bir şey değildi. Merdivenlerin başına doğru giderek kulak kabarttım. Ses bir daha duyulmadı ama yine de kendimi merdivenlerden yukarı tırmanırken buldum.

Merak, ne iğrenç bir şeydi.

Bulunduğu odanın kapısını açınca bakışlarım yatağa gitti. Sırtüstü yatıyordu ve çarşaf göğsüne kadar çekiliydi. Maalesef çıplak uyumuyordu ve bu da üst kata yaptığım yolculuğu tamamen anlamsız kılmıştı.

Odadan çıkmaya niyetlenmiştim ki başı yana döndü ve ben de durdum, tamamen hareketsiz kaldım. Nefes bile almıyordum.

Gözleri hâlâ kapalıydı ancak kaşları çatılmış, yüzü gerilmişti. Dudaklarının oluşturduğu ince hat hafifçe titredi. Bakışlarım boynunun zarif kıvrımına, üstündeki atletin incecik askılarının ötesine kaydı. Göğsü düzensiz bir şekilde inip kalkıyordu. Etrafındaki hava koyu mor tonlardaydı. Korkunun göstergesiydi bu.

Yatağa doğru mıknatısla çekilivermiştim sanki. Ensemden aşağı bir titreme indi, parmak uçlarıma kadar ulaştı.

Kesinlikle burada olmamam gerekiyordu. Ama buradaydım.

Onu rahatsız etmemeye özen göstererek yavaşça yatağın kenarına oturdum. Daha sonra ise yapmamam gerektiğini bildiğim şeylerden birini yaptım. Elimi uzatıp parmak uçlarımı yanağına dokundurdum ve yüzünde gezdirdim.

Serena'nın nefesleri düzene girdi ve derinleşti.

Hafif bir gülümseme dudaklarının kenarlarının yukarı kıvrılmasını sağladı. Basit bir dokunuşla rahatlayacak kadar güvenle mi uyuyordu? Uyanık olsaydı da böyle mi hissederdi acaba diye düşündüm.

Onu rahatlatmak için dokunmamıştım oysa.

Bakışlarım parmaklarımın gezindiği yolu takip etti, inatçı çenesinin kıvrımlarından narin boynuna indi. Gerçekten de narindi, sandığından çok daha fazla hem de; özellikle de talihsiz arkadaşıyla birlikte kimi kızdırdıkları düşünüldüğünde.

Benim de onunla aynı mekânı paylaştığım hesaba katıldığında bu maceradan sağ çıkma ihtimali iyice azalıyordu.

Parmaklarım ince askının kenarına ulaştığında Serena hafifçe kıpırdandı. Uyanacak mı diye merak ederek bekledim. Etrafındaki enerji sakinleşiyordu ancak benek benek kırmızılar ortaya çıkmaya başlamıştı. Tahrik oluyordu.

Diğer elimle çarşafı aşağı çektim ve buralarda takılmamın karşılığını fazlasıyla aldım. Serena çıplak uyumuyordu fakat atlet, vücudunu kapatmak için yanlış bir seçimdi. Atletin kalp biçimindeki yakası bir taraftan kaymış ve göğüslerinden birinin yumuşacık şişkinliğini, koyu şeftali rengindeki ucuyla birlikte ortaya dökmüştü. Şimdi kıvrımlar konusunda haklı olduğumu görüyordum. Bu küçük macera meyvelerini veriyordu.

"Dokun bana," diye inledi yumuşak bir sesle.

Hareketlerim durdu. Onu incelerken başımı yana eğdim. Hâlâ uyuyordu ve ne istediğinin kesinlikle farkında değildi ama o yumuşacık rica beni yoldan çıkarmaya yetti.

Daha sonra yaptığım şeyden önce en ufak bir tereddüt duymadım. Ne kendimi ne de başkasını kandırıyordum. Ona dokunmak istedim ve dokundum.

Parmak uçlarımı o tatlı şişkinliğin üzerinde dolaştırırken teninin saten gibi pürüzsüz ve sıcak olduğunu keşfettim, öylesine sıcaktı ve benim türümden o kadar uzaktı ki. Bu kadar tehlikeli bir durumda olmasının sebebi de

buydu zaten. Bizler sıcaklığa üşüşürdük ve yastığına yayılmış o muhteşem güneş ışığı rengindeki saçlarıyla şu an başı dertteydi.

Üzerine eğilip derin derin içime çektim. Vanilya... ve şeftali kokuları burnuma doldu. Bir tanesi banyodaki duş jelinden geliyordu ama şeftali onun doğal kokusuydu.

Sertleşen meme ucunun etrafında halkalar çiziyordum. Her turda ortadaki goncaya biraz daha yaklaşıyor ve beni engelleyen sinir bozucu kumaşı aşağı çekiyordum. En sonunda başparmağım merkeze ulaştı ve onu hoyratça bastırdı.

Serena tatlı bir inilti koyuverdi ve ben de kabaran seks arzumla hırladım. Kabaran yegâne şey o değildi. Serena daha fazla enerji yaydıkça, içimde farklı bir açlık büyüyordu. İkisi de aynı derecede güçlüydü ve bir tanesini bastırmayı öğrenmiş olsam da, aletimin çağrısına nasıl direneceğimi henüz bulamamıştım.

Muhtemelen hiçbir zaman da bulamayacaktım.

Daha fazlasını istiyordum. Off, bacaklarını ikiye ayırıp ta derinlerine kadar girmek istiyordum ama parmaklarımı göbeğine doğru indirirken Serena'nın bedeni ağır ağır hareket etmeye başladı. Kalçalarının şehvetli kıpırtılarına kendimi kaptırmıştım ve ona tamamen sahip olma düşünceleri zihnime doluştu. Aletim taş gibi sertleşmişti ama beni asıl delirten onun verdiği tepkilerdi.

Hareketleri atletinin eteğinin yukarı doğru sıyrılmasına neden olmuş ve onu aç gözlerime sunmuştu. Vay canına, bu macera bereketli olmaktan daha fazlasını barındırıyordu. Serena'nın altında hiçbir şey yoktu, o lezzet vadisi ziyafet çekmem için önümde uzanıyordu.

Ziyafet çekmek mi? Siktir et. Onu yalayıp yutmak istiyordum.

Ellerim bacaklarındaydı, onları ayırırken yumuşacık

teninin tadını çıkarıyordum. Parmak uçlarım en üst noktaya dokunduğunda Serena'nın sırtı yukarı doğru büküldü ve yatakla teması tamamen kesildi. Çıkardığı zevk iniltisi sessizliği bozdu. Kendimi tutmaya ne kadar uğraşsam da buna tepki vermeden edemedim. Damarlarımda vahşi bir şehvet fırtınası çıktı ve cevap olarak ağzımdan yükselen hırıltı sessiz odada yankılandı.

Siktir.

Serena küçük bir çığlık attı ve gözlerini açtı; yatakta panikle doğrulurken etrafındaki havada kırmızılarla morlar birbirine karışıyordu.

Geri çekildim, odanın karanlık gölgelerine karıştım ve kolaylıkla onların bir parçası oldum. Öylece durdum; bir yandan saklı kalmak için gereken gücü harcamak zorunda kaldığım için hayalarımı tekmeleyesim geliyordu, diğer yandan da ikimizi, yatağı, muhtemelen duvarı ve bol miktarda bedensel çarpışma sesini içeren diğer seçeneği arzuluyordum.

Serena odanın karanlığına dikkatli gözlerle bakıyor, bir eliyle üstünü düzeltmeye çalışırken, diğeriyle battaniyeyi aranıyordu. Neredeyse sevimli bir hali olduğu söylenebilirdi, ancak ben sevimlilikle ilgilenmezdim.

Onu becermek istiyordum.

Battaniyeyi ta çenesine dek çekerek odayı gözleriyle taramaya devam etti ama bunun faydasız olduğunu biliyordum. Beni göremezdi.

"Hey?" dedi, kısık ve hırıltılı bir sesle.

Veya belki de görebiliyordu.

Ne önemi vardı ki? Serena beni göremezdi. Bu imkânsızdı. Fakat sonra gözleri benim durduğum yere odaklandı ve onu izlediğimi hissedebildiğini anladım, muhtemelen onu istediğimi de hissediyordu.

Gülümsedim.

11. Bölüm

Ertesi gün gerçekten garip bir ortam vardı.

Serena bir gece önce neler olduğunu biliyorsa bile, hiçbir şey söylememişti, ancak aurasını dolduran kırmızı çizgiler beni şehvetten deliye döndürüyordu. Bu ihtiyaç da bir başkasını körüklüyordu. Neticede buradan çıkıp gidemezdim. Kısılıp kalmıştım ve her geçen saat daha da tahrik oluyordum.

Bu durum uzun sürmeyecekti.

Öğleden sonra Serena kanepede uyuyakalıp birkaç saat uyuyunca kendimi büyük ikramiyeyi kazanmış gibi hissetmiştim. Cep telefonumu en az on kez kontrol ettim. Bokkafalı memurlardan ses yoktu ve onları buraya getirtip Serena'yı evimden göndermemin tek yolu ondan bilgi edinmemdi.

Onu er ya da geç evden göndermem gerekiyordu. Insan tenimden sıyrılma isteğiyle akşam yemeği hazırlamaya giriştim. Yemek pişirmek... hayatımdaki az sayıda rahatlatıcı şeyden birisiydi bu. Kardeşim yaptıklarımı pek beğenmiyordu, aynı şekilde Dex de. Siktirsinler, ben gayet iyi bir aşçıydım bir kere.

Asıl ihtiyacım olan, birkaç saat boyunca gerçek biçimimi almaktı.

Sonra Serena mutfağa girdi. Saçı başı dağılmıştı ve uykulu gözlerini ovuşturuyordu. Buzdolabının kapağını açıp eğildi ve bir şişe su aldı. Şortunun ince pamuklu kuması kalçalarının üzerinde gerildi.

Hayır, asıl ihtiyacım olan Serena'yı evire çevire becermek ve ondan sonra birkaç saatliğine gerçek biçimimi almaktı.

Aletim bu fikri sevinçle karşılamıştı. Serena'yı tutup giysilerini çıkarmak ve onu mutfağın ada biçimli tezgâhına yatırmak istiyordum. Farklı bir tat keşfetmek ve sonra ardı ardına içine girmek arzusundaydım. Onun yumuşaklığında ve sıcaklığında kendimi yitiresim vardı.

"Yemek mi yapıyorsun?" Serena'nın sesi fantezilerimi böldü.

Gözlerimi kırptım ve önüme baktım. Elimde bir bıçak vardı ve doğrama tahtasının üzerinde tavuk parçaları duruyordu. Yanda da haşlanmayı bekleyen bir paket makarna. Ne yaptığımı neredeyse tamamen unutmuştum. "Öyle sayılır," dedim. "Tavuklu makarna."

"Kulağa hoş geliyor." Tezgâhın karşı kenarında dikiliyor, elindeki su şişesini ileri geri yuvarlıyordu. "Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

İlk anda onu reddetmeyi düşündüm ama bunun faydaları olabilirdi. Ortalıkta boş boş dolaşarak, sandviçleri seyrederek, kaçamak öpücüklerle ve dokunmalarla ve bir insan dişiden beslenerek fazlasıyla vakit harcamıştım. Evet, artık icraat zamanıydı. "Bir tavayla zeytinyağı çıkar."

Serena raftan bir tava aldı, ocağa koydu ve sonra harıl harıl dolapları karıştırmaya başladı. Yağ şişesini bulduğunda bana ihtiyatlı bir şekilde sordu. "Yemek yapmayı sever misin?"

"Severim."

Gür saçlarını omzunun üstünden geriye attı ve tavaya

yağ koydu. Islakken saçlarının ne kadar koyu bir renge büründüğünü merak ettim. Eminim açık kahverengiydi. gözlerinin üzerindeki yay gibi narin kaşlarıyla uyumluydu.

Yay gibi narin kaşlar mı? Ne oluyordu benim beynime böyle? Dikkatimi son kalan tavuk göğsü parçalarına verdim ve onları hırsla doğradım. Bıçağı neredeyse doğrama tahtasına bir daha çıkmayacak şekilde gömecektim.

"Ben de severim," dedi Serena çekinerek; bıçakla yaptığım samuray hareketlerinden sonra konuşmaya devam edip etmemekte kararsız gibiydi. "Pek başarılı değilimdir ama. Bir defasında televizyonda *Footloose* filmi varken bir şeyler pişiriyordum ve tam da depodaki büyük dans sahnesi gelmişti. Sahneyi kaçırmak istemediğimden televizyonun başına gitmiştim ama ıspatulayı tavada bıraktığım için yarısı eriyip yemeğe karışmıştı."

Kaşımı kaldırıp ona baktım. "Normaldir."

"Geçerli bir mazeretim vardı ama. On dört yaşındaydım ve dikkatim çabucak dağılıyordu. Annem sonra beni yıllarca ocağa yaklaştırmamıştı." Yeniden tezgâha yanaştı ve su şişesiyle oynamaya başladı. Etrafında açık mavi bir aura belirmişti. Gergindi. "Ben genelde mikrodalga kullanan ya da hazır yemek sipariş eden bir kızımdır ama televizyondaki aşçılar gibi olmayı istemişimdir hep."

Bakışlarım sıkıntılı yüzüne odaklandı. Yanakları na hafifçe pembeleşti. Kalın kirpikleri yukarı kalktı ve gözleri bir anlığına benimkilerle buluştuktan sonra hızla başka yöne döndüler. Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdıktan sonra dudaklarını birbirine bastırdı. Etrafındaki hava daha koyu bir mavilikle titreşiyordu.

"Hadi bakalım," dedim ve bıçakla tavukları ve yanda duran iki kâseyi işaret ettim. "Önce tavukları yumurtaya bula, sonra da galeta unu bulunan kâsenin içinde yuvarla

Çenesi yukarı kalktı ve şaşkınlığı yüzüne yayıldı. İlk

başta bir süre hareket etmedi ve sonra başını öne doğru salladı. "Dur önce ellerimi yıkayayım."

Mikroplar konusunda endişelenmiyordum. Serena gibi hastalanma olasılığım yoktu. Tezgâhın başına döndüğünde kâseleri ayarlamak için yanıma kadar sokuldu, önce yumurtalar, sonra galeta unu. Orada sıkışmıştık ve ona yer açmak için kenara kayabilirdim ama yapmadım.

Onu sıkıştırmak hoşuma gitmişti.

"Haydi," diye onu teşvik ettim. "Zor bir iş değil. Televizyonu da açmayacağım."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Artık dikkatim o kadar kolay dağılmıyor."

Öne eğildim, dudaklarım yanağından bir santim uzaktaydı. "Bahse girerim dikkatin on dört yaşındaki kadar kolaylıkla dağılıyordur."

Serena tavuk dilimini kâseye daldırdı. Yanakları kan kırmızısına dönerken sulu yumurta sarısı tezgâha yayıldı. "Çok yanılıyorsun," diye mırıldandı.

Kıkırdadım. "Dediğim gibi olduğundan eminim."

Serena'nın tavuk dilimlerini görev aşkıyla yumurtaya bulamasını izlemek tuhaf biçimde eğlenceliydi. Daha önce kimseyle birlikte yemek pişirmemiştim. O değil, daha önce kimse için yemek pişirmemiştim. Amacım Serena için yemek pişirmek değildi oysa. Karnım açtı ve çok yemek yerdim.

Ocağı yakıp yağın kızmaya başlamasını izlerken Serena annesini anlatıyor, ara sıra durup bana bakıyor, sanki ne derece gıcık olduğumu test ediyordu.

Keyfim yerindeydi.

"Demek babanı hiç tanımadın?" diye sordum.

Galeta ununa bulanmış tavuklarla dolu tabağı ocağın yanına götürürken başını iki yana salladı. "Hayır. Kim olduğu bilinmeyen bir sperm bağışçısı. Peki ya sen? Yani,

senin türünde anne baba filan oluyor değil mi?"

"Yumurtadan çıkmıyoruz Serena. Bizim üremeniz de insanlarınkine çok benzer. Aynı şekilde Luxenlerin de. Ama ben annemle babamı tanımadım."

Tabaktan bir parça tavuk alırken kaşlarını çattı. "Nasıl yani?"

Elini tavadan uzaklaştırdım. "Kendini yakacaksın." Tavukları elinden aldım ve tavaya koydum. Yağ cızırdayıp sıçramaya başladı.

"Sen yakmıyorsun anladığım kadarıyla?"

"Senin gibi yakmam." Elinde tuttuğu tabaktan bir dilim daha tavuk aldım. "Annemle babam ben küçükken ölmüşler."

Sessizliği aldığı yumuşak nefes doldurdu ve sonra, "Ben..."

"Üzüldüğünü söylemene gerek yok Serena. Onları sen öldürmedin." Son dilimi de yağa attım ve elinde tuttuğu tabağı ondan aldım. "Annemle babam türümüzün çoğu gibi Luxenler tarafından öldürüldüler. Sakın bana üzüldüğünü söyleme yine."

Çenesini kapalı tutmayı başardı. "Senin ne alıp veremediğin var ki bununla?"

"İnsanların hiç alakalarının olmadığı konularda üzüldüklerini söylemelerini sevmiyorum."

"Anlıyorum ama insanlar bunu söyledikleri zaman, mesela sevilen birinin ölümünün ardından; sen o acıları yaşamak zorunda kaldığın için üzüldüklerini söylemeye çalışırlar."

"Ben iyiyim, üzülecek bir şey yaşamadım," dedim ve Serena gözlerini devirdi. "Ellerini yıkasan iyi edersin Mikrop filan kapma sonra."

"Peki babacığım." Serena lavaboya doğru döndü.

Bakışlarım dolgun kalçasına kilitlendi ve arkasına ge

çip kalçalarını kavrama dürtüsüyle mücadele ettim. Düşüncelerimin gittiği nokta hiçbir şey elde edemeyeceğimi gösteriyordu. Belki de onu becerip aklımdan çıkarmam gerekiyordu.

Bu, şu ana kadarki en iyi plan gibi görünüyordu.

Serena omzunun üstünden bana baktı. "Luxenler neden annenle babanı öldürdüler?"

Sertliğimin kaybolmasına yetmişti bu soru. "Daha önce de söylediğim gibi, Luxenler güce doymak bilmeyen şerefsizlerdir."

Yavaşça döndü ve arkasındaki tezgâhın kenarını kavradı. "Bu bana hiçbir şey açıklamıyor."

Öne doğru bir adım attım ve Serena'nın dudakları aralandı. Bu hoşuma gitmişti. "Ciddi ciddi tarih dersi mi istiyorsun?"

"Evet."

Benim asıl istediğimse ona dokunmaktı. Bir adım daha attım ve bakışlarım tişörtünün ön tarafında gezindi. İnce pamuklu kumaş ve sutyen, sertleşmiş meme uçlarını saklama konusunda hiçbir işe yaramıyordu.

Offf.

Tavukların çevrilmesi gerekiyordu.

Ona sahip olmam gerektiği yönündeki tüm içgüdülerime kulağımı tıkayarak arkamı döndüm, maşayı aldım ve tavukları çevirdim. Asıl benliğim, yani karanlık yönüm, neden bu mücadeleyi verdiğimi anlayamıyordu. Misillemeler ya da Serena'nın bir bitkiden farkının kalmayacak olması onun umurunda değildi.

Sadece isterdi, her zaman isterdi.

Hafifçe öksürerek boğazımı temizledim. "Al sana sansürsüz özet versiyon. Luxenler binlerce yıldır varlıklarını sürdürmüş bir ırktır ve insanlardan çok daha gelişmişlerdir. Seyahat etmeyi severlerdi. Ayrıca tehdit olarak gör-

dükleri diğer tüm ırkları da boyunduruk altına almaya bayılırlardı. Tüm evrenin hâkimiydiler, adını dahi duymadığın bir sürü galaksinin. İyice güce tapar hale geldiler ve yıkıcı olmaya başladılar. Mutlak güç hakkında ne derler bilirsin."

"Mutlak bir yozlaşmayı doğurur."

"Kesinlikle. Uzunca bir süre onları yenebilecek hiç kimse çıkmadı. Karşılarında hiçbir şey duramıyordu: ta ki benim türüm ortaya çıkana dek."

"Bu nasıl oldu?" diye sordu ve kollarını kavuşturdu.

Bir tavuk dilimini daha çevirdim. "Evrimin dengeyi sağlama mantığıyla. Evrensel olan bir şeydir bu. Arumlar, Luxenlerin yegâne avcısı olmak üzere doğdular. Bu, her zaman onlardan daha güçlü olduğumuz anlamına gelmiyor ancak onlara kafa tutabilecek tek varlık bizleriz. Biz enerji soğururuz ve onlarda da bol bol enerji bulunur."

"Demek böylece peşlerine düştünüz?"

Kaşlarımı kaldırarak ona baktım. "İlk başta değil. Neslier boyunca türümüz Luxenleri kontrol altında tuttu. koca gezegenleri yutmaktan ve oradaki canlıları yok etmekten onları alıkoyduk."

"Bir nevi NATO'ydunuz yani?"

Bu fikrini gülerek karşıladım. "Yani, onun gibi bir şey. Ama bu benim zamanımdan önceymiş. Ancak onlar gelip bizim gezegenimizi işgal ettiler, bizleri köleleştirdiler ve ayrım yapmadan öldürdüler. Bu saldırıya hazırlıksız yakalanmıştık. Tam bir soykırımdı. Kim bilir bunu neden yapmışlardı? Neticede savaş benden çok uzun süre önce başlamıştı ve hiçbir zaman sona ermedi."

Önüne düşen saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Ne oldu... gezegenlerinize?"

Gözlerine baktım. "Gezegenlerimizi yok ettik. Kelimenin tam anlamıyla. Böylece her iki tür de yeni bir yuva

arayışına girdi. Dünya pek davetkâr görünüyordu. Seyahat etmek için uzay gemilerine ihtiyacımız yoktur bu arada." Bir kahkaha attım. "O mevzu tam bir zırvalık. Luxenler ışık hızında seyahat ederler, hatta ondan da hızlı. Biz de yapabiliriz, tabii... beslendiğimiz sürece."

Serena bir anda bembeyaz kesildi. "Şu kolunla yaptığın şeyi mi kast ediyorsun?"

"Bizleri SD için böylesine faydalı kılan da bu. Kontrolden çıkan Luxenleri öldürüyoruz. Bir tanesi ya da daha fazlası SD'nin hoşuna gitmeyen bir şey yaptığında biz devreye giriyor ve konuyla ilgileniyoruz. Arumların çoğu bunun harika bir iş olduğunu düşünür. Neticede aramızda tam bir kan davası var. Kimilerimiz de bunun yeterli olmadığını düşünüyorlar. SD'nin izni olmadan Luxenleri avlamayı sürdürüyorlar."

"Vay be." Başını iki yana salladı. "Demek sen aslında bir suikastçısın?"

Serena'nın sesinde herhangi bir yargılar ton yoktu. "Öyle de diyebilirsin."

Bir süreliğine sessiz kaldı. "Sizin ve Luxenlerin yapabildiği farklı şeyler neler?"

"Zamanı ve mekânı bükebiliriz ve bu sayede ışıktan daha hızlı hareket edebiliriz. Bu bakımdan Luxenler bize benzerler. Arkadaşının öldürüldüğü gece gördüklerini hatırla. Luxenler enerjiyi kontrol edebilir, nesneleri durdurmak ya da hareket ettirmek için onu kullanabilirler. Cisimleri dondurabilirler, insanlar dâhil. Ayrıca bu enerjiyi en saf haliyle silah olarak kullanabilirler."

"Yuh!"

"Evet. Biz onların ışığı ve enerjiyi yönlendirebilme yetilerini soğururuz. Onlar buna Kaynak adını veriyorlar. Seyahat edebilmek için, özellikle de Dünya kadar uzak bir yere varmak için çok fazla beslenmemiz gerekir."

"Nasıl oldu da buraya geldiniz?"

"Bazılarımız evrenin başka bölgelerine dağıldı. bazılarımız da buraya geldi çünkü hem Luxenler hem de benim türüm daha önce Dünya'ya gelmişlerdi."

"Ne zaman?"

Omuzlarımı silktim. "İnsanlığın başlangıcından bu yana binlerce kez olduğuna eminim."

Kaşlarını çattı. "Öyleyse neden bizi köleleştirmeye çalışmadınız?"

"İnsanları hiçbir zaman tehdit olarak görmemiştik çünkü; ta ki şimdiye dek."

Yüzünü buruşturdu. "Bundan alınmalı mıyım. yoksa endişelenmeli miyim bilemedim."

"Muhtemelen ikisinden de biraz." Son tavuk göğsünü de çevirip maşayı elimden bıraktım ve ona döndüm. "Buraya önce Luxenler geldi ve devlet tarafından fark edildiler. Sonra da biz geldik. Uzunca bir süre devlet bizleri birbirimizden ayırt edemedi ki bu da bizim işimize gelmişti. Luxenleri toplayıp inceler ve sonrasında asimile etmek üzere kontrol altındaki topluluklara dahil ederken. biz başıboş takılıyorduk. Fakat sonra bizim farklı bir tür olduğumuzu keşfettiler. Bir şekilde daha tehlikeli olduğumuzu anladılar."

"Daha tehlikeli mi?" Benden cevap gelmeyince derin bir nefes aldı. "Bilmek istiyorum, ne kadar korkunç olursa olsun."

"Muktedir olduğumuz bazı şeyler vardır; SD'nin faydalandığı şeylerdir bunlar. Luxenlerden farklı olduğumuzu keşfedince bizi aramaya başladılar. Buldukları zaman da bize iki seçenek verdiler: ya onlar için çalışacaktık ya da ölecektik."

"Vay canına," diye mırıldandı. "Matya gibi bir şeymiş bunlar."

"Aşağı yukarı. Devletiniz akıllıca hareket etti. En güçlü Arumlardan bazılarını kendi taraflarına çektiler. Nasıl diye sorarsan? Kim bilir? Kendilerine çok iyi imkânlar sunulduğundan eminim. Zira beslenmezsek zayıflarız. Birçoğumuz SD'nin eline bu yüzden düştük. Bizi kontrol etmek için ihtiyacımızı aleyhimize kullandılar. Bu zayıflığımızdan haberleri olduğunu söylemeye gerek yok zaten."

Duraksadım, yüzüne yayılan ilgi dolu ifadeyi seyrettim. Bir Arum'u öldürmenin en basit yolunun bir parça obsidiyenle bizi kesmek olduğunu ona asla söylemeyecektim. İşin kötüsü bu taş her yerde bulunabiliyordu ve SD tüm silahlarını şimdiden buna uydurmuş, mermileri obsidiyenle kaplamıştı. Nasıl alt edileceğimizi bildiğin sürece bir Arum'u öldürmek ve aynı şekilde bir Luxen'i öldürmek, zannedildiği kadar zor değildi. "Gezegenlerimiz yok edildiğinde Luxenlerin hepsi Dünya'ya gelmediler. On binlercesi burada ama yüz binlercesi başka yerlerde. Sonunda gelecekler ama."

"Sonra?" diye sordu, kollarını iki yana sarkıtarak.

"İnsanlar bu gezegende Arumların olmasına memnun olacaklar."

Parmakları gergin bir edayla bacaklarını dövüyordu. "Vay canına..."

"Aynen." İçimde tuhaf bir duygu baş gösteriyordu. Göğsümde bir ağırlık hissediyordum, kurşundan bir top vardı sanki içimde. Onun için... üzülüyordum. Bu gerçekten ağır bir histi. "Yemek dersime dönelim mi?"

Bir sessizlik oldu ve az sonra Serena yanıma sokuldu. Hâlâ normalden birkaç ton daha soluktu rengi. "Şimdi ne yapıyoruz? Tavuklar oldu gibi."

"Oldular." Bir tencere çıkardım. "Su kaynatabilir misin?"

"Ha ha." Serena tencereyi kaptı ve yalınayak halde lavaboya gitti. Hep yalınayak gezdiğini fark etmiştim.

Birlikte makarnayı pişirdik ve sonra salata yaptık. Yemek hazır olduğunda güneş batıyordu, gökyüzünü turuncu ve kırmızıya boyamıştı.

Serena masaya baktı. "Dışarıda yiyebilir miyiz? Yani, hava güzel ve..."

"Yiyebiliriz." Bir şişe şarap ve iki kadeh alıp ona dü-düm. "Önden buyur."

Gülümseyerek tabaklarımızı aldı ve kış bahçesinden geçerek verandaya çıktı. Hafif hafif esen meltem havadaki nemi alıp götürmüştü. "Masada yemekten nefret ederim," dedi ben kadehleri elimden bırakırken.

Bir süre onu izledim. "Ben de. Fazla resmi..."

"Ve rahatsız," diye ekledi, tabağımı bana uzatırken.

Tavuk ve makarnaya giriştik sessizce. Sonra Serena yavaş yavaş bir cevap ardından başka bir cevap aldı ağzımdan. Muhteşem bir yetenek olduğunu düşünerek bundan çok eğlenmiştim.

"Buraya geldiğinde neler oldu?" diye sordu, makarnayı çatalına dolarken.

"Türdeşlerimle birlikte saklandım. Her fırsatta Luxenlere bulaşıp onlarla savaştım. Onları öldürdüm." Serena'nın çatalı durmuştu.

"Ben buyum Serena. Kendimi bildim bileli bunu yapıyorum." Omuzlarımı silktim. "Devletin ilgi alanına girmediğimizi sanıyorduk. Luxenlerin girdiğini ise biliyorduk. Sonunda bir baskında yakayı ele verdim."

Şarap kadehini eline aldı. "Demek buradaki Luxenleri kontrol altında tutmak için onlarla çalışmaya başladın?"

Bir kahkaha attım. "Yok canım. Ellerinden kaçtım."

"Anlamadım. Şu an buradasın ama bu nasıl oluyor?"

Bakışlarımı ondan kaçırıp ağaçlara odaklandım. "Burada olmamın sebebi bu değil."

Serena o kadar uzun süre sessiz kaldı ki bana neden

diye sormanın bir yolunu düşündüğünü anladım. Ona baktım ve o da kafasını tabağına çevirmeden önce bir süre bana karşılık verdi.

"Arkadaşın Mel'i ne kadar zamandır tanıyordun?"

Bu soruya hazırlıksız yakalanmıştı ancak bir süre sonra bana geçmişlerini anlattı. Seneler boyu güçlü bir şekilde varlığını sürdürmüş, nadir görülen bir dostluktu. "Öyleyse sana her şeyi anlatmış olmalı, öyle değil mi?"

Başıyla onayladı. "Anlattı."

"Balkondaki olay, Senatör'ün oğlunun tuhaf bir şey yaptığına yegâne şahit oluşuymuş, öyle mi?"

Ağzına ufak bir lokma atıp yavaş yavaş çiğnedi. "Evet. Her zaman o çocuğun biraz garip olduğunu düşünmüştüm. Uzaylı olmasından kaynaklandığını nereden bilebilirdim?"

Dudaklarım yukarı doğru kıvrıldılar. "Bütün bunları iyi kaldırıyorsun."

Bu sözümü duyunca Serena duraksadı, çatalı ağzına götürürken yarı yolda öylece kalmıştı. "Bazı anlarda bunların hepsini kaldırmam gerektiğini düşünüyorum ve bazen de kafayı yediğime ve minderlerle kaplı bir odaya tıkıldığıma inanıyorum, yani o kadar da başarılı olduğumu hiç sanmıyorum."

Serena bu yükü dünya nüfusunun %98'inden daha iyi kaldırıyordu. "Mel ne hakkında tartıştıklarını söylemişti, şu kardeşleri soruyorum."

"Kartal Projesi filan diye bir şey ile çocuklar hakkında tartışıyorlarmış."

"Ne projesiymiş bu?"

Başını hafifçe iki yana sallayarak çatalını bir tavuk parçasına sapladı. "Söylemedi ve ben de sormadım çünkü aklını kaçırdığını sanmıştım ve..." Derin bir nefes aldı. "Bu konuda kendimi çok kötü hissediyorum. Eğer ona

inansaydım, belki de farklı davranırdım ve Mel..."

"Hayatta olmazdı Serena. Sen ne yaparsan yap. Ona inanmayarak muhtemelen hayatını kurtardın."

Gözleri bir an için yukarı kalktı ve benimkilere kilitlendi. Gözlerinde sonsuz bir suçluluk duygusu vardı. Bir de arkadaşı için duyduğu üzüntü. "Her şey o kadar belirsiz ki. Ona pek kulak vermiyordum gibi geliyor. Sanki bir şeyleri unutuyorum."

"Olabilir." Hatırlaması gerekiyordu çünkü böylece SD memurlarını buraya davet edebilir ve Serena'yı yoluna gönderebilirdim. İstediğim şey buydu.

En azından yapmam gereken buydu.

Böylece onun odaklanmasını sağlayacağından emin olduğum tek şeyi yaptım. "Herhangi bir şey hatırlayabilirsen, daha fazlasını hatırlayabilirsen, bunun arkadaşına faydası olabilir."

Serena'nın bakışları keskinleşti. "Nasıl?"

Çok pislikçe davranıyordum. "Luxenler bir şeyin peşindeyseler ve Mel gördüklerinden ötürü değil de, daha ziyade kulak misafiri olduğu bir takım bilgiler nedeniyle susturulmuşsa, Senatör ve oğulları onun ölümünden sorumlu tutulabilirler ve gereken cezayı alırlar. Bu da hiç yoktan iyidir."

"Öyle," dedi sessizce. Dikkati ağaçlara yönelmişti, başını hafifçe sağa sola salladı. Zaman geçti ve onu sıkıştırmadım. "Bir şey daha vardı, Pennsylvania!"

"Pennsylvania mı?"

Bana dönerek başını heyecanla öne doğru salladı. "Evet. Çocukları Pennsylvania'da mı tutuyorlarmış, neymiş."

Kaşlarımı çattım. "Çocukları Pennsylvania'da mı tutuyorlarmış? Luxen çocukları mı, yoksa?"

"Ayrıntı vermedi ama Phillip ile Elijah'nın bunun hakkında tartıştıklarını söyledi."

İlginçti. Ya da değildi. Daha fazlası olmalıydı, özellikle de Luxenlerin SD'yi sallamayıp Mel'i ortadan kendileri kaldırdığı düşünüldüğünde. Bizim ateşböcekleri neyin peşindeydiler acaba? Luxen çocuklarını SD'nin her şeyi gören gözlerinden uzak bir yerde mi saklıyorlardı acaba? Olabilirdi. Saklı Arum ve Luxen toplulukları yok değildi. Az sayıdaydı ama mevcutlardı.

Serena'nın hayal kırıklığı aşikârdı. "Çabalıyorum. Gerçekten..."

"Biliyorum." Ben de kendimi en az onun göründüğü kadar hayal kırıklığı içinde hissediyordum.

Dudağını ısırdı ve bakışlarını tabağına çevirdi. "Güzeldi," dedi en sonunda. "Yemeği diyorum."

"Evet." Hayret duygusu beni etkisi altına aldı ve kendimi, "Normalde bunu yapmam," derken buldum.

"Hiç mi?" Merak içinde bakan kahverengi gözleri daha da koyulaşmıştı. Bu, bana tahrik olduğu hallerini hatırlatıyordu. Gözleri verimli, bakir bir toprağın rengine dönmüştü. Fakat sonrasında benim için neredeyse her şey tahrik olma noktasına gelip odaklandı.

"Hayır," dedim, bir bacağımı sandalyeden aşağı sarkıtarak. "En son ne zaman biriyle yemek yediğimi hatırlamıyorum."

"O kadar uzun olamayacağından eminim."

"Çok uzun zaman oldu." Tabağını kenara koymasını ve şarap kadehini eline almasını izledim. "Doydun mu?"

"Tıka basa," dedi, kadehinin üstünden beni süzerek. "Cidden soruyorum, sen... ara sıra sosyalleşiyorsundur, değil mi? Yani senin türün bunu yapıyordur?"

Omuzlarımı silktim, bakışlarımı kararan gökyüzüne çevirmiştim. Çok kısa bir zaman içinde güneş battı ve alacakaranlık geceye döndü. "Sosyalleşmek gibi bir ihtiyacımız gerçekten yok."

Kadehini indirdi. "İyi ama herkesin..."

"İnsan olan herkesin böyle bir ihtiyacı vardır Serena. Ben insan değilim."

"Peki ya diğer Arumlar? Çardağın orada rastladıklarım? Onlar birlikteydiler."

"Sosyalleşmek için birlikte olmayız. Çoğunlukla güçlü olduğunu düşündüklerimizle yandaşlık kurarız. Bu bir hayatta kalma meselesi. Arkadaşlık değil."

"Vay be. Ne büyük bir yalnızlık."

"Biz yalnızlık hissetmeyiz." Bakışlarım Serena'nın kadehinin ağzında gezinen narin parmağını takip ediyordu.

Bana döndü. "Neden... neden bana bakıp duruyorsun?"

Kesik bir kahkaha attım. "Bakamaz mıyım?"

"Bakabilirsin tabii de. Sen sürekli beni izliyorsun."

"Seni izlemeyi seviyorum. Sebebi saçların." Bunu açık açık söylemiş olamazdım?

"Saçlarım mı?"

Söylemişim hakikaten. "Rengi. Ya da her nesiyse işte."

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Ee, çalışmadığın zaman neler yaparsın?"

Bu soruya cevap vermeden önce düşündüm, ciddi ciddi düşündüm hem de. "Ellerimle bir şeyler yapmayı severim."

Serena'nın bakışları benimkilere odaklandı. "Neden bu sözün arkasında bir kinaye olduğunu hissediyorum acaba?"

Dün gece ellerimin nerede olduğunu düşününce sırıttım. Yanakları kızardı ve etrafını saran aurada kırmızı renkler belirdi. Bahse girerim şu an elimi bacaklarının arasında soksam anında ıpıslak ve tamamen hazır olurdu.

Kendimi bunu öğrenmemek için çok zorladım. "Bir şeyler üretmeyi severim."

Ağzı açıldı ve sonra gözleri kocaman oldu. "Bir saniye. Üretmekten kastın, ahşap oymacılığı filan mı?"

Karşılık olarak kaşımı havaya kaldırdım.

"Dünkü evin bahçesindeki çardağı sen mi yaptın?"

Ben herhangi bir şey söylemeyince yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı.

"Sen yaptın! Aman Tanrım, Hunter bu muhteşem bir şey."

Oturduğum yerde kıpırdandım. "Pek sayılmaz."

"Deli misin? Keşke öyle bir şey yapmak benim de elimden gelseydi. Yaptığın desen inanılmaz detaylı. Bunu sık sık yapar mısın?"

Serena ahşap oymacılığı konusunda beni sorgulamaya devam etti ve içimden keşke hiçbir şey söylemeseydim diye geçirirken, bir yandan da kız hayalarımı mengeneye kıstırmış gibi her sorduğuna düşünmeden cevap verdim. Evet, çardağı sıfırdan ben yapmıştım. Bütün bir yaz boyunca sürmüştü. Hayır, bana zor gelmemişti. Evet, başka şeyler de yapıyordum. Bunu söyleyince aklıma Serena'nın göğüslerini taşıyan atlar geldi ve güldüm. Bu da Serena'nın yüzüne bir gülümseme daha yayılmasına neden oldu.

Off, Serena gerçekten ama gerçekten çok hoş bir kadındı ama bir de gülümsediğinde? Düpedüz güzeldi bu kadın.

O sessizlik anında Serena doğruldu ve gökyüzünü işaret etti. "Şuna bak! Yıldız mı kaydı? Tanrım. Hiç bu kadar yakından görmemiştim."

Gözlerim yeryüzüne meşum bir hızla yaklaşmakta olan beyaz ışığın ardında bıraktığı parlaklığa odaklandı. İçgüdülerim harekete geçmiş, tenimin karıncalanmasına neden olmuştu.

Hemen ayağa fırladım. "Bu kayan bir yıldız filan değil."

"Ne peki?" Sesinde korku vardı. "Onlardan biri mi?"

"Serena?"

"Evet?" Şu an ayağa kalkmış ve yanıma gelmişti. "Onlardan biri değil mi?"

Ona döndüm. "İçeri gir." Serena tereddüt edince öne doğru eğildim, konuşurken dudaklarım dudaklarına değecekti neredeyse. "İçeri gir Serena."

Geri çekildiğimde Serena kımıldamadı. Sıçtık. Içimden bir ses burada öylece dikileceğini ve kendini öldürtene dek benimle kavga edeceğini söylüyordu.

Sesimi yükseltmeden onu kapıya doğru yönlendirdim. "Onlardan biri ve senin içeride olman gerek."

"Ama..."

"Aması maması yok." Onu içeri ittim. "Kapıları kilitli ve ışıkları kapalı tut ve kimseye de açma."

Bunu söyleyip kapıyı kapadım ve onu içeri tıktım. Aramızdaki camın arkasından Serena'nın gözlerine baktım, ona beni dinlemesi gerektiğini anlatmaya çalıştım. En sonunda elini uzattı ve kilidin tıkırtısı sessizliği bozdu.

Arkamı döndüm ve gülümsedim. Avlanma zamanıydı.

12. Bölüm

"Kayan yıldızı" bulmam çok az sürdü. Gölgelerin arasında rüzgârdan bile hızlı hareket ederek Monongahela Ulusal Ormanı'nın sık ağaçları arasındaki gölün karşı kıyısına, düşmanın arkasına çıkmıştım.

Yavaşlayarak iki heybetli karaağacın arasından çıkan adama doğru sessizce yaklaştım. Siyah giyinmişti, kendisini saklamaya çalışıyor gibiydi. Insan biçiminin hatlarını çevreleyen parlak beyaz ışık düşünülünce bu yaptığı fazlasıyla ironikti.

"Vay vay vay," dedim. "Seni buralarda görmek ne güzel."

Adam arkasını döndü. Şok dalgası yüzüne yayıldı.

"Arum..."

"Luxen," diye taklidini yaptım.

"Burada ne işin var?" diye sordu Luxen, elleri iki yanında gerilmişti. "Nasıl oluyor da seni hissedemiyorum?"

"Aa, bak bu çok tuhaf, değil mi?" diyerek gülümsedim.

Öne doğru bir adım attı. Luxen cesurdu. Bunu takdir etmiştim. "Seni hissedebiliyor olmam gerekirdi," dedi. Gözbebekleri parıldamaya başlamıştı. "Bu nasıl mümkün olabiliyor?"

Başımı yana eğdim. "Bunu sana açıklamaya hevesim ve zamanım olsaydı bile, anlatmazdım."

Artık Luxen'in gözbebekleri birer pırlanta kadar parlaktı. Omzunun üstünden evlere doğru baktı ve sonra bakışları benim üzerimde sabitlendi. "Neden buradasın. koloninin dibinde? Sayınızın daha az olduğu yerlerde dolaşmaya cüret edemezsiniz siz."

Canım nerede isterse orada gezmeye cüret ederdim ama bunun konumuzla ilgisi yoktu. "Sana bir sorum var Gökkuşağı." Birkaç santim daha yaklaştım. "Neden buradasın?"

"Beni sorgulamayı mı düşünüyorsun?" Luxen'in biçimi öfke ile titreşmeye başlamıştı. "Sen aşağılık bir yaşam biçiminden başka bir şey değilsin, bizim yanımızda asalaktan farksızsınız."

Ah, Luxenler ne kadar da kendini beğenmiş oluyorlardı.

Bundan çok sıkılmıştım. Burada yaşamaya başladığım günden beri Luxenler dağın bu tarafına hiç geçmemişlerdi. SD malum sebeplerden ötürü onlara bunu yasaklamıştı. İçlerinden biri buraya geldiğine göre. Serena için gelmişti ve bu da onun yerini nasıl öğrendikleri sorusunu akla getiriyordu ancak Luxen'in kendi rızasıyla konuşacağına inanacak kadar aptal değildim.

"Seni yok edeceğim ve sonra..."

"Falan filan, vesaire," diyerek sözünü kestim ve sırıttım. "Bunları çok duydum ve hepsi de aynı sonla bitti. Sen konuşursun. Çarpışırız. Ben beslenirim. Sen ölürsün. Mutlu son."

Luxen insan bedeninden sıyrıldı ve gerçek biçimine büründü. Kör edici ışığı karanlık ormanı aydınlattı İnsana benzer bir şekil ileri doğru atıldı, ışığı enerjiyle parlıyordu.

Gülümsedim.

Kollarımı uzatarak ben de insan biçimimden sıyrıldım Luxen bana doğru yaklaşırken etrafımızdaki hava çatırdıyordu. Yana doğru dönerek gölgeleri kendime çektim,

özüm etrafımızı saran geceyle bütünleşirken hacmimi ve gücümü katladım.

Doğruca üstüme gelen bir ışık seli gölgeleri böldü. Yere eğilerek yumruğumu toprağa koydum. Aşağıdan yükselen şok dalgasıyla birlikte toprak havaya fırladı ve Luxen'i kaldırıp attı. Ben de peşinden fırlayarak Luxen'i yakaladım. Üzerimden dumanlar tüterken geceyi en karanlık saatine çeviriyordum.

Kendi etrafımda dönerek Luxen'i bir disk gibi fırlattım.

Bir ağaca yapıştı ve yere düştü ancak hemen ayağa kalktı. İleri atılmasıyla maviye çalan beyaz ışığı adeta bir kuyrukluyıldız gibi peşinden uzadı. Bana doğru nükleer güçte başka bir enerji dalgası fırlatarak atıldı ve hiç de insani olmayan bir sesle kükredi.

Yana doğru eğilmemle beraber fırlattığı enerji çatırdayarak geçip gitti. Bir kahkaha attım; gerçek biçimimdeyken sesim bir fısıltı gibiydi, doğruca Luxen'in zihninde duyuluyordu. *Hepsssi bu kadar mı?*

Luxen geriye çekildi, bir enerji topu daha göndermeye hazırlanıyordu ki ben hamlemi yaptım ve kökleri toprağa gömülü olmayan her şeyi kendime çektim. Kendi kendimin kara deliği gibiydim, Luxen'in tam tersi yani. Onlar iterken, ben çekebiliyordum.

Bizler evrenin baş belası yin-yang'ıydık.

Bu çekime direnemeyen Luxen gevşek toprağı ve taşları havalara kaldırarak öne doğru kaydı. Luxen'e tutmak için uzanırken gölgelerden sıyrıldım ve gerçek görüntüme büründüm.

Luxen insan görünümüne döndü, gözleri dehşetle açılmıştı. İnsan biçiminden Luxen biçimine dönüp durarak kendini kurtarmaya çalıştı, kollarını sallayıp duruyordu.

Alçak bir döner tekme ile hasmımın bacaklarını yerden kestim. Bir saniye sonrasında ise Luxen'in tepesine

binmiş, dizlerimi göğsüne bastırmıştım. Luxen'den dalga dalga korku yayılıyor, havayı o mide bulandırıcı tatlı kokusuyla dolduruyordu.

"Hayır..."

Luxen'in göğsünün ortasına daldırdığım elim derisini ve kaslarını delip geçti, tam ortaya, özüne kadar girdi.

Luxen çığlık atarak başını geriye attı.

Bu ölümcül bir yara değil, o yüsssden kesss bağırmayı. Üzerine eğildim, Luxen'le aramızda sadece birkaç santim vardı. Bu aşamada ne olduğunu biliyorsssun değil mi? Besslenebilirim isstesem. Ssseni tamamen boşaltabilirim.

Altımda düzensiz bir şekilde nefes alıyor, ışığı yanıp sönüyordu. Yarası ölümcül olmasa bile, muhtemelen korkunç bir acı içindeydi. "S-siktir," diye kekeledi Luxen.

Yanlış cevap.

Onu içime çektim. Serena'yla yaptığım gibi değil. Arumların bir insandan beslenme biçimleri Luxen'den beslenmelerine göre farklıydı. Bir Arum'un önce bağlanması, kocaman bir sivrisinek gibi iğnesini geçirmesi lazımdı.

Çok azını içime çektim, yalnızca uyarı mahiyetinde. Saf enerji içime aktı. En kallavi uyuşturucudan bir vuruş çekmek gibiydi bu. Siktir. Şu sözlerimle kulağa Luxen bağımlılığından kurtulmaya çalışanların oluştuğu bir terapi grubunun üyesiymişim gibi geliyordum.

Altımdaki Luxen debelenip duruyordu.

Şimdi sssana bir kesss daha sssoruyorum. Diğer elimi Luxen'in alnına dayayıp kıpırdamasın diye bastırdım. Neden buradasssın?

Kolları serbest kalan Luxen bana vurmaya çalışıyordu ama darbeleri beni sinirlendirmekten başka bir işe yaramıyordu. Onu biraz daha soğurdum, enerjinin alev gibi yakıcılığının damarlarımı doldurmasını hissettim

Bir kesss daha denemek issster misssin? diye sordum. *İsssterssen bunu ssssürdürebilirim.*

"Bir kadın," dedi Luxen nefes nefese ve sonra yanıp sönerek gerçek biçimine döndü. Işığı telaşlı biçimde yanıyor ve nabız gibi atıyordu. İnsan biçimine dönene kadar onu sarstım. "Bir kadını bulmak için gönderildim."

Sonra da öldürmek için?

"Evet." Bir sarsıntı Luxen'in bedenini sarstı.

Öfke içimi kapladı ve dört bir yanımı enerjiyle doldurdu.

Sssana kadının burada olduğunu kim sssöyledi?

Luxen'den bu sorunun cevabını alabilmek için onu bir iki kez daha soğurmak zorunda kaldım. Artık bu aşamada insan biçimini yalnızca birkaç dakika koruyabilir olmuştu.

"Bir ajan, kadının Batı Virginia'ya yerleştirildiğini söyledi. Koloninin yanına yerleştirdiklerini zannettim ama orada bulamayınca buraya geldim."

Kimdi bu ajan? Luxen soruma cevap vermeyince, onu bir kez daha teşvik ettim. Bana cevap verirsen, seni bırakırım.

Luxen'in bedeni kasıldı. "Kim olduğunu bilmiyorum. Beni buraya Senatör Vanderson gönderdi. Ajan... onunla konuşmuş."

Onu yerden kaldırırken hava sıkıştı ve ben ayağa kalkarken Luxen'i bana doğru itti. Başka kim biliyor bunu?

"Kimse." Gözleri kocaman açılmıştı, bedeni hâlâ ışığıyla birlikte titreşiyordu. "Senatör doğruca bana geldi. Neden... neden bununla ilgileniyorsun? Sen neden buradasın? Tabii... o kadını korumak için SD ile çalışıyorsan orası başka?"

Hiçbir şey söylemedim. Pislik Luxen. SD'nin insanlarla Luxenlerin arasının bozulma ihtimaline karşı düşmanlarıyla işbirliğine gitmediğine gerçekten inanıyorlar mıydı bunlar?

O an Luxen'in yüzüne korkunç bir dehşet ifadesi yer-

leşti. Ardından acı gerçeği fark etti ve titremeye başladı. "Gitmeme... izin vermeyeceksin, değil mi?"

Başımı iki yana salladım.

Luxen'in debelenmeleri yeniden başladı ama zayıf düşmüştü ve ben türümün en güçlülerinden biriydim. Luxen'i etkisiz hale getirmek çok kolay oldu ve ağaçların dalları onun çığlıklarıyla sallanırken ben beslendim.

Salonda volta atıp duruyordum. Aradan bir saat geçmişti ve Hunter hâlâ gelmemişti. Endişeden yerimde duramaz olmuştum ve eve kısılıp kaldığımdan, kendimi daha önce hissetmediğim kadar güçsüz hissediyordum.

Düzeltiyorum: O Luxen beni tek koluyla havaya kaldırdığı zaman da kendimi çok güçsüz hissetmiştim.

Ensemden aşağı bir titreme indi ve yeniden volta atmaya başladım. Kendimi evin girişinde bulmuştum.

Dış kapıdan uzaklaşmak için kendimi zorladım ve salona dönüp cam pencerelerin önüne geldiğimde titreyerek nefesimi bıraktım.

Evde ışıklar kapalı olduğundan, etrafı çevreleyen ağaçları rahatlıkla seçebiliyordum ama gece, evin ötesindeki her şeyi karanlık, meşum şekillere dönüştürmüştü.

Salonda bir yerlerde saatin tik takları duyuluyordu.

Kalbim güm güm atarken pencerenin önünden ayrıldım ve salonun ortasına doğru ilerledim. Duvardaki minimalist siyah beyaz saat on biri çeyrek geçiyordu.

Buçuğa kadar dönmezse bir şeyler yapmalıydım. Burada öylece bekleyip yardım etmeye çabalamadan duramazdım... yardıma ihtiyacı varsa tabii. Luxen'e yenilmişse, o zaman benim peşime düşeceklerdi.

Geri geri giderken kanepeye çarptım. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki ciğerlerime yeterince oksijen girdiğini sanmıyordum. Sakinleşmeliydim çünkü korkuya kapıl-

manın kimseye faydası yoktu. Panik tamamen beni etkisi altına almadan evvel başka bir şeye odaklanmak için telaşla düşüncelerimi araştırdım. Sonunda aklıma dün gece geldi. gördüğüm rüya. Yoksa rüya değil miydi? Gerçekten emin değildim. Çünkü yarı çıplak ve iliklerime kadar ağrılar içinde uyandığımda Hunter'ın odadaki varlığını hissettiğime yemin edebilirdim. Hatta bana dokunduğuna.

Ya da belki yalnızca benim istediğim buydu.

Bir erkekle beraber olmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki kızlık zarım yeniden oluşmuşsa buna şaşmazdım ve uykuda bile olsam bir erkeğin bana dokunmasını öyle çaresizce istiyordum ki.

Dış kapının kilidinden gelen sesi duyunca hızla döndüm. Umut, içimde aşırı şişirilmiş bir balon gibi kabardı ama yine de her ihtimale karşı bir silah arandım. Son zamanlarda şansım hiç de yaver gitmemişti.

Gözüme ilişen bir vazoyu –çok pahalı görünen siyah beyaz bir vazo– elime alıp bir beysbol sopası gibi savurmaya hazırlandım.

Hunter kasılarak salona girdi ve iki adım sonra zınk diye durdu. Tek kaşı havaya kalktı. "Serena..."

Sesindeki neşeyi duymazdan gelerek yüzünde ve vücudunda boğuşma izleri aramaya başladım. Gömleğinde ya da pantolonunda kan lekesi filan yoktu.

Saçları biraz rüzgârdan karışmıştı ama kusursuz elmacık kemiklerinde ya da yüzünün herhangi bir yerinde yara bere görünmüyordu. Dolgun dudaklarının köşeleri keyifle yukarı doğru kıvrılmıştı.

Fakat farklı görünüyordu. Yanaklarına hafif bir ateş basmıştı, daha önce olmayan bir canlılık göze çarpıyordu. Bir boks maçını kazanmış ve bir başkasına tamamen hazırmış gibi bir hali vardı. Gözleri ise... hâlâ soluk maviydi ama renkleri daha derin ve canlıydı.

Bütün bunları görünce anladım. Hunter'dan edindiğim bilgi parçalarıyla bir yapbozu birleştirmek gibiydi bu. Beslenmişti.

Öldürmüştü.

"Onu bana fırlatacak mısın?" diye sordu.

Ona bakarken nabzım deli gibi atıyordu. "Gelenin sen olup olmadığını bilmiyordum ki."

"Benim." Başını yana eğdi, bakışları üzerimde gezindi. Ürperdim. Fazlasıyla yabaniydi. Sahipleniciydi. "Korkmuşsun."

Kendimi zorlayarak vazoyu yerine bıraktım ve titreyen ellerimi belime koydum. Az evvel bir şeyleri öldürdüğü gerçeğinden pek etkilenmemeye çalıştım. Öldürmemiş olsaydı şu an muhtemelen ben ölmüş olacaktım ve bunu ilk kez yapmıyordu ama yine de insanın sinirleri bozuluyordu.

Hunter öne doğru bir adım attı ve ben de içgüdüsel olarak geriye kaçtım. "Ve bunun dışarıda bir Luxen olduğu gerçeğinden kaynaklandığını hiç sanmıyorum."

İçimden gelen yalan söyleme isteği çok büyüktü. "Sinirlerim harap oldu. Orada neler olduğunu ya da senin başına bir şey gelip gelmediğini bilmiyordum. Bir saatten fazladır yoksun ve..."

"Benden korkuyorsun," diye sözümü kesti.

Kelimeler dilimin ucunda eriyip gittiler. İşin aslı, ondan biraz korkuyordum. Kim korkmazdı ki? Ancak bu daha ziyade kim olduğundan değil, yapabileceklerinden ötürü duyduğum bir korkuydu.

Dudaklarının köşeleri yukarı kıvrıldı. "Bu normal. Gayet insani bir durum."

"Bunu kötü bir şeymiş gibi anlatıyorsun," dedim. "Bir zayıflıkmış gibi."

Rahatsızlık duygusu aramıza yayıldı.

"İnsan olmak zayıflık değildir."

Tek kaşını havaya kaldırdı. "Değil mi?"

"Hayır."

Bana doğru yaklaşmaya başladığında bakışları üzerimde sabitlenmişti. "Gel."

Her ne kadar hissetmemeye çalışsam da karnımın derinlerinde bir ürperti kendini gösterdi. Yürüyüşünde, bana bakışında farklı bir şey vardı. "Nereye geleyim?"

Hunter çalışma odasına gitti ve kapıyı açık bıraktı. Derin bir nefes aldım ve sonra sırtımı dikleştirerek peşinden gittim. Odaya girer girmez beni sıkıştırdı, saçımdan bir tutamı eline aldı ve sonra omzumun üstüne bıraktı.

Daha da yakınıma sokulurken bedenimdeki gerilimi her yerimde hissediyordum, göğsü benimkiyle birleşmişti adeta. Tanrım, ne kadar güzel kokuyordu, sabun ve baharat kokusu. Bu kadar dibimde olması hoşuma gitmiyordu ama bir yandan da asla yapmamanız gereken şeyleri yaparken duyduğunuz heyecanla kavruluyordum.

Nefesim kesilmiş bir halde asıl önemli konuya dönmek için çabaladım. "Burada olduğumu biliyorlar mı? Başkaları da..."

Yanaklarımın yan tarafından tutarak ağzımı kendine doğru çekti. Öpücüğüne tamamen hazırlıksız yakalanmıştım. Vahşi, cezalandırıcı ve sertti ama dudaklarım anında aralanmıştı. Tüm vücudumu sıcak, tatlı bir ateş sardı.

Beni kitaplarla dolu bir kütüphaneye doğru geriletti. Sertliğini karnımda hissediyordum ve elleri kollarımdan aşağı parmak uçlarıma doğru inip şortumun iplerinde durdu.

"Luxen seni arıyordu," dedi, şortumun ipini çabucak, çevik hareketlerle çözerken. "Artık kimseyi aramıyor."

Orada dikilirken karnımın alt tarafındaki kaslar geril-

di, göğsüm büyük bir hızla inip kalkmaya başladı. "Yani nerede olduğumu biliyorlar değil mi?"

"Anlaşıldığı kadarıyla Senatör biliyormuş." Duraksadı, parmaklarını şortumdan içeri kaydırdı. Soğuk parmakları tenime değince irkildim. Başını kaldırıp gözlerime baktı. "Sadece bu Luxen'in bundan haberi vardı. Yalan söylemiyordu. Onlardan beslendiğim zaman düşüncelerini ve anılarını da içime çekerim."

Bileklerini tuttum ve dudaklarına onu eğlendirivormuşum gibi bir gülümseme yayıldı. "İyi de Senatör nereden öğrenmiş?"

"Bunu da ben öğreneceğim." Başını eğdi ve dudakları çenemin kıvrımlarında dolaşmaya başladı, sonra şahdamarımın üzerinde durdu. Dili oradaki deriyi yalıyordu ve kendimi tutamayarak inledim. "Daha sonra."

Güç bela nefes alabiliyor ve odaklanabiliyordum. "Ya Senatör başka bir Luxen'e söylerse? Güvende değilim..."

"Güvendesin." Bileklerini tutuyor olmama rağmen elleri kalçalarıma indi. "Şimdilik."

"Şimdilik mi?" Yutkundum ama ağzım kupkuruydu.

Bir şeyler mırıldandı ve sonra dişleri boynumun yan tarafına temas etti. Bilinçsiz bir şekilde bedenim kasıldı ve kendini ellerimden kurtarıp beni iyice geriletti. Ellerinin soğukluğu nefesimi kesmişti. Benim kendimi böylesine sıcak hissetmem ise çok tuhaf bir tezattı.

Bu çok hızlıydı. Onu hiç tanımıyordum. Benim algılarımın çok ötesinde bir varlıktı o. Hayatım şu an karman çorman bir haldeydi. Ne istediğimden ya da yaptığımdan nasıl emin olabilirdim? Ayrıca Hunter'ın bu korkutucu, sert yanı da vardı. Paketlenmiş bir hediye gibiydi ve ben altından ne çıkacağını bilemiyordum ama...

Ama şu an ondan başka kimsem yoktu. Ne kadar güçlü ve tehlikeli olsa da, benden ne kadar farklı olsa da, bana

zarar verecekmiş gibi gelmiyordu. Bu alt üst olmuş hayatımda geriye kaç günüm kaldığı hakkında en ufak bir fikrim yoktu üstelik. Bir bakireden farksız bir şekilde ölmek mi istiyordum? Ayrıca bu maceradan sağ çıkarsam, aramızdaki yoğun çekimi inkâr ederek çekip gidecek miydim? Her şeyden öte, ben onu istiyordum.

Onu o kadar çok istiyordum ki bedenime ağrılar giriyordu. Öyleyse bunu neden inkâr edecektim? Hayır, bunu yapmayacaktım.

KAKTÜS TEAM

13. Bölüm

Hunter'ın elleri şortumun dışındaydı. Parmaklarım kollarının soğuk tenine gömülmüştü. "Hunter..."

Ağzı yine benimkiyle buluştu ve öpücüğü tüm çekincelerimi aldı götürdü. Hunter hakkını arayan bir adam gibi hararetli öpüşüyordu, daha önce böyle bir lüksü hiç olmamıştı sanki. Bir de o elleri yok muydu... o çevik ve durmak bilmeyen elleri şortumu aşağı çekiştiriyordu. Öpüşmemize şortumu dizlerimin altına indirecek kadar bir ara vermişti sadece ve yeniden yukarı geldiğinde dili ağzıma daldı. Bu sırada beni kucaklayıp ayaklarımı yerden kesti ve şortum bileklerimden aşağı iniverdi.

"Bacaklarını belime dola," diye emretti.

Bedenim isteklerine hiç düşünmeden boyun eğdi. Hunter'ın gücü işte bu diye farkına vardım zihnimin derinlerinde. Katıksız bir ayartıcılığı vardı ve derinlerden gelen sesi tamamen ikna ediciydi.

Hunter belden aşağısını bacaklarımın ortasına bastırırken zevkle hırladı. Ereksiyonu kot pantolonundan taşıp külotumun saten kumaşını da deliyordu. Elleriyle bir kez daha kalçalarımı kavramış, ileri geri hareket ederken dudaklarımın arasından yüksek sesli bir inilti kaçtı ve bir kez daha ileri doğru yüklenince tepeden tırnağa beni

saran azgınlığın yoğunluğu karşısında hayrete düşerek kendimi yitirdim.

Gömleğinin kumaşını avuçladım ve yukarı doğru çekerek çıkarmaya çalıştım. Hunter gömleği başından çıkarmama yetecek kadar bir süre boyunca kollarını havada tuttu ve sonra indirip kalçalarımı kavradı. Ellerimi omuzlarından aşağı kaydırdım ve teninin her zamankinden sıcak olmasına şaşırdım. Onunla tenlerimiz birleşsin, aramızdaki engeller kalksın istiyordum ama o kalçamın alt kısımlarını avuçlarken ona söyleyecek laf bulamadım.

"Kollarını yukarı kaldır," dedi kısık bir sesle, "ve rafa tutun."

Üstümdeki rafı kavradım, parmaklarım üzerindeki kitapların sırtlarına değdi. Bu hareket sırtımın geriye doğru bükülmesine, kendimi hem daha kadınsı hem de savunmasız hissetmeme neden olmuştu.

Kolunu belime dolayan Hunter ellerini yukarı kaldırdı, parmakları tişörtümün yakasını tuttu. Ben daha niyetinin ne olduğunu anlayamadan kumaşı tam ortasından yırttı, vücudumu önce kendine, sonra da geri rafa doğru salladı. Kitaplar rafta sallandılar. Birkaç tanesi yere düştü.

Lanet olsun.

Nefesim bu erkeksi güç gösterisi karşısında ciğerlerimde sıkışıp kalmıştı. Dünyada bundan daha tahrik edici bir şey olamayacağından emindim.

Fakat sonra Hunter beni yanılttı.

Bir nanosaniye içinde yok olan ikinci kıyafet sutyenim oldu. İpek ve naylon karışımı giysi yere düştü ve sonra Hunter'ın ağzı göğsümle buluştu. Dili göğüs ucumun etrafında yuvarlaklar çiziyor ve sonra hepsini birden emmeye başlıyor, kalçalarının hareketiyle uyumlu bir şekilde bunu sürdürüyordu.

Damarlarımda lav dolaşıyordu adeta. Arzu içimi kasıp

kavuruyor, kontrolümden taşıyordu. Ağzı göğsüme yumulmuş ve dili göğüs ucumu okşarken içimde saf ateş yükseliyordu. Tüm bu ilkel, doğal uyarılar bacaklarımın arasına kadar iniyor, beni deli gibi ıslatıyordu. Kalçalarım o sert ve kalın kasa bastırdıkça daha fazlasını istiyordum. Tanrım, ne kadar kocamandı.

"Geldiğin zaman ismimi haykırmanı istiyorum." Sesi kalın, buğuluydu; dudakları göğüslerimin üzerinde geziniyordu. "İsmimi avazın çıktığı kadar haykır."

Buna cevap olarak rahmim kasıldı. Bu şekilde devam edecek olursa, bunu ikinci kez söylemesine lüzum kalmayacaktı.

Kalçamdaki eli beni harekete devam etmeye, ihtiyacım olanı almaya teşvik ediyordu. Göğüs ucumu dişlerinin arasına sıkıştırdığı an bedenimin isteklerine teslim olarak bir kez daha çığlığı bastım ve kalçamı sertliğinin üzerine tüm şehvetimle bastırdım. Bacaklarımın arasındaki gerilim hızla arttı, nefesimi kesti ve beni şoka soktu. Daha önce hiç bu şekilde boşalmamıştım, arada kot ve iç çamaşırı olmamıştı hiç. Offf, içimdeki patlama duygusu giderek büyüyordu. Hareketlerim neredeyse kendimi kaybetmişçesine kontrolsüzleşmişti. Hunter'ın bunu takdir eden hırıltıları tenimi yakıyor, ateşimi körüklüyordu. Az kalmıştı... çok az kalmıştı. Kaslarım kilitlendi ve içimden bir dalga yükselmeye başladı...

Çalışma odasının bir yerlerinden yükselen keskin cep telefonu zili inlemelerimi böldü. Şimdiye dek evinde hiç telefon sesi duymamıştım, burada telefon yok sanıyordum ve bu salakçaydı ama şimdi görüyordum ki bir telefon vardı ve. Çalması. Durmayacaktı. "Boş ver." dedim, ona yavaşça sürtünürken.

Gergin bedeni bir titremeyle sarsıldı. Başını kaldırarak başparmağını fındık gibi sertleşmiş göğüs ucumda

dolaştırdı ve ağzından çıkmak üzere olan iniltiyi bastırdı. Telefon hâlâ çalıyordu.

"Telesekreterin yok mu?" dedim nefes nefese.

Şaşırtıcı bir nezaketle geri çekilip bacaklarımı belinden çözerken elleriyle kalçalarımdan tuttu. "Sürekli çalıp duracaktır." dedi beni yere bırakırken. "Açmam gerek."

"Berbat bir zamanlama." Orada üzerimde bir tek külotumla dikilirken biraz nefes almak için kitaplığa yaslandım.

"Katılıyorum." Bakışları beni süzüyordu ve içinden küfrediyordu. Öne eğilip gömleğini yerden aldı.

Sonra masasına doğru döndü ve çekmecesini hızla çekti.

Çekmeceden ince bir cep telefonu çıkardı, gözlerini çıplak bedenimden bir an olsun ayırmıyordu. "Dünyanın sonu filan gelmiştir umarım," diyerek cevapladı telefonu.

Gözlerim kocaman açıldı.

"Evet biliyorum. İcabına baktım." Masanın kenarına oturdu ve eliyle bana kendisine yaklaşmamı işaret etti.

Yutkundum. Ateşim biraz sönmüştü ve orada çırılçıplak dikilen bir seks tanrıçası olmak geçmiyordu içimden. Tanrı'ya şükür odada pencere yoktu.

Öne doğru ilerleyerek çıplaklığımı örtmeye çalıştım ama Hunter'ın gözleri kısıldı. Kollarımı iki yanımdan sarkıtmak, aşırı bir irade gösterisiydi ama bunu onun için yapmıyordum. Benden aldığı güveni geri istiyordum.

"Uyarmakta biraz geç kaldın ahbap." Parmağıyla beni kendine doğru çağırdı ve önünde durduğumda hafifçe gülümsedi. "Dediğim gibi, iş bitti. İcabına bakıldı."

Arayan kişinin boğuk sesini duyabiliyor ama konuşulanı anlayamıyordum. Ayrıca Hunter'ın konuşmaya dikkatini verdiğini sanmıyordum çünkü uzanıp elimi tutmuş ve beni bacaklarının arasına çekmişti. Saçımı toplayıp omuzlarıma yaydığında ürperdim.

Telefonu omzuyla kulağı arasına yerleştirerek bir elini

enseme attı ve beni olduğum yere sabitledi. Diğer eli ise saçlarımdan aşağı göğsüme iniyordu. Başparmağı goğüs ucumu yukarı aşağı okşarken dudaklarımı ısırarak inlememi bastırdım ve gözlerimi kapadım.

"Hı-hıh," diye mırıldandı Hunter. "Dikkatle dinliyorum."

Eli aşağı kayıp göğsüme doğru inerken dudaklarıma bir sırıtma yayıldı. En fazla bu kadar dikkatsiz dinleyebilirdi karşısındakini.

"Salak salak işler yapma Dex," dedi Hunter. Gözlerim kocaman açıldı. Hunter ensemdeki elini gevşetirken sırıttı. Diğer eli ise külotumun lastiğine doğru iniyordu. "Bu doğru. Eliza'dan beri her şeyden tırsıyorsun."

Dex'in verdiği cevap her ne ise, Hunter'ın sırıtmasının bir gülümsemeye dönüşmesine sebep oldu ve o an kalbim göğsümde aptal gibi pır pır etti. Hunter'ın bu halini seviyordum... muzip, çapkın ve rahat. Ondan hoşlanmak – onun için çılgınca bir şehvet hissetmenin dışında hoşlanmak– hiç de iyi bir şey değildi.

Ondan hoşlanmak istemiyordum, kalbimin kasılmasına ya da kanatlanmasına ya da ona karşı hisler geliştirmekle bağdaşacak herhangi bir şey yapmasına neden olacak şekilde hoşlanmamalıydım ondan. Şu an hayatım tamamen alt üst olmamış ve biz farklı koşullarda tanışmış olsaydık bile, o yine tüm ülkede ardında kırık kalplerden oluşan bir iz bırakmış bir adam –ee, şey.. uzaylı– olacaktı. Onu anlamak zor olacaktı, çoğu zaman sevmesi ve hatta çözmesi daha da zor olacaktı.

Ayrıca bütün bunlar sona erdiğinde, hâlâ hayatta olursam, buradan gidecektim ve büyük olasılıkla onu bir daha görmeyecektim. Bunu bilmek göğsümün rahatsız bir şekilde kasılmasına neden oldu. Kendimi ufak ufak Hunter'ın ellerinden kurtardım.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye sordu, kolunu belime dolayarak. "Hayır. Sana demedim Dex. Sizin ne bok yemeye gittiğiniz umurumda bile olmaz."

Donup kalmıştım. "En iyisi ben..."

Hunter beni kendi etrafımda çevirdi, böylece kalçam bacaklarının arasına girdi. "Hayır," dedi ve o an hem telefondakiyle hem de benimle konuştuğunu biliyordum. "Serena yine kaçmadı. Tam yanımda ve hiçbir yere gitmiyor."

Sesindeki şehvet dolu uyarı karşısında ürperdim.

Sonra eli külotumun altına girdi ve parmakları bacaklarımın birleşme noktasındaki duyarlı çıkıntıyı buldu ve ben inledim.

Tanrım, gerçekten bunu telefonda konuşurken mi yapacaktı?

Göğsünü sırtıma bastırırken beni iyice sardı, nefesi tüm sıcaklığıyla kulağıma vuruyordu. "Evet şu an biraz meşgulüm." Bir parmağı içeri kaydı ve ben inlememi bastırmak için ağzımı sıkı sıkıya kapattım. Kalçalarım avucunun içinde kıvranıyordu. "Hayır," dedi, daha derin ve hırıltılı bir sesle. "Seni ilgilendirmez."

Parmağını yavaşça sokup çıkarmaya başlayınca kalbim yine çılgınca hızlandı. Sırtımı geriye doğru bükerek başımı geriye atıp omzuna yasladım. Diğer eli göğüslerimden birini buldu ve ben de kollarına tutundum.

Dex bir şey söylüyordu ama Hunter onun sözünü kesti. "Kapatmam gerek." Elini göğsümden telefonu kapatmaya yetecek kadar çekti ve yere düşen telefon o an unutuldu. "Nerede kalmıştık? Hatırladım, ismimi haykırmanı istiyordum."

Kanıma basan ateşle birlikte odanın tavanı bulanıklaştı. Onu tüm sertliğiyle arkamda hissedebiliyordum.

"Bunu yapar mısın hiç?" diye sordu. "Kendini okşar mısın?"

"Ne?" diye bağırdım ikinci parmağı da içime girerken.

Parmakları durdu. "Kendini tatmin eder misin Serena?"

Nasıl bir soruydu bu böyle? Onu teşvik etmek için kalçalarımı kımıldattım ama diğer elini göbeğime koyup beni durdurdu. "Ciddi misin sen?"

"Ne olmuş? Çok mu kişisel bir soru?"

"Evet!"

"Şu an elimin nerede olduğunu düşünecek olursak bence bu çok saçma."

Evet, bu dediğinde haklıydı.

"Birazdan sana yapacağım şey de çok kişisel olacak." Dudakları birden boynumun yan tarafına sertçe yapıştı. "Evet, ne sıklıkta yapıyorsun söyle bakalım..."

Ona cevap vermeyi reddettim.

Hunter yakıcı öpücüklerini boynuma kondurmayı sürdürdü. "Haftada bir defa mı? Daha fazla mı?" Elini çekti ve beni kendine çevirdi. Bir eli sırtımın alt tarafındaydı ve dudakları... dudakları göğüs ucuma o kadar yakındı ki. Göğsümün şişkinliğinde geziniyorlardı. Dili göğüs ucuma temas ettiği anda nefesim kesildi. Tüm bedenim ürperdi.

"Eminim yapıyorsundur ve bir sonraki seferde..." Göğüs ucumu uyardı. "Beni düşüneceksin."

Küstahlığın doruğundaydı ama sonra göğüs ucumu ağzına aldı ve gerisini umursamadım. Haz her yerimi sararken kolumu boynuna doladım ve parmaklarımı saçlarının arasına soktum. Boştaki eli aşağı kaydı ve külotum uçup gitti. Eli bacaklarımın arasındaydı, parmakları nabız gibi atan kadınlığımı okşuyordu.

Hunter başını kaldırdı, kulağımın arka kısmına sürtünüyordu. Sonra yüzü saçlarıma gömüldü. "Çok güzelsin. Kahretsin, o kadar güzelsin ki."

Bacaklarımın arası kasıldı. Yakıcı, sert titremeler bedenimi sarsıyordu. Parmakları bana çok hafif temas

ediyordu ve kendimi bir kez daha boşalmaya yakın hissediyordum. Yine. Bu hoş değildi; yoo, bu katıksız, acıtan bir ihtiyaçtı. Kalçalarım ileri doğru gidiyor, eline sürtünüyordu. Diken diken batan zevk başımı döndürüyor, beni nefessiz bırakıyordu.

Hunter elini kalçama atıp hareketlerimi yavaşlatırken boğazının derinlerinden kısık sesli bir hırıltı yükseldi. "Bana ne istediğini söyle. Açık açık telaffuz et."

Hayal kırıklığı içinde gözlerimi açtım. Ciddi olamazdı. Omuzlarından tutup onu ittim ama gözlerini bana dikti ve ne yapmam gerektiğini konuşmadan bana anlattı. Bir yanım ondan nefret ediyordu. Ama diğer yanım... onun içinde boğulmak istiyordu.

Başparmağı klitorisimin üzerine geldiği anda hainice sırıttı. "Evet," diye fısıldadım ona dik dik bakarak. "Tamam. Evet."

"Evet ne?"

Dilim dışarı çıkarak dudaklarımı ıslattı. "Seni istiyorum..."

"Sana ne yapmamı istiyorsun?"

Başparmağı bir kez daha beni okşadı. Boğazımdan bir hırıltı yükseldi. "Beni boşaltmanı istiyorum."

Dudaklarında tatmin olmuş bir gülümseme belirdi. Elinin hareketlerini sürdürmesini bekliyordum ama o elini çekti ve ben az kalsın yumruğu suratına indirecektim. Sonra birden harekete geçti, koluyla masanın üzerinde ne var ne yok yere attı. Bir saniye sonra sırtüstü masaya yatmıştım ve Hunter'ın ağzı çenemin altındaydı, yavaş yavaş aşağı iniyordu. Koyu saçları, dudakları göğüslerimde dolaşıyordu. Boğazımdan minik, kadınsı bir çığlık çıkıverdi.

Hunter aşağı inmeye devam etti, masadan sarkan bacaklarımı ayırdı. Savunmasızdım; ona karşı tamamen savunmasızdım. Bacaklarımı sonuna kadar ayırarak kal-

çalarımı kavradığında damarlarımda bir yıldırım dolaştı. Dili göbek deliğimden hemen aşağı kaydı.

İçgüdüsel olarak bacaklarımı kapatmaya çalıştım. Bunu yapmak için biraz acele etmiştim ama. "Hunter..."

"Hoşuna gidecek." Bacaklarımın iç tarafını öptü. "Sana bunu garanti edebilirim. Bacaklarını aç Serena."

Ciğerlerimdeki hava dışarı çıktı ve bacaklarım yavaşça onun emrini yerine getirerek açıldılar.

"Daha çok aç," dedi ve ona uydum. Başını tekrar indirerek diliyle beni ikiye ayırdı. Başım masanın üzerine düştü ve gözlerim kapandı. Bu benim için ilkti. Kimsenin bunu yapmasını istememiştim ama Hunter...

Hunter beni olduğu gibi ağzının içine almış ve dilinin sert, kararlı darbeleriyle dudaklarımı ikiye ayırıyordu. Zevkle haykırdım. Beni dünyanın en büyük lezzetiymişim, yaşam gücünün ta kendisiymişim gibi emiyordu.

Kendimi bu zevk denizinde kaybetmiş halde saçlarına yapıştım ve kalçalarımı ağzının üzerinde oynatmaya başladım. Duyduğu hazla hırlayan Hunter dilini içime sokup çıkarıyordu. Sırtım bir kemer gibi bükülmüştü. Kalbim delice çarpıyordu. Ben kendimi çekinmeden ona doğru itmeye ve kesik kesik nefes almaya başlayana dek dili beni çıldırtmaya devam etti. İçimdeki vahşi ateş büyüdü, büyüdü, en sonunda beni yok edeceğinden korkmaya başladım. Klitorisime doğru kayıp bir de parmak ekleyince bedenim adeta su olup akmaya başladı. Dilinin ve parmaklarının performansı kalçalarımın temposuyla uyumluydu. Bütün kaslarım kilitlenmişti belli ki insana aklını kaybettirecek bir orgazm için hazırlanırken nefes alamıyordum.

"Hunter, ohhh... evet..." Eğilip büküldüm ve o kadar büyük bir güçle zirveye ulaştım ki kendimi masadan aşağı atmadığıma şaşırdım. Bütün bu süreç boyunca ağzını benden ayırmamış, bedenim tatlı artçı şoklarla kasılırken

her damlamı sonuna kadar içmişti.

Titremelerim durduğunda bana doğru eğildi ve üzerime bastırarak bana sertliğini hissettirdi. O sertlik boylu boyunca giysilerinin ardında yanıyordu. Beni istiyordu, hem de delice. Bunu hissedebiliyordum ve beni almasına büyük ihtimalle izin verecektim. Hemen şu anda. Bu masanın üzerinde, istediği her biçimde.

Bir bacağımı kaldırdım ve beline sardım. Kalçalarımı yukarı çektim, onun vücudunu sarsan titremeden büyük bir keyif duydum o anda. Aralık dudakları benimkilerden bir iki santim uzaktaydı ve hızlı hızlı nefes alıyordu. Birden bir değişiklik çökmüştü üstüne. Yüzü daha köşeli, keskin ve normalden solgun hale gelmişti. Gözleri alev alev yanıyordu ve odanın sıcaklığı düşmüştü. Tavandaki lamba yanıp sönüyordu.

Elimi göğsüne koyduğum anda kalbim tekledi. Teni buz gibiydi. "Hunter..."

Birden üzerimden kalktı. Göz açıp kapayıncaya dek odanın öbür ucuna, kitaplığın yanına gitmişti. Odanın köşelerinden çıkıp gelen gölgeler Hunter'ı sardı, onu neredeyse tamamen kapattılar.

Doğruldum. Kalbim göğsümden çıkmak istercesine kaburgalarıma vuruyordu. "İyi misin?"

Cevap yoktu.

Vücudumdaki sinirler adeta düğüm oldu. Masadan aşağı inmeye davrandım fakat Hunter'ın boğazından yükselen kısık ses beni yarı yolda durdurdu.

"Sakın," diye hırladı.

Kalbim duracak gibi oldu. "Sakın ne?"

Aradan bir iki saniye geçti. "Sakın yanıma gelme."

Vücudumun yarısı masanın üstünde, yarısı masadan inmiş halde donakalmıştım. Hissettiğim sıcak, keyifli hararet solup gitmişti.

"Çık," diyen sesi önce kulaklarımda, sonra da zihnimde yankılandı.

Çık dışarı.

Bu, canavarı çıplak çekiciliğiyle alt eden piliç olunacak anlardan biri değildi. Bu bir televizyon programı, kitap ya da film de değildi. Buz gibi soğuk korku parmaklarını omurgamdan aşağı indiriyordu. Yayılan gölgelerin arasında Hunter'ı güçlükle seçebiliyordum.

Onun aslında olduğu şeyden korkmuyorum muhabbeti bir anda pencereden uçup gitmişti.

Ardımdan şeytanın ta kendisi kovalıyormuş gibi odadan dışarı fırladım. Çıplak ayaklarım salonun ahşap döşemesinde şap şap yankılanıyordu. Merdivenlere doğru koştum ve korkuluğa elimi attım. Elim birden kaydı ve dengemi yitirerek dizimi basamağa çarptım. Başımı kaldırdım.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım.

Korkuluğu ince bir buz tabakası kaplamıştı ve buradan duvarlarla basamaklara yayılıyordu. Nefesim keskin bir şekilde ağzımdan çıktı ve beyaz, puslu hava minik bir bulut halinde boşlukta donuverdi. Evdeki lambalar yanıp sönmeye başladı ve sonra tamamen söndüler.

Hareket etmeye cüret edemiyordum ama çok geçti. Hunter'ı hissedebiliyordum. Yakınımdaydı, dört bir yanımı sarmıştı. Bütün tüylerim diken diken olmuştu.

Omuzlarımın çıplak tenine buzdan bir el dokundu ve bir saniye sonra sırtüstü yatıyordum, basamakların kenarları omurgama batıyordu. İlk başta bomboş ve sonsuz bir karanlıktan başka bir şey göremedim.

"Hunter," diye fısıldadım. Çok kötü titriyordum.

Hunter gerçek şeklim dediği haline bürünmüştü. Bedeni simsiyah renkteydi, üzerime eğilirken kasları seğriyordu.

Kalbim deli gibi atıyordu ve kollarımı göğsüme dolayıp dizlerimi yukarı çektim. Kafasını yana eğdi ve hiçbir şey demedi. Soluk mavi gözlerinde safir renkli benekler belirdi.

Aman Tanrım, bu hiç de iyi değildi.

Muhtemelen bu merdivende anadan doğma bir halde ölecektim.

İki eli başımın iki yanına, basamağın üzerine güm diye indi ve saçlarımı çekerek boynumun geriye doğru kakılmasına neden oldu. Gözleri benimkilere kilitlenmişti ve onu tanıyamıyordum, saniyeler önce çalışma odasındaki Hunter da değildi, tuhaf bir biçimde eğlenceli bulduğum çokbilmiş, küstah öküz de. Bu yoğun bakışta insani hiçbir şey yoktu. Şefkat yoktu. Sıcaklık yoktu.

Titreyerek kendimi olabildiğince küçültmeye çalıştım ama dizim onun karın bölgesine dokundu ve hırlamayla tıslama arası bir ses çıkardı.

Eyvah.

Hunger'ın gözleri alev alev yanıyordu, katıksız bir şehvet ihtiyacı daha karanlık ve ölümcül olanla birleşmişti. Burnunun soğuk ucu benimkine sürtünene dek kafasını aşağı eğdi. Aramızdaki hava sıkıştı ve boğazımın arkasında bir yanma hissettim.

"Lütfen," diye fısıldadım.

Hunter önce dondu kaldı, sonra tüm bedenini bir titreme aldı. Başını bir sağa bir sola çevirdi, sanki boynu tutulmuştu da onu açmaya çalışıyordu. Sonra gitti; öylece gidiverdi. Hiçbir ses filan çıkarmadı. Yalnız kalmıştım.

17. Bölüm

Uykumdan uyanmadan ve odamı işgal eden gölgelere bakmadan bir saat bile uyuyamadım. Hunter oradaysa bile, kendini belli etmiyordu. Şafak söktüğünde, ev hâlâ normalden daha soğuktu. Hızlıca duş aldıktan sonra bir sweatshirt ile bir kot giyip alt kata indim.

Kendime kahve yapıp elimde kupamla dün akşam yemeği yediğimiz verandaya çıktığımda Hunter'dan hâlâ ız yoktu.

Dün gece sanki bin yıl önceydi ve bir rüyaydı.

Luxenler ve Hunter'ın türü hakkında düşündüğümden de fazla şey öğrenmiştim ama edindiğim bu bilgiyle ve Mel'in bana Phillip Vanderson'ı anlattığı andan beri tanık olduklarımla bile Hunter'ın başına gelen şeye hazırlıklı olmam söz konusu olamamıştı. Ondaki değişimi tetikleyenin ne olduğunu anlamamıştım.

Bacaklarımı göğsüme doğru çekerek kahvemi yudumladım ve kalın dalların ormanın tabanında oluşturdukları gölgeleri izledim. Dün gece korkmuştum, belki o Luxen Mel'in arabasını havaya uçurduğunda ya da evimde bana saldırdığında olduğu kadar korkmamıştım ama onlara bayağı yakındı. Hunter'ın benden beslenmek istediğine hiç şüphem yoktu ve bunu yapsaydı beni rahatlıkla öldürebilirdi.

Ama durmuştu.

Buna inanamıyordum neredeyse. Gözlerindeki bakışı görmüştüm. İçinde zerre kadar şefkat ya da insanlık yoktu ama bir şekilde kendisini durdurmayı başarmıştı. Bunun onun için ilk olduğunu söylüyordu içimden bir ses.

Kahvemi bitirirken düşüncelerim bir musibetten diğerine atlıyordu. Luxenlerin Mel'i ve beni susturmayı neden bu kadar çok istediklerini bulmalıydım. Bu, gerçekten ifşa olma tehdidiyle alakalı mıydı, yoksa Mel Luxenlerin bilinmesini istemediği bir şey mi duymuştu? Eğer ikinci durum söz konusuysa, belki de koz bende olabilirdi. Elimdeki pek fazla bir şey olmasa da, hiç yoktan iyiydi.

Kupamı elimden bıraktım ve şakaklarımı ovuşturarak Hunter'ın Luxenlerin güç ihtiyacı ve türleri hâkimiyet altına alma geçmişleri hakkında anlattıklarını düşündüm.

Off, bu kadar düşünce ağır gelmişti ama yine de kendimi Mel ile yaptığım tüm konuşmayı baştan hatırlamaya zorladım. Bu acı vericiydi, onu ve ona nasıl inanmadığımı düşünmek yani.

Kartal Projesi. Çocuklar. Pennsylvania.

Bu üç şey neredeyse hiçbir anlam ifade etmiyordu ancak çocukların Pennsylvania'da olduklarına emindim. Bunun neden bu kadar önemli olduğunu bilemiyordum. Peki ya Kartal Projesi? Doğruca bir James Bond filminden fırlamış gibiydi. Fakat bundan fazlasının olduğuna emindim, Mel'in söylediği ve bir türlü hatırlayamadığım bir şey daha vardı. Tam ne olduğunu hatırlayacağım anda hafızamın karanlıklarına doğru çekiliyordu.

"Kahretsin," diye mırıldandım, şakaklarımı ovuşturmaya devam ederken gözlerimi kapadım.

"Stresli görünüyorsun."

Hunter'ın sesini beklemediğim bir anda duyunca çığlığı bastım. Sandalyemin üzerinde döndüm ve onu masanın

diğer tarafında oturur halde buldum. "Ayy. bir ninjalığın eksikti."

Dudaklarının bir köşesi hafifçe yukarı kıvrıldı. Bu sabah güneş gözlüğü takmamıştı. Gökyüzü kapalı ve bulutluydu, havada yoğun bir yağmur kokusu vardı. "İstediğim zaman çok sessiz olabilirim."

"Şaşmam." Elimi göğsüme koydum, kalbim güp güp atıyordu. "Dumana ve gölgeye dönüşebilmenin avantajları olsa gerek."

"Evet var." Çenesini kaldırıp gözlerini kısarak gri gökyüzüne baktı. "Konuşmamız gerek Serena."

Kollarımla bacaklarımı sardım. "Doğru."

Bana baktı, etkileyici yüzünün ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. "Dün gece seni neredeyse öldürüyordum."

Vay be. Olanları bu kadar açık bir şekilde ifade ettiğini duymak, kabullenmeyi kolaylaştırmıyordu. Bakışlarımı yüzünden ayırıp daldan dala atlayan bir serçeye odaklandım. "Öldürmedin ama," dedim en sonunda.

"Senden beslenmek istedim. Seni becerirken senden beslenmek istedim. Seni tamamen tüketecektim."

Ensemden aşağı bir ürperti indi. Sakince nefes verdim. Buna karşılık ne diyebilirdim ki? Becerme kısmı tamam da, lütfen o esnada beni öldürme mi? "Ama durdun."

"Son anda," diye cevapladı dümdüz, duygudan yoksun bir ses tonuyla. "Bir dahaki sefere durmayabilirim."

Başımı ona doğru döndürdüm. Bak sen şuna. "Bir dahaki seferin olacağını düşünüyorsun yani?"

Kendini beğenmişlik tüm suratından okunuyordu ve dudaklarına alaycı bir gülümseme yayıldı. "Bir dahaki sefer olacak."

Kaşlarım havaya kalktı. "İnanılmaz derecede kibirlisin."

"Birlikte ne kadar uzun zaman geçirirsek, o kadar kaçınılmaz olur bu." Ayaklarını ahşap döşemeye indirdi ve

bana döndü. "Üstelik muhtemelen bugüne kadar hiç böyle bir boşalma yaşamamışsındır. Bunu tekrar yapmak isteyeceksin, bir kez daha hissetmek isteyeceksin."

Ona bakakaldım. Kabul. Hâlâ çok çekiciydi. Parmaklarıyla ve muhteşem ağzıyla yaptıklarını külotumu indirme isteği duymadan aklımdan bile geçiremiyordum ama ölmeye de niyetim yoktu.

Şaşkın bakışlarıma karşılık verdi. "Yaptığım şeye rağmen hâlâ beni arzuluyorsun."

"Az önce benden geriye hiçbir şey kalmayana dek benden besleneceğini ve beni bedereceğini söyledin. Tam olarak hangi sebeple bunu yapmak isteyebilirim ki?"

Soluk mavi gözleri koyulaştı. "Becerilme kısmını istiyorsun. Şu an bile tahrik olduğunu görebiliyorum. Her tarafını sarıyor bu duygu. Benim buna direnmemi zorlaştırıyor."

Ona baktım, ona gülmek ile suratına yumruğu indirmek arasında kalmıştım. "Şaka mı yapıyorsun? Öyle bir konuşuyorsun ki olanlar sanki benim suçummuş gibi gösteriyorsun!"

"Benden etkilenmemen gerekir."

"Ne?" Ellerimi havaya kaldırdım. "Ciddi olamazsın."

Hunter'ın tek kaşı havaya kalktı. "Sana ciddi değilmiş gibi mi görünüyorum?"

"Kendini beğenmiş götün teki gibi görünüyorsun!" Ayağa fırladım ve verandadan çıkmaya yeltendim. Kapıya vardım fakat Hunter birden önümde bitti. Onun süper-özel uzaylı hızına şaşıramayacak ya da bundan korkamayacak kadar kızmıştım. "Çekil önümden."

Sırıttı.

Bana korkunç bir şekilde sırıttı.

Yanından geçmeye çalıştım ama beni engelledi. Bıkkınlık dolu bir çığlık attım. "Senden etkilenmem ve senin de benim ruhumu yemek istemen ya da benden beslendi-

ğin zaman ne bok yiyorsan onu yapmak istemen benim suçum değil sikkafalı. Bunun çok tehlikeli olduğunu filan düşünüyorsan, o zaman belki üstüme gelmemeye çalışabilirsin. Bunu hiç düşündün mü?"

"Ruhunu yemek mi?" Hunter kahkahalara boğuldu ve gülmesi gerçekten hoş bir sesti ama bir de bende bacaklarının arasına tekmeyi indirme isteği uyandırmasaydı. "Ben senin enerjini çekiyorum; tüm canlıların içlerinde enerjileri vardır. Ruhlarına gelince... Ruh diye bir şeyin var olup olmadığını kim bilebilir ki?"

Hemen cevabı yapıştırdım. "Gerçekte ne yaptığın sikimde bile değil. Bu senin suçun, benim değil!"

Hâlâ sırıtıyordu. "Vay be, ne ağzı bozuk kadınsın. Çok hoşuma gitti."

Çileden çıkmış bir halde etrafından dolaşmayı başardım. Tekrar önümde belirene dek ancak salona varabilmiştim. Bu defa çığlığımı tutamadım. "Tanrım! Şunu yapmayı keser misin!"

Kollarını kavuşturdu. "Yapamam. Çok eğlenceli."

Gözlerimi kısarak ona baktım.

"Haklısın."

"Ha?"

İç geçirdi. "Haklısın. Bu senin hatan değil. Benim. Bunu başlatacak hiçbir şey yapmadın sen."

"Ha şunu bileydin."

"Ama benden etkilenmemelisin."

Gözlerimi devirerek kendimi kanepeye bıraktım. "Denemediğimi mi sanıyorsun? İnan bana senden etkilenmesem çok daha iyi olacağını biliyorum. Ne olurdu bu kadar... şey olmasan?"

"Ne olmasam?"

"Seksi," diyerek iç geçirdim. Yanaklarımın kızardığını hissediyordum. Bu o kadar aptalca ve saçma bir komuş-

maydı ki. "Neden dün gece o hale geldin? Beni daha önce de öpmüştün ama öyle davranmamıştın."

Hunter hemen cevap vermedi. Kafasında karmaşık bir bulmacayı çözmeye çalışıyormuş gibi görünüyordu. "Beslenmek ve dövüşmek benim türümde seks isteğini körükler."

Bu her şeyi açıklıyordu. Hayır.

"Seks de bende beslenme isteği uyandırır," diye ekledi. "Beslenmiş olsam bile."

Tanrım. Bu, seksi çok... karmaşık hale getiriyordu. "Bu hep böyle mi olur?"

"Hayır."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Hayır mı?"

"Genellikle seksle beslenmeyi birbirinden ayırabilirim. Seninleyken bunu yapamıyorum." Omuzlarını silkti. "Anlamıyorum. Bu çok... enteresan."

"Enteresan demek..." diye mırıldandım. Durumu bundan daha iyi betimleyecek en az birkaç farklı sözcük bulabilirdim. Zihnim berbat, tuhaf, nahoş gibi farklı sözcüklerle dolu bir posta kutusu gibiydi, posta kutusu. Birden doğruldum, gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Hassiktir!"

"Ne oldu?" Hemen yanıma oturdu.

Başımı iki yana salladım, bir fok balığı gibi alkış tutacaktım neredeyse. "Posta kutusu!"

Hunter'ın kaşları çatıldı. "İyi misin sen?"

"Evet. Hatırladım..."

Hunter birden başını yana eğerek ayağa fırladı. Ben de şaşkınlıkla arkasından kalktım. "Şöyle hareket etmeyi keser mis..."

"Üst kata çık," dedi bana bakmadan.

"Ya..." Üst kata çıkmak gibi bir planım yoktu. "Neler oluyor?"

Hunter kanepenin etrafından dolandı ve evin girişine yöneldi.

"Üst kata çık ve orada kal Serena. Şaka yapmıyorum." Rahatsızlık duygusu içimde bir basketbol topu gibi zıplıyordu. "Kusura bakma ama bana neler olduğunu söylemen..."

Bana attığı bakış tamamen uyarı doluydu, çoğu insanı koşa koşa dediğini yapmaya itecek kadar güçlüydü. O an dış kapının vurulma sesi evde yankılandı. Kaşlarım havaya kalktı. "Birinin geldiğini biliyor muydun?"

"Birkaç saniye öncesine dek hayır," diye homurdandı. "Serena, lütfen üst kata çık."

Merak içimde bir yangın gibi büyüyordu. Hunter'ın kükreyen hallerinden çok daha güçlüydü. Zihnim bir anda çalışmaya başladı.

"Peki," dedim tatlı bir sesle.

Yüzünde şüphe dolu bir ifade belirdi. "Serena..."

Kapı bir kez daha vuruldu, bu defa daha sert. "Çıkıyorum. Ama önce kendime içecek bir şey alacağım."

Bir an durup bana baktı ve sonra topuğu üzerinde dönüp kapıya yöneldi. Mutfağa daldım. Yapılabilecek en iyi plan değildi ve en akıllıcası olmadığı da aşikârdı ancak kapıda kimin olduğunu ve neler döndüğünü öğrenmek istiyordu.

Ayrıca Hunter'ın bana ne yapacağımı söylemesinden bıkmıştım.

"Seni burada gördüğüme şaşırdım." Hunter'ın sesinin yakından gelmesi, salonda olduklarını gösteriyordu. "Seni görmeyi bekleyeceğim son yer burasıydı."

Bu sözlerine karşılık olarak derinden bir kahkaha duyuldu. Gelen konuk erkekti. "O kadar da şaşırmadığını görebiliyorum Hunter."

Kimin geldiğini görebilirim umuduyla mutfağın girişine doğru yaklaştım.

"Eyalete gelmene şaşırmış değilim," diye cevap verdi

Hunter düz bir sesle. "Evime gelmene şaşırdım."

"Öyle mi?" Yabancının sesinde soğuk bir alaycılık vardı.

"Şu an gerçekten iyi bir zaman değil," dedi Hunter bir sessizliğin ardından. Sesinde hâlâ benim için teskin edici olması gereken ama olmayan bir sakinlik vardı. "Belki bu konuşmayı sonra yapsak daha iyi olur?"

"Korkarım olmaz."

"Bu durumda korkarım senden gitmeni isteyeceğim."

"Bunun mutfağa sakladığın şeyle bir ilgisi olabilir mi?"

Bu soru ensemden aşağı soğuk bir ürpertinin inmesine sebep olmuştu. Eyvah. Gözlerimi sımsıkı yumdum.

"Bunun kızla hiçbir ilgisi yok." Hunter'ın ses tonundaki sakinlik jilet gibi keskin bir hal almıştı.

Yumuşak bir kıpırdanma ve bana Hunter'ın dün gece çıkardığı sesi hatırlatan alçak sesli bir hırıltı duyuldu.

"Yanımıza gelip sen de sohbete katılabilirsin," diye sesslendi yabancı. "Isırmam. Söz."

Gözlerimi açıverdim. Kalbim ağzımdan dışarı çıkmak üzereydi, olduğum yere çivilenmiştim.

"Bana öyle bakmayı kes Hunter. Hiç de çekici bir bakış değil bu." Zeminde yankılanan ayak sesleri duyuldu ve sonra, "Çık dışarı. Seni görmek istiyorum."

Saklanmayı sürdürmemin en iyisi olacağını biliyordum ama saklanamadım. Derin bir nefes alarak yapıştığım duvardan ayrıldım ve kapının ağzına geldim. Önce Hunter'ı gördüm. Çenesindeki kasılma ve gözlerindeki çelik ışıltısı öfkeli olduğunu avaz avaz ilan ediyordu. Kısacık bir an için bakışlarımız buluştu ve zorlukla yutkundum. Karnımın düğümlendiğini hissederken bakışlarım odayı taradı.

Nefesimi tuttum ve bir adım geriye çekildim. Bakışlarım önce Hunter'a, sonra da odanın ortasında dikilen tıpatıp ikizine döndü.

Aynı siyah, dalgalı saçlar. Sabahın ilk saatlerinde gök-

yüzünün maviliğinin aynısı renkteki gözler bana bakıyordu. Aynı geniş elmacık kemiklere ve dolgun dudaklara sahiptiler. Aynı boy, geniş omuzlar. Hunter kot pantolon giyerken... ikizi siyah deri pantolon ve düğmelerinin yarısı açık siyah bir gömlek giyiyordu. Farklı olan tek şey bu değildi. İkizinin yüzü daha esmerdi, güneşte yanmış gibiydi.

Kutsal Arumlar her yerdeydi, bunlardan iki tane vardı.

İkiz kardeşi öne doğru bir adım atınca Hunter da attı. Adımları birbirine uyumluydu. Odanın iki ayrı köşesinden üzerime doğru gelmeleri sinir bozucuydu. İçgüdülerim kaç ya da savaş tepkimi körüklüyordu.

"Bak, bak, bak..." diye mırıldandı ikiz kardeşi. dudakları yukarı doğru kıvrılırken. Hunter'ın kendini beğenmiş gülümsemelerine o kadar benzer bir gülümsemesi vardı ki gözlerimi kırptım. "Kim bu zarif hanım?"

"İsmi Serena," dedi Hunter, gözlerini kısıp bana doğru bakarak. "Tam da üst kata çıkmak üzereydi. Öyle değil mi?"

"Umarım benden kaçmıyordur," dedi ikiz kardeş ve Hunter'a anlayamadığım, muhtemelen anlamak da istemeyeceğim bir bakış attı. "Her zaman bu kadar güzel arkadaşlar çıkmıyor karşıma."

"Bundan ciddi şüphelerim var," diye cevapladı Hunter kuru bir sesle ve ona katılmadan edemedim.

İkiz kardeş gülümsedi. "Doğru ama... onun kadar güzel olanları denk gelmiyor." Elini bana uzatırken bu sözüyle ne kastettiğini açıklamadı. "İsmim, tıpkı Hunter'ın gerçek ismi gibi, inanılmaz derecede zor söylenen ve yazılan bir isimdir. O yüzden çoğu kişi bana Sin der."

Dönüp Hunter'a baktım. "Senin gerçek adın Hunter değil mi?"

"Ne?" Sin'in gözleri kocaman açıldı. "Haberi yok muydu bundan? Ah Serena, sana anlatabileceğim o kadar çok şey var ki."

Hunter'ın yanağındaki kas patlayacak gibiydi. "Sadece bu isimle çağrıldığım zaman benden cevap alabilirsin."

Bakışlarım Sin'in halen uzatmakta olduğu eline kaydı. Görgü kuralları buna karşılık vermem gerektiğini söylüyordu ama elimi onu uzatmak için kendimi zorlamam gerekti. Parmakları benimkileri sardığında aramızda ufak bir elektriklenme oldu. Göz ucuyla Hunter'ın öne doğru bir adım attığını fark ettim. Kardeşi elimi bıraktı, parmakları avucumdan kaydı.

Sin kardeşine döndü. "Demek bu yüzden bir telefon edemeyecek, e-posta gönderemeyecek ya da bir şey yazamayacak kadar meşguldün?"

Hunter şu an yan tarafımda dikiliyordu ve kollarını göğsüne kavuşturmuştu. "Seninle temasa geçmek istemedim. Şu anda da hiç sohbet havamda değilim."

"Off çok sert." Sin hiç de alınmış görünmüyordu aslında. Kanepenin kenarına oturdu ve uzun bacaklarını uzattı. Bakışları bir bana bir ona yöneliyordu ve en sonunda kardeşinin üzerinde sabitlendi. "Biraz solgun görünüyorsun Hunter. Kendine iyi bakmıyor musun yoksa? Yemeklerine dikkat etmiyor musun?"

Sin tarafından gözle taciz edildiğimi hissetmenin üstüne bu laflarla neyi kast ettiğini de anlamıştım.

Hunter'ın sırtı kasıldı. "Bu kadar yeter Sin."

Bana bakarken Sin kıkırdadı. "Kardeşim asabi ibnenin teki, öyle değil mi? Hep söyleyip duruyor, olay tamamen beslenmeyle ilgili. Daha iyi... beslenmiş olsaydı, şu an daha güzel bir ruh halinde olurdu. Yemekle ilgili bir laf vardı?"

"Ne yersen, o olursun mu?" diye öneride bulundum kaşlarım havaya kalkarken.

"Evet, evet." Sin elleriyle bacaklarının üst kısımlarını sıvazladı. "Ne yersen, o olursun Hunter."

"Ben de öyle bilirim." Hunter kavuşturduğu kollarını yavaşça indirdi.

Sin tek kaşını havaya kaldırdı. "Lore'dan hiç haber aldın mı? Onu... bulamıyorum da."

"Lore mu?" diye sordum kendimi tutamayarak.

"Lore bizim kardeşimizdir," diye cevapladı Sin. "Biz üçüzüz."

Hunter'a döndüm. "Ha?.."

"Benim sadece bir tane kabullendiğim kardeşim var." Hunter sırıttı. "Buradaki herkesin o kardeşin kim olmadığını tahmin ettiğini sanıyorum."

Evet, benim net bir fikrim vardı.

Peşinden gelen sessizlikte iki kardeş arasında bir şeyler geçti. Ne olduğunu anlamamıştım fakat birbirlerini parçalamanın eşiğinde olduklarını hissedebiliyordum.

Sin'in gülümsemesi kaybolmamıştı. "Belki de bu sohbete dışarıda devam etsek daha iyi olur? Biraz yürüyüş yapmak için harika bir gün."

Birazdan yağmur başlayacak gibi duruyordu. Hunter ters bir şekilde başıyla onayladı. "Katılıyorum."

İki kardeş birden kapıya yöneldiler ancak Hunter durdu ve bana döndüğü zaman başımın belada olacağını anlatan uzun bir bakış attı. Umurumda değildi. Daha ziyade, ikisinden birinin "yürüyüşünden" dönüp dönmeyeceğini merak ediyordum.

15. Bölüm

Dışarıda, nemli sabah havasının ve yaşlı ağaçların arasında kardeşimin kafasının arka tarafına dik dik baktım. Sin, durmuş durmuş ve gelmek için bu anı seçmişti.

Sin başını geriye attı ve kahkahayla güldü. "Pek nefis bir şey bulmuşsun yahu. Paylaşır mısın?"

Kardeşimin boynunu kırdım.

Bu kadarcıktı işte, kafasının iki yanından iki elimle tuttum, sonra kıvırdım ve kemikleri çatır çatır kırıldı. Sin yere düştü, iki büklüm halde yığıldı kaldı.

O huzur dolu sessiz saniyelerde bir ağaca yaslandım ve beklerken daha önce Sin'in boynunu toplam kaç kere kırdığımı hatırlamaya çalıştım. Yirmi miydi, yoksa daha mı çok? Kesinlikle daha çoktu.

Sin'in bedeni tüm şeklini kaybederken bulanıklaşmaya ve kararmaya başladı. Karanlık özü yere yayıldı ve sonra yükseldi. Kalın duman uzuvlar yayılıp ağaçların alçak dallarına eriştiler. Onunla temas eden yapraklar ölüp cansız kahverengi tonlarına döndüler.

Bana hava yapıyordu.

Puslu duman geri çekildi ve bir anlığına kardeşimin gerçek biçimini ortaya serdi. Sin geriye döndü, o sıvı gibi akış-

kan hareket, altında yatan yırtıcıyı zarafetle gizliyordu.

Sonra Sin insan biçimine büründü. "Ne. Bok. Yiyorsun. Hunter?"

"Senin yanındayken kendimi tutamıyorum. Alışkanlık gibi bir şey oldu."

"O alışkanlığından kurtulsan iyi olur çünkü canımı yakıyor. Tanrım." Sin geriye doğru bir adım atıp gömleğini düzeltti. "Sen, benim kardeşim olmasaydın..."

"Ne yapardın? Beni öldüresiye kızdırır mıydın?" Yaslandığım ağaçtan fırladım ve dibinde bitiverdim. "Yoksa beni gerçekten alaşağı edebileceğini mi sanıyorsun?"

Sin bir kahkaha attı. "Sen beni alaşağı edebileceğini mi sanıyorsun? Artık Luxenlerle beslenmiyorsun. Zayıfsın. Kıçına tekmeyi bastım mı seni bu gezegenden postalayabilirim."

"Ya, öyle mi düşünüyorsun?"

"Düşünmüyorum, eminim. Sen SD'nin şamar oğlanısın. Luxenler gelişmeye devam ederken sen de onlara iyilikler yapıyorsun! O kadının senin evinde olmasının sebebi bu mu? Eminim onlarla ilgisi vardır. SD koş atla oğlum diyor ve sonra Hunter ne diyor?"

Hafifçe döndüm, alçak sesle güldüm ve sonra tekrar hamle yaptım. Sin'i ensesinden yakaladığım gibi savurdum. O kadar şiddetli biçimde ağaca çarptı ki birkaç dal kırılıp yere düştü.

Sin'in suratına doğru uçup boğazına yapıştım. "Hunter kıçımı ye diyor."

Sin ellerini kaldırdı ve boğuk bir sesle güldü. "Demek Hunter yakın zamanda beslenmiş? O kızın sana böyle bir güç verebileceğinden şüpheliyim. Eğer öyleyse, ben de tadına bakabilir miyim: azıcık yahu. Hazır tadına bakmışken de onu sikebilir miyim?"

Sin'in kafasını ağaca kafatasını kıracak kadar sert bir

şekilde vurdum ama kahrolası kardeşim sadece güldü. "Çeneni ne zaman kapatman gerektiğini hiç bilmiyorsun."

"Sen de hiçbir zaman doğru olanı yapacak cesarete sahip olmadın." diye karşılık verdi Sin.

Onu bıraktım ve pişman olacağım bir şey yapmadan önce bir adım geri çekildim. Kardeşimi öldürmek istediğim zamanlar olmuyor değildi –bu da o anlardan biriydi– ancak Sin benim ailemdendi. Aynı kanı, aynı geçmişi paylaşıyorduk.

"Bunun cesaretle hiçbir ilgisi yok," dedim. "Kız kardeşimiz bu savaş yüzünden öldü... hayır, o sikik kafanı çevirme, bana bak."

Fakat Sin bakmadı.

Öne doğru atılarak onu çenesinden tuttum ve bana bakmaya zorladım. "Kız kardeşimiz öldü. Lore, atalarımızın başlattığı bir savaş yüzünden ölümün eşiğinden döndü; kimsenin kazanamayacağı bir savaş bu, özellikle de burada, bu gezegende."

"Biz kazanacağız." Sin'in gözlerini öfke bürümüştü. "Onlara halkımıza yaptıklarının on katını ödeteceğiz."

"Ya, evet yaparsınız." Onu bıraktım. "Sen ve ataların intikamını almak isteyen diğer tüm Arumlar kendinizi öldürteceksiniz. Belki başka bir gezegende farklı olabilir ama burada insanlar olduğu müddetçe kaybetmeye mahkumsunuz çünkü Luxenleri destekleyeceklerdir; zaten onları destekliyorlar. Peşlerinden ayrılmayacaklardır, ölene dek. Bu arada da Luxenlere hepimizi tek tek yok etmekte yardım edecekler. O yüzden artık sizinle bu fikri paylaşmadığım için benim hakkımda ne istiyorsan onu düşünebilirsin."

Sin'in yüzündeki ifade iğrenmeyle doluydu. "Ne cesaretle bize sırtınızı dönersiniz?"

"Bunun bizle hiçbir alakası yok Sin. Bu, bizim ailemiz-

le ilgili. Hiçbir şekilde parçası olmadıkları bir dava uğruna bir kardeşimi daha gömmeyeceğim!"

"Ama biz bunun parçasıyız Hunter. Yapmaya çalıştığımız şeyi yapalım diye yaratıldık. Luxenleri yok etmek için doğduk ve yetiştirildik. Başka bir dünyayı daha hâkimiyetleri altına almalarını engelleyebilecek tek şey bizleriz."

Bu kısmı doğruydu fakat geri kalan her şey bomboktu.

"Öyleyse ne yapalım? Luxenleri kendi hallerine mi bırakalım? Her şeyi boş mu verelim?" Kardeşimin dudağı tiksintiyle kıvrılmıştı. "Bu gidişle yakında iki ırkı karıştırmakta da bir sakınca olmadığını söylemeye başlarsın."

Şimdi saçmalıyordu işte. "Onlarla el ele tutuşup şarkılar söyleyelim demiyorum. Kendi hallerine bırakılsınlar bile demiyorum."

Sin başını iki yana salladı. "Öyleyse ne diyorsun?"

"Diyorum ki bırak artık. Koyver gitsin."

Gülümsedi. "Senle Lore gibi mi? Lore nerede bu arada?"

"O seninle hiçbir şekilde muhatap olmak istemiyor Sin."

Sin başını çevirdi, dudaklarını birbirine bastırdı. "Sanırım siz ikinizin sorununu biliyorum. Bence ikiniz de korkuyorsunuz."

"Bu laflarla gaza gelmeyecek kadar büyüdüm artık."

"Sen ve Lore," diye devam etti Sin, bana kabadayılık taslayarak, "ödleksiniz."

Ona bakıp gülümsedim. "Ödlek olmayı yeğlerim..."

"Lore'a söyle, benden sonsuza dek saklanamaz ve tıpkı senin gibi, onun da vazifesiyle yüzleşmesi gerek."

O kadar derin ve yakıcı bir öfke kasıp kavurdu ki içimi, insan biçimimi güçlükle koruyabildim. "Inanmadığımız bir savaşı sürdürmek ne onun ne de benim vazifem." Duraksadım. "Kendine dikkat et ama ortadan kaybolma. Bu zırvalıklar için zamanım yok gerçekten."

Sin'in gözleri simsiyah birer gözbebeğinden ibaret hale gelene dek karardı. "Er ya da geç oyuna dönmek zorunda kalacaksın biraderim. Eğer seni doğru kararı vermekten alıkoyan herhangi bir şey ya da kişi varsa, o engeli bizzat ve büyük bir mutlulukla ortadan kaldırırım."

"Beni ya da benim olanı tehdit mi ediyorsun sen?" Dur bir saniye. Az önce benim mi dedim ben? Kahretsin. "Sin?"

Kardeşimin bakışları arkamdaki eve doğru kaydı. "Bazı engeller var ki onları kaldırırken bayağı eğleneceğim."

Sin defolup gittikten sonra saatlerce mahallemin etrafını çevreleyen sık ağaçlı bölgede gerçek biçimimde dolaştım; ta ki karanlık çökene ve Sin'in bölgeyi terk ettiğinden emin olana dek. Hemen basıp gitmemişti. Pislik beni sınıyordu. Evin etrafında, Serena'nın etrafında dönüp duruyordu.

Benim.

Ne demeye çalışmıştım ben o salak lafla? Benim mi? Dün gece onu öldürmeme birkaç saniye kalmıştı ve şimdi onun üzerinde hak mı iddia ediyordum? Aman ne hoş. En boktan kısmı bu da değildi üstelik. Kulağa doğru gelmesiydi. Çok tuhaftı. Ondan uzak durmam gerektiğini biliyordum ama bunu istemiyordum.

Bunu yapmayacağımı da biliyordum.

Belki de onu aklımdan çıkarmam gerekiyordu. Kaşınan yeri kaşımalıydım. Yalnızca bunu onu öldürmeden yapmalıydım.

Eve döndüğümde Serena'yı kanepede bekler halde buldum. Beni kapıda görünce ayağa fırladı. "Tamam. Sen bana bağırmadan ben diyeceğimi diyeyim. Senin öldüğünü sandım. Bütün gündür ortada yoktun."

"Ölmediğim açıkça görülüyordur herhalde." Bir iki metre önünde durdum. "En basit talimatları bile anlamaktan aciz misin sen? Merak ediyorum, bugüne dek nasıl hayatta kaldın acaba?"

Kollarını kavuşturdu ve çenesi yukarı kalktı. Çok sinirindi. "Emir almaktan hoşlanmam."

"Sana bacaklarını açmanı söylediğimde hoşuna gidiyor ama," diye dikkatini çektim ve ödülümü yanaklarını hızla basan kızarıklıkla aldım. "Niye o zaman emirlerimi dinleyebiliyorsun da, başka zaman dinleyemiyorsun?"

"Çünkü neler döndüğünü bilmek istiyorum sikkafalı öküz," dedi.

"Sikkafa mı?"

"Tüm hayatımın alt üst olduğunu ve burada seninle birlikte SD memurlarının dönmesini beklediğimizi unuttun mu? Ben de belki gelen onlardır diye düşündüm. Beni karanlıkta bırakmaya çalışmamalısın."

"Hiç bunun seni korumak için olabileceğini düşündün mü?" Yanından geçip uzaktan kumandayı aldım ve televizyonu kapattım. "Hayır. Böylesi kulağa çok mantıklı gelir çünkü."

Bana döndü. "Beni korumaya çalışmanı anlıyorum ama bu kolay değil."

Kollarını indirdi ve minik yumruklar yaptığı ellerini öfkeyle kaldırıp, "Daha önce hiç birine bel bağladın mı? Tüm hayatını başka birinin ellerine teslim edip de sorunları halletmesini beklediğin oldu mu?" diye bağırdı.

Soru bana komik gelmişti. "Tabii ki hayır."

"İşte!" Ellerini havaya kaldırdı. "Sen bunu yapamazken, neden benden yapmamı bekliyorsun?"

Cevap vermek için ağzımı açtım ama sonra akıllılık edip kapattım. Düşünmeden vereceğim tepkilerin hiçbiri durumu kurtarmazdı.

"Ben yalnızca... neyse boş ver." Serena bana baktı ve sonra başını iki yana sallayıp arkasını döndü ve merdivenlere yöneldi.

"Sen yalnızca ne?" Kanepenin etrafından dolaşıp pe-

şinden gittim ama aramızdaki mesafeyi korumaya da gayret ettim.

Serena merdivenlerin dibinde durdu ve bana döndü. "Ben yalnızca seni anlamadığımı söyleyecektim."

"Çoğu insan böyle söyler." Gülümsedim. "Sizlerle aynı sosyal normlara sahip değiliz. Muhtemelen ben bir..."

"Uzaylı olduğun için. Bunu unutmuş değilim. Ama sen ne kadar zamandır Dünya'dasın? Çocukluğundan beri mi? Ve hâlâ hiçbir sosyal normu benimseyememişsin."

Hiçbir şey söylemedim çünkü cidden, yalan söylemektense sessiz kalmayı yeğlerdim.

Sesli bir şekilde nefes verdi. "Sana annemi anlattım ve sen de bana annenle babanın öldüğünü söyledin. Neden bana bir kardeşin olduğunu anlatmadın?"

"Çünkü Sin'i kardeşten saymıyorum."

"Bu fazla sert değil mi sence?" diye sordu.

"Onunla tanıştın işte. Sen ne düşünüyorsun?"

Elini tırabzana koydu, söyleyeceği şeyi tartarmış gibi bir hali vardı. "Peki ya diğer kardeşin?"

Gülümsemem gerginleşti. "Onunla Lore hakkında konuşmadığım gibi seninle de konuşmam."

"İyi, nasıl istersen." Arkasını dönüp merdivenlere yöneldi.

Ona hiç dokunmamam gerektiğini biliyordum. Ya öfkem beni harekete sevk ediyordu ya da çok daha derin bir şey vardı, emin değildim. İki saniye sonra üst kata çıkan merdivenlerde ona katıldım.

Şaşkınlıkla geriye doğru bir adım attı. "Beni rahat bırak!"

"Karnın acıkmadı mı senin?" Ona doğru bir adım attım ve benden çekilip gerileyince içimdeki karanlık tarafım takdirle hırladı. "Serena?"

"Hayır. Yemek yedim ben. Sağ ol."

"Ben yemedim ama," diye hırladım ve onu süzmeye başladım.

"Sapık," diye homurdandı ve geri geri ilerleyerek tavan arasındaki odama çıkan merdivenlerin tırabzanlarına dayandı. Odasına giden koridora yöneldi ancak onu engelledim. Göğsü hızla inip kalkıyordu. "Ne istiyorsun Hunter?"

Bu, birçok cevabı olan bir soruydu ve nereden başlayacağımı bilmiyordum. Uzun bir süre ona baktım ve sonra ağzımdan çıkan saçmalık beni bile şaşırttı. "Bir kız kardeşim vardı."

Serena gözlerini kırptı. "Senin... kız kardeşin mi vardı?"

"Evet. Dört yıl önce öldürüldü."

Neredeyse bunu duyduğu an gözlerinde anlayış belirdi. Hemen bir şey söylemedi, biraz bekledikten sonra konuştu. "Nasıl?"

"Gel benimle."

Kaşları çatıldı ve yerinden kıpırdamadı.

"Benimle gel ve sana nasıl olduğunu anlatayım." Elimi ona uzattım. Hâlâ kıpırdamadı. "Benimle tavan arasına gel," diye ekledim daha yumuşak bir sesle.

Omzunun üstünden geri baktı, sonra bana döndü. Yüzünde kuşkulu bir ifade vardı. Gözleri benimkilerle buluştu ve sonra elini elime koydu. Parmaklarım anında onunkileri yuttular. Onu merdivenlerden çıkardım. Kendi isteğiyle geliyordu ama aynı zamanda gergin dalgalar da yayıyordu.

Bir şey söyleyerek onu rahatlatabilirdim. teskin edebilirdim ama hiçbir şey demedim çünkü bu merdivenlerden bir daha aşağı ineceğinden emin değilken onu teskin edemezdim.

16. Bölüm

Tavan arası ferah ve genişti. Evin büyük bölümü gibi orası da gayet minimalist döşenmişti. Yatak. Şifonyer. Bir kanepe ve birkaç sandalye. Birkaç eşya daha vardı ama hiçbiri kişisel değildi.

Yatağın yanına geldiğimizde elini bıraktım. "Rahatına bak."

Etrafına bakınan Serena ellerini bacaklarına sürttü. "Çok hoş bir odaymış."

"Öyledir." Ayakkabılarımı çıkardım ve balkon kapılarına en yakın duran sandalyeye oturdum. "Otursana."

Etrafına bakındı ve yatağımın kenarına otururken iç geçirdi. Dizleri bitişikti, elleri kucağındaydı. Son derece edepli. Hanım hanımcık. İçimden onu kirletme isteği geçti.

Arkama yaslandım ve başımı geriye attım. Gözlerimi kapayarak iç geçirdim. "Kız kardeşim başkaydı. İçimizde insanların dünyasına en iyi uyum sağlayan oydu. Öyle ki her açıdan tam bir insan olup çıkmıştı. Luxen avlamazdı ve onlarla savaşta yer almak istemiyordu."

"Onlardan besleniyor muydu?"

Dudaklarımda acı bir gülümseme belirdi. "Beslenmezsek bir insan kadar zayıf oluruz. Bunu bir hakaret olarak

algılamanı istemem ama beslenmezsek ya da onun yerine başka bir şey almazsak, kendimizi koruyamayız."

Bir sessizlik oldu ve sonra Serena, "Beslenmek yerine başka ne yapabilirsiniz ki?" diye sordu.

"İnsanlardan beslenebiliriz ama bu bizi bir Luxen'den beslenmek kadar güçlü kılmaz. Kız kardeşim ne Luxenlerden ne de insanlardan besleniyordu. Bu yüzden de çok zayıftı."

"Ne oldu ona?" diye sordu alçak bir sesle.

"İdare ediyordu ancak türdeşlerimizin arasında yaşamak zordu. Neden beslenmediğini anlamıyorduk çünkü bu onun için çok tehlikeliydi." Durdum ve gözlerimi açtım. Salak salak tavana bakıyordum. "Neyse, bizden uzaklaştı ve insanlara karıştı. Ben ona yakın duruyordum. Aynı şekilde Lore da. Üniversiteye filan gitti. Biriyle tanıştı ve... mutluydu."

"Biriyle mi tanıştı? Bir insanla mı?"

"Evet." Bir kahkaha attım ama soğuk ve ruhsuz bir kahkahaydı. "Luxen'in tekiyle karşılaştığında bu çocukla birlikteydiler. Yıllardır bir tanesinden bile beslenmemiş olmasına rağmen Luxen onu bir tehdit olarak görmüştü, düşmanları olarak. Peki sebebi neydi? Çünkü bir hafta önce bir Luxen topluluğuna saldırmıştık. Kardeşimin bununla hiçbir ilgisi yoktu. Biz yapmıştık. Ama bunun önemi yoktu. Kendisini savunacak kadar güçlü değildi, sevgilisi de aynı şekilde. İkisini de öldürdüler. Cesetlerini biz bulalım diye birer çöp gibi kaldırıp bir tarlaya atmışlardı."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Serena.

Bir şey söylemedim. Anlattıklarımın içinde Tanrı'ya yer yoktu. Kız kardeşim bu iki ırkın birbirleriyle savaşmaları yüzünden öldürülmüştü. Başka bir sebebi yoktu. Onlara asla zarar vermezdi. Belki bizim yaptıklarımız olmasaydı, onlar da kardeşime zarar vermezlerdi. Bu benim

hatamdı. Sin'in ve Lore'un hatasıydı. Kız kardeşimize ölümü kendimiz getirmiştik.

Ne tuhaftır ki Serena'nın hareket ettiğini ne görmüş ne de duymuştum ancak önümde dizlerinin üstüne çökerken elini koluma koymuştu. Gözyaşları nedeniyle gözleri parlıyordu. Başımı eğip ona baktım, kızgındım ve buradan çıkıp gitmek istiyordum. Ona bunları neden anlattığımı bile bilmiyordum.

Ayağa kalkacak oldum ama sonra Serena inanılmaz bir şey yaptı.

Başını dizime koydu.

Başı dizimdeydi.

Donup kalmıştım. Nefes almayı kestim ve öylece ona baktım. Gözleri uyuyakalmış ya da dua ediyormuş gibi kapalıydı. İkisini de yaptığından şüpheliydim.

"Annem cüzdanındaki yirmi dolar için öldürüldü," dedi sesi titreyerek. "Hepsi bu. Yirmi dolar için boğazını kestiler."

Hiçbir şey söylemedim.

"En kötü kısmı da neydi biliyor musun?" diye devam etti yumuşak bir sesle. "İstemiş olsaydı, annem o çocuğa parasını verirdi. Onu soymasına gerek yoktu. Onu öldürmek zorunda değildi."

"İnsanların Luxenler ve bizler kadar duygusuzca öldürebildiklerini keşfettim."

Serena geriye çekildi ancak elim uzanıp ensesinden kavradı. Dudakları aralandı ve aurası açık maviden pembeye döndü. Dudaklarını yaladı ve aletim canlandı. Bu kadar çabuktu işte. Taş gibi olmuştu.

Evet, bu paylaşım zırvalığı yeterliydi.

"Bana bunu anlattığın için teşekkür ederim," dedi.

Hey. Bir saniye. "Niye ki?"

"Seni daha iyi anlamama yardımcı oluyor."

Tekrar donup kalmıştım. Beni anlamak mı? Öfke içimde kalın bir duman bulutu gibi yükseldi, adını koyamadığım başka bir hisle karıştı. Tanımadığım bir histi bu.

"Beni daha iyi anlamak mı istiyorsun?" Sesimdeki kızgınlık tınısı gözlerini açmasına neden olmuştu. "Serena?"

"Ben..." Başını iki yana salladı.

Bendeki değişimi hissedebiliyordu. İçgüdüleri kuvvetliydi. Ne var ki onlara hiç kulak vermiyordu. Şu an içinde bulunduğu duruma da bu yüzden düşmüştü.

Ensesindeki elimle onu yönlendirerek bacaklarımın arasında, dizlerinin üstünde oturur konuma getirdim. Sandalyenin kollarına tutunarak dengesini sağladı.

Başımı ona doğru eğdim, yanaklarına değen dudaklarımın yukarı doğru kıvrıldığını hissettim. "Beni anlamak mı istiyorsun? Gerçekten mi? Senin burada benimle birlikte olmaman gerektiğini biliyorum. Benimle güvende olmadığını biliyorum ama yanımdasın işte. Gerçekten beni anlamak isteyeceğini sanmıyorum Serena."

Derin bir nefes aldı ama geri kaçmadı. "Bana zarar verecek olsaydın, şimdiye kadar yapardın."

Bir kahkaha attım ve şakaklarını çevreleyen saçlarını okşadım. Sıcaklığı beni kendine çekiyordu. "Buna gerçekten inanıyor musun?"

Bir duraksama oldu. "Öncesinde emin değildim ama artık eminim."

"Delisin sen." Dudaklarımı çenesinin kıvrımlarında gezdirdim, dört bir yanını saran hafif ürpertiden mutlu olmuştum. "Ve artık çok geç."

Yanağıma vuran nefesi yumuşacıktı. "Hunter... ne yapıyorsun?"

"Canımın istediğini." Elini tutup kot pantolonumun altındaki kabarıklığın üstüne koydum. Serena yüksek sesle tepki verdi. "Ve seni istiyorum."

Elini çekmesi için bekledim. Ona bu fırsatı verdim. Utanıp elini çekerse, gitmesine izin verecektim. Peşinden gitmemek için ellerimi bu sandalyeye çivilemem gerekecekti belki ama gitmesine izin vermek için elimden geleni yapacaktım.

Fakat elini çekmedi.

Belki de eceline susamıştı. Dün geceden sonra karanlık yanımı dizginleyebileceğimden emin değildim. Bu noktada bir önemi yoktu ama bunun. Elini üstüme bastırdım ve inlememek için kendimi zor tuttum. Diğer elimle yüzüne düşen saçlarını kulağının arkasına attım ve yanağından tutup bana bakmasını sağladım. "Beni daha iyi anla Serena."

Göğsü hızla kalkıyordu ve etrafındaki pembelik kırmızıya dönmüştü. Kalçalarımı oynatıp avucuna bastırdım. Zevk okları omurgamdan aşağı saplanıyordu adeta.

"Bunu yapmalı mıyız?" diye sordu Serena. Sesi normalden daha tok çıkıyordu.

Şu an yapıyor olmamız gereken bir sürü şey vardı. Bu onlardan biri değildi. Ama daha önce de farkına vardığım üzere, o kaşımam gereken bir kaşıntıydı. "İhtiyacım olan şey bu."

"İhtiyaç mı?"

Aletimin daha da sertleştiğini hissettim. "Evet."

Serena çok hoş, minik bir yaratıktı, konuşurken eli kotumun üzerinden erkekliğimi sıvazlıyordu. "Sonrasında yine Kardan Adam kesilmeyeceksin umarım?" diye sordu.

"Kardan Adam mı?"

Başını öne doğru sallarken alt dudağını ısırdı. "Her taraf buzla kaplanıyor ve sen beni yemek istiyorsun ya hani?"

Kıkırdadım. "Bunu sana kaç defa açıklamam gerek Serena? Seni yemeye çalışmıyordum. Gerçi bu da kulağa hoş

geliyor ama." Bakışlarım hafifçe aralanmış bacaklarına kaydı. "Gerçekten hoş geliyor hem de."

Yanaklarına kan hücum etti. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Ne?" Elimi saçlarında gezdirdim ve bir an o sarı saçların aletime sürterek beni azdırdığını hayal ettim. "Bana güvendiğini sanıyordum."

Gözleri benimkilerle buluştu, sabit ve berrak bir bakış vardı gözlerinde. "Güveniyorum ama sen kendine güvenmiyorsun."

"Bir önemi var mı ki?" Altın sarısı saçlarını tutarak başını geriye doğru çektim.

Yutkundu. "Evet. Var."

Çok ilginç. Onu bıraktım ve ayağa kalkıp üstümü çıkardım. Ellerimin pantolonumun düğmelerine gidişini izlerken Serena'nın pembe dilinin alt dudağını yaladığını görünce artık bu odadan hayatta çıkamayacağından emin olmuştum.

Diz çökmüş haline bir bakmamla, Tanrım, o kadar sertleşmiştim ki acı çekiyordum. Buna ihtiyacım vardı. Şehvetimi dindirmeliydim. Bunu kafamdan çıkarmalıydım. Ancak karanlık içimden beni ele geçiriyordu.

Pantolonumun fermuarını açınca serbest kalan aletimin yay gibi sallandığını hissettim. Elimi indirip onu kökünden kavradım. Serena'nın gözleri kocaman, iri iri açılmıştı fakat içlerindeki parıltı saf ateşten oluşuyordu. Onu beklerken nefes almayı unuttuğumu fark ettim.

Öne doğru eğildi ve hiç düşünmeden dudaklarına yumuşacık bir öpücük kondurdum. Özellikle çabalamamıştım bunun için fakat öpücük sert ya da beklentisi olan bir öpücük değildi. Öylesine, tembelce bir hareketti. Geri çekilirken tişörtünü tuttum ve başından sıyırıp çıkardım

Off bu neydi böyle.

Sütbeyaz göğüsleri sutyeninin siyah kumaşından taşmıştı. Dex'le beraber Serena'ya kıyafet almaya gönderdiğimde Eliza bunu mu seçip almıştı? Dex'e bunun için kadınına teşekkür etmesini söylemem gerekecekti. Ayağa kalkarken ipeksi kumaşın yüzeyinde parmağımı dolaştırdım.

"Dokun bana," dedi.

İlk başta kımıldamadı ve sonra harekete geçti. Hem de ne hareket. Eli benim elimin hemen üstünden aletimi kavradı. Büyülenmiş bir şekilde başını sıcak, ıslak ağzına almasını seyrettim. Şehvet, içimde kontrolden çıkmış bir roket gibi dolaşmaya başladı. Sırtım arkaya doğru büküldü, başım geriye gitti ve gözlerim kapandı. Alabildiği kadarını ağzına alırken göğsümün derinlerinden bir inleme koptu. Derin derin ve sert bir şekilde emiyor, ağzından çıkarırken de dişlerini doğru noktalara dikkatle sürtüyordu. Ellerim yumuşak, ipeksi saçlarına gömüldü ve parmaklarımı başına bastırdım. Onu orada sonsuza dek tutmak istiyordum. Beni ağzının derinlerine doğru aldıkça kalçalarımı ileri doğru itiyordum ve bu hâkimiyet meselesinin bütünüyle tersine döndüğünü fark ettim.

Serena beni tamamen kontrolü altına almıştı.

Başımı öne eğdim ve gözlerimi açtım. Bakışlarımız birbirine kilitlendi ve değişimin üzerime çökmeye başladığını hissettim. Odanın sıcaklığı düşerken başının arka tarafını tutan elim iyice kasıldı. İçimdeki gerilim hızla tırmanırken insan biçimimi korumak için büyük çaba gösterdim. Yaklaşan şeyi durdurmanın yolu yoktu. Kendimi geri çekmeye çalıştım ama Serena reddetti.

Omurgamdan aşağı büyük bir boşalma hissi indi. Vücudumdaki her sinir yanıyordu, kaslarım kilitlenmişti. Yaşadığım orgazm yıkıcıydı. Hayır. Beni haşat etmişti, daha önce hiç yaşamadığım şekilde haşat etmişti.

Dizlerimde tuhaf bir zayıflık hissederek Serena'yı ge-

riye doğru çektim ve başımı eğip ona baktım. "Tanrım..." Ancak bunu söyleyebilmiştim. Sadece Tanrım. Hepsi bu.

Gözleri ışıldıyordu. "Dindar bir adamsın anlaşılan?"

Dudaklarım seğirdi. Aynı şekilde şimdiden ikinci tura hazır olan aletim de. Onu omuzlarından tutup kollarımın arasına çektim. Yatağıma döndüm, onu sırtüstü yatırdım. Sonra sırf canım öyle istediği için uzun saç tellerini yastığıma yaydım. "Burada bekle."

Yataktan kalkıp odanın diğer tarafında gittim. Mini buzdolabının kapısını açtım ve bir şişe su çıkardım. Çabucak bir yudum içtim ve kendimi sakinleşmiş hissettim. Bu duygu kötü değil, daha ziyade yeni ve bilmediğim bir histi.

Serena'nın yanına dönerek şişeyi ona uzattım. "Kalk."

Bu talimatıma karşılık zarif kaşlarından bir tanesi havaya kalktı. "Kendim içebilirim."

Gözlerimi kısarak ona baktım. O da gözlerini devirerek, "Peki," dedi.

Şişeyi o muhteşem dudaklarına yerleştirmeme izin vermesi harikaydı. O da kendi payını içince şişeyi kenara koydum. Onu şöyle bir tarayıp enerji seviyelerini kontrol ettim. Dönüp duran kırmızının içine soluk kahverengiler karışmıştı, yorgunluk emaresiydi bu.

Ancak ben daha fazlasını istiyordum; onu o sutyenden ve pantolondan kurtarmak istiyordum. Derinlerine kadar girmek istiyordum.

Çıkardığım gömleğimi alıp Serena'nın yanına, yatağa koydum. Tek kelime etmeden sırtına doğru uzanıp sutyeninin kopçasını çözdüm. Askılar omuzlarından aşağı indi ve kocaman, dolgun göğüsleri serbest kaldı.

Başımı eğip pembe göğüs uçlarından birini ağzıma aldım. Biraz daha ilerlememle birlikte Serena zevkle inledi ve sırtı geriye doğru büküldü. Aynı şeyi diğer göğsüne de yaptım. Sonra dikkatimi kotuna yönelttim. Düğmelerini

açıp pantolonu bacaklarına doğru indirdim ve aralarındaki siyah dantelli kumaş parçasını açığa çıkardım.

Pantolondan kurtulduktan sonra gömleğimi elime aldım. "Kollarını kaldır."

Bir rüyadan uyanırcasına gözlerini kırptı. "Ne?"

"Yoruldun," dedim, onun dertlerine gösterdiğim bu duyarlılıktan kendim de şaşırarak. "Kollarını kaldır Serena."

İstediğimi yapmadan önce çok az bir süre bekledi. Kendi gömleğimi başından geçirdim. Ellerimi ensesine koyarak gömleğin içinde kalan saçlarını dışarı çıkardım ve omuzlarının üzerine saldım.

Geriye yaslandım ve eserimi takdirle izlemeye koyuldum. Gömleğimi giyer halini beğendiğime karar verdim.

Serena kapıya baktı. "Sanırım odama geçsem iyi olacak."

Offf, bu kadın ıslak bir rüya gibiydi. Ne zaman dönüp gideceğini biliyordu, fakat kendimi tamamen beklenmedik bir şey söylerken buldum. "Gitme, kal."

Gözleri kocaman açıldı. "Seninle burada, yatakta mı kalayım?"

Ne geçiyordu benim aklımdan böyle? Normalde yatağımı birisiyle paylaşma düşüncesi bende kolumu kemirerek koparacak derecede öfke uyandırırdı ama şu an onun yanımda yatmasını istiyordum. Nedenini bilmiyordum. Daha önce hiç böyle bir istek duymamıştım. Yatağın örtülerini kaldırarak o biçimli bacaklarını altına sokmaya davet ettim onu.

Bana baktı. "Bundan emin misin?"

Hayır. "Neden emin olmayacakmışım?"

Serena bana bir bakış daha attı ama sonra başını yastığa koydu. Aradan birkaç saniye geçti ve sonra ben de kendi tarafıma uzanarak başımı elimin üstüne koydum.

Kirpikleri kırpışarak kapandı ve sonra, "Yine beni izliyorsun," dedi.

Saçının birkaç telini elime aldım. "Güzel şeyleri izlemeyi severim." Saçını parmağıma doladıktan sonra bıraktım ve saçı parmaklarımın arasından kaydı gitti. "Ve sen de güzelsin."

Yan dönüp bana baktı. Gözleri hafifçe aralandı. "Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Güzel olduğumu söylediğin için," dedi. Yüzünde uykulu bir gülümseme daha belirdi. "Sana da güzel denebilir biliyor musun?"

Bir kahkaha attım; çıkan sese kendim de şaşırdım. "Daha önce kimse bana güzel demiş miydi bilemiyorum."

"Hımm, seksi sana daha mı uygun kaçar?"

"Öyle de diyebiliriz," dedim onu seyrederek. Birden içimden onu güzel, yaldızlı bir kafese kapatmak geçti.

Uzanıp elini elime koydu ve parmaklarımın kemikleri üzerine gezdirmeye başladı. "Ellerin çok güzel." dedi. "Üstelik çok da yetenekliler."

Ona çardaktan hiç bahsetmemeliydim. "Bütün kadınlar böyle söyler."

Yumuşak bir sesle güldü. "Onu demek istememiştim."

"Biliyorum."

Gözleri yukarı döndü ve benim gözlerime odaklandılar. "Güzel bir gülümsemen var. Daha sık göstersen iyi edersin."

O saniye içimden daha fazla gülümseme isteği geçti ve bu yanlıştı. Elimi çektim ve "Uyusan iyi edersin Serena." dedim.

Serena yine güldü. "Kardeşin haklıydı."

"Hangi konuda?"

Gözleri kapandı. "Gerçekten de asabi ibnenin tekisin."

Bunu duyunca gülümsedim -kocaman, otuz iki dişimi sergileyen, salakça bir gülümsemeydi hem de- ve Serena

bunu görmedi. Gözleri kapanmıştı ve bu iyi bir şeydi çünkü şu salak hallerimle devasa bir vajinaya dönüşüyordum.

"Kardeşin gelmeden önce bir şey hatırlamıştım," dedi ve yüzümdeki gülümseme silindi. "Mel her şeyi yazmış; duyduğu her şeyi. Bana bunu söylemişti."

İşte bu çok acayip olabilirdi.

Yüzünde küçük bir gülümseme daha belirdi. "Mel gerçekten dalgın bir kızdı, bayağı kötüydü bu konuda. Uzaktan kumandaları buzdolabına koyan, iç çamaşırını ters giyen birisiydi. Yazdıklarını nereye koyduğunu bana söylemişti."

"Nereye?"

"Postanedeki posta kutusuna," dedi uykulu bir sesle. "Hâlâ orada olup olmadığını bilemiyorum ama posta kutusunun yedek anahtarı anahtarlığımda takılı. Şehir dışına çıktığında postalarını ben alırdım."

Anahtarlığı çantasındaydı, biliyordum, çünkü onu buraya ilk getirdiğimde eşyalarını karıştırmıştım. Arkadaşının yazdıklarının Luxenlerin gizlemeye ve memurların da öğrenmeye çalıştıkları şey olma olasılığı vardı.

"Sence bunun faydası olur mu?" diye sordu.

Mel'e faydası olur muydu? Hayır. Serena'ya faydası olur muydu? Emin değildim. "Olabilir."

"O posta kutusuna ulaşmamız gerek."

Buna bir yorum yapmadım. Posta kutusuna ulaşmak benim için ya da memurlar için zor olmazdı ama ya Serena? Pratikte imkânsızdı; ama ulaşmamız demişti. O ve ben yani. Neden bunu kendime açıklamam gerektiğini ise hiç anlamamıştım.

Bu konuşmanın ardından uykunun Serena'yı teslim alması neredeyse hiç vakit almamıştı. Hafifçe aralık dudaklarından çıkan yumuşacık nefesi göğsümü ısıtıyordu.

Başım onunkiyle aynı hizada olsun diye öne eğildim.

Çarşafın üstünden bacaklarımı onun çarşafla örtülü bacaklarına sardım.

Senatör'ün gönderdiği suikastçının öldüğünü anlaması an meselesiydi. Ayrıca bunun Serena için ne anlama geldiğini de düşünmüştüm. Savunma Dairesi'nden biri Senatör'e onun yerini söylediyse, o zaman Senatör onu susturmak için başka birini daha gönderecekti. Bunu durdurmanın tek yolu Senatör'ü indirmekti ve SD'nin bu düşünceyi destekleyeceğinden şüpheliydim. Bir de şu mektup çıkmıştı. Tonla bilgi içeriyor olsa bile, Serena'yı bütün bunlardan kurtarabilecek miydi? Hiç sanmıyordum. Öyleyse bu ne anlama geliyordu?

İşler onun için iyi görünmüyordu.

Tuhaf, aşina olmadığım bir ağırlık koca bir kaya gibi göğsüme oturmuştu. Bütün bunlara dair ne düşüneceğimi bilemiyordum ancak o yatakta yatarken gözlerimi kapatmadım. Her zaman yaptığım şeyi yaptım.

Onu seyrettim.

17. Bölüm

Bir şey beni dürterek uyandırana dek uyuyakaldığımı fark etmemiştim. Gözlerimi açtım, hislerim anında alarma geçti. Nefes alınca içime Serena'nın kokusu doldu. Vanilya. Canım tatlı istedi... ve onu.

Geceleyin bir ara Serena diğer yanına dönmüştü ve bedeni benimkine sokulmuştu. Tam olarak söylemek gerekirse, o nefis kıvrımlı kalçasını kasıklarımın üstüne bastırıyordu.

Sertleşmiştim.

Bunda şaşılacak bir şey yoktu ancak asıl hayret verici olan, kolumun Serena'nın beline dolanmış olması ve ona sıkı sıkıya sarılmış olmamdı. Bu benim kolumdu ve gecenin bir yarısı tutup zorla beline dolamamışsa, bütün bunlar benim başımın altından çıkmıştı.

Siktir.

Daha da sinir bozucu olan ise bundan gerçekten hoşlanmamdı. neyse artık bu? Sarılarak uyuma mıydı? Evet, bu gerçekten sarılarak uyumaydı. Hatta kesin konuşmak gerekirse, kaşık pozisyonuydu.

Bir kadına sarılarak uyuyordum.

Yavaşça kolumu çekerek doğruldum, parmaklarımla saçlarımı karıştırdım. Öne doğru eğilip bilekliğimin al-

tında kalan deriyi ovalarken bakışlarım karanlık yatak odasında gezindi. Sonra sesi duydum, alt katta cep telefonum çalıyordu.

İçimden küfrederek yataktan kalktım. Serena'yı uyandırmamaya özen göstererek yer eğildim ve kotumu alıp giydim. Çok manyakça bir şey olmadığı sürece arayan Dex olamazdı; o zaman geriye iki seçenek kalıyordu.

SD memurları ya da kardeşim, sahiplendiğim kardeşim.

Sin'in Lore'un yerini bulmuş olması mümkün değildi ama içimdeki kaygılar bir anda büyümüştü. Arayan numarayı görünce kalayı bastım.

"Neden beni sabahın..." arkamı döndüm ve duvardaki saate baktım, "ikisinde aradığınızı gerçekten bilmek istiyor olabilir miyim sence?"

Karşı tarafta bir duraksama oldu ve sonra Zombro'nun pürüzlü sesi duyuldu. "Evin önündeyiz."

Öyle bir donup kaldım ki taştan farksızdım. "Önceden haber verdiğin için sağ ol."

Zombro bir şey söylemedi ve sonra telefon kapandı. Telefona bir iki saniye süreyle bakakaldım. Soğuk, ağır bir idrak duygusu zihnime çöktü.

Memurların bu saatte gelmelerinin tek bir sebebi olabilirdi.

Telefonu sakince masaya bırakıp çalışma odama bakındım. Evin geri kalanı gibi burada pek fazla eşya yoktu. Bir kanepe. Salondakinden daha küçük bir televizyon. Çoğu insanı sıkıntıdan oldürebilecek tarihi kitaplarla dolu raflar. Bir yığın ahşap oyma hayvan. Ne kadar zamandır burada yaşıyordum? Yirmi beş yaşından beri, son altı yıldır burası benim yuvam olmuştu.

Çalışma odasından çıkıp kapıyı arkamdan kapattım ve girişe yöneldim. Memurlara kapıyı çalmacak ve Serena'yı

uyandıracak zaman tanımadım. Her şey uyurken olup biterse bu onun için daha iyi olurdu.

Çalışma odasında hissettiği soğukluk arttı, buz tabakası misali yayıldı. Bir yandan memurlar Serena'yı bana devrettiklerinden beri bu anı bekliyor, bunun olacağını biliyordum.

Kapıyı açıp bekledim. "Sabaha kalsa ölür müydünüz?"

Genç olan Richards, Zombro'ya hiç hoşlanmadığım bir bakış attı. Richards ile hiçbir zaman bir sorunum olmamıştı. İkisi arasında onu tercih ederdim ama eleman çok gergindi, özellikle bu gece çok gergindi. Etrafındaki havadan resmen kaygı damlıyordu.

"Herhangi bir sıkıntı yaşandı mı?" diye sordu Richards.

"Bir iki şey oldu ama hiçbiri mühim değil." Mutfağa doğru geçerlerken göz ucuyla Zombro'yu izliyordum. Çopur suratlı piç, baş belasının tekiydi. "Buraya geldiğimden beri hiçbiriniz benimle temas kurmamışken neden şu saatte çıkıp geldiniz?"

Zombro merdiven boşluğuna bakıyordu. "Faydalı bir bilgi elde etmiş olsaydın bizimle temas kurardın diye düşündük." Sert sert bana baktı. "Elde ettin mi?"

Kollarımı kavuşturdum. "Kızın duydukları konusunda mı?" Zombro başını öne doğru salladı.

Posta kutusunu ve Serena'nın hatırladıklarını düşündüm ve başımı iki yana salladım. "Şu an için faydalı olarak nitelendirilebilecek hiçbir şey yok."

"Biz de öyle düşünmüştük," diye cevapladı Zombro. "Bayan Cross arkadaşından her ne duyduysa, bunun faydalı olmaya yetmeyeceği sonucuna vardık."

Faydalı olmasına faydalıydı da; bu iki puşta güvenmiyordum. Boş muhabbete son verme zamanı gelmişti. "SD'nin Serena konusunda ne yapacağı konusunda bir karar verdiğini tahmin ediyorum."

"Evet." Zombro bir önceki geceden lavaboda kalan ıkı şarap kadehine bakarken kaşları çatıldı. "İcabına bakılacak."

Salonun girişinin önünde, merdivenlere ve... Serena'ya çıkan alanı ben kapatıyordum. "Sonrasında ne olacak peki?"

Bakışları gergin bir şekilde mutfağı tarayan Richards ağırlığını bir tarafından diğerine verdi. Bu haliyle bana ürkek bir sincabı hatırlatıyordu. "Yetkililer Senatör'le görüştüler ve SD Senatör'ün yaptıklarını onaylamıyor olsa da bir anlaşmaya varıldı."

"Öyle mi?"

Zombro gergin bir şekilde gülümsedi. Şakaklarındaki kırlaşmış saçlar son gördüğümden beri fazlalaşmıştı anlaşılan. "Bayan Cross'unki talihsiz bir durum ve henüz gerçek anlamda bir güvenlik riski oluşturmuyor olsa da kamuoyuna herhangi bir bilgi sızması riskini göze alamayız."

"Hah," diye homurdandım ve içimdeki soğukluk şu an tüm uzuvlarıma tesir etmiş, odaya yavaş yavaş yayılmaktaydı. "Siz de Luxenlerin onu susturmasına izin verme kararı aldınız? Madem devlet sonunda onlara boyun eğecekti, o zaman kadını saklamaya çalışmak da zaman kaybından başka bir şey olmadı. Dün gönderdikleri Luxen'i öldürmeden önce bana söyleseydiniz keşke bunu."

Richards gözle görünür bir kaygıyla yutkundu. "Herhangi bir ciddi sıkıntı olmadığını sanıyordum."

"Ciddi bir sıkıntı olmadı ki zaten," diye cevap verdim istifimi bozmadan. Her iki memura da sakin, ölçülü bir bakış attım. "Luxen geldi. Luxen öldü."

"Onlara boyun eğdiğimiz falan yok," dedi Zombro surat ifadesi kararırken. "Mantıklı bir şey soyluyorlardı. Bunu uygulama yöntemleri yanlıştı sadece."

"Doğru. Başka bir ifadeyle, SD her geçen gün Luxenlerin kontrolünü kaybediyor. Siz daha ne olduğunu anlayamadan Dünya onların oyuncağı olacak."

Zombro'nun gözleri kısıldı. "Konumuz bu değil."

Sırıttım. "Demek buraya kızın icabına bakmaya geldiniz beyler, ha?"

"Evet," diye cevapladı Zombro.

"Bu biraz boktan bir durum değil mi? Siz ne düşünüyorsunuz?"

"Senden hiç beklenmeyecek tuhaf bir yorum." Zombro'nun çenesi hafifçe yukarı kalkmıştı. "Ne zamandan beri Arumlar bir şeyin boktan olduğunu düşünür oldular?"

Yavaşça kollarımı çözdüm ve omuzlarımı silktim.

"Yoksa onun işini sen mi bitirmek istersin?" diye sırıttı Zombro. "İnsanların size pek etkisinin olmadığını biliyorum ama ondan bir şeyler çıkarabilirsin. Muhtemelen hoşuna gidecektir, değil mi? Al senin olsun."

"Teklif için teşekkürler."

Richards boğazını temizledi. "Bu kişisel bir şey değil. Her iki durumda da hiçbir şey hissetmeyecek. Ne olduğunu anlamadan iş bitecek ve ailesiyle arkadaşları zamansız ölümünden haberdar edilecek."

"Ölümü de uzaylı ırklarının Dünya'yı istila ettikleri gerçeğinin sır olarak kalmasına hizmet edecek falan filan, vesaire değil mi?" Bir kahkaha attım. "Siz uyuyorsunuz beyler. Luxenler istediklerini almakta her başarılı olduklarında, tabutunuza bir çivi daha çakılıyor."

"Bu kadar yeter." Zombro'nun eli beline gitti; beylik tabancasına. Kurşun mermiler beni öldürmezdi ama yavaşlatacakları kesindi. "Kız nerede?"

Yukarıda benim yatağımda uyuyan, benim gömleğimi giyen, saçları benim yastıklarıma yayılmış, dudakları

aralık ve kaderinin çizildiğinden şükür ki haberi olmayan Serena'yı düşündüm. Artık koruyucuları yoktu.

Gülümseyerek yana kaydım.

Diğer memura bir bakış atan Richards bir adım öne çıktı, bu gibi durumlara karşı eğitilmiş gözlerini bana dikti. Tereddüt etmedim. Çalışma odasındayken ne yapacağımı biliyordum. Belki ondan önce de biliyordum. Bunun bir önemi yoktu.

Harekete geçtim; Richards'ın tepki veremeyeceği kadar hızlıydım. Arkasına kayarak silahına uzanan elini yakaladım ve Richards'ı diğer memurun tam karşısına gelecek şekilde döndürdüm. Richards'ın saçlarına yapışıp kafasını geriye doğru çektim ve dizimi sırtının ortasına gömdüm. Omurgasının çatırtısı mutfakta yankılandı. Richards'ın aniden içine düştüğü bu acı karşısındaki inlitisi, yere düşen silahının çıkardığı sese karıştı.

Kolumun hızlı bir hareketiyle Richards'ın boynunu kırdım. Memurun bedeni yere düştü. Külçe gibi yığılmıştı. can çekişmemişti. Adama iyilik etmiştim ve ölümü çabuk olmuştu.

Gözlerimi Zombro'ya diktim. Ona iyilik etmeyecektim.

Zombro kolunu kaldırdı, ateş ederken eli titriyordu. Yana çekilerek kurşundan sıyrıldım. Geriye doğru çekilirken art arda ateş etmeye devam etti. Eğildim ve öne doğru atılarak kolumla silahını elinden düşürdüm. Silahı olmadan Zombro savunmasızdı. Zaten silahla da bir tehdit oluşturmamıştı. Zombro tezgâha dayandı. kapana kısılmıştı.

Artık çenesi çalışmaya başlamıştı ve kibirli tavrının yerini saf korku almıştı. "Yapma. Lütfen. Yapma..."

"Kusura bakma. Bu kişisel bir şey değil. Hiçbir şey hissetmeyeceksin." Duraksadım. "Ayrıca eminim ailen zamansız ölümünden haberdar edilecektir."

Zombro'nın ağzı açıldı ancak benim elim yılan gibi uzan

dı. Adamın boğazına yapıştım ve nefes borusuna bastırarak çığlığını bir hırıltı şeklinde geri tıktım. Onu bıraktığımda Zombro'nun tezgâhtan aşağı kaymasını ve kocaman pörtlemiş gözleriyle boğazını tutmasını seyrettim.

Richards'ın garip bir açıyla yayılmış bacaklarının üzerinden atlayıp Zombro ile gözlerimiz aynı hizada olsun diye çömeldim. "Az önce sana küçük bir yalan söylemiş olabilirim. Senin ölümün çabuk olmayacak. Büyük olasılıkla da biraz acılı olacak."

Korkuyla yataktan fırladım. Silah sesi kafamın içinde yankılanırken kalbim deli gibi çarpıyordu. İlk başta kâbus gördüğümü sandım ama Hunter yatakta değildi. Ayaklarımı yataktan aşağı sarkıttım ve kotumu giydim. Aceleyle kapıya gidip kulak kabarttım.

Hiçbir şey duyulmuyordu. Sonra midemi kaldıran bir kemik çatırtısı duydum ve bunu kısık bir hırıltı ile bir vücudun yere düşmesi sesi izledi.

Sağduyum aşağı inmememi söylüyordu ancak korku –Hunter için duyduğum korku– göğsüme yayıldı. Benim için başka Luxenler mi gelmişti? Koridora çıkarken içimde buz gibi bir dehşet dolaşıyordu.

Kalbim deli gibi çarparken iki kat merdiveni ayakuçlarıma basarak indim. Hunter'a seslenmek istiyordum ancak içimin derinliklerinde bir yerde kötü bir şey olduğunu, gecenin bir yarısı korkunç bir olay meydana geldiğini biliyordum. Evimin kapısının önündeyken o adamı sahanlıkta gördüğümde de aynı şeyi hissetmiştim.

Ağzım açıldı, dilim Hunter'ın ismini söylemeye hazırlandı fakat birden kupkuru kesilen dudaklarımdan hiçbir ses çıkmadı. Uyuşmuş bacaklarımın üzerinde ilerledim.

Çıplak ayaklarım serin ahşap döşemelere bastığında bir silah ateşlendikten sonra duyulan o keskin kokuyu

aldım. Alt katın havasında bu koku fazlasıyla yoğundu. Mutfağa doğru yaklaşırken Hunter'ın gittiği gece elimde tuttuğum vazoyu kaptım ve sıkıca kavradım.

İlk önce bir bacak gördüm.

Siyah pantolonlu bir bacak giriş kapısına doğru uzanmıştı. Ayakkabıları da siyahtı ve yeni boyanmıştı. Parıl parıldı. Hipnotize olmuşçasına ilerlemeye devam ettim: gözlerim bacağın yukarısına, tuhaf bir açıyla bükülmüş bele doğru kaydı. Adamın ceketi açılmış, etekleri yere yayılmıştı ve kahverengi bir tabancanın kabzası görünüyordu. Tabanca yerde, adamın açık elinin yakınındaydı.

Bakmak istemiyordum ama kendime hâkim olamadım.

Mutfakta yerde yatan, Memur Richards'tı ve boynu neredeyse tamamen yan dönmüştü. Fazlasıyla ölü görünüyordu.

Aman Tanrım...

Hemen yanında, ada biçimli tezgâha dayanmış halde Zombro yatıyordu. Boğazına... boğazına bir şey olmuştu. İçeri göçmüştü, narin kemikleri içeri doğru kırılmıştı. İkisi de ölmüştü ve Hunter... Hunter'dan hiç iz yoktu.

Vazo elimden kaydı ve yere düşüp parçalandı. Boğazımdan bir çığlık kopmaya çalıştı ancak sesim çıkmadı. Sendeleyerek geriledim. elimi açık ağzıma bastırdım. Bu gerçek olamazdı. Beynim bütün bu ölümleri algılamayı reddediyordu. Belki de rüya görüyordum? Hayır. Her şey o kadar gerçekti ki; gördüklerim, duman ve ölüm kokusu, güm güm çarpan kalbim.

Omzuma bir el dokundu ve boğazımda biriken çığlığım sessizliği yırttı. Arkamı dönüp beni tutan elden kurtulmak istedim ancak bir kol belime dolandı ve beni geriye, sert ve çıplak göğsüne doğru çekti.

"Serena, benim. Hepsi geçti."

Rahatlama hissi bedenime baş döndürücü bir hızla va-

yıldı. Anında dönüp yüzümü göğsüne yapıştırdım. "Aman Tanrım, Hunter, ne oldu onlara?"

Bir anlık duraksama yaşandı ve sonra Hunter'ın kolları beni sardı. Sarılması tuhaf ve gergindi ama şu an bunu umursamıyordum. Sadece benim için yapılmış bir çıpaymış gibi sarıldım ona.

Her şeyi yıkayıp götüreceği umuduyla kokusunu içime çektim. "Bizi buldular, değil mi?"

"Hayır."

Söylediğini algılamam için biraz zaman geçmesi gerekti. Algılayınca da hafifçe geri çekilip başımı kaldırdım. Hunter'ın çarpıcı yüzünde bir açıklama aradım. Korkutucu derecede boş bakıyordu. Birkaç kısa saat önce gülümseyerek bana onunla kalmamı söyleyen adamdan eser yoktu.

Bir huzursuzluk kaynaştı içimde. "Ne demek istiyorsun?"

"Bu Luxenlerin işi değildi," dedi, soluk mavi gözleri benimkilerle buluştuğunda.

Derin bir nefes aldım ancak boğazıma takılıp kaldı. Sehpadaki spor çantayı o zaman fark ettim ve içimdeki huzursuzluk yabani bir ot gibi büyüyüp beni boğmaya başladı. "Öyleyse kim... kim yaptı bunu onlara?"

"Ben yaptım."

Yine nefesim kesilmişti. Oda hafifçe yana kaydı ve ayaklarımı bastığım taban birden düz bir zemin olmaktan çıktı sanki.

"Üst kata çıkıp ne eşyan varsa toparla. Hemen," diye devam etti Hunter, ellerini sırtımdan çekerken. "Gitmeliyiz."

Bir adım geri çekildim, kalbimin sıkıştığını hissediyordum. Bana kendisiyle ilgili anlattıklarına dayanarak dört sene önceki Hunter'ı görsem bin kilometre uzağa kaçardım ama bu Hunter için aynı şey geçerli değildi. Bu

Hunter asabi ve kimi zaman açık açık tehditkâr olabilirdi ancak içinde iyilik de vardı.

Öyleyse neden mutfağın ortasında cesetler yatıyordu? Derin bir nefes aldım. "Onları sen mi öldürdün?"

Buz gibi yüz ifadesinden sabırsızlık akıyordu. "Bu kısmın çoktan anlaşıldığını sanıyordum."

Karnıma ağrılar giriyordu. Kısa ve korkunç bir an için Richards ve Zombro'nun cesetleri gözümün önüne geldi. "İyi de neden?"

Yüzündeki bakış, iki kamu görevlisini öldürmesinin nedenini açıklayacak zamanının olmadığını düşündüğünü gösteriyordu gerçekten.

İçimde öfke ve korku birbirine karıştı, tehlikeli bir kombinasyondu bu. "Belli ki ben farkına varamamışım Hunter! Son hatırladığımda," titreyen elimle arkamı işaret ettim, "onlar bizim tarafımızdaydılar."

"Hiçbir zaman bizim tarafımızda olmadılar," dedi Hunter elini saçlarında gezdirerek; bu gece iki yaşamı sonlandırmış bir eldi bu.

Tanrım, kusacaktım.

Koşmaya başladım. Ondan uzaklaşmam gerekiyordu, temiz havaya ihtiyacım vardı. Baskı, göğsüme bir goril gelip oturmuş gibi artıyordu. Kulaklarıma bir uğultu dolmuştu.

Hunter beni yakaladı. Bir elini koluma dolarken, diğeriyle ensemi sıkıştırdı. Nabzım bu mengene gibi elin altında güm güm atıyordu. "Anlamıyorsun Serena." Yüzüme baktı. "Buraya seni öldürmeye gelmişlerdi, kimseye olanları ve Luxenleri anlatamayacağından emin olmak için gelmişlerdi."

Yarı yarıya kaçırdığım aklım iyice karışmış haldeydi, elimi göğsümün ortasına koydum. Göğsüm çılgın bir hızla yükselip alçalıyordu.

"Senatör'ü ve Luxenleri mutlu etmeye karar vermişler

ve bunun için de seni öldüreceklerdi. Onlar senin tarafında değiller. Buradan bir an önce çıkmamız lazım." Ben kımıldamayınca başını eğip gözlerime baktı. "Bunları kaldırmanın çok zor olduğunu biliyorum Serena. Delice şeyler yaşadın ve yakında daha da delice bir hal alacak her şey."

"Daha da delice mi?"

Elini yanaklarıma koydu ve teninin soğukluğu beni irkiltti. "Benimle kalman gerek tamam mı? Seni bu pislikten çıkaracağım ama bunun için kendine hâkim olman gerek."

"Seninle kalmak mı?"

Başıyla onayladı.

O an kafama dank etti. Etrafta delirmiş halde koşuşan uzaylılardan, mutfaktaki ölü memurlardan veya beni beton dolu havuzlarda yüzdürmek isteyen devletten daha şaşırtıcı olan, Hunter'ın bana yardım etmesiydi.

Hunter kaşlarını çattı. "Nefes alabiliyorsun değil mi? Nefes alabiliyor gibi görünüyorsun..."

"Neden?" Bileklerine yapıştım. "Neden bunu yapasın? Bana yardım etmek için SD ile –devletle– karşı karşıya geldin? Neden kendini böyle ateşe atasın ki? Şu an sen de en az benim kadar boka batmış durumdasın."

Hunter yavaşça göz kırptı ve sonra ellerini çekti. Bir adım geri gitti. "Gitmemiz gerek Serena. Vaktimiz..."

"Hayır!" Ellerim birer yumruk oldu. Ya tüm bu durumu yanlış anlamışsam? "Bunu neden yaptığını bilmem gerek. Gerçek anlamda neyi biliyorum ki ben? Sana güvenip güvenemeyeceğimi bilmem lazım."

Ellerini beline koydu ve derin bir nefes aldı. Kendimi hazırladım, ne için olduğundan emin değildim. "Bilmiyorum." dedi.

Ağzım açıldı fakat hiçbir sözcük çıkmadı.

"Bilmiyorum," dedi bir kez daha, öfkeyle. "Bunu neden yaptığımı bilmiyorum. Tek bildiğim, yapmam gerektiğiydi."

Bu hiçbir şeyi açıklamıyordu. Ayrıca neden ona güvenmem gerektiğini de anlatmıyordu ama sorun buydu zaten. Hunter ona güvenmemi istememişti ki. Hiç böyle bir şey istediğini sanmıyordum.

Başımı kaldırıp Hunter'ın soluk mavi gözlerine baktım. Gözlerindeki bakış şu an o kadar da duygusuz değildi. En az benim kadar kafası karışmış görünüyordu.

Ellerimi birbirine sürterken titriyorlardı. Hunter'a güvenmek zor işti. Çok büyük bir hata yapıyor olabilirdim. Beni öldürmek isteyen ya Hunter ise? Öncesinde yemeğiyle biraz oynamaktan hoşlanıyorsa? Kalbim bu olasılığı düşününce kasılıp kalmıştı ama içimden bir ses durumun bununla alakasının olmadığını söylüyordu. Hunter beni öldürmek istese, şimdiye dek yapardı. Hem ona daha önce de güvenmiştim.

Bir kez daha güvenmek zorundaydım.

"Peki," dedim ve bir uçurumdan aşağı adım atıyormuşum gibi hissettim. Hunter'ın dudakları gülümsemek ister gibi büzüldü ve karnımdaki huzursuzluk daha da arttı.

18. Bölüm

Hunter'ın bana aldıklarını toplarken rüyada gibiydim. Ufak bir bavul çıkarıp vermişti bana ve her şey içine sığdı. Sadece birkaç dakika süren bu iş bana saatler sürdü gibi gelmişti. Şimdiye dek beklenmeyen, daha doğrusu çok tuhaf şeylerin meydana gelmesine alışmış olmalıydım ancak olayların bu şekilde gelişmesi beni serseme çevirmişti. Devlet ölmemi istiyordu.

Son kalan kot pantolonumu da bavula tıkarken kalbim tekledi adeta. Devlet de bu işin içindeyse, ben nasıl sağ çıkacaktım bu çukurdan? Gidebileceğim hiçbir yer yoktu ki. Hayatımın kontrolü bir daha hiç benim ellerimde olmayacaktı.

Durumun vehameti üstüme kâbus gibi çökmüştü. Nefesimin bir kez daha kesildiğini hissettim ve küfür ettim.

Gözlerimi kapadım ve derin bir nefes aldım. Hunter'a gerçekten güveniyordum. Zaten şu anda sırtımı dayayacak başka kimsem yoktu.

Bavulumun fermuarını çektim ve başka bir ihtiyacım var mı diye hızla odayı taradım. Hiçbir şey yoktu ve boşa harcanacak zaman da kalmamıştı.

Hunter aşağıda beni bekliyordu. Kapının dibinde duran spor çantasının dikişleri patlayacak gibiydi fakat ona

iyice baktığımda olduğum yerde kalakaldım.

Vay canına.

Değişmişti. Üstelik değişen sadece giysileri de değildi.

Siyah tişörtünün altındaki kasları gerilmişti. Siyah deri pantolonunun içindeki bacakları ağaç gövdeleri gibi şişmişti. Ayağındaki çizmeler karşısına çıkanların kıçına tekmeyi basmak için bire birdi. Sabahları yıpranmış kot pantolonuyla verandada oturan adama hiç benzemiyordu bu haliyle. Karşımda erkeksiliğin ötesine geçmiş ve aşırı tehditkâr bir güç gösterisi duruyordu. Gür koyu renk saçları bile tehditkâr duruyordu.

Hunter'dan tehlike yayılıyordu ancak havaya yaydığı tek şey bu değildi. Heyecan da vardı. İşler kontrolden çıktığında her şeyi yoluna sokabilecek ve her şey bittikten sonra insanı vahşice becerebilecek hatta kesin becerecek bir adamın tehlikesiydi bu.

Yanaklarım kızarmıştı.

Yumurtalıklarımın hâlâ işlevsel olması memnuniyet vericiydi. Off Tanrım. Başımı iki yana salladım. "Kardeşine benzemişsin."

Hunter'ın kaşlarından biri havaya kalktı.

"Yani, onun ikizisin, tamam ama şu an gerçekten ona benziyorsun." Duraksadım. "Sen Hunter'sın, değil mi?"

Yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. "Önümde diz çöktüğünde dişlerinle yaptığın numarayı sevdim."

"Evet, sen Hunter'sın." Kıpkırmızı kesilerek çantasını işaret ettim. "Nereye gidiyoruz?"

"Bir otomobile ihtiyacımız var. Dex bu işi bizim için halledecek."

"Ona güvenebilir miyiz?" diye sordum.

"Kesinlikle." Başıyla mutfağı işaret etti. "Bir şey içmek istersen, mutfak müsait. Onların icabına baktım."

İçimden bir ürperme geçti. Cesetlerin icabına nasıl

baktığını bilmek istemiyordum. Gerçekten; bu beni ne kadar ödlek bir tip gibi gösterirse göstersin, onları düşünmek bile istemiyordum şu an.

"Bir şey istemiyorum," dedim. "Şunu dışarı çıkarayım ben."

Başıyla beni keskin bir şekilde onayladı.

Bavulu sürükleyerek verandaya çıkardım; başımı alıp gitmemem konusunda bir yorum yapmamış olmasına şaşırmıştım.

Gece karanlık ve derin gölgelerle doluydu fakat temiz dağ havası yatıştırıcı bir etkiye sahipti. Bavulu bir sandalyeye yaslarken gergin ve sıkı kaslarımın gevşediğini hissettim.

Aşağıda, garaj yolunda Ford marka siyah bir Expedition jip park edilmişti, büyük olasılıkla memurlara aitti. İçimden bir ürperti daha geçti.

Hunter'ın yapmaya geldikleri işten memurları neden alıkoyduğunu hiç anlayamamıştım. Bavulun sapına yapıştım ve basamaklardan aşağı indirdim. Tüm yaşananlar kafamda dönüp duruyordu. Belki daha sonra, eğer daha sonrası olursa, bunu düşünüp sebebini bulabilirdim.

Tam dönüp basamaklardan yukarı çıkacaktım ki Expedition'ın yanından bulanık bir şeyin geçtiğini gördüm. Çok uzun boylu bir adamın gölgesi gibiydi. Ama verandada kimse yoktu. Hiçbir yerde kimse yoktu.

Nefesim tıpkı dün gece Hunter'ın kontrolünü kaybetmesine saniyeler kala olduğu gibi ağzımdan ufak, puslu bir bulut şeklinde çıkıp havada donmadan bir saniye önce, ensemden aşağı uyarı mahiyetinde bir ürpermenin indiğini hissettim. Elimin altındaki merdiven korkuluğu buz kesmişti. Elimi hızla çektim.

Eyvah.

Adrenalin damarlarıma hücum etti ve birden döndüm

ancak basamağı kaplayan buz tabakası dengemi yitirmeme sebep oldu. Ayağım kaydı ve dizlerim basamaklara çarptı. Bacaklarımdan aşağı keskin bir sızı indi.

Çıplak ayak bileğimi soğuk bir el sardı ve beni kendine çekti. Çaresizce korkuluğa tutunmaya çalıştım ama başaramadım. Yan dönünce yanağım ahşap döşemeye çarptı. Yüzümde ve dudaklarımda başka bir acı dalgası patladı. Keskin bir nefes aldım ve ağzıma kan tadı geldi.

Kopkoyu, kalın dumandan kollar yükseldi, bana uzandı ve tenimde gezinirken beni iliklerime kadar dondurdu.

Çığlığı bastım.

Dışarıda ne oluyordu?

Serena'nın keskin, panik dolu çığlığı canavardan ziyade insani olan yanımı delip geçmeden birkaç saniye önce diğerlerinin varlığını hissetmiştim. Mutfakta memurları hallettiğimde ortaya çıkan canavar yanım türümün en temel içgüdülerinden besleniyordu; hükmetme, öldürme, beslenme ve benim olanı koruma ihtiyacı.

Benim olanı korumak...

Hızla kapıya koşup bir hamlede açtım. Gözlerim geceyi taradı. Serena görünürde yoktu ancak bavulu merdivenlerin dibindeydi. Fakat diğerleri buradaydılar. Ikisi garaj yolundaydı. Bunlardan biri yolun aşağısındaydı ama o kişi Dex'ti ve bir tanesi de ağaçların arasındaydı.

Garaj yolundaki bulanık gölge merdivenlerin dibine gelince durdu. Şekilsiz kütlenin içinde bir beden belirmeye başladı. Birkaç saniye içinde karşımda uzun boylu bir kadın dikiliyordu. Buz kesmiş sarı saçları çıplak omuzlarına iniyordu. Giydiği straplez bluz dolgun göğüslerini ya da biçimli göbeğini kapatmakta pek etkili sayılmazdı.

Karşımdaki Jael'di; Serena o gün ufak bir yürüyüşe çıktığında çardağın oradaki üçlüden biriydi.

Jael'in kalçaları attığı her adımda salınıyordu. Eteği de giderek yukarı tırmanıyordu: ta ki altındaki ince dantel şeridi gözlerimin önüne serene dek yükseldi.

"Hunter," diye mırıldandı. Dili ismimin çevresinde yuvarlanırken kan kırmızı dudaklarını aralamıştı. "Bence birbirimizi kişisel düzeyde tanımamız için vakit geldi de geçiyor."

"Cidden mi?" diye cevapladım. "Senin oğlan Raz nerede?"

Donuk bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Meşgul. Bu durumda senle ben kalıyoruz."

"Bir de Colec," diye işaret ettim, diğerini kastederek.

Jael elini göğüslerinin arasındaki vadiden karnına doğru indirdi. "O seyretmeyi seviyor."

"Güzel." Geri kalan basamakları göz ucuyla sinsice kesmesini izledim. "Onun için de bir şeyler var bende."

"Öyle mi?" Bana doğru çaktırmadan yaklaşıyordu. "Bu işin gidişatını sevdim."

Elimi Jael'in boğazına attım. Kadın gülümsedi. "Sert severim," diye fısıldadı.

"Bu harika çünkü birazdan her şey çok sertleşecek."

Jael'in gözleri çok hafif açıldı. Hızla dönüp onu havaya kaldırdım ve korkuluğun üzerinden fırlattım. Şaşkınlıktan asıl biçimine bürünecek zamanı bulamamıştı. Hemen aşağıdaki Expedition'ın kaputuna yapıştı.

Korkuluğa tutunarak aşağı atladım ve çömelerek yere kondum. Jael kaputun üzerinde yuvarlanıp yere, dizlerinin üstüne düştüğünde başımı kaldırdım.

Jipin üzerinden bir gölge atıldı, doğruca üstüme geliyordu.

Aracın ön ızgarasına basarak ayağa fırladım. Etrafımda dönerek Arum'un darbesinden kaçtım. Sonra havaya sıçradığım gibi o gölge yumağını yakaladım ve Colec'i yere yapıştırdım. Yerdeki çakıl taşları etrafa saçıldı.

"Bunun için zamanım yok," diye hırladım ve Arum'u tutan kolumu iyice kastım. Hafifçe geriye çekilerek elimi Arum'un göğsünün ortasına daldırdım.

Colec'in gözleri pörtledi ve ağzı açık kaldı. Gırtlağından bir hırıltı yükseldi.

Kolumu geri çektim ve gülümsedim. Ay ışığı elimdeki hançerin gümüş sapından ve koyu kırmızı renkli gövdesinden yansıdı. "Obsidiyen."

Arum titredi ve derisi deniz yüzeyi gibi dalgalandı. Enerji açığa çıktı ve elimi çektiğimde Arum binlerce parça halinde atmosfere dağıldı.

"Seni orospu çocuğu!" diye ciyakladı Jael. "O şeyleri kullanarak nasıl öldürürsün? Sen böyle mi dövüşüyorsun? Seni aciz, insan seven bok çuvalı. Seni öldüreceğim!"

Jael gerçek biçimine büründü. *Ssenin taşaklarını koparıp bana yaşamana isssin vermem için yalvarana dek tek tek götüne sssokucam. Sssonra sssikini kesssip o insan orossspunun gö...*

Obsidiyen hançeri fırlattım. Havada bir mermi kadar hızlı biçimde dönerek hedefini buldu. Hançer Jael'in göğsüne gömülerek tiradını böldü. Kulak zarlarımı titreten bir çığlık koyuverdi. Bir saniye sonra parçalara bölünüp büyük bilinmezin içinde Colec'e kavuştu.

Hançeri yerden alıp belime asılı deri kılıfına yerleştirdim. Dokunduğu noktada etimi dağlıyordu fakat bu acı Raz'a yapacaklarıma kıyasla hiçbir şeydi.

Ağaçların arasına daldım. Orospu çocuğunu çabucak buldum ve içimin derinliklerinden büyük bir öfke yükseldi. Gerçek biçimindeydi ve Serena'nın üstüne çıkmış, bacaklarının arasına diz çökmüştü. Yumruklarını iki yanına bastırdığı Serena'nın topukları debelenmekten toprağa gömülüyordu.

İleri doğru atılarak orospu çocuğunu omuz üzerinden

çektim ve kenara fırlattım. Bakışlarım Serena'nın kocaman açılmış gözlerine, kanlı yüzüne, yırtılmış tişörtüne ve düğmeleri açılmış kot pantolonuna takıldı.

Raz'ın ne yapmaya çalıştığını anladığımda içimde yeni bir duygu ayaklandı. Ayağa kalkan Arum'a döndüğümde onu öldürmekten büyük zevk duyacağımı biliyordum.

Simsiyah boğazına yapışarak onu en yakındaki ağaca fırlattım. Yankılanan çatırtı, kuşların çığlık çığlığa havalanmalarına neden oldu.

İleri doğru atılarak yumruğumu Raz'ın suratına gömdüm ama şerefsiz kendini toparladı ve beni iterek bir iki metre geriletti. Vücut hatları bulanıklaşmaya başlarken omuzlarından ince duman huzmeleri yükselmeye, arkasına doğru kanat gibi yayılmaya başladı. Bana bir füze gibi saldırdı ve sonra ben de zıplayarak değişimin gerçekleşmesine izin verdim. Kollarımı iki yana açarak kendi etrafımda döndüm ve bedenim dönüşümünü tamamlarken hacmim büyüdü ve yayıldı.

Birazdan asıl belayla tanışacaktı.

Ağaç dalları sallandı ve benim bulunduğum noktaya doğru uzandı. Raz doğruca üzerime atıldı. Dalların arasında, havada döndük.

İkimiz de gerçek biçimlerimizde yere çakıldık. Bir kafes dövüşündeymişiz gibi karşılıklı darbeler indiriyorduk. Bu artık Raz'ı öldürme meselesi değildi. Serena'ya dokunmaya cüret etmesinden dolayı onu imha etme meselesiydi. Hayvani, vahşi bir öfke beni eline geçirmişti.

Raz'ı yumrukladım, kafası geriye doğru gitti. Yere düştü ama hemen ayağa kalktı. Sonra bana bir kez daha saldırdı. Onu yakalamamla birlikte ikimiz birlikte havaya fırladık fakat son anda dönüp elimden kurtuldu ve birlikte yere çakıldık. Yarattığımız etkiden dolayı Serena'nın dengesini yitirip kıçüstü düşmesine sebep olan bu çarpmanın

en şiddetli kısmına maruz kalan ben, yerde toprağın ve çalıların üstünde sürüklenirken bir an kımıldayamadım. Topraklar her tarafa dağıldı. Durduğumuz zaman ikimiz de bir iki metre uzunluğunda birer çukur açmıştık yerde.

Raz üstümden fırladı ve yine Serena'ya koştu. Ayağa kalktım ancak orospu çocuğuna erişemeden Dex ağaçların arasından fırladı ve ona bodoslama daldı. Dex, Raz'ı ağaçların ortasındaki açıklıktan kaldırdı ve bir ağaca davadı.

Fakat Dex geri çekildi çünkü bunu yapması gerektiğini bir şekilde biliyordu. Belki de türümüze has bir içgüdüydü. Raz'ı bana bıraktı.

Raz'ın önünde dikildim ve aradan bir iki saniye geçti. Kafasını kaldırdı ve kükredi. Ona bir yıldırım hızında saldırdım. Yumruğum Raz'ın göğsüne indi ve onu delip geçti. Kolumu geri çektiğimde uzun ve yapış yapış bir şey de beraberinde geldi. Omurgasını bedeninden sökmüştüm ve Raz buruşturulmuş bir kağıt gibi çökerken onu seyrettim. Bir saniye geçmeden bedeni titremeye başladı ve parçalara ayrıldı; her bir parçası gökyüzüne dağılıp yok oldu.

Ardından gelen sessizlikte sendeleyerek geriye doğru bir adım attım; bedenim dövüşten ve böyle kanlı bir şey sonrasında ortaya çıkan o ihtiyaçtan dolayı sızlıyordu. Genellikle bir kadına ya da elime ihtiyaç duyardım ama şimdi aradığım şey, her ikisi de değildi.

Şu an Serena'ya ihtiyacım vardı.

Ona döndüm, içimdeki şehvet beni Raz'ın vurmayı başardığı tüm darbelerden daha fazla sarsmıştı. Yanına gitmek ve içine girmekten başka bir şey düşünemiyordum.

Yavaş ol kardeşim, diye fısıldadı Dex.

Onu cidden anlamamıştım ya da umursamadım çünkü Serena'ya doğru ilerledim. Yanına vardığımda ona...

Serena titreyerek geri kaçtı, elleri yırtılmış tişörtünü çekiştirip duruyordu. Daha yakına sokuldum ve etrafını

paniğin rengi sardı. Gözleri bir bana bir Dex'e kayıyordu; o an hâlâ gerçek biçimimde olduğumu fark ettim ve muhtemelen ödünü koparıyordum bu halimle.

İçimdeki şehvet şaşırtıcı biçimde dindi fakat aynı hızla başka bir ihtiyaç ortaya çıktı: Serena'yı rahatlatma arzusu. Bunun için biraz geç kalmıştım çünkü Serena eve doğru koşmaya başlamıştı.

Dex'e baktım ve o da başını öne doğru salladı.

İçimden küfrederek onu kolaylıkla takip ettim ve ağaçların bittiği yerde, dizlerinin üzerine oturmuş halde buldum. Evin ışıkları kalın ağaçların arasından görünüyordu. Durdum ve insan biçimime büründüm.

"Serena."

Başını kaldırdı ve titreyerek nefesini bıraktı. "Galiba aklımın bir kısmını orada yitirdim."

Yanına çömeldim ama ona dokunmadım. "Bu çok normal." Arkaya doğru kaykılarak üstüne oturduğu ayaklarını ileri uzattı.

"Uzaylılar." Bir kahkaha attı. "Sanırım en sonunda kabulleniyorum. Uzaylılar."

"Dünya dışı terimini tercih ederim," dedi Dex arkamızda bir yerden. Serena sendeleyerek ayağa kalktı. Onu omuzlarından yakaladım ve kendine daha fazla zarar vermemesi için dengesini bulmasına yardımcı oldum.

"Sana zarar vermeyecek." Ellerimi omuzlarından çekerken sesimde tuhaf bir yumuşaklık vardı. "O benim dostum. Dex."

Serena biraz rahatlamış görünüyordu ama bir şey söylemedi.

Dex ellerini kotunun cebine soktu ve topuklarının üzerinde geriye doğru yaylandı. "Dünya dışı, kulağa daha havalı geliyor."

"Ya," diye fısıldadı Serena ve sonra sesini yükselterek

sözlerine, "siz de buradaki dost canlısı mahalle bekçileri-siniz," diye devam etti.

Dex kahkahayı bastı.

"Hayır," dedim, büyük bir ciddiyetle. "Genellikle tam tersiyizdir."

Serena bize baktı. "Şimdi içim rahatladı."

"İşte Hunter böyledir," dedi Dex gülümseyerek. "Tam bir destekçi."

Gözlerimi kıstım ve Serena'ya döndüm. "İşlerin nasıl daha da delice bir hal alacağını söylemiştim, hatırlıyor musun? İşte başladı ve bu daha benim sana anlattığımın binde biri bile değil."

19. Bölüm

Serena'nın kendini toparlamış görünmesine çok şaşırmıştım. Ama sonra düşününce kıza hakkını teslim etmediğimi fark ettim. Kaya gibi dayanıklıydı ancak üçümüz birlikte eve dönerken hiç alışık olmadığım şekilde sessiz olduğunu görünce bir kez daha çıldırıp koşmaya başlamasını da beklemedim değil. Bu yüzden gözümü ondan ayırmıyordum. Kollarını kendi bedenine sarmış halde yürümesi onu olduğundan daha küçük, daha aciz ve daha narin gösterdiğinden, içimden ona sarılmak geçiyordu.

Evin önüne vardığımızda Dex'in bana getirdiği şeye baktım. "Ben sana göze çarpmayacak bir şey getir dediğimi sanıyordum?"

Dex elini gece mavisi rengindeki Porsche'nin kaputunda gezdirirken sırıttı. "Hızlı bir şey lazım dedin. En hızlı arabam bu." Arabayı sevgiyle okşadı. "Bu bebeğin üzerinde bir tane çizik görürsem seni öldürürüm, hem de canını fena yakarak."

"Arabana bir şey olmayacak." Göz ucuyla Serena'ya baktım. Porsche'nin yanında dikilmiş otomobili izliyordu. Başını yana eğmişti ve karanlıkta dahi yanağındaki morluğu ve alt dudağındaki şişliği görebiliyordum.

Dex'e döndüm. "Onun yanından ayrılma. Hemen döne-

ceğim." Dex başını sallayarak anladığını belirtti ve ben de dönüp eve koştum. İhtiyacım olan şeyi hemen kaptım ve döndüğümde onları aynen bıraktığım gibi buldum. Fakat Dex'in yüzünde tuhaf bir ifade vardı.

"Ne var?" diye sordum.

Dudaklarını büzüştürdü ve sonra alçak bir sesle, "Tek kelime konuşmuyor," dedi.

"Bunun uzun süreceğinden şüpheliyim." Başımla Expedition'ı işaret ettim. "Bu jipten kurtulmanı istiyorum. Diğer her şeyin icabına bakıldı."

"Nasıl istersen adamım." Dex elini uzattı. "Kendine dikkat et."

Bir an tereddüt ettim ve sonra uzanıp elini sıktım. "Teşekkür ederim."

"Bir şey değil."

Bavulları kapıp bagaja attım. Kapağı kapattığımda Dex'i yanı başımda buldum.

"Onunla ne yapmayı planladığını bilmiyorum," dedi alçak bir sesle, "ama o bir insan Hunter. Ona çok dikkat etmelisin. Kolaylıkla kırılabiliyorlar."

Homurdandım fakat sonra bir anda ne demek istediğini anlayarak Dex'e döndüm. "Sen hiç Eliza'yı kırma konusunda endişelendin mi?"

Arum, en az benimki kadar soluk mavi gözlerini bana dikti. "Hem de her gün."

"Öyleyse neden onunla birliktesin?"

Dex elini göğsüne koydu. "Bunun *içindeki* yüzünden, ona hissettiğim şey ona zarar vermeme asla müsaade etmez."

"Aşktan mı bahsediyorsun?" Anahtarları elime aldım ve başımı iki yana salladım. "Onu korumak için insani bir duyguya bel bağlamak çok aptalca."

"Ayrıca Arum'dan ziyade insan olamayacağımıza inanmak da çok aptalca."

Dedi ve gitti.

Bir an öylece dikildim. Arum'dan ziyade insan olmak mı? Bu imkânsızdı.

Arkamı döndüm ve Serena'ya baktım. Saçları ay ışığı altında öne eğilmiş başını sarmalayan gümüş bir hale gibiydi. Ben dikkatle ona yaklaşırken başını kaldırdı. Yakınlaştıkça yanağındaki derin morluğu ve dudağının altındaki kurumuş kanı görebiliyordum.

Kahretsin. Raz'ı bir kez daha öldürmek istedim.

Elimi uzattığımda irkildi. "Yalnızca kapıyı açacaktım. Hepsi bu." Kapıyı açtım ve Serena içeri girip oturdu.

Kapıyı arkasından kapattıktan sonra yapılacak son bir işim kalmıştı. Porsche'nin arka tarafına geçip eğildim ve paçalarımı yukarı çektim. Elimi opal taşlı izleme cihazına attığımda onu sökmenin doğrudan "söksen bir dert, sökmesen bir dert" durumuna sebep olacağını biliyordum. Fakat o olmazsa, SD beni takip edemezdi.

O olmayınca da opal benim güçlerime ket vurmayacak ve beslenme ihtiyacımı en aza indirmeyecekti. Yeni bir parça opale ihtiyacım vardı. Bir GPS ile bağlantılı olmayan bir parçaya ve nereden bulacağımı biliyordum.

Bilekliği bileğimden söktüm. İçimden bir enerji dalgası geçip gitti ve sonra opalin üzerinde kırmızı bir ışık yanıp söndü. Elimde tuttuğum cihazı paramparça ezdim ve minik parçacıkların parmaklarımın arasından toz misali dökülmelerine izin verdim. Geriye yalnızca opal kaldı ve onu da yakınlardaki bir çalının içine fırlattım.

O anda ne yaptığımı biliyor olduğumu umut ettim. Yeni bir parça opal edinmek dışında bir planım yoktu. Sonra ne olacaktı? Her şey mümkündü. Serena için kaçınılmaz olanı geciktirip daha fazla acı çekmesine neden olmuyorumdur umarım diye düşündüm.

Arabanın etrafından dolaştım ve direksiyona geçtim.

Güvenli bir yere gitmemiz gerekiyordu. Ayrıca yaralarının ne boyutta olduğuna bakmak için onu etraflıca muayene etmeliydim. Serena'nın dinlenmesi gerekiyordu.

Düşüncelerimin arasında bir sürü "Serena" ve "gerekiyordu" ibareleri vardı.

Arabayı geri vitese alarak döndürdüm ve gaza basmamla lastikler yeri kaplayan çakılları ortalığa saçarak patinaj yaptı. Dex'in bunu görmemesi iyi olmuştu. Ana yola çıkınca göz ucuyla Serena'ya baktım. "Kemerini taksan iyi olur."

Kireç gibi bir suratla kollarını yavaş yavaş çözdü ve kemerle mücadele ederek yerine taktı.

"İyi misin Serena? Raz denen pislik..." dedim ama lafımın gerisini getirmedim çünkü Raz'ın ona yapmaya çalıştığı şeyi düşündükçe çileden çıkıyordum.

Serena başını öne doğru salladı. Ben gaza abanınca yolu çevreleyen ağaçlar bulanıklaştı ve mahalleden çıkıp da otobana girene dek konuşmadı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu. yorgun çıkan bir sesle.

Oturduğum yerde kıpırdandım. bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. "Gün boyu saklanabileceğimiz bir yere." Aracın içindeki saate baktığımda güneşin doğmasına yalnızca birkaç saat kaldığını gördüm.

"Sonra ne olacak?" Sesi şimdi daha güçlü çıkıyordu.

Gülümsedim. "Bir ara bunun cevabını bulmayı umuyorum."

Serena ön camdan dışarı bakmaya koyuldu. Kucağına yerleştirdiği ellerini bir açıyor, bir kapıyordu. Bunu yaptığının farkında mıydı acaba? Sol eli pek hırpalanmış görünüyordu. Tırnakları kırılmış, uçları tırtıklanmış ve kanlıydı.

Yaşadığı onca şeyi düşününce içimde bir öfke uyandı. Dürüst olmam gerekirse, insanların sorunlarına ya da

mutfaktan banyoya geçmek kadar basit bir durumda dahi karşı karşıya kaldıkları tehlikelere hiç aldırış etmezdim ama Serena söz konusu olduğunda bunları düşünüyordum. Siktir. Bunu saplantı haline getiriyordum.

Tek elimle direksiyona yapıştım ve gözlerimi kısarak karanlık yola bakmayı sürdürdüm. Uzanıp parmaklarımla elini sarana dek ne yaptığımı kendim de fark etmedim. Yaralı parmaklarına dokunmamaya özen gösteriyordum.

Serena elini çekmedi. Aksine elimi sıktı.

Ben de onunkini sıktım.

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Beynim son iki saatte olanları algılamış gibi dursa da ve ben gayet aklı başındaymışım gibi görünsem de, ne diyeceğimi bilemiyordum. Teşekkür ederim demek uygun kaçar mıydı? Nedense uygunsuz bir laf gibi görünüyordu ve şu ana dek o kadar... uyuşmuş bir haldeydim ki hiçbir şey diyemedim.

Ayrıca elimi saran ele bakmaktan kendimi alamıyordum. Hunter'ın eli gayet insanca görünüyordu, zarif kemikleri ve teni vardı. Dokunuşu çok daha soğuktu ama bunun dışında herhangi bir insan erkeğin elinden farksızdı.

Bir şekilde beni incitmekten korkuyormuş gibi elimi tutuşu, boğazıma koca bir yumru oturmasına neden olmuştu. Böylesi bir nazikliğin ondan gelebileceğini beklemiyordum.

Ona kaçamak bir bakış attım.

Sessizliğe bürünmüştü ve şu an her zamanki gibi görünüyordu: manyak derecede yakışıklı ve ciddi. En başından beri beni çeken tuhaf bir kombinasyondu bu. Fakat dudakları gergindi. Elmacık kemiklerinin altındaki boşluklar daha keskin duruyordu. Arabanın gölgeli karanlığında yüzünde morluklar oluşmaya başlamış gibi görünüyordu.

Kaygı içimde hızla yükselmişti. O ve Raz çok şiddetli

dövüşmüşlerdi, gerçek anlamda bir ölüm kalım mücadelesiydi. Hayatımda hiç böyle bir şey görmemiştim. Doğrudan bir filmden fırlamış gibiydi ve Hunter'ın hâlâ nefes alıyor ve ayakta durabiliyor olması çılgıncaydı.

"İyi misin?" diye sordum hırıltılı bir sesle.

Bakışları bana doğru kaydı. "Evet, iyiyim."

"Böylesi bir dövüşten sonra nasıl iyi olabiliyorsun?"

Hemen cevap vermedi. "Alışığım."

Buna nasıl alışılırdı? O an içim acıdı onun adına. "Siz farklı şekilde iyileşiyor olmalısınız... insanlara kıyasla."

"Öyle." Duraksadı ve elini elimden çekti. "Gerçek biçimimizi aldığımızda iyileşiriz."

"Mantıklı," diye mırıldandım. Elim boşta kalmıştı ve sonrasında hiçbir şey konuşmadık.

Hunter otobandan çıkıp da vadilerin ve çiftlik arazilerinin arasına yuvalanmış bir motelin önüne çektiğinde doğuda tan ağırmaya, gökyüzünü mavinin canlı tonları boyamaya başlamıştı. Hâlâ Batı Virginia'nın ortalarındaydık fakat evle aramıza birkaç saat ve birkaç yüz kilometre mesafe koymayı başarmıştık.

Hunter motele kayıt yaptırırken Porsche'de bekledim. Şansımıza arka taraftan bir oda almıştı ve arabayı motelin arkasına park edebilecektik. Kimsenin bizleri tanıyabileceğinden endişelenir bir hali yoktu ama ben sürekli uzaylıların ve SD memurlarının birdenbire önümüze çıkmasını bekliyordum.

"Motel o kadar köhne durmuyor," dedi Hunter ve bagajdan çantalarımızı aldı. "Temizlenip dinlenebilirsin."

Alacakaranlıkta otoparkı gözlerimle tarayarak ihtiyatla arkasından gittim. O an bir şey fark ettim. "Sen hiç uyamaz mısın? Seni uyurken hiç görmedim."

"Uyurum. En sevdiğim üçüncü şeydir."

"İlk ikisi nedir?"

Kapıyı açarken omzumun üstünden bana baktı. "En sevdiğim ikinci şey yemek yemektir ve sanırım birinci sıradakinin ne olduğunu tahmin edebilirsin."

Yanaklarımın kızardığını hissettim. İyi bir tahminim vardı.

Oda fena değildi. Çift kişilik yatağın çarşafları temizdi ve güzel kokuyordu. Deterjan değil, kır çiçeği kokusu geliyordu insanın burnuna. Tek bir yatak vardı. Kanepe filan yoktu, sadece köşede, ufak bir masanın yanındaki turuncu renkli, rahatsız görünen bir sandalye vardı. Hunter bavullarımızı masanın yanına bıraktı.

Yorgundum, tam yatağa oturacaktım ki Hunter birden önümde bitiverdi.

"Keşke ben de senin kadar hızlı hareket edebilseydim," dedim. "Nasıl bu kadar hızlı hareket edebildiğini bana hiç açıklamadın."

Hunter'ın tek kaşı havaya kalktı. "Aslında benim için böyle hızlı hareket etmek daha kolay. Daha yavaş, insan hızında hareket etmeye çalışmak daha fazla enerji gerektiriyor. Oturma. Sana şöyle iyice bir bakmak istiyorum."

Gecemiz mahvolmadan önce bana iyice baktığından emindim. "İyiyim ben."

"Beni güldürme."

Onunla tartışamayacak kadar yorgundum ve beni aydınlık banyoya sürüklemesine sesimi çıkarmadım. Klozete otururken yüzümü buruşturdum. "Sanırım popomu fena çarptım."

"Ona da iyice bakabilirim."

Alt dudağımdaki kesiği umursamadan sırıttım. "Eminim yapabilirsin."

Odaya gidip elinde bir şişe oksijenli su ve bir paket pamukla döndü. Şu an eve son kez ne için girdiğini anlamıştım.

Getirdiklerini lavabonun kenarına bırakıp önümde diz çöktü ve pantolonumun paçalarını katlamaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" Bakışlarım yanaklarındaki ve çenesindeki soluk kırmızı lekelere takıldı.

Her iki paçamı da dizlerimin üstüne kadar katlarken başını kaldırıp bana baktı. "Seni temizliyorum. Şu an cidden kötü durumdasın."

Kendimi çok kötü hissediyordum gerçekten. "Bunu yapmana hiç gerek yok."

Oksijenli su şişesini alıp çalkaladı. "Benimle tartışma."

"Off ne kadar dediğim dediksin."

Gergince gülümsedi.

"Hayatımda kimsenin bu geceki gibi dövüştüğünü görmemiştim. Evimde o Luxen'le dövüştüğünde bunun gibi değildi." Öne eğilmiş başının tepesine bakıyordum. "Sanırım senin aslında ne olduğunu unutmuşum."

Başını kaldırdı, gözleri benimkilerle buluştu. "Bunu asla unutmamalısın Serena."

"Bu çok zor. O kadar insana benziyorsun ki."

"Bizler çok farklıyız. Luxenler de öyle." Başını eğip bacaklarımı inceledi. "Aslında nefes almama gerek yok ama alışkanlık oldu."

Vay canına.

"Yapmadığım zaman garip geliyor," diye ekledi. "Çok yemek yerim; yemem gerekiyor. Bizim metabolizmalarımız, tıpkı Luxenlerinki gibi, aşırı hızlı çalışır."

"Güzel bir şey olmalı," dedim hayranlıkla.

Hunter dizlerimdeki çizikleri temizliyordu. Cildim yanıyor ve gözlerim yaşarıyordu ama gözyaşlarımın akmasına izin vermedim. Dizlerimle işi bitince sol elimi tuttu. Canımı acıtacak derecede nazikçe tutuyordu elimi. Göğsüm sıkışıyordu.

"Luxen olsaydım, seni iyileştirebilirdim," dedi, temiz bir parça pamukla avucumu silerken. "Bundan çok daha kolay olurdu. Savunma Dairesi'nin özellikle araştırdığı konulardan biri bu. Hasta olmuyorlar. Bunun dünyadaki hastalıklar konusunda ne gibi sonuçları olabileceğini bir düşünsene."

Bu düşünceye odaklanmaya çalıştım. Grip olmayacaktık. Soğuk almayacaktık. Kanser olmayacaktık. "Peki ya sizin türünüz?"

"Biz de hasta olmayız ama Luxenler gibi iyileştirebilme yetimiz yoktur. Onlar bunu insanlar üzerinde tatbik etmemeye özen gösterirler. Anlaşıldığı üzere bu, yaraların ciddiyetine ve iyileştirme işlemenin kaç defa uygulandığına bağlı olarak insan DNA'sını değiştirebiliyor."

Bakışlarım yüzüne odaklanmıştı. İşine konsantre olduğundan, kaşları aşağı eğilmişti. "Ne olur o insanlara?"

"Mutasyon geçirirler ve Luxenlerin yeteneklerinden bazılarına sahip olurlar." Hunter elimi kucağıma bıraktı ve diğerini tuttu. "Onlara melez denir ve bazıları Luxenlerden daha güçlü olurlar."

"İnanmıyorum," diye fısıldadım hayretle.

Öteki elimi de kucağıma bırakırken Hunter'ın dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Soğuk parmakları çeneme doğru çıktı ve başımı öne eğdi. "Muhtemelen bu biraz daha fazla yanacak."

Bana dokunduğu an titredim. Şu anki bu nazik halleriyle ormandaki korkunç hallerini bağdaştıramıyordum. Bu eller bir kalp atımı sürede karşısındakinin canını alabiliyordu ama şu an başımı dikkatli biçimde ışığa doğru çeviriyorlardı.

"Ne kadar kötü?" diye sordum.

Parmakları tenimden kayıverdi. "Çok değil. Biraz şişecektir ama. Hazır mısın?"

Başımı öne doğru salladım.

Gözlerini kısarak pamuğu dudağımın altına bastırdı ve canım çok yandı ama kımıldamadan durdum. Pamuktan sızan sıvı çeneme doğru inip beni gıdıkladı.

"Yanağın da biraz şişmiş." Uzanıp başka bir pamuk aldı.

Hunter yüzümü temizlerken gözlerimi kapadım. "Daha kötüsü olabilirdi."

"Doğru, olabilirdi."

Doktorculuk oynamaya devam etti ama maalesef eğlenceli şekilde oynamıyordu. Yüzümü temizlemeyi bitirince şişenin kapağını kapadı. "Başka acıyan bir yerin var mı?"

Her tarafım ağrıyordu. "Yok."

Bana inanmamış bir hali vardı. Bir adam... ve bir uzaylı için fazla iyi bir gözlemciydi.

Kesik bir nefes aldım. "Neden bizim peşimizden geldiler? SD yüzünden mi?"

"Çardağa gittiğin günü hatırlıyor musun? Seni takip ediyorlardı ve sana ellerini süremeden ben araya girdim, diğerlerinin önünde Raz'a posta koydum. Bizim türümüzün hükmetmesi gerekir. Bunu yapabilmek için de diğer herkesten daha güçlü olmak zorundasındır. Bu yüzden de arkadaşlarına üstün olanın kendisi olduğunu kanıtlaması gerekiyordu."

"Yanlış adama çattı ama."

"Kesinlikle."

Hunter hâlâ önümde diz çökmüş vaziyetteydi. Yine dizlerimi muayene ediyordu ve hafifçe kaşları çatılmıştı.

"Takip cihazını kırdın değil mi?" diye sordum. "Arabaya binmeden önce yaptığın şey buydu?"

Kafasını öne doğru sallamakla yetindi.

"Neden? Neden benim için bunu yaptığını anlamıyorum."

Neredeyse sonsuza dekmiş gibi gelen bir süre boyunca bir şey söylemedi. "Bilmiyorum."

"Hâlâ mı bilmiyorsun?" Başımı iki yana salladım. "Cihazı kırdığın zaman onların haberi oluyor mu, yani SD'nin?"

"Evet ama beni bulamazlar."

"İyi de sebebini bilmediğin bir şey için bu kadar risk çok fazla."

Hunter'ın kirpikleri yukarı kalktı. "Bilmiyorum Serena."

Nefesimi bıraktım. Bundan saatler önce de bilmiyordu ve saatler sonra bileceğinden de şüpheliydim. Peki bunun bir önemi var mıydı? Evet, diye fısıldadı içimden bir ses. Benim için vardı. "Teşekkür ederim," deyiverdim. "Bana yardım ettiğin için ve onların beni... öldürmelerine izin vermediğin için teşekkürler."

Hunter çevik bir hareketle ayağa kalktı. "Bir duş al. Sonra yat dinlen. Kendini daha iyi hissedersin."

Kafam bulanık bir halde ona baktım. Ağız dolusu bir şey değil demesini beklemiyordum ama teşekkür etmemi de hiç hoş karşılamamıştı. Bir kez daha banyodan dışarı çıktı ve sonra elinde benim giyebileceğim kadar uzun bir gömlekle döndü. Tek kelime etmeden banyodan çıktı ve kapıyı ardından kapattı.

Orada öylece oturup öğrendiğim yeni şeyleri kabullenmeye çalışarak birkaç dakikam geçti. Beynimin çarklarının kırıldığını hissediyordum çünkü kulaklarımın arasındaki koca alanda hiçbir şey olduğu yoktu.

Ayağa kalkıp harap olmuş giysilerimi çıkardım ve musluğu açtım. Şakır şakır akan sıcak suyun altına girdiğimde vücudumdaki sayısız kesiğin ve sıyrığın yanması nedeniyle yüzümü buruşturdum. Sonra gözlerimde yaşlar toplandı ve bu defa onları tutamadım. Neden ağladığımı dahi bilmiyordum. Mel için miydi? Kendim için miydi? Yoksa yalnızca fazla mı dolmuştum?

Kendimi kontrol edebilene dek duşta kaldım. Sonra çabucak kurulandım ve Hunter'ın gömleğini üstüme geçirdim. O vakte kadar güneş doğmuş ve odayı yumuşacık ışığıyla doldurmuştu. Hunter penceredeydi, sırtı bana dönüktü.

"Dışarıdaki makinede bir çikolata ve bir kutu kola buldum. Yatağın yanına bıraktım. Uyumadan önce onları ye."

Yatağın örtüleri de açılmıştı. Bakışlarım Hunter'a döndü. "Çikolatanın olayı nedir? Bana ikinci defadır çikolata yediriyorsun."

"Şeker. Bizim türümüzden biri senden beslendikten sonra kendini toparlamana yardımcı olur." Yatağa girip bacaklarımı battaniyenin altına soktum. Ben kalori bombası mamalarımı yiyip içerken Hunter da duş aldı. Yiyip içme faslım sona erince yatağa uzandım, ellerimi yastığımın altında birleştirdim ve bekledim.

Hunter banyodan çıktığında deri pantolonu kalçalarından düşecek gibi duruyordu. Islak, dağınık saçları yanaklarına ve boynuna yapışmıştı. Her zamankinden daha ağır hareketlerle geniş pencerelerin önüne gitti ve bezelye yeşili perdeleri kapadı. Küçük odaya anında karanlık çöktü.

Yatakta kıvrılmış pozisyonda Hunter'ın odanın diğer ucuna gitmesini izledim. "Hunter?"

"Efendim."

"İyi olduğundan emin misin?"

Sandalyeye oturdu. "Benim için endişelenmene gerek yok."

Kaşlarımı çattım. Bu pek cevap sayılmazdı. Aradan biraz zaman geçti ve sonra Hunter başını geriye atıp duvara yasladı. Bu pozisyon rahatsız olsa gerekti ve yatak ikimize de yetecek kadar büyüktü. Derin bir nefes alarak dirseklerimin üzerinde doğruldum. "Hunter?"

"Uyu artık Serena."

Emrine kulak asmadım. "Gerçek biçimine burunduğun

zaman bunun seni iyileştirdiğini söylemiştin, değil mi?"

Tek gözünü açıp bana baktı. "Niye soruyorsun bunu?"

"Çünkü canın yanıyor olmalı." Derin bir nefes aldım. "Gerçek biçiminde olduğun zaman benim için sorun olmuyor."

"Olmalı." Artık iki gözü de açılmıştı. "Şimdi uyu."

Doğruldum. "Gerçek halini alıp kendini iyileştirdiğin zaman uyuyacağım."

Hunter bir süreliğine kımıldamadı ve sonra tok bir kahkaha attı. "Sen başka bir şeysin, biliyorsun değil mi?"

Bu bir iltifat mıydı bilemiyordum ama sonrasında Hunter ayağa kalktı. Lanet olsun, bayağı bayağı yaralanmıştı çünkü o sandalyeden çok yavaş bir şekilde, ancak elleriyle destek alarak kalkabilmişti.

Hunter daha önce benim önümde değişim geçirdiğindeki gibi başını başka tarafa çevirmedi. Ellerim battaniyeyi sıkıca kavradı. Hunter bana doğru yaklaştı, çıplak göğsü ıslak ve biçimliydi.

Vücudunun dış hatları kıyafetleriyle beraber bulanıklaşmaya başladı ve sonra dumana dönüştü sonra da gölgelerden ibaret ufacık bir insan biçimine. Gözlerim kocaman açıldı ve normal bir erkek insana dönüşene dek şekli değişti, hacim kazandı ama yine de normal bir insandan farklıydı.

Yan döndü ve kasları hafifçe seğirdi. Kendime hâkim olamayarak elimi uzattım ve koluna dokundum. Kıpırdamadı ve daha önce yaptığı gibi kaçmadı da. Parmaklarımı kolunda gezdirip ona dokunmanın muazzam hazzını yaşarken öylece durdu.

Bu defa onu gerçekten hissetmeye başlamadan önce elimi çektim. Hunter birkaç saniye daha asıl halinde kaldı ve sonra bulanıklaşıp yeniden insan biçimine büründü. Vücudunda hiçbir çürük ya da morluk yoktu. Yüzündeki o garip görünümden eser kalmamıştı. İnanılmazdı.

"Çok güzelsin," diye mırıldandım ve sonra kıpkırmızı

kesildim çünkü bu, söylenmemesi gereken, yanlış bir sözdü. Muhtemelen de aptalcaydı.

Hunter bana baktı, gözleri kısılmış ve burun delikleri genişlemişti. Gözlerimiz kilitlendi ve bakışlarını her yerimde hissediyordum. Tahrik olmuşluk duygusu bedenimi sararken battaniye parmaklarımın arasından kaydı.

Uzun uzun nefes verdi. "Uyu artık."

Sandalyeye baktım. "Yatak ikimizi de alacak kadar geniş, biliyorsun."

"Biliyorum."

"Sen de burada uyuyabilirsin."

İlk başta bana karşılık vermeyecekmiş gibi görünüyordu. Bana delirmişim gibi bakıyordu. Bakışlarına anlam verememiştim. Birkaç saat önce aynı yatağı paylaşıyorduk. Her şey değişmiş ama bir yandan da hiçbir şey değişmemişti.

"Koy götüne," dedi ve yatağın diğer tarafına dolandı.

Yan dönüp yattım, yüzüm kapıya dönüktü. "İstemiyorsan yapmak zorunda değilsin."

"Sorun bu değil." Çarşaf kırıştı ve yatak onun ağırlığı altında çöktü. Deri pantolonunu çıkarmış mıydı? Bunu fark etmesem daha iyi olurdu.

"Öyleyse nedir sorun?" diye sordum.

Bir an sessizlik oldu. "İstiyorum."

Onun göremeyeceği bir ifade belirdi yüzümde. "Bunun nasıl bir sorun olduğunu anlayamadım."

"Anlayamazsın."

Saniyeler dakikalara dönüştü ve başka bir açıklama yapmadı. Bütün yaşananlardan sonra uykuya dalmanın mümkün olabileceğini sanmıyordum ama onun yanındayken kendimi güvende hissediyordum ve gözlerimi kapadığımda mucizevi bir şekilde uykuya daldım.

20. Bölüm

Serena'nın uyumasını izlerken bana sorduğu soruyu aklımdan çıkaramıyordum. Bana neden yardım ediyorsun? Ona yardım etmek çok büyük bir risk değildi. Evrensel tabutun çivilerinden biriydi sadece.

SD'nin ayak işlerini yapmaktan ne kadar nefret ediyorsam da, hayatım son birkaç yıldır gayet rahat ve huzurluydu. Şimdi de büyük bir ustalıkla bunu kaldırıp atmıştım. İyi de niye?

Onu rahatsız etmemeye özen göstererek dirseğimin üzerinde doğruldum. Burnunda ve yanaklarında altı adet çil vardı, kendi çaplarında bir takımyıldız oluşturuyorlardı.

Kendi bildim bileli ilk kez Luxenlere imreniyordum. Asla edinemediğimiz bir yeteneğe sahiplerdi: iyileştirme. Banyodayken o yeteneğe sahip olabilmek, pansuman yapmak yerine Serena'nın tüm yaralarını ve ağrılarını iyileştirebilmek için neler vermezdim.

Benim.

Bu düşünce biçimi baştan aşağı yanlıştı. Arumlar nadiren türdeşlerinden biriyle hayatlarını birleştirirlerdi ve bir insanla bunu yapmak ise tonlarca bariz nedenden ötürü daha da nadir gerçekleşirdi fakat kız kardeşim ve Dex bunu başarmışlardı.

Serena'yı benim olarak görmek istemiyordum. Bu onun için daha iyi olacaktı ancak daha önce inkâr saçmalığına başvurmamıştım; öyleyse neden şimdi yapacaktım?

Hafifçe inleyerek geri uzandım. Sadece birkaç saattir üzerimde opal yoktu ama şimdiden tam bir müptela gibi etkilerini hissediyordum. Arumlar da buna dönüşmüşler-di işte. Asırlardır Luxenlerden beslenen müptelalara.

Huzursuzdum, kaşınıyordum ve dilim damağım kurumuştu. Aletim de sertleşmişti ancak bu, opal eksikliğinden ziyade, yanımda yatan bedenin kıvrımlı hatlarından kaynaklanıyordu.

Serena'nın türümüzün en korkunç hallerine tanık olduktan sonra iyileşmem için gerçek biçimimi almamı istediği gerçeğini düşündükçe kafam hâlâ allak bullak oluyordu. Opal olmaksızın gerçek biçimimi almaya beni itenin şok hali olduğunu söylemek istiyordum ona. Bunu yapmak enerji gerektirirdi ve enerji harcamak da beslenme ihtiyacını doğuruyordu.

Fakat ben tam bir salak gibi bunu yapmıştım. Onun bunu istemesine şaşırdığımdan değil. Serena benden bunu istediği için ve onu memnun etmek istediğim için yapmıştım.

Onu memnun etmek.

Onu kendinden geçirircesine memnun etmek istiyordum.

En akıllıcası doğrudan opal elde etmeye odaklanmaktı ancak birkaç saat durabilmem gerekirdi. Ayrıca ne olursa olsun beslenmem gerekecekti. Bu boktan kurtulabilmek için gücümün zirvesinde olmalıydım.

Tam olarak nasıl kurtulacaktım bu boktan?

Bu da başka bir güzel soru diye düşündüm ve gülümsedim. Bu konuyu hiç enine boyuna düşünmemiştim gerçekten.

Uykuya dalmam normalden uzun sürmüştü. Ama uyudum. Ne kadar uyuduğumu bilmiyordum fakat uyandı

ğımda dün geceki pozisyonumun aynısında buldum kendimi. Bedenim onunkiyle bütünleşerek kıvrılmış ve kolum beline dolanmıştı.

Siktir.

Serena uykusunda kalçalarını kıpırdatıyor, bana tüm rahatlığıyla yaslanıyor ve damarlarımda bir sıcaklık dolaşmasına neden oluyordu.

İki defa siktir.

Gözlerimi hafifçe aralayarak omzumun üstünden baktım. Perdelerin arasından ince güneş ışığı huzmeleri odaya vuruyordu. Az sonra kalkıp yola düşmek zorundaydık. Gitmemiz gereken yere varmak için en azından beş saatlik daha yolumuz vardı.

Bir dakika önce olduğumdan daha serttim.

Üç defa siktir.

Nefes aldım ve yalnızca Serena'nın kokusu doldu içime. Beni boğması gerekirdi normalde ama öyle olmadı. Tam tersi etki yaptı, beni rahatlattı. Serena'yı ormanda kaybetmiş olabileceğim, o an kafama dank etti.

Soğuk bir acı, karnımda yumruğum büyüklüğünde bir delik açtı. Artık Serena'nın hayatı ben olmadan güvende değildi ki bu da beraberinde derin bir çaresizlik hissini getirmişti; alışık olmadığım bir histi bu. Beni öfkelendirmişti. Serena uykusunda yumuşak, tatlı bir mırıldanma sesi çıkarana dek bu öfke içimi kasıp kavurdu.

Gözlerimi kapadım ve ona kadar saydım. Kendine gel. Gözlerimi yeniden açtığımda kalçasının çekiciliğine odaklandım. Serena yaşıyordu. Güçlüydü; muhtemelen fark ettiğinden çok daha güçlüydü. Çoğu insan, türdeşlerimden birinin karşısında onun dayandığı kadar uzun süre dayanamazdı. Ayrıca bir de Luxen'in saldırısından sağ kurtulmuştu ancak...

Ancak ona karşı lanet duygulara kapılıyordum.

Duygular bir Arum'un doğasında yeri olan şeyler değildi. Dex'in duyguları vardı ama o, Arum özünden keskin bir dönüş yapmıştı.

Ben de onun peşinden gidiyordum.

Serena uykusunda kıpırdandı ve sırtını göğsüme yapıştırdı. Kalçaları kasıklarıma daha da kuvvetle bastırınca donup kalmıştım. Yakın zamanda yeniden uykuya dalamayacaktım anlaşılan.

Biraz daha dibine sokularak ona baktım. Benim yanımda ne kadar küçük kalıyordu ve bu da beraberinde başka bir tuhaf hissi getiriyordu. İçimden onu, kimselerin dokunamayacağı ya da bakamayacağı bir yere kaldırmak geçiyordu. Kulağa çok manyakça bir koruyuculuk anlayışı gibi geldiğinin farkındaydım.

Gerçekten manyakçaydı.

Başparmağımı yumuşacık yanağında gezdirdim. Dokunuşum tüy hafifliğindeydi ama Serena uykulu bir şekilde kıpırdandı ve bir kez daha kıçını bacaklarımın ortasına bastırdı. Şehvet tenimi karıncalandırmaya başlamıştı ve içim kıpır kıpır oluyordu. Parmak uçlarımı boynunda, omuzlarında gezdirdim. Yine benim gömleğimi giyiyor olması hoşuma gitmişti.

Hafifçe iç geçirdi ve sırtüstü dönüp o kocaman kahverengi gözleriyle bana baktı. İfadesinden bir bok anlamamıştım ancak ona bastıran sertliğimi hissetmiş olması gerektiğini biliyordum. Yataktan roket gibi de fırlamayınca, merakım sınır tanımaz oldu.

Elimi yavaşça gömleğin yakasına doğru kaydırdım, avucum dolgun göğüslerine dokunuyordu. Yanaklarında tanıdık bir pembelik belirdi. Vücudunun daha ne kadarının böyle kızardığını merak ettim.

Serena elini yan tarafıma koydu, sırtıma doğru okşamaya başladı. Dokunuşunun yarattığı alev her yerimi sardı,

beni adeta şoka uğrattı. İçimde bir şehvet patlaması meydana geldi ve başım dönmeye başladı.

Konu üzerine bu kadar düşünmek yeterliydi, ben bir eylem adamıydım, düşünce değil. Ona daha fazla dokunmaya ihtiyacım vardı ve buna hemen ihtiyaç duyuyordum. Elimi kalçasına indirdim ve onu yastık yığınının üzerinden aşağı doğru çektim. Ardından üstüne çıktım, tüm ağırlığımı vermemek için bir kolumdan destek alıyordum. Sertliğim bacaklarının arasına anında yerleşivermişti, bunun için yaratılmıştı adeta ve onun tadına baktığım gece yaptığım gibi üzerinde ileri geri hareket etmeye başlayınca Serena adımı sayıklamaya başladı.

İşte buydu.

Kalçalarımı bir kez daha ittirdim. Bunun karşılığında dudaklarının aralanmasına bayılıyordum. "Muhtemelen bunu yapmamamız gerekiyor."

"Biliyorum." Ancak kalçaları yukarı doğru kalkarak onun bu sözlerine ihanet ettiler.

Sonrasında ağzımdan çıkanlar alçak sesli, sert bir hırıltı biçimindeydi. "Benimle yapacağın seksin hiçbir zaman uzun, yumuşak okşamalar ya da fısıldanan sözcükler barındırmayacağına sana söz verebilirim. Ben sert ve doğal yapmayı severim ama senin zevk alman her zaman önce gelir. Her seferinde."

Gözlerini kapattı. Kalın kirpikleri yanaklarını örttü. "Her seferinde mi?"

"Her. Se-fe-rin-de." Her bir heceyi kalçamın ileri doğru bir hamlesiyle vurguladım.

"Bu çok cesur bir iddia," diye fısıldadı bacaklarını aralayıp beni sararak.

"Bir iddia değil." Başımı eğdim ve dudaklarımı az önce okşamakta olduğum yanağa doğru indirdim. "Bir söz."

Kalçalarının üzerinde dolaşan diğer elim, göbeğinden

yukarı çıktı. Göğüslerinin hemen altında durdum, başparmağım göğsünün şişkinliğine sürtünüyordu. Aldığı keskin nefes kafatasımın içinde yankılandı.

Öpücüklerim ağzının kenarına doğru kayarken aldığı nefesler yavaşladı. Başını hafifçe bana çevirdi. Dudaklarımız birbirine sürtündü ve birden dudağının yaralı olduğunu hatırlayarak geri çekildim.

"Kendini buna hazır hissediyor musun?" diye sordum ve sonra bu iyi kalplilik de nereden çıktı diye merak etrim.

Parmakları omuzlarımı kavradı. "İyiyim."

Boynuyla omzu arasındaki bölgeye doğru eğildim. Kalçalarından kavrayarak burnumu ensesine gömdüm ve hayatımda ondan daha güzel kokan bir şey koklamadığımı fark ettim. Elimi daha yukarı kaydırdım ve neredeyse göğsünün ortasına geldim.

Bana ne durmamı söylüyor, ne başka bir şey söylüyor, ne de hareket ediyordu. Sadece bekliyordu... ne yapacağımı görmek için bekliyordu. Sonra bileklerimden yakaladı ama ellerimi çekmedim. Öylesine ellerimi tutuyordu. Gözlerinde tereddüt vardı fakat nefes alış verişleri değişmişti ve göğsü elime daha sık temas etmeye başlamıştı.

Boğazımdan kısık sesli bir hırıltı yükseldi ve Serena'nın sırtı geriye doğru bükülüp yataktan ayrılırken göğüslerini bana yapıştırdı. Buna cevabım gömleğin kumaşını delmek üzere olan sert çakıl taşını okşamak oldu.

Kumaşın üzerinden göğüs ucunu okşarken gözlerim onunkilere kilitlenmişti. Diğer elini göğsümden aşağı kaydırdı ve karın kaslarım gerildi. Göğüslerini yeniden görmem, onlara dokunmam, tatlarına bakmam gerekiyordu. Elimi gömleğinin altına soktum. Kumaşı yukarı doğru sıyırırken ipek gibi yumuşacık teni yumuşak bir kavisle içe doğru çukurlaştı, sonra göbeği ortaya çıktı ve nihayetinde gömleği tamamen çıkardım. Başkası olsa gömleği yırta-

rak çıkarırdım ama onunlayken... ona bunu yapmadım. Şu an olmasa da, büyük olasılıkla sonra yapardım ama.

Sonra mı?

Aynen, kimi kandırdığımı sanıyordum? Sonra mutlaka tekrarlanacaktı bu.

Göğüsleri muhteşemdi. Yuvarlaklıkları ve büyüklükleri mükemmeldi ve ellerimde daha da güzel görünüyorlardı. Parmaklarım göğüs ucunda gezinirken hafif bir inilti çıkardı. Başımı eğip dilimi sertleşmiş göğüs ucuna değdirdiğimde ağzım sulandı.

Şu an iki eliyle de belimden yakalamış, inliyordu. "Hunter..."

"Mmm?" Diğer elimi de öbür göğsüne koydum. Dilim göğüs ucunun etrafında daireler çiziyordu. "Durmamı istiyor musun?"

Nefesi kesik kesik çığlıklar halinde ciğerlerinden boşalırken başını geriye attı. "Burada... burada yatabilirsin derken aklımdan geçen bu değildi."

Pembe goncayı ağzıma tamamen sokarken diğer göğsünün ucunu başparmağımla işaret parmağım arasında sıkıştırdım. Teninin tadı dünyanın en nefis uyuşturucusu gibiydi ve çığlıkları bir denizkızının şarkılarını andırıyordu. "Değil miydi?"

"Tanrım," diye inledi. "Tamam. Belki de öyleydi."

Ben bu sözlerin keyfiyle kendimden geçmeye fırsat bulamadan bedeninin alt tarafı minik daireler çizmeye başladı ve o kadar sertleşmiştim ki kendi nabzımın atışlarını deri pantolonumda hissedebiliyordum. Serena altımda canlanırken dişlerimi gıcırdattım ve sabit bir şekilde durdum.

Arzu içimde kaynayıp duruyor ve kendimi kafam bulanık, kontrolden çıkmış hissetmeme sebep oluyordu. Ne var ki o saf ateşin altında korku kol geziyordu.

Bedenim onunkine doğru bükülmesine, onun için bükülmesine rağmen, Hunter'ın diğer erkeklere benzemediğini biliyordum. Kontrolünü yitirebilirdi ve o zaman başım büyük, çok büyük belada demekti.

Ancak yüzüne baktığım zaman Hunter'ı görüyordum Bir yırtıcı ya da bir tehdit görmüyordum. Onu görüyordum, sadece onu. Ellerimi göğsünden aşağı kaydırırken Hunter'ı hissettim. Bu muhteşem teninin altında tamamen farklı bir şey vardı. Bunu biliyordum ama hayatımı ve bedenimi emanet edecek kadar guveniyordum ona. Önemli olan da buydu.

Ağzı göğsüme yapıştığında ve dili göğüs ucuma sürttüğünde, düşünmeyi bıraktım. Artık her şey hissiyatla ve beni yakan, sırılsıklam eden harika duygularla ilgiliydi. Tek bildiğim, bunu hissetmek istediğimdi, gerçekten bunu hissetmek.

Ellerim taş gibi karın kaslarının üzerinde geziniyordu. Teni serin bir ipek kumaşı andırıyordu. Erkek mukemmelliğinin örneğiydi. Kalçalarım bacaklarımın tam ortasına bastıran kalınlığa doğru bedenimi itiyordu. Tanrım ne kadar kocamandı bu böyle. Uzaylılara has bir durum olsa gerekti; çünkü böylesi...

"Seni öyle çok istiyorum ki." Sesi kalın, boğuluydu; dudakları göğüslerimde dolaşıyordu. Bu dakikada kuşdilinde konuşsa, onu bile fazlasıyla kışkırtıcı bulurdum.

Elini kalçama indirdi ve beni hareket etmeye, istediğimi almaya teşvik etti. Göğüs ucumu dişlerinin arasına sıkıştırınca bir kez daha çığlık attım ve vucudumun isteğine boyun eğerek kalçalarımı sertliğine doğru sehvetle ittirmeye başladım. Bacaklarımın arasındaki gerilim hızla yükseldi, nefesimi kesip beni şoka soktu. Şaşırtıcı bir çabuklukla ellerini altıma soktu ve doğrulurken beni de kaldırdı.

Kucağındayken aletinin ucunun beni zorlamasını hissedebiliyordum. Bir şekilde pantolonunun düğmeleri çözülmüştü. Bunu ben yapmış olabilirdim. O da yapmış olabilirdi. Bilmiyordum ve umursamıyordum da. Dudakları serin serin boynumda geziniyordu ve birbiriyle kapışan sıcaklık, soğukluk her yanımın kasılmasına neden oluyordu.

Ellerim saçlarına gömüldü ve başını geriye doğru çektim. Bu sertliğim beni bile şaşırtmıştı. Ağzımı aşağı doğru indirip dudağımdaki yaradan yayılan acıyı umursamayarak onu ateşli bir şekilde öptüm. Dilim dudaklarının arasından kaydı ve ona sürtünürken derin derin inledim.

Birden bileklerimi yakaladı ve aşağı indirip tek eliyle ikisini de tuttu. Sırtüstü yatıyordum ve bir saniye içinde üstüme çıkmıştı. Gözlerine bir an baktım ve renklerinin daha parlak olduğunu gördüm. Çok güzeldiler.

Bileklerimi karnıma sabitledikten sonra yukarıdan aşağı inmeye başladı. Öpücükleri çenemin altından göbeğime indi ve olmasını istediğim, ihtiyaç duyduğum yere çok yaklaştı.

"Bacaklarını aç." Emrine uyduğumda boştaki eli bacaklarımın arasından yukarı kaydı ve hedefine birkaç santim kala durdu. "Eminim benim için hazırsındır."

Hazırdım. Tanrım, o kadar hazırdım ki yanıp tutuşuyordum.

Sonra ağzı aşağı indi, uzun parmaklarından birini içime sokarken beni bir vantuz gibi emmeye başladı. Elimin kolumun zapt edilmesi, böylesi bir hezeyanla birleşince bu kadarını kaldıramadım.

O anda boşaldım ve bedenim Hunter'ın ağzının içinde kasılırken milyon parçaya bölündüm. Hunter ben deli gibi inleyerek bir kez daha boşalacak kıvama gelene dek beni yaladı. Sonra doğruldu, tuhaf gözleri beni delip geçiyordu.

Bir eliyle pantolonunu indirdi ve çıkarıp attı. Üzerime

bir kez daha eğilip kollarımı başımın üstünde sabitledi-ğinde tatlı, sersemletici kasılmalar beni titretmeye devam ediyordu. Sert ve uzun erkekliğini bacaklarımın arasında hissettim.

Ellerim ona dokunmak için kıvranıyorlardı ama Hunter beni bırakmıyordu. Taş gibi olmuş göğüs ucumu yalayarak bacaklarımın arasına yerleşti. "Dur bekle." dedim nefes nefese. Hunter başını kaldırdı ve yüzündeki ifade ciddi misin diye soruyordu adeta. Neredeyse kahkahayı basacaktım. "Korunmayacak mıyız?"

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Seni hamile bırakmam söz konusu bile değil ve bizler hastalanmayız."

"İnsanlar. Uzaylılar," dedim ve gergin bir kahkaha attım. "Bunu düşünmem gerekirdi."

"Normalde düşünülmesi gereken bir şey olduğundan ciddi şüphelerim var." Boştaki elini çenemin hatları boyunca gezdirdi ve sonra göğüslerimin arasında kalçalarıma inerken bedenimden bir ürperti yükselmesine neden oldu. "Çok güzelsin. Her yerin."

O bana bu şekilde dokunduğunda kendimi öyle hissediyordum. "Sana dokunmak istiyorum."

"Biliyorum."

Dedi fakat bileklerimi bırakmadı. Başımın üstünde tutmayı sürdürdü ve sonra büyük bir haz vererek santim santim içime kayarken nefesim önce kesildi, sonra iki katı hızlandı. İçime girerken başlangıçta yaşadığım zorlanma bile muhteşem bir acıydı.

Hunter başını eğdi, burnunu boğazıma sürttü. "İnanmıyorum, o kadar muhteşem bir his ki bu. Beni öldüreceksin, biliyor musun? Resmen öldüreceksin."

Kimin kimi öldürdüğünden o kadar emin değildim. Kalçalarımı yukarı kaldırarak onu tamamen içime aldım. Zevk iniltilerim onun hırlamalarına karışıyordu. İçimdeki

muazzam varlığını ta derinlerimde hissediyordum, mutlak doldurulmuşluk hissiyle kıvrılana dek beni genişletmişti.

"Ah Tanrım, Hunter..."

Kollarımı boynuna dolamak için deliriyordum ama hâlâ beni bırakmıyordu. Tüm bedeni tatlı bir şekilde titredi ve kollarımı tutan elleri daha da sıkılaştı.

Gözlerimi açıp zorlukla nefes aldım.

Hunter'ın yüz hatları keskinleşmiş, sertleşmişti ve gözleri daha parlak bir mavilikte yanıyordu. Teninin sıcaklığı azalmış gibiydi. "Hunter?"

Başını yana doğru eğdi ve kalın kas kirişleri gerildi. Gözleri kapalıydı ve içindeki karanlık beslenme ihtiyacıyla savaştığını anlamıştım. Gözlerini yeniden açana dek sonsuza kadar bir zaman geçti adeta. Gözleri normalden daha parlaktı ama yüzündeki keskinlik gitmişti. Sadece aletinin başı içimde kalana dek kendini geri çekti ve sonra aramızda bir santim kalmayana dek geri soktu. Her geri çekişinin ve ardından içeri girişinin yarattığı sürtünme çılgın bir duygu fırtınasını beraberinde getirmişti ve içimde hızla büyüyen bir gerilim kendini gösterdi.

Hunter alnında ve kılsız göğsünde ter damlaları parıldamaya başlayana dek o yavaş, işkence eder temposunu sürdürdü. Boşalmama çok az kalmıştı, ritim yükselirken parmaklarım kendilerine tutunacak bir zemin arıyorlardı.

"İçinde olmak mükemmel bir duygu," dedi ve bir eliyle kalçamı kavrarken beni tekrar öptü. O an içindeki canavarı dizginlemeyi başardığını anlamıştım.

Bunun karşılığında bacaklarımı beline doladım, onu böylece daha da derinlerime kadar yerleştirmiş oldum. Ayak bileklerimi birbirine kenetlerken Hunter'ın boğazından alçak sesli bir hırlama yükseldi.

Dudaklarımı hafifçe ısırdı ve sonra "Şimdi seni bececeğim," diye inledi. "Hem de çok sert."

Ben bu dediğini zaten yaptığını söyleyecek zaman bulamadan Hunter tekrar tekrar içime girip çıkmaya başladı. Arada bir kez daha içime girmeden önce duruyor ve bana sürtünüyordu. Bunu her yaptığında o sürtünme hissi tüm bedenime tatlı alevler gönderiyordu. Sonra başını öne eğdi, içime girerken dişleriyle göğüs uçlarımdan birini yakaladı. Deli gibi ismini haykırırken titreyerek boşaldım ve o anda onun da etrafımda, içimde titrediğini hissettim. Bana katıldı ve delice bir patlamayla o da boşaldı. O anda bir daha ikimizin de aynı kalamayacağını biliyordum.

21. Bölüm

Hunter içimden çıktıktan dakikalar sonra bile kalbim hâlâ deli gibi atıyor, bedenimin dört bir yanına minik heyecan kıvılcımları saçıyordu. Bileklerimi bırakmıştı ancak kollarımı indirmemiştim. Şu an tamamen pelte kıvamındaydım.

Yüzümü nazikçe ellerinin arasına alıp çenemi yukarı kaldırdı ve bir kez daha öptü; daha ziyade üzerimde hak iddia eden uzun ve derin bir öpücüktü. Üstümden kalktığında aramıza mesafe koymasını bekledim ama beni de kendisiyle birlikte döndürdü ve bana sokuldu.

Elimi göğsünün soğuk tenine koydum ve altında çarpan kalbi hissedince şaşırdım. Bir gün şu uzaylı-insan bedenini ve nasıl çalıştığını mutlaka anlamam gerekiyordu ama şu an anatomi dersi için uygun bir zaman değildi.

"Bu... muhteşemdi," dedim gözlerimi kapatarak.

"Biliyorum." Elini aylakça kalçamda gezdirdi. "Hayal ettiğimden bile daha güzeldi ve benim hayal gücüm çok renklidir."

Bunu duyunca gülümsedim. Kafamın içinde o kadar çok soru vardı ki. Bu bizim için ne anlama geliyordu? Seks yapmış olmamız bir şeyi değiştirir miydi? Hâlâ Hunter'la ya da onsuz hayatımı kurtarmam gerekiyordu ama o, bu

hayatın bir parçası olmayı isteyecek miydi? Olabilecek miydi? Ayrıca göğsümde çiçek açan bu sıcaklık duygusu, orgazm sonrası esriklikten daha fazlası mıydı yoksa?

Fakat bu soruları dile getirmeye henüz hazır değildim.

Ona daha da sokulup bacağımı bacağına yapıştırdım. "Anlayamadığım bir şey var."

"Sadece bir tane mi?" Sesindeki neşe, yüzündeki gülümsemenin de büyümesine neden oluyordu.

"Devlet neden bir uzaylının senatör olarak bu kadar güç elde etmesine izin veriyor?" diye sordum. "Başlarına bela almaktan başka bir şey değilmiş gibi geldi bana."

Hunter yan dönüp bana baktı. "Bana kalırsa devlet her zaman onları kontrol edebileceğine inanıyor; insan standartlarına göre güç kazanmalarına müsaade ederek Luxenlerin tatmin olacaklarını zannediyorlar."

Bu Luxen-insan-Arum siyasetine hayran kalmıştım. "Tatmin olmuyorlar mı yani? Senatör olmak gayet nüfuzlu bir konumdur."

"Senatör olmak, galaksilerine binlerce yıldır hükmeden bir ırk için hiçbir şeydir." Uzanıp kocaman elini omzuma koydu. "İnsanlar –alınma ama– hâlâ kendilerini besin zincirinin en tepesinde görüyorlar. Tıpkı biz ilk ortaya çıktığımızda Luxenlerin yaptığı gibi. Luxenlerin yapabildiklerini görememelerinin sebebi cehaletleri."

Kısmen anlattıklarından, kısmen de elini koluma doğru indirmesinden ötürü içimden bir titreme geçti. Elinin üst eklemleri göğsüme sürtününce yatakta kıvranarak ona sokuldum. Yine sertleşmişti ya da belki hiç yumuşamamıştı. Kalın, uzun ve talepkâr uzvu aramızda yatıyordu.

Vay canına.

Yeniden yüzüne odaklandığımda durumun farkında olan gülümsemesini görünce kızardım. "Luxenler neler yapabilir?"

"Her şeyi." Eli bacaklarımın üst kısmında dolaşmaya başladı. "Dünya'yı ele geçirmek isterlerse, yapabilirler."

"İsterler mi peki?" Asılıp beni kendisine doğru çekince küçük bir çığlık attım. "Bunu yapmayı isterler mi?"

Hunter omzunu silkti. "Bilmem. Ancak bir gün Luxen nüfusu artacak. Sayıları insanları geçebilir."

Eli arkama doğru kaydı, parmakları tehlikeli biçimde yakınlaşmıştı. "Peki ya Arumlar?"

"Biz Dünya'ya hâkim olmak istiyor muyuz diye mi soruyorsun?" Üzerinde yatmakta olduğum diğer kolu beni sıkıca sardı. "Arumlar koca bir türe hükmetmeyi pek umursamazlar. Bizler daha ziyade bize haz veren şeylerle ilgileniriz."

Bunu duyunca kaşlarım havaya kalktı.

"Birazdan yola çıkmamız gerek," dedi. "Gitmem gereken bir yer var."

"Tamam."

"Ancak birkaç dakikamız daha var."

Vücuduma ateş basmıştı. "Ne için?.."

Dudaklarında bir gülümseme daha belirdi ve sonra tek bir çevik hareketle beni yuvarlayıp üstüne çıkardı, sert bir hamleyle içime yerleşti. "Bunun için." Sırtımı geriye doğru bükerek dengemi bulmak için omuzlarına tutundum ve o da kalçalarımdan kavradı. Yarı açık gözlerimin arasından beni kaldırıp indirirken birleşme noktamızı seyretmesini izledim. Sonra gözleri yukarı çıkıp benimkilerle buluştu. O an, kulağa ne kadar basmakalıp gelse de, dünya durdu adeta; sadece ikimiz vardık. Başka hiçbir şey yoktu ve ben onda kaybolmuştum.

Seks daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı. Tamamen bir dürtüyü tatmin etmek ve işini bitirmekten ibaret olmak yerine, farklı türden bir bütünleşmeye dönüşmüştü.

İlk seferinden sonra ona yaklaştığım o anlarda bile onun daha öncekilerden ne kadar farklı olduğunu biliyordum. İkinci defadan sonra ise onu yakınımda istedim... ve bir kez daha istedim.

Off, onu yüzlerce kez daha istiyordum.

Kot pantolonunun üzerine sade bir tişört giyerken onu izliyordum ve ona bir kez daha sahip olmak istedim. Arkadan. Duvarda. Yerde. Nerede olursa.

Bunları düşünüp durmaya devam edersek asla yola çıkamayacaktık ve hemen yola düşmem şarttı. Daha önce ondan beslenme aşamasına çok yaklaşmıştım. Nasıl olup da yapmadığımı ise hâlâ bilmiyordum ama şansımı zorlamayacaktım.

"Hazır mısın?" diye sordum, biraz sert çıkan bir sesle.

Dönüp bana baktı ve başını salladı. "Sen hazırsan çıkabiliriz."

Öğleden sonranın geç saatleriydi fakat hava yakıyordu ve önümüzde uzun ve sıcak bir yazın bizi beklediğini işaret ediyordu. Arabaya bindiğimde Serena kemerini bağlıyordu.

Arkasına yaslanıp bana döndü. "Nereye gidiyoruz?"

"Martinsburg'un dışında bir yere," diye cevapladım, hareket etmeden önce motelin ön tarafını gözlerimle tarayarak. "Birkaç saatlik yolumuz var."

"Martinsburg mu?" Kaşlarını çattı. "Ne var orada?"

"İhtiyacım olan şeyi bana verebilecek birisi."

"Öyle mi?" Kollarını kavuşturdu ve yüzüne sevimli bir ifade yerleşti. "Anlatsana ne olduğunu."

Kıkırdadım. "Opal."

Yüzünde anlamadığını gösteren bir ifade oluştu. "Opal mi? Şu bildiğimiz değerli taşlardan olan opalden mı bahsediyorsun, yoksa Opal adında yaşlı bir hanımdan mı?"

"Değerli taşların bizim ve Luxenlerin üzerinde garip

etkileri vardır. Bazen iyi. Bazen de kötü etkilerdir bunlar. Işığı yansıtmaları ve soğurmalarıyla alakalı bir durum."

Serena bana farklı bir dilde konuşmaya başlamışım gibi bakıyordu.

Dudaklarıma bir gülümseme yayıldı. "Obsidiyen Arumlar için ölümcüldür. Üzerimde bir tane taşıyorum ama çok dikkatli olmam gerek. Bu taş ışığı ve gölgeleri kırar ve bizi jilet gibi keser. Tek bir adamakıllı kesik yeter."

"Sen de bunu üstünde taşıyorsun?" Bana delirmişim gibi bakıyordu. "Luxenleri de aynı şekilde mi etkiliyor?"

"Hayır fakat onları mahveden de onikstir; başka bir değerli taş. Yüksek miktarda olduğunda onları birer bitkiye dönüştürebilir ya da onlara ölsem daha iyi dedirtebilir; fakat opal bunlardan farklıdır." Kabul etmem gerekirdi ki bir insanla bunları konuşmak tuhaf geliyordu. "Opal çok daha başka bir hikâyedir."

"Nasıl?"

Doğuya giden otoban girişinden döndüm ve ben ufak, minicik bir parça opalin neler yapabileceğini açıklarken Porsche'nin lastikleri kilometreleri yutmaya başladı.

"Opalin bazı ışık dalgalarını kırma ve yansıtma özelliği vardır, hızlarını ve yönlerini değiştirir. Luxenler için güç bombası gibi bir şeydir. Bir melez için bile aynı etkiyi gösterebilir çünkü insan DNA'ları artık ışık dalgalarıyla kaplanmıştır." Duraksayıp Serena'ya baktım.

Tamamen afallamış bir hali vardı.

Gülümsedim. "Işığı yansıtma ve aynı zamanda kırma becerilerini arttırır. Mesela bir Luxen üzerinde bir parça opal bulundurduğunda bunu etrafındaki nesneleri yansıtmak için kullanabilir; tek taraflı bir ayna gibi düşün."

Kaşları havaya kalktı. "Böylece görünmez olabilirler çünkü etraflarında ne varsa yansıtıyorlardır mı demek istiyorsun?"

"Aynen. Ayrıca daha hızlı hareket edebilirler ve daha güçlü enerji patlamaları yaratabilirler."

Hafif bir ıslık çaldı. "Peki. Uzaylılar ve değerli taşlar ilişkisini tamamen anladığımı varsayalım; yine de opalın Arumlar üzerinde nasıl etki ettiğine kafam basmadı. Siz Luxenler gibi değilsiniz ki."

Ağzımı açtım fakat sonra kapattım. Gözlerimi kısıp yola bakarken ona yalan söylemek istediğimi fark ettim. Ona Luxenleri emdiğimizde çoğunlukla onları öldürdüğümüzü söylemek yerine, Arumların üzerinde nasıl etki ettiğine dair uydurma bir hikâye anlatmak geçiyordu içimden. Daha önce hiç yalan söylememiştim ama söylemek için bir nedenim de olmamıştı.

Şimdi ise bir sebebim var gibi görünüyordu ancak ona yalan söyleyemiyordum. Ellerim direksiyonu sıkıca kavradı. "Opal bir Arum'un yeteneklerini de iyileştirebilir. Bizi daha hızlı ve güçlü kılar ancak öncesinde bir şey yapmamız gerekir. Bir Luxen'den ya da melezden beslenmemiz lazımdır. Bunu yaptığımız zaman onların özlerini alırız. Opale tepki veren bu kısımdır."

Yavaşça başını öne doğru salladı ve bakışlarını benden kaçırdı.

Boğazımı temizledim. "Opal ayrıca enerji seviyemizi de düzenler."

Aramızda manidar bir sessizlik oldu ve sonra gözlerinin yine üzerime döndüğünü hissettim. "Opal olduğu zaman o kadar çok beslenmemize gerek kalmaz." dedim kendimi rahatsız hissederek. Bütün bu beslenme muhabbeti beni acıktırıyordu. "SD, emrindeki Arumlara opal dağıtır. Çıldırmış bir halde Luxen peşinde koşmamamızı, bizi kontrol edebilmelerini sağlar."

"Bu iyi bir şey o zaman." Bacaklarını uzattı, sonra başını geriye attı. Endişeli olduğunu anlamak için ona bak-

mama gerek yoktu. "Onlardan beslendiğiniz zaman Luxenleri öldürüyor musunuz?" diye sordu.

"Her zaman değil ama Arumların çoğu bunu yapar çünkü onları öldürmek isterler. Ama öldürmeden de beslenebiliriz."

"Bu opalin işe yaraması için de beslenmen gerekecek öyle mi?"

"Yakın zamanda beslenmezsem, güvende olamam. Kimsenin yanında olamam." Dönüp Serena'ya baktım. Yüzü solgun ancak bakışları sabitti. Yalan söylemedim. "Bu yüzden, evet, beslenmem gerekecek."

22. Bölüm

Beslenmem gerekecek.

Bununla nasıl başa çıkacağımdan emin değildim. Bunu böyle doğrudan, utanıp sıkılmadan söylemesi sinir bozucuydu. Üstelik öldürüp öldürmeyeceğini de açıkça söylememişti. Bu beslenme olayını kabullenmek çok güçtü. Bir vampirin yanında oturmak gibi bir şeydi. Benden çoktan beslenmişti –iki defa– ancak bir daha yapmamasını söylediğimden beri bunu tekrarlamamıştı. Kendini tutmuştu ve yine tutabileceğine inanıyordum.

Tek umudum, bir gün buna inanarak, yapılabilecek en büyük aptallığı yaptığımı görmemekti.

Öğleden sonranın geri kalanı boyunca yoldaydık ve Hunter bana bir kulübe gittiğimizi, orada Luc adında biriyle buluşacağını anlattı. Hakkında başka bir şey anlatmadığı bu Luc'un başka bir Arum olduğunu düşünerek Dex gibi bir dost olduğunu umut ettim.

Sonunda birbiri ardı sıra gelen tepeler ve sık ağaçlı ormanlar arkamızda kaldı ve akşamın alacakaranlığında Martinsburg şehrine yaklaşırken yol kalabalıklaştı.

Güney çıkışından saptık, bir alışveriş merkezinin ve birkaç restoranın yanından geçtik ve o an açlığımı fark ettim. Acıkmıştım ama hiçbir şey yiyemeyecek kadar di-

ken üstündeydim. Birkaç kilometre sonra Hunter, Spring Mills yoluna saptı ve sonra da Back Creek diye bir kasabaya yöneldi.

Yaklaşık üç dört kilometre sonra Hunter eski, terk edilmiş bir benzin istasyonu görünce yavaşladı. Etrafı saran fazla büyümüş yabani otlar karşısında kaşlarım havaya kalktı. Yol da bundan iyi değildi, her yeri çukurlarla dolu, çakıl kaplı bir şoseydi.

"Kulübün burada olduğundan emin misin?" diye sordum camdan dışarı bakarken. Havayı toz bulutları sarmıştı, sanki sis basmış gibiydi.

"Evet. Buralara kimseler gelmez."

"Şaşırmadım," diye mırıldandım.

Pencereleri tahta çakılarak kapatılmış birkaç harap binanın yanından geçtikten sonra bir yerlerde yanlış bir sapaktan döndüğümüze emin olmuştum ama bu fikrimi beyan edemeden ağaçların arasında bir açıklık belirdi ve otomobille dolup taşan toprak zeminli bir otopark karşımıza çıktı.

"Yuh!" dedim başımı iki yana sallayarak.

Binanın etrafında bir otomobil denizi vardı ve hiçbiri de sıradan araçlar değildi. Gıcır gıcır kamyonetler, koca bir köyü peşine takıp sürükleyebilecek Hummer'lar, BMW'ler ve Jaguar'lar yan yana park edilmişti. Lüks bir otomobil galerisi gibiydi ortalık.

Hunter bana dönüp sırıttı. "Görünüş aldatıcıdır."

"Ona ne şüphe," dedim Hunter otomobili park ederken.

"Yanımdan ayrılmamanı istiyorum, tamam mı?" dedi Hunter motoru kapatırken. "Burada bazı türdeşlerimin ve Luxenlerin varlığını hissediyorum. Bize sıkıntı çıkarmazlar normalde ama ne olacağını asla bilemezsin."

Kaşlarım havaya kalktı. "Luxenler ve Arumlar bir arada mı?"

"Daha tuhaf şeylerin olduğu da görülmüştür ve burada da hep tuhaf şeyler olur. Burası ateşkes bölgesidir."

Bunu duyunca rahatlamış olmam gerekirdi. Hunter kapıyı açmaya davranmıştı ki koluna yapıştım. "Bir saniye. Opali aldıktan ve buradaki işini bitirdikten sonra ne olacak?"

"Gideceğiz."

Ona huzursuz bir bakış attım. "Gördüğüm kadarıyla burada kamp filan kurmayacağız. Peki ne yapmayı planlıyorsun?"

Hunter başını öteye çevirdi. "Güneye gideceğiz. Atlanta'nın hemen dışına. Orası güvenli olacaktır."

"Ne için güvenli?" diye sordum, parmaklarımla dizlerimi sıkarken. "Bilmem gereken..."

"Bunu sonra konuşabilir miyiz?" diye sözümü kesti.

Karşı çıkmak istiyordum ama bu gerçekten uygun bir zaman değildi. Pes ederek arabadan indim ve otomobil labirentinin arasında Hunter'ı takip ettim. Çok tuhaf bir şey fark etmiştim, kulüpten ya da etraftan hiç ses duyulmuyordu.

Ortalığın sessizliği hiç doğal değildi.

Omuzlarımdan bir titreme geçti ve kollarımı kavuşturdum. Hunter ben yanına gelene dek yavaşlayıp bekledi. Yavaş yürümeme bir şey demedi; bu kulüpte hayatıma yeni bir şok ekleyeceğimden emin olduğumdan ağır adımlarla ilerliyordum.

"Unutma," dedi Hunter, elini belime atarak. "İçeride bana yakın dur, tamam mı?"

Başımı öne doğru sağladım. "Anladım."

Gri renkli çelik bir kapının önünde durduk. İki saniye sonra kapı açıldı ve arkasından zebella gibi bir adam çıktı. Üzerinde baştan ayağa kot bir tulumdan başka giysi yoktu.

Gözlerim iri iri açıldı. Adamın kolları ağaç gövdesi kalınlığındaydı ve bize öyle bir bakıyordu ki sanki bizi gördüğüne hiç sevinmemişti.

Hunter çok hafif yana kaydı ve beni arkasına aldı. "Luc'u görmem lazım. Acil."

Tulumlu, kaslı kollarını kavuşturdu. "Bu kapıya gelen herkes acil olduğunu söyler. Nadiren öyle çıkar ama."

"Bu acil."

"Ya," dedi Tulumlu. "Hepsi böyle söyler. Luc'un çok mu boş vakti var sanıyorsunuz siz?"

Hunter'ın ne zaman sabrının taşmaya başladığını anlayacak kadar uzun süredir yanındaydım. Omuzları gerildi, sırtı dikleşti. Sonra gülümsedi. Dudaklarının sadece bir köşesi yukarı doğru kıvrıldı.

Yo hayır.

"Şuna ne dersin?" diye lafa girdi Hunter ve bunu görünce korkuyla büzüldüm. "Şu an bizi dinlediğini biliyorum." Bir an lafına ara verdi, Tulumlu'nun kulağının ardındaki siyah kabloya bir fiske vurdu. Vay. Ben bunu hiç fark etmemiştim ama ince, siyah bir kulaklığı vardı. "O sikik bücürün bana borcu var. İyilik yapma konusundaki tavırlarını da biliyoruz. O yüzden senin koca kıçın da dâhil olmak üzere buradaki herkesi doğramamı ve tavan kirişlerinden sallandırmamı istemiyorsa bana zaman ayıracak."

Aman Tanrım.

Yavaşça Hunter'a döndüm ve daha önce yangına körükle gitmek diye bir laf duymuş muydu diye merak ettim çünkü az evvel Tulumlu'ya iyice bir giydirmişti.

Tulumlu'nun bize defolup gitmemizi söylemesini ya da tepemize çıkmasını beklerken, koca adamın otuz iki dişini göstererek sırıttığını görünce neredeyse düşüp bayılacaktım.

"Seni bekliyor Hunter." Tulumlu yana kaçıldı, kapıyı bizim için açtı ve yanından geçtik. Hâlâ Hunter'ı kesiyordu. "Böyle horozlanmalarına bayılıyorum."

Yüzüme bir gülümseme yayılmıştı ama dar ve karan-

lık koridordan çıktığımızda dondu kaldı. "Oha!"

Böyle bir şeyi hiç görmemiştim, gerçek hayatta yani. Böyle yerlerin olduğunu bilmediğimden değil. Yalnızca hiç gitmemiştim. Böyle kulüpler daha ziyade Mel'in tarzıydı.

Rengârenk ışıklar kendinden geçmiş halde dans eden kalabalığın üstünde yanıp sönüyordu. Tavandan kafesler sarkıyordu. Bu kafeslerde yarı çıplak kadınlar dans ediyor, kalçalarını müziğin yoğun ritmine göre kıvırıp duruyorlardı. Yarı çıplak derken kastettiğim, vücutlarının görünmeyen tek kısmı göğüs uçları ve oralarıydı.

Loş ışıklar kulübün uzak köşelerini aydınlatmaktan ziyade karartıyordu. Masaları ve kanepeleri seçebiliyordum ama hepsi bu kadardı. Bu ortam tamamen başka bir dünyaya aitti.

İnsan kalabalığının arasından beni çekiştirirken Hunter elimi bırakmıyordu. Bir yük treni gibi kalabalığı yararak ilerliyordu. Dans eden kadınlar durup ona bakıyorlardı. Aynı şekilde bazı erkekler de; ne var ki tüm bakışlar şehvet dolu değildi. Bazıları doğrudan düşmancaydı. Bunlar Luxen miydiler? Ya da onun ve diğer Arumların ne olduklarını bilen insanlar mı? Yanıp sönen ışıkların altında kesin bir yargıya varamıyordum.

Havada tuhaf bir karanfil kokusu vardı ve insanın başını döndüren ışıklar, kulakları sağır eden müzik, bacaklarımıza dolanan ve yerde kol gezen duman efekti ile kendimi bir rüyada geziniyor gibi hissediyordum.

İnsan kalabalığının içinden uzun boylu, karanlık bir kütle çıktı ve yolumuzu kapattı. Benim yaşlarımda görünen bir adamdı, kalın telli koyu renk saçları havaya dikilmişti. Soluk bir cildi vardı, gözlerine ağır bir sürme çekmişti ve açık mavi gözleri Hunter'dan bana kaydığında dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Arum olduğunu anlamak için uzaylı uzmanı olmaya

gerek yoktu. Hunter durmadı bile, genç Arum'a bir omuz atıp yolundan çekti. "Bunun için zamanım yok."

Omzumun üstünden geriye baktığımda öteki Arum'un bir şey yapmasını ya da söylemesini bekledim ancak pisti dolduranların arasına karışırken sırıtması yüzüne yayıldı. Bütün bu tuhaflıklar beni ürpertmişti.

Bir barın yanından geçip dar, boş bir koridora girdik. Sonunda üzerinde YALNIZCA UCUBELER İÇİN yazan bir kapıya vardık. Aman ne güzel.

Hunter boştaki eliyle kapıya vurdu ve kapının ardından aşırı uzun boylu, yakışıklı bir adam çıktı.

Baştan ayağa altın rengindeydi. Altından teni. Altından saçları. Altından gömleği.

Dudakları aşağı doğru kıvrılırken gerçek olamayacak mavilikteki inanılmaz gözleri çok hafif açıldı. "Tam da gecem güzel geçiyor diye düşünüyordum..."

Hunter gülümsedi. "Ben de seni gördüğüme sevindim Paris."

Paris mi? Tek düşünebildiğim Orlando Bloom ve Brad Pitt'ti oysa. Adam kapıyı iyice açtı. "Kuralları biliyorsun."

Bir ofise girdik. İçeride bir kanepe, bir masa dışında bir şey yoktu. Bir de nereye açıldığını bilmediğim ve bilmek istediğimi de sanmadığım kapalı bir kapı. Girdiğimiz kapı arkamızdan kapanınca tüm müzik sesi kesildi. Paris kollarını kavuşturarak dikiliyordu. Bakışları Hunter'ın benim elimi tutan eline odaklandı. Yumuşak, ufak bir kahkaha attı.

Hunter'ın gözleri kısıldı ama elimi bırakmadı. "Beni kurallara başkaldırmaya teşvik ediyorsun."

"Denesene," diye yanıtladı Paris, kapalı kapıya dayanarak. "Ancak hanım arkadaşının ardımızda bırakacağımız korkunç manzarayı görmek isteyeceğinden şüpheliyim."

O an kafama dank etti ve kalbim heyecanla çarpmaya başladı. "Sen bir Luxen'sin."

Paris göz kırptı. "Sen de bir insansın."

Tam ona cevap verecektim ki Hunter elimi sıktı. "Hiçbir şey denemeye kalkışmayacaksın," dedi kısık bir sesle ancak gözleri Luxen'in üzerindeydi. "Öyle değil mi Paris?"

"Senin ne yapacağına göre değişir Arum." Paris bana baktı ve gülümsedi. Güzel bir gülümsemeydi, hatta etkileyiciydi ama korku, damarlarımda buz gibi dolaşıyordu. "Fakat senin benden korkmana hiç gerek yok tatlım. Yanındakine bakıp da seni hatalı muhakemenden dolayı yargılayacak değilim."

"Benim muhakeme yeteneğimde hiçbir eksiklik yok." diye atladım. "Ama yine de teşekkür ederim."

"Aa." Paris'in kaşları havaya kalktı. "Kızcağız seni savunuyor Hunter. Ne tatlı."

"Kapa çeneni," diye cevapladı Hunter. Paris sırıttı.

Bu atışmalarına karşın Hunter'in gergin olmadığını ya da onun üzerine atılmaya hazırlanmadığını fark etmiştim. Yalnızca ağız dalaşı yapıyor gibiydiler... sırf eğlencesine. Bu beni biraz rahatlatmıştı.

"Vay be, bugünleri de mi görecektik? Hunter'ın yanında bir dişi, hem de insan."

Bu sesi duyunca şaşırdım ve masanın ardındaki kapıya döndüm. Açıldığını duymamıştım bile ancak karşımızda uzun boylu bir ergen delikanlı dikiliyordu, on beşinde ya var ya yoktu. Sarı saçları arkadan kısa bir atkuyruğuyla toplanmış, mükemmel denebilecek meleksi yüzünü ortaya çıkarmıştı ama gözleri... bu da neydi böyle? Gözleri mordu.

Kimin mor gözü olduğu görülmüştü? Uzaylıların. Ee yani.

Hunter nefesini uzun bir solukta bıraktı. "Luc."

Ağzım açık kalmıştı. Yuh, Luc bir çocuktu.

23. *Bölüm*

Luc masaya doğru ilerledi ve masanın tepesine çıkıp boylu boyunca uzanarak çenesini yumruğuna dayadı. Deri bilekliğindeki opal ışıkta parıldıyordu. Onu tepeleyip opali almak geçiyordu içimden ama Luc...

Evet, Luc normal değildi.

Luxenlerin, Arumların ve melezlerin dünyasında bile normal değildi. Tamamen başka bir şeydi ve onu tepelemek, parktaki bir çocuğu tekmelemeye benzemezdi, çünkü bu çocuk istediği herkesi ya da her şeyi başka bir galaksiye yollayabilirdi. Bazen küçük serseriyle konuşurken bunu akıldan çıkarmamak zor olabiliyordu.

Luc kocaman gülümsedi. "Seni buraya hangi rüzgâr attı? Bu 'sikik bücürün' sana borcu varmış diye duydum."

"Bana borçlu olduğunu biliyorsun. Hatırlatmama ihtiyaç duyuyorsan, sana tek söyleyeceğim: Sharpe."

"Aa, evet. Bu gerçekten bana çok şey hatırlatıyor."

"Sharpe mı?" diye mırıldandı Serena.

Elini bıraktım ve kendimi onun önüne doğru bir adım atarken buldum. Yüzünde haşarı bir ifade beliren Luc, bunu gözden kaçırmadı. "Paramı almam gerek."

Luc hafifçe yana eğildi, Serena'yı görmeye çalışıyor gibiydi. Bu çocuk karşısındakinin bam teline basmayı sevi-

yordu. "Ne zaman istersen paranı alabilirsin. İstesaydın Paris senin için hallederdi. O yüzden tek ihtiyacının bu olmadığını tahmin ediyorum."

"Ayrıca bir parça opale ihtiyacım var."

Tamamen yan yatıp tek kolunu da başına dayarken kaşları havaya kalktı. Serena'ya gülümsedi. "Neden pek sevgili SD için çalışan senin gibi bir Arum opale ihtiyaç duysun ki? Size 'ruhumu insanlara sattım' rozetinizin yanında bedava vermiyorlar mıydı? Aaa! Dur... dur bir saniye Hunter." Luc'un kocaman gözleri masumca kırpıştı ve bu gözleri yuvalarına geri tıkmak için dayanılmaz bir istek geçti içimden. "Artık SD'nin formasını giymiyor musun yoksa?"

"Sence?" Yana doğru bir adım atıp Serena'nın önüne geçtim.

"Enteresan." Doğruldu, Serena'yı işaret etti. "Peki bu kim?"

"Seni ilgilendirmez," diye hırladım.

Luc bana yan yan baktı. "Benim ofisimde, benim kulübümde, demek ki beni ilgilendirirmiş."

"Burası senin kulübün mü?" diye sordu Serena. "Kaç yaşındasın ki sen?"

"Güzel bir kadını takdir edebilecek kadar büyüğüm" Luc ona göz kırptı.

Serena'nın ağzı açık kalmıştı.

"Kendini öldürtmeye mi çalışıyorsun?" diye sordum, ellerim yumruk haline gelmişti.

Daimi bodyguard Paris öne doğru bir adım attı ancak Luc sadece gülmekle yetindi. "Hadi ama, kopurmene gerek yok Hunter. Ne kadar çabuk parlıyorsun. Sana kaç defa bu kadar takma, git bir tatil yap dedim ben. Disney World bu mevsimde çok eğlencelidir. Gidip bir gör derim."

Uzun ve derin bir nefes aldım. "Luc."

O ise Serena'ya odaklanmıştı. "Nasıl oldu da bu çok neşeli kişilikle yollarınız kesişti?"

Serena sorgular bir bakışla bana bakıyordu ve başımı iki yana sallayarak konuşmamasını ima ettim. Luc ne kadar az bilirse, o kadar iyiydi.

Luc parmaklarını masaya vurup duruyordu. "Tamam o zaman çocuklar, madem oynamak istemiyorsunuz, o zaman ben de oynamak istemiyorum. Paris paranı getirsin, sonra sen de siktirip gidebilirsin."

"Hey hey. Bir saniye. Bana borçlusun Luc. Yalnızca bir parça opal istiyorum..."

"Üstüne bir de beslenecek bir Luxen ya da melez de istersin sen. Ayrıca haklısın. Sana borçluyum. Benim için bir sorunu halletmiştin ve bundan ötürü sana sonsuza dek minnettar kalacağım. Sana yardım edebilirim ama yalnızca kızın kim olduğunu ve senin yanında ne aradığını bilmek istiyorum."

Pis sıçan.

Serena öne çıktı. "Adım Serena Cross. En iyi arkadaşım onların... şey... gerçek biçimlerini aldıklarını gördüğü için bir Luxen tarafından öldürüldü. Ben de bu cinayete tanık oldum ve Hunter da SD tarafından beni korumak üzere görevlendirildi."

Yavaşça Serena'ya döndüm.

"Ne?" Ellerini iki yana açtı. "Hiçbir yere varamıyorduk." İçimde bir öfke dalgası kabardı ama kendime hâkim oldum. Serena Luc'u tanımıyordu, çocuğun nelere muktedir olduğunu anlamıyordu. Benim bile onun hakkında bilmediğim bir sürü şey vardı ama yeteri kadarını biliyordum.

Luc'un bakışları, ilgisi fazlasıyla uyanmış görünen Paris'e kaydı. "Seni Luxenlerden korumak için mi?"

Serena alt dudağını kemirerek başıyla onayladı.

"Sırf arkadaşın bir Luxen'i o ışıltılı zımbırtıyı yaparken gördü diye mi? Onu bunun için mi öldürdüler?" Mor gözlerinde dikkatli bir bakış belirdi. "Kulağa pek sert geliyor."

"Kulağa pek tanıdık geliyor," diye araya girdi Paris. "Bunun Senatör Vanderson'la bir alakası yoktur herhalde, öyle mi yoksa?"

"Aaa..." diye mırıldandı Luc.

Serena donup kalmıştı ve çevresindeki aura koyu mavi bir tona bürünmüştü. "Siz bunu nereden biliyorsunuz?"

"Güzel soru," dedim.

Paris tek omzunu silkti. "Kulağım deliktir. SD önce bir oğlunu, sonra diğerini alınca Senatör ortalığı ayağa kaldırdı. Luxenlerin eli ayağına dolanmış durumda. Senin durumun idam mahkûmundan farksız yavrum."

Gözlerim yine kısıldı.

Bakışları yeniden Luc'a dönen Paris sırıttı. "Yine de senin peşine düşmelerinin açıklaması bu olamaz, öyle değil mi? Yani, bizi gerçek biçimimizde ilk gören sen değilsin. Sonuncu da olmayacaksın. Akıllı bir kıza benziyorsun. Çeneni kapalı tutmayı bilirsin. Demek ki..."

"Demek ki bundan fazlası var." diye cümlesini onun yerine tamamladı Luc. Ellerini çırptı. "Hikâyelerin her zaman fazlası vardır. Dökülün bakalım."

Serena akıllılık edip sustu ancak artık çok geçti. Kollarımı kavuşturdum. "Arkadaşı Vanderson kardeşleri Kartal Projesi ve Pennsylvania'daki çocuklar hakkında tartışırlarken duymuş. Bu her neyse, uğruna onu öldürecek kadar önemli görünüyor."

Luc yavaşça gözlerini kırptı. "Peki SD'nin bundan haberi var mı?"

"Evet," diye cevapladı Serena ve boğazını temizledi. "Onlara arkadaşımın bana söylediklerini anlattım ancak..."

"Ancak ikiniz şu an buradasınız ve Hunter'ın opali yok. Bu da pek hoş takip cihazını çıkardığını gösteriyor. Nasıl oldu bu?" diye sordu Luc. "Benden çekinme Serena. Buradaki kötü adam ben değilim."

Homurdandım. "Ya, ben de Noel Baba'yım zaten."

"Şöyle söyleyeyim o zaman." Luc kocaman gülümsedi. "Bütün olanları düşünecek olursak, endişelenmeniz gereken son şey benim, öyle değil mi? Hayatta tahammül edemediğim üç şey vardır ve bunları belirli bir sırası olmaksızın sayacak olursak: SD, Arumlar ve Luxenler. İnsanlar benim kitabımda gayet tercih edilir bir konumdadır."

Serena şoka uğramış halde arkaya dönüp sırıtmakta olan Paris'e baktı ve ben de şakaklarımı ovuşturdum. Başıma ağrılar girmeye başlamıştı.

"SD, arkadaşımın duyduklarının önemli olduğuna karar verdi," dedi.

Luc başını yana eğdi. "Siz de buna inandınız mı?"

Kesik bir kahkaha attım. "Nesine inanalım? Eminim bu Kartal Projesi zırvalığıyla ilgili her şeyi öğrenmeye çalışmakla meşgullerdi ama Pennsylvania meselesini bilmiyorlar. Serena bunu memurlarla konuştuktan sonra hatırladı." Posta kutusundaki mektup şimdilik sırdı. "Senatör ve Luxen topluluğu ifşa olma riskiyle ilgili her türlü yaygarayı kopardılar ve Serena'nın öldürülmesi için baskı yaptılar. Savunma Dairesi de pes etti."

"İfşa riski mi?" Paris masanın yanına gitti ve Luc'un arkasındaki sandalyeye oturdu. "Senatör, Serena'nın işi bitince SD'nin oğullarını bırakacağına gerçekten inanıyor mu?"

"Sanmam," diye açıkça fikrimi belirttim. "Mel'in duymuş olabileceği ve Serena'ya anlatmış ya da anlatmamış olabileceği şey, onu susturmak için öldürebilecekleri kadar kıymetli olmalı. Serena hiçbir şey bilmiyorsa bile, bu

riski almak istemiyorlar. SD onun icabına bakmak için gelmişti ve ben de buna izin vermedim."

"Siz şu 'beni öldürmek isteyen adamlar' muhabbetine bir son verseniz iyi olur aslında," dedi Serena fakat bana seninle sonra görüşeceğiz der gibi bakıyordu. "Cidden korkmaya başladım artık."

"Haklısın," dedi Luc başını iki yana sallayarak. "Demek SD'yi durdurdun? Başına benim bile ödeyemeyeceğim bir ödül koyacaklarını bile bile bir insanı korudun?"

Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verdim. "Evet."

"Enteresan," diye mırıldandı Luc.

"Bunu neden yaptığını kendi bile bilmiyor, o yüzden boşuna sorma." Serena bana gergince gülümsedi. İçimde uyanan öfkeyi tarif edecek bir ölçü birimi bulamıyordum. Sonra tekrar çocuğa döndü. "Kartal Projesi hakkında bir şey biliyor musun?"

"Ben çok şey bilirim Serena. Ayrıca bir sürü şeyden de şüphelenirim. Bazıları beni paranoyak bulur ama ben bu durumu pislik kendini açık ettiğinde gerçekçi bir şekilde hazır olmak diye açıklıyorum."

Serena kaşlarını çattı. "Bu sözler bana pek bir anlam ifade etmedi."

"Kartal Projesi hakkında bir şey bilmiyorum," dedi. "ama öğrenmek için merakım körüklendi."

"Güzel; bütün bu paylaşma ve ilgi gösterme mevzularını hallettiğimize göre," diye araya girdim, "bana borçlusun Luc."

"Öyleyim." Luc masadan aşağı atladı. "Yarın gel ve sana istediğini vereyim." Serena'ya baktı ve göz kırptı. "Ayrıca daha neşeli bir şekilde gel. Mutluluk enerjimi baltalıyorsun."

"Yarın mı?" Gerginliğimi üzerimden atmaya çalışarak boynumu yana eğdim. "Ben bu yolculuğun iki gün sürmesini planlamamıştım."

"Eminim vakit geçirmenin yollarını bulursunuz." Luc kaşlarını imalı biçimde oynattı ve ben bile bundan az biraz rahatsız olmuştum. Masasının arkasına gitti ve bir çekmeceyi açtı. Çıkardığı anahtarları bana fırlattı. "Geceyi Paris'in evinde geçirebilirsiniz. Bu akşam eve dönmeyecek ve orası güvenli olur."

Paris'in yüzü buruştu. "Ne saçmalıyorsun Luc?"

Luc eblehçe güldü. "Ne yani? Benim evimde mi kalsın?"

Luxen'in suratındaki öfkeyi görünce anahtarı memnuniyetle cebime indirdim. "Adres."

Luc bir kâğıt parçasına adresi karaladı ve bana uzattı. "Yarın öğleden biraz önce burada olun."

Serena'yı aldım ve kapıya yöneldim ancak Luc bizi durdurdu. "Hunter?"

Arkama döndüm, çocuğun suratındaki garip bakıştan hoşlanmamıştım. Ağzından çıkabilecek her türlü zırvalığa kendimi hazırladım. "Evet?"

Luc'un gülümsemesi gizem doluydu. "İnsanlar zannettiğin kadar zayıf değildir."

24. Bölüm

Arabaya bindiğimiz an Luc'a güvenmek konusundaki kaygılarımı dile getirdim fakat Hunter endişelenecek bir şeyimiz olmadığını düşünüyordu. Açıkça görülüyordu ki tuhaf çocuk sorunlarımızın en küçüğüydu

Paris'in evine giderken yolda durduk ve fast food satın aldık. Gözlerden uzak bir mahalledeki evin önüne gelmeden ben yemeğimi bitirmiştim bile. Gece vaktinde dahi garaj yolundaki ve iki katlı evin köşelerindeki parıltıları seçebiliyordum. "Beta kuvars," diye açıkladı Hunter gülümseyerek. "Çok zekice. Buralarda doğal beta kuvars kaynakları yoktur, bu yüzden özel olarak getirtmiş. Onları görmemizi engeller bu taş; yaydıkları dalgaların yapısını bozar."

Arabadan indiğimde ay ışığı altında parıldayan minik ışıltılara baktım. Kim bilir kaç defa böyle bir şey görmüş ve umursamamıştım? Hunter bavullarımızı bagajdan çıkarırken garaj yolunu çevreleyen sık ağaçları inceledim.

İçeri girdiğimizde Paris'in zevklerinin yansımaları anında gözümüze çarptı. Girişteki duvarlar altın sarısına boyanmıştı. Tavandan altın bir şamdan sarkıyordu ve tüm kapı kolları altın rengindeydi: üst kata çıkan merdivenin bile altın rengi basamak döşemeleri vardı.

"Yuh," dedim başımı iki yana sallayarak.

Etrafa bakınırken Hunter'ın dudakları büzülmüştü. "Vay be."

Gülümsedim. Çoğunlukla konuşmayan Hunter'ın ağzını açması için zevksiz ve abartılı bir dekorasyon yetmişti. Alt katı biraz araştırıp üst kata çıktık. Paris'in yatak odasının hangisi olduğu rahatlıkla anlaşılıyordu.

Hunter doğruca o odaya yöneldi.

"Eminim evde misafir odaları vardır." Başımla koridoru işaret ettim. "Onlardan birinde yatsak daha iyi olmaz mı?"

Omzunun üstünden sırıtarak bana baktı. "O zaman ne eğlencesi kalır ki?"

Hafifçe güldüm. "Ne pisliksin."

Ancak ben de peşinden şatafatlı yatak odasına daldım. Oda kocamandı ve ortada dört direkli, cibinlikli bir yatak vardı. Hunter bavullarımızı bir şezlongun üzerine bırakırken ben banyoya baktım.

"Şu küvete bak," diye mırıldandım. "Gemi büyüklüğünde bu."

"Büyük olan tek şey o değil." Hunter kollarını arkamdan belime sardı ve beni kendine çekti.

Onu arkamda hissettiğim an yanaklarım kızardı. İçimde büyüyen ihtiyaç vücudumu bir sıcaklık halinde sarmaya başladı. "Çok aptalsın."

Hunter dudaklarını yanağıma sürterken kıkırdadı. "Öyleyim."

Sonra geri çekildi ve ben de kocaman lavaboya dayandım –altın rengindeydi tabii ki– ve onu izledim. Şimdiden nefesim kesilmişti ve tek hissettiğim şey onun ereksiyonuydu. Ne saçma.

Dudakları ne düşündüğümü bilen bir edayla yukarı doğru kıvrıldı. Damarlarımda dolanarak bacaklarımın arasına doğru giden sıcaklığı önemsemedim.

"Yorgun musun?"

Vakit geç olmuştu ve dün gece pek uyumamıştık ama başımı hayır anlamında salladım.

Hunter'ın yüzüne bilmiş bir bakış yerleşti. "İstediğini biliyorum."

Arzu içimi kavururken karnım iyice kasıldı. "Öyle mi?"

Başını öne doğru salladı fakat sonra en beklenmedik şeyi yaptı. Banyodan çıktı. "Sen küvetin tadını çıkar. Keyfine bak. Ben etrafı bir kolaçan edeyim, gerçekten güvenli olduğundan emin olmam gerek."

Kapıyı kapatırken ona aval aval baktım. Odanın diğer tarafından gelen kıkırtısını duyunca elime sert bir nesne geçirip ona fırlatasım geldi.

Piç herif.

İç geçirerek küvete girdim. İnanılmaz bir şeydi bu. Yuvarlak ve derin bir yapısı vardı, ön tarafında birkaç değişik çeşme bulunuyordu. Çeşmeleri açtım ve sıcak suyu içine doldururken buna ekleyecek bir şey bulmak üzere banyoyu taradım. Keten kumaştan banyo dolabında bir ton ürün vardı ve şeftali kokulu bir tanesini seçtim. Bunu banyo suyuna ekleyince kendimi bir anda köpükten bir cennette buldum.

Soyundum ve suya girdim. Vücudumdaki sıyrıklar hâlâ biraz yanıyordu ama uzanıp başımı geriye yasladım. Etrafımdaki köpükler kabarıp göğsümü sardı.

"Bu kesinlikle hayatta gördüğüm en güzel şey." Ciyak ciyak bağırarak yattığım yerde sıçradım ve gözlerimi açtım. Köpüklü su küvetten dışarı taştı. "Off Tanrım.."

Hunter küvetin yanında dikiliyordu, çırılçıplaktı. Tüm o muhteşem, heykeltıraş elinden çıkmış gibi duran vucudu gözlerimin önüne serilmişti ve tamamen sertleşmiş haldeydi. Taş gibi olmuştu. Bakışlarını takip ettim. Göğüslerime bakıyordu. "Ne adamsın sen."

Omuzlarını silkti. "Banyo yaparken yardıma ihtiyacın olabilir diye düşündüm ve çok cömert bir günümdeyim."

"Kendimi biraz kirli hissediyorum." Kafamı suyun altına sokmak istiyordum ama Hunter'ın gözlerindeki ışıltıyı görünce, utanmak için bir sebep olmadığını anlamıştım.

Bundan hoşlanıyordu.

Küvete girip arkama otururken öne eğildim. Küvetten buharlar yükseliyordu ve hareketlerimizden su dalgalandı. Hunter bacaklarını kalçalarımın iki yanından uzatırken köpükler vücudumu gıdıkladı. Bedenime yapışan teni ıslak ve pürüzsüzdü.

Hunter saçlarımı omzumdan aşağı saldı ve sonra öpücüğünü iki omzumun arasındaki boşlukta hissettim. Bu öpücük... neden bilmiyorum ama içimi eritmişti.

Artık kesindi. Bunu inkâr edemezdim. Hunter'a âşık olmuyordum.

Çoktan âşık olmuştum.

Bunu fark etmemle birlikte içimde kelebekler uçuşmaya başlamıştı. Hunter'a âşık olmak kesinlikle manyakça bir şeydi ama göğsümden doğan sıcaklık beni benden alıyordu. Hayatım tamamen mahvolmuştu. Devlet ve başka bir uzaylı ırkı peşimizdeydi fakat bütün bunların benim âşık kalbim için hiçbir önemi yoktu. Ona âşık olmak her bakımdan yanlıştı.

Kolu yılan gibi belime dolandı ve beni bacaklarının arasına çekti. Başımı ona çevirdim. "Evi kontrol ettin mi?" diye sordum.

Yanağıma bir öpücük kondurdu ve ben iyice eridim. "Burası kale gibi." Başını eğdi ve uzanıp sabun kalıbını alırken çenemi hafifçe dişledi. "Müsaadenle seni yıkayayım."

Bu, ondan duyduğum en kibarca ricaydı. Ellerini sabunladı ve sonra kolumdan aşağı, parmak uçlarıma ve aralarına girerek beni yıkamaya başladı.

"Ne kadar titizsin," dedim.

Hunter ellerini yeniden yukarı kaydırırken güldü. "Bu benim göbek adım."

Kahkaha attım. "Ben senin ne göbek adını ne de soyadını bilmediğimi fark ettim bak şimdi."

Gülümsedi. "İkisi de yok."

"Yok mu?"

"Yok." Diğer elimi yıkamaya geçti ve elinin üst kısmı göğsüme sürtündü. Bu temas karşısında irkildim ve o da beni durulurken bir daha yaptı. "Hoşuna mı gitti?"

Dudağımı ısırdım. "Sence?"

"Sanırım gitti." Elini sırtımdan aşağı, kalçama indirdi. "Gerçek adım kimsenin söyleyemeyeceği kadar karmaşık ve buraya geldiğimiz zaman ailem bir soyadı almayı hiç düşünmemiş."

"Buraya gelmek çok zor olmuştur herhalde." Sabunlu eli karnımda dolaşırken konuşmakta zorlanıyordum. "Öyle mi?"

"İlk başta öyleydi." Eli karnımda geziniyordu ve bir kez daha göğüslerime sürtünce konsantre olmak benim için çok zorlaşmaya başladı. "Türdeşlerimle bir aradaydım, gayet büyük bir gruptuk. Baltık Bölgesi'ne konmuştuk."

"Konmak mı?" Sonra kahkahayı bastım. "Affedersin Konmak deyince aklım uzay gemilerine filan gitti."

Bir kez daha kıkırdadı ve eline doldurduğu suyla sa bunu durulamaya başladı. Sabunlu elini önce sağ, sonra da sol göğsümde gezdirdi. Göğüs uçlarım acıyla kıvranır oldular ve bu arzuyla başa çıkabilmek için dudağımı ısırdım.

"Ailem sonunda Amerika'ya geldi. Hâlâ çok gençtim." İki eli de şu an yıkama işlemine dahil olmuştu ve başparmaklarıyla göğüslerimi okşuyordu. Sanırım göğüs uçlarımın temizliğine büyük özen gösteriyordu. "Biz çok rahat

uyum sağlayabilen yaratıklarızdır ve gezmek doğamızda vardır. Bu yüzden de çok gezdim."

"Peki ya okul?"

Elleri göğüs uçlarımdan ayrılıp suya dalmadan önce onları çekeledi. "Hiç okula gitmedim ve bilgi her zaman sınıfta öğrenilmez. Üstelik uyum sağlayabilme becerimiz bir şeyleri çabucak öğrenebilmemizi sağlar." Su damlaları göğüslerimden şelale gibi akıyordu. "Asimile edilen Luxenler insanların okullarına gittiler ama biz hiç o yollardan geçmedik."

Eski sınıf arkadaşlarımdan kaç tanesi gerçekte ET'ydi acaba? "Demek SD Luxenleri serbest bıraktı ve onlar insanlar gibi yaşarken siz?.."

"Pek benzer koşullarda değildik." Kolları beni sardı. "Biz aynı muameleyi görmedik. Sanırım bizi Luxenlerden ve kendilerinden daha aşağı gördüler. Bizi buldukları zaman insancılık oynama seçeneğini sunmadılar."

"Bu hiç adil değil," diye fısıldadım.

"Hayat nadiren adildir güzelim." Dudakları bir kez daha çenemin kıvrımlarına sürtünürken ellerini bacaklarımda gezdirmeye başladı. "Biz hep bir silah olarak görüldük. Biz buyuz çünkü."

"Hayır." İçimde dört bir yanımı titreten bir alev yükseldi. "Sen bir silahtan çok daha fazlasısın Hunter. Çok daha fazlası."

"Seninle birlikteyken mi?" Sesi kalınlaşmıştı. "Daha fazlasıyım ama yanımda kimse olmadan."

Buna cevap verecek fırsatım olmadı çünkü eli bacaklarımın arasına kaymıştı. Parmakları beni okşarken zevk tüm bedenime yayılıyordu.

"Yine titizlik ediyorum," dedi.

Başım geriye düşüp göğsüne yaslandı. "Görüyorum."

"Bunu ciddiye almadığımı düşünmeni istemem," diye

devam etti. Parmakları yavaş yavaş hareket ediyordu. "Çünkü bu hayatımda şimdiye dek yaptığım en ciddi iş."

"Sana inanıyorum." Dokunuşlarının verdiği haz arttıkça kalçalarım kımıldayıp duruyordu. Kıvranarak onu istediğim noktaya getirmeye çalıştım. "Hunter..."

Diğer eli havaya kalktı ve ensemden tuttu. Başımı kendisine doğru çevirdi. "Adımı söylediğini duymak hoşuma gidiyor."

Dudakları benimkilerle buluştuğu an parmağını içime soktu. Kalçalarım onun ereksiyonuna doğru ileri geri hareket ederken inliyordum. Kollarımı geriye atarak boynuna doladım. Öpücük derinleşti ve ben kudurmaya başladım, daha fazlasını istiyordum. Parmağının durmaksızın pompalaması beni çıldırtıyordu ve boşalmaya çok yakındım ama bu kadarı yetmezdi.

Beni tanıyordu.

Beni azdırıyordu.

Ağzı benimkimden ayrıldı ve dudakları boğazıma doğru kaydı. Tenimin tadına bakan dilinin ıslak darbeleri inlemelerimi arttırdı. "Hunter."

Göğsünden kısık bir onaylama sesi geldi ve bir sonraki saniyede kalçalarımdan kavradı, beni kaldırdı ve kendine döndürdü.

Her tarafa sular sıçramıştı ama artık onun üzerindeydim.

Hunter beni indirdi, dizlerim kalçalarının iki yanındaydı. Ağzımı derin, yakıcı bir öpücükle şenlendirirken kalın erkekliği hazır bekliyordu. Omuzlarına tutunarak onun tadıyla ve hissiyle tepeden tırnağa yıkandım Tanrım, ona doyamıyordum.

"Sana ihtiyacım var," diye hırladı. "Şimdi."

Aşağı uzanıp parmaklarımla kalın kokunu kavrarken kanım kaynıyordu adeta. Vücudumu ona doğru alçaltım

ve kalınlığı beni ikiye ayırırken hafif bir çığlık attım. Parmakları kalçalarıma gömülürken ellerimi göğsüne koydum, başparmaklarımı meme uçlarında gezdirdim.

Gözlerimin içine bakıyordu ve bakışları şehvet, hasret ve çok daha derin bir şeyin baş döndürücü bir karışımıydı. İyice derinlerime girdikçe haykırmaya başladım. Bana sahip olmuş ve ikimizi birleştirmişti. Nabzım bacaklarımın arasında atıyordu. Her noktama dokunan bir ritim bulunca inleyerek kalçalarımı oynatmaya başladım. Hunter kalçama yapıştı ve bir yandan alttan kendisini yukarı iterken, diğer yandan da beni aşağı bastırıyordu.

Kısa sürede bu yavaş sallanmalar ve saplamalar ikimize de yetmez oldu. Hunter hızla nefes alıyordu ve ben de sesli sesli soluyordum. Dudaklarımız birbirine yapıştı. Ellerim yanaklarındaydı, bedenlerimiz hızlı, adeta çıldırmış bir hızda birleşirken yüzünü karşımdan ayırmıyordum. Derin bir zevk dalgası her yanımı sardı. Tamamen onun etkisi altındaydım ama zaten en başından beri bu böyle olmuştu.

Bu çok daha fazlasıydı.

"İçinde olmak harika bir his," diye hırladı Hunter ve bir kez daha yüklenerek boğazımdan boğuk bir inilti kopardı. "Sen benim için mükemmelsin, sadece benim için."

Bu sözcükler beni coşturdu ve benliğimi paramparça dağıtan bir boşalma yaşattı. Haklıydı, hem de çok haklıydı. Ben onun için mükemmeldim, sadece onun için.

25. Bölüm

Bacaklarımızı birbirine dolayarak yatakta yattık, vücutlarımız pembeleşmiş ve nemliydi. Serena'nın başı göğsümdeydi, bense kalçalarında ve belinde parmağımla öylesine şekiller çiziyordum. Sekiz figürü onun titremesine ve bana daha da sokulmasına neden oluyordu, o yüzden favorimdi.

Küvetten çıktığımızda her taraf su olmuştu ve Serena yarattığımız dağınıklığın bir kısmını temizlemek üzere dolaptan havlu almak için eğilmişken o kıvrımlı, mükemmel kalçasına iyice baktım. Sonra da üzerine atladım.

Güçlü bir hamleyle onu kendime çevirdim, kaldırdım ve vücudunu duvarla benim vücudum arasına hapsettim. Ağzım onunkine yapıştığı anda köküne kadar içine soktum. Bedeni içinden çıkmamayı hiç istememe sebep olacak şekilde bana boyun eğdi ancak bu öyle yumuşak dokunuşlarla dolu yavaş bir ayartma seansı değildi. Bacakları belime dolandı ve kendimi durduramadım. Birleşmemiz hızlı ve sertti. Serena her hamleme ayak uyduruyordu. Islaklığı beni boşalma noktasına getirmişti ve onun kasılmalarını aletimin etrafında hissedince ben de birkaç saniye sonra ona katıldım.

Dizlerimin bükülmeyeceğinden emin olduktan sonra

onu yatağa taşıdım. Onu bu halde bırakmaya niyetliydim aslında ama o altın rengi çarşafların üzerinde, saçları omuzlarına ve göğüslerine bir hale gibi yayılmış şekilde görünce içimde doyurulamaz bir açlık baş gösterdi.

Beslenme yönlü bir açlık değildi bu. Onu yine istiyordum.

Onun gözlerinde de aynı açlığı gördüm ve dizlerinin üstünde doğrultup ona bir kez daha sahip oldum. O nefis kalçasını kasıklarıma bastırırken kolumu ince beline dolamıştım. Hiç nazik değildim ama Serena da değildi. Elini geriye attı, tırnaklarını kalçama batırarak beni daha da sert girmeye teşvik ediyordu. Yalnızca vücutlarımızdan çıkan sesler, inlemelerimiz ve yüksek sesli nefeslerimiz duyuluyordu. İnanılmaz güzel bir koroydu bu. Ona açtım, bir adamın bir kadına ihtiyaç duyması şeklinde bir açlıktı bu.

Bir adamın, bir Arum'un değil.

Aklım başımdan gitmişti ama gerçek buydu. Bunca zaman boyunca daha karanlık bir ihtiyacın kıpırdanmaları onun içinde, onun yanında olma isteğine kesinlikle baskın çıkmamıştı.

Boşalma öncesi acı çektim resmen. İçimde bir alev yanıyordu, omurgamdan aşağı indi ve kasıklarımı doldurdu. Kolumla göğüslerinin altından tuttum, giriş çıkışlarım ritmini kaybeder ve kalçasına deli gibi pompalarken ona sarıldım. Çılgın bir patlama halinde aynı anda boşaldık.

Sonrasında yorgun ve doymuş bir halde yatağa yığıldık. Bir elimle al al olmuş yanağını okşadım ve dolgun dudaklarını ağır ağır öptüm. Ondan beridir de kımıldamamıştık.

"Seni kırdım mı?" diye sordum, yarı şaka yarı ciddi, çünkü bayağı sert davranmıştım.

Omuzları sessiz kahkahasıyla sarsılırken elini karnıma koydu. "Hayır. Öyle mi sandın?"

Saçlarını yanağından çektim. "Biraz... sert kaçmış olabilir."

Başını kaldırdı, gözleri uykuluydu.

"Benim de hoşuma gitti."

"Orasını biliyorum zaten."

"Ne kadar götleksin."

"Lütfen içinde göt kelimesi geçen hiçbir şey söyleme."

"Ne olmuş?" Kıkırdadı. "Uyuyan devi uyandırır mıyım?"

"Uyuyan dev senin etrafındayken hep uyanık zaten." Bir de içimdeki "dev" kıpırdanıyor olmasaydı. Kafayı buna takmak yerine, onu yanıma uzattım. Bir tutam saçını elime aldım ve parmağıma doladım.

"Sence Luc yarın işimizi halleder mi?" diye sordu alçak bir sesle.

"Evet." İpeksi saçlarını bıraktım. "Sözünün eri bir adamdır."

"Adam derken?"

Kıkırdadım. "Sözünün eri bir çocuktur."

"Luc'u anlamadım," dedi bana iyice sokulurken. Sokulmak mı? Artık böyle betimlemeler de mi yapıyordum? Siktir. "Arumları, Luxenleri ya da SD'yi sevmiyor ama Paris bir Luxen ve Luc da sana yardım ediyor. Neden? Ayrıca o çocuk neyin nesi? Bahsettiğin o melezlerden biri mi?"

"Şey... Luc... farklıdır. Ne olduğunun ya da mantığının nasıl işlediğinin bir açıklaması yoktur gerçekten. Bana sorarsan yarı deli." İşin aslı Luc bir melez, yani bir Luxen'in bir insanı başarılı bir şekilde sağlığına kavuşturması ve bunun sonucunda DNA'sının mutasyona uğramasıyla ortaya çıkan bir ürün, olduğunu iddia ediyordu ama benim şüphelerim vardı. Karşılaştığım hiçbir meleze benzemiyordu.

Serena o kadar uzun süre sessiz kaldı ki çevresini saran gergin enerji dalgasını görmesem uyuyakaldığını du-

şünürdüm. "Bu durumda Luc sana bir parça opal verdikten sonra beslenmen gerekecek, öyle mi?"

İstesem de bu sorunun cevabından kaçamazdım. "Evet."

Başka bir uzun sessizlik yaşandı. "Sonra ne olacak?"

İşte bir milyon dolarlık final sorusu gelmişti. "Kardeşim –kabullendiğim kardeşim– Atlanta'nın dışında yaşıyor. Orada kendine gayet güzel bir düzen kurdu. Güvenli olacaktır... bizim için."

Biz. İşte. Söylemiştim. Atla deve değildi.

Serena durgunlaştı ve birazdan kalbim fazlasıyla insana özgü bir şey yapıp kaburgalarımdan dışarı çıkacakmış gibi geliyordu. "Atlanta'ya gidemem," dedi en sonunda.

Duymayı beklediğim sözler bunlar değildi. Başımı öne eğerken kaşlarım çatıldı. "Nereye gideceğini düşünüyorsun peki?" Derin bir nefes aldı ve bununla beraber göğüsleri yan tarafıma değince aletim hemen uyandı. Hiç sırası değildi.

"Colorado'ya gitmem gerek," dedi. "O postaneye gitmeli ve Mel'in ne yazdığını öğrenmeliyim."

Ne saçmalıyordu bu? Onu yanlış duyduğuma yemin edebilirdim ama sözcükleri kafamın içinde zıplıyordu. Colorado'ya mı dönmek istiyordu? "Delirdin mi sen?"

Küçük bir kahkaha attı. "Dürüst olmamı ister misin? Bazen bütün bunlar yüzünden delirmişim gibi geliyor."

Bu yeterince iyi bir cevap değildi. "Çok güçlü bir Luxen'in yaşadığı o eyalete dönmek mi istiyorsun? Senin ölmeni isteyen bir Luxen hem de bu."

Kaşları çatıldı. "Senatör'ün ölmemi istediğini unutmadım."

"Emin misin? Çünkü oraya neden dönmek isteyeceğini açıklayacak başka bir mantıklı sebep bulamadım."

Serena iç geçirdi. "Dönmem gerek Hunter. Mel'in hayatına değecek şeyin ne olduğunu öğrenmeliyim ya da bir

başka deyişle, benim hayatıma. Belki o mektupta yazanlar bir biçimde Senatör'ü yargı önüne çıkarabilir."

Ufak bir kahkaha attım. "Arkadaşına ya da sana yaptıkları yüzünden asla yargılanmayacak ya da sorumlu tutulmayacak Serena. Sen de bunu unutsan iyi edersin."

"Biliyorum ama belki de planladığı şey onu batırmaya, başını belaya sokmaya yeter. En azından o zaman belirli bir ceza almış olur. Hiç yoktan iyidir, öyle değil mi? Çünkü Mel'in katilinin –onun ölümünden sorumlu olan kişinin– hiçbir şey yapmamış gibi hayatını sürdürüyor olduğu gerçeğiyle yaşayamam."

Buna bir yorum getirmedim. İntikam alma ihtiyacını anlıyordum ama Colorado'ya dönerse, öldürülürdü.

"Buna izin veremem," dedim ve kahretsin ki kararımda kendimi haklı buluyordum. Bunu yapmasına izin veremezdim çünkü ölecekti ve ben de bunu kabullenemezdim. Ayrıca, dürüst olmam gerekirse bu düşünceden ödüm kopuyordu. Bir biçimde, onu tanıdığım bu kısa süre içinde, Serena soğuk bedenime nüfuz etmeyi başarmıştı. Benim ışığımdı, benim sıcaklığımdı ve onu bırakmaya hazır değildim.

Serena doğruldu, utangaç bir tavırla göğüslerini çarşafla kapattı ancak bakışları benimkilerle buluştuğunda çelik gibi ışıldayan kahverengi gözler gördüm. "Beni durduramazsın Hunter."

Neredeyse kahkahayı basacaktım çünkü onu durdurabilirdim. "Durdurabilirim."

Eli çarşafı sıkıca kavrayarak bir yumruk oldu. "Sen artık beni SD'den korumuyorsun. Artık bu işi yapma zorunluluğun kalmadı."

"İş mi?" Bir anda yattığım yerden ok gibi fırlayıp doğruldum; öyle ki Serena korkup geriye sıçradı. "Sen gerçekten bunun benim için bir iş olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bu senin işin."

"İşimdi Serena. Artık değil."

Bunu kafasında tartar gibi bir hali vardı ve sonra başını iki yana salladı. "Bu mektubun varlığına sırtımı çeviremem."

Yalnızca o güzel gözlerini görebiliyordum şu an, cansız ve sabit bakıyorlardı. Göğsümdeki baskı artıyordu.

"Sen de beni durduramazsın," dedi bir kez daha ve derin bir nefes aldı. Tekrar konuşmaya başladığında sesi güçlü ve sakindi. "Beni korumak için yaptığın her şeye minnettarım. Bunu hiçbir zaman... hiçbir zaman unutmayacağım ancak bu mektuba ulaşmam gerek." Bir kez daha konuşmaya ara verip derin bir nefes aldı ve çarşafı daha da yukarı kaldırdı. "Lütfen Hunter, beni durdurmaya çalışma. Bunu yapabilirsin biliyorum fakat lütfen yapma."

Bir an için ona bakarken, kulaklarım hiçbir şey duymaz oldu. Bir yandan minnettar kalacağım muhabbetiyle süpürülüp atıldım mı diye düşünüyordum. İçimde ne varsa ortaya dökmüş filan değildim ama yine de bu lafı fena koymuştu. Ben onu umursuyordum. Bunu daha fazla inkâr edemezdim ancak o benim yaptıklarımın bir işten fazlası olabileceğini düşünmemişti bile. Şurası aşikârdı ki ben bu işe ondan daha fazla baş koymuştum ve şimdi bu haldeydim: Onun için endişeleniyordum, onun için korkuyordum ve o da benim yalnızca işimi yaptığımı zannediyordu.

Siiiiktir.

Ensemde tuhaf bir his dolaşıyordu, rahatsızlıktan bir gömlek ilerisi diyebilirdim. Bu hissi sevmemiştim öylece oturup birinin ölümüne koşmasını izlemeyi yani. Bunun adı çaresizlikti ve bunu daha önce yalnızca kız kardeşimin ölüsü gözlerimin önümde yatarken hissetmiştim. İçimden vahşi bir öfke kasırgası geçmişti çünkü şu an kız kardeşim yerine Serena'yı görüyordum.

Öfke içimden bir barajın patlaması gibi taştı. Ayakla-

rımı yere indirdim ve ayağa kalktım. "Bu intihar yolculuğunun bir parçası olmayacağım Serena."

Gözleri kocaman açıldı. "Hunter..."

"Hayır." Odanın sıcaklığı düştü ve Serena'nın teni diken diken oldu. Camlar buz tuttu. "Bu yalnızca intihardan farksız değil, aynı zamanda aptalca. Oraya nasıl gideceksin? Uçakla mı? Paran ya da SD'nin kullandığını fark etmeyeceği bir kimliğin var mı? Hayır. Ben de öyle tahmin etmiştim."

Geriye doğru çekilirken hafifçe kendini sakındı. "Buna sırt çeviremem. Yapamam..."

"Anlıyorum. Mel'in ne duyduğunu öğrenmek kendi hayatından daha önemli ve..." Aptalca bir şey söylemeden kendimi susturdum. "Colorado'ya dönmek istiyorsan, tamam. Yarın Luc'un oradaki işimizi hallettikten sonra seni bir uçağa bindiririm."

Serena çarşafı da beraberinde götürerek yataktan kalktı. Ağzını açtı fakat elimi kaldırıp onu susturdum. "Böylesi daha iyi olacak çünkü haklısın. Bu bir işti ve bu iş bitti. Bu boka daha fazla batmak istiyorsan, buyur. Bunların hiçbiri uğruna ölmeye değmez. Sana bakıcılık yapmaktan daha iyi şeylerle meşgul olabilirdim."

Serena'nın yüzü kireç gibi oldu. Suçluluk duygusu içimi kemiriyordu çünkü çok sert vurmuştum. Onu sözcüklerle incitmiştim. Ben bunun için yaratılmıştım: soğuk ve anlayışsız olmak. Onun için endişelenmek, onun için korkmak, doğamda yoktu. Peki ya onu umursamak? Yemişim umursamasını. İçimde büyüyen bu soğukluk, benim alışık olduğum şeydi, ihtiyacım olandı. Odadan arkama bile bakmadan çıkmamı sağlayan da buydu.

Ben bir insan değildim. Arum'dum.

Ve bunu hatırlamaya başlamamın zamanı gelmişti.

26. Bölüm

Öğle vaktinden az evvel Luc'un kulübüne giderken Hunter'la aramızdaki atmosferi açıklamaya gergin ve sıkıntılı kelimeleri yetersiz kalırdı. Dün gece işlerin nasıl bir anda ters döndüğünü aklım hâlâ almıyordu.

Birbirimizi tanıdığımız andan itibaren aramızda bir şey gelişmeye başlamıştı ve karşılıklı etkilenmeden ve kimyamızın uyuşmasından çok daha öte bir şeydi bu. Dün gece Hunter'da da bir değişim olmuştu. Daha sıcak, daha rahat ve nazikti. Hatta ilgili ve koruyucu ve türünün hissedemediğini söylediği her şeyi yansıtır haldeydi ancak Mel'in mektubunu almaya gitmekten bahsettiğim an ilk tanıştığım Hunter'a dönüşmüştü: vahşi bir soğukluk ve küstahça bir mesafelilik.

Sana bakıcılık yapmaktan daha iyi şeylerle meşgul olabilirdim.

Porsche otobanda son sürat ilerlerken gözlerimi kapadım ve boğazıma takılan yumruyu yutmaya çalıştım. Benim yanımda kalmanın kendisi için bir işten daha fazlası olduğunu söyledikten hemen sonra bana böyle diyebilmişti. Bu beni çok derinden yaralamıştı ve o sözcükleri her hatırladığımda içim acıyordu.

Colorado'ya gitme düşüncesine bayılmasını beklemi-

yordum elbette ama bunu anlayacağını ve destekleyeceğini sanmıştım. Hatta bu ne kadar aptalca olsa da. içimden benimle oraya gidecek kadar beni umursadığını düşünmüştüm.

Hunter otomobili otoban çıkışına doğru döndürürken gözlerimi açmaya zorladım. Yaşarmışlardı ve ağlamak istediğim için kendimi aptal gibi hissettim. Hunter'ın uzaylı olması ve tüm o mevzular bir yana, böyle birisine âşık olmak kalp kırıklığına davetiye çıkarmaktı. Stres yüklü koşullar duyguları körüklerdi. Bunu biliyordum ama yine de dünya dışı pisliğe âşık olmaktan kendimi alıkoyamamıştım.

Saçlarımı yüzümden çekip derin bir nefes aldım. Hunter'ın losyonunun hafif kokusu duyularımı ayağa kaldırıyordu ancak hafif aralık camdan giren temiz hava da aynı etkiyi yaratıyordu.

Önceliklerimi belirlemeliydim.

Kendimi yatağa atıp battaniyeyi kafama kadar çekmeyi ne kadar çok istesem de, incinmiş duygularımı nasıl düzelteceğimden önce endişelenmem gereken çok fazla şey vardı. Uçağa binebilmek için para bulmam gerekiyordu. İsmimin fişlenmemiş olması için dua etmeliydim ve sonra da o postaneye ulaşmalıydım.

Ya sonra?..

Hiçbir fikrim yoktu. Hiçbir şey olmamış gibi hayatıma geri dönebileceğimi düşünecek kadar aptal değildim. Yapabileceğim tek şey, mektubu bulmaktı. İçinden SD'ye karşı koz olarak kullanabileceğim bir şey çıkmasını ve bunun karşılığında bana bir gelecek sağlamalarını umuyordum. Bu bilgiyi onlara götürmek çok riskli olurdu zira benim ölmemi istedikleri aşikârdı ancak onlar iki şeytandan daha az günahkâr olandı. Peki ya mektubu bulmuşlarsa?

O zaman ayvayı yerdim.

"Hazır mısın?"

Hunter'ın sesi beni düşüncelerimden sıyırdı ve dönüp ona baktım. Sakin bir hali vardı ve koyu camlı gözlüğü gözlerini saklıyordu. Bir gece önce benimle tekrar tekrar sevişen adamdan geriye hiçbir şey kalmamıştı.

İç geçirdim ve başımı öne doğru salladım. Park alanı birkaç otomobil dışında büyük ölçüde boştu. Arabadan inmemle birlikte havadaki nem anında tenime yapıştı.

Ön kapıya doğru ilerlerken yanımdaki sesi çıkmayan adama kaçamak bir bakış daha attım ve midemin kasıldığını hissettim. Bu saatten sonra ne olursa olsun; yüz yirmi yıl yaşasam da, bu haftanın sonunu göremeyecek olsam da, ondan yakında ayrılacaktım, çok yakında.

Onu unutmayacaktım. Hiçbir zaman.

Göğsümde ve boğazımda bir yanma vardı. Biz kapıyı vurmadan fedai açtı. Bu defa geyik muhabbeti olmadı. Bizi içeri aldı ve kulübün karanlık koridorlarından geçirip ofise götürdü. Kapıyı arkamızdan kapatırken Luc'un birazdan geleceğine dair bir şeyler homurdandı.

Sonra Hunter ve ben yine yalnız kaldık. Yine aynı iç bunaltıcı durumdaydık yani.

İç geçirdim ve kanepenin kenarına oturup parmaklarımı dizimin üstünde oynatmaya başladım. Hunter gözlüğünü cebine koymuş, ofiste yukarı aşağı volta atmaya başlamıştı. Bir yandan da gözleri girdiğimiz kapıdan ayrılmıyordu.

Bu sessizliğe katlanamıyordum. Boğazımı temizleyerek ellerimi bacaklarıma sürttüm. "Demek bundan sonra Atlanta'ya gideceksin?"

Hunter odanın ortasında durdu ve bana baktı. Soluk mavi gözleri dipsiz kuyuları andırıyordu; boş ve soğuk. "Planım o yönde."

İçimden bir titreme geçti. "Kardeşin Atlanta'da mı yaşıyor, yoksa?.."

"Hayır. Marietta. Büyük şehirleri sevmeyiz." Başını yana eğdi. "Gürültü, kokular ve ışıklar çok fazla geliyor."

Gözlerinin ne kadar hassas olduğunu bildiğimden. ışıklardan rahatsız olmasını anlayabiliyordum. "Sesler ve kokular ne alaka?"

Yana sarkıttığı ellerini açtı ve kapadı.

"Çok... insan işi."

Ondan bu konuda alabildiğim tek cevap buydu. Tekrar volta atmaya başladığında gözleri adeta alev saçar gibiydi ve bu beni ürkütüyordu. "Lütfen oturur musun?"

"Ne?" Önümden geçerken bana şöyle bir baktı.

"Volta atıp durman. Beni aşırı geriyor." Terli avuçlarımı bir kez daha kot pantolonuma sürttüm. "Buradan çıkmak, benden uzaklaşıp kendi yoluna gitmek için sabırsızlandığını biliyorum ama birkaç dakika oturman mümkün olabilir mi?"

Hunter bunu duyunca durdu ve bana döndü. "Sen gerçekten böyle olduğunu mu düşünüyorsun?"

Ben de ona baktım ve Hunter başını iki yana salladı. "Ne?" dedim.

Bana uzun uzun ve dik dik baktı: sanki gözleriyle beni soyuyordu. "Sen çok aptal bir kadınsın Serena."

Bu sözü duyunca ağzım bir karış açıldı ve duyduğum rahatsızlık hissi içimde sıcak bir yaz fırtınası gibi dolandı. "Ben mi aptal bir kadınım? Sen de tam bir öküzsün."

"Daha önce de söyleyenler oldu," diye cevapladı sakince. "Ancak bu, gerçeği değiştirmiyor."

Ayağa fırladım, ellerim kendiliğinden yumruk olmuştu. Yüzünde sanki onu eğlendiriyormuşum gibi yarım bir gülümseme belirdi. Bu beni daha da kızdırmıştı. "Sen hayvanın tekisin Hunter. Bunu biliyor muydun?" Duygu-

suz bir hayvansın ve kalkmış bana aptal diyorsun? Bana salak salak sırıtmayı da kes! Bunda komik bir şey yok." Suratına duman ve ateş püskürtmek üzere olan bir yanardağ gibiydim. "İki saniye daha devam edersen o gülümsemeyi suratından sileceğim göt herif!"

Tiradım esnasında yüzündeki yarım gülümseme iyice yayılmış, yüz ifadesini değiştirip gözlerindeki soğukluğu almış götürmüştü. "Kusuruma bakma."

Ağzından çıkan sözcüklerle tavırları hiç örtüşmüyordu. "Senden bunları yapmanı ben istemedim, biliyorsun değil mi? Beni korumanı veya buraya getirmeni veya herhangi bir şey yapmanı istemedim..."

Göz açıp kapayıncaya dek Hunter önümde bitti. Bunu o kadar hızlı yapmıştı ki korkuyla irkildim ve omuzlarımdan tutmasaydı kanepeden arka üstü düşecektim. Başını eğdi, dudakları benimkilere değdi değecekti. İstenmeyen, sinir bozucu bir arzu hormonlarımı ateşledi.

"Bu halini seviyorum," dedi kısık, derinden gelen bir sesle. Aramızda aşırı ısıtılmış bir fırın gibi yükselen sıcaklığı göz ardı ederek şarladım. "Öfkeli halimi mi seviyorsun? Rahatsızsın sen."

"Belki de," diye mırıldandı. "Bunların hiçbirini kendin istemediğini biliyorum. Bildiğim diğer bir şey de..."

Hunter birden beni bıraktı ve kaskatı kesildi, gözleri kocaman açıldı, burun delikleri genişledi. Kafasını her zamanki gibi yana eğerek kapıya dönünce, "Ne oldu?" diye sordum. Odanın sıcaklığı birden düştüğü için kollarımı vücuduma sarmak zorunda kaldım.

Bana döndü. "Burada bir Luxen var."

"Paris olmasın?"

Hunter başını iki yana salladı. "Hayır. Paris değil."

Buz gibi bir korku içime doldu ve göğsümde toplanıp, kalbimin etrafını sardı.

Hızla bana doğru döndü ve soğuk elini yanağıma koydu. Bir şey söylemeden önce bir zaman böyle durdu. "Gidıp bir bakacağım."

"Ama..."

"Hemen döneceğim," dedi. gözleri buz parçacıkları gibi ışıldarken. "İşler ters giderse..."

Sözünün gerisini getirmedi ve benim de bir şey demeye fırsatım olamadı. Ben daha gözümü kırpamadan kapıdan çıkmıştı. Odanın sıcaklığı biraz yükseldi. Hunter soğuğu beraberinde götürmüştü sanki. Kalbım dışarı zıplayıp çığlık çığlığa bağırarak kaçmak istiyormuşçasına kaburgalarıma vuruyordu.

Aşağı yukarı üç dakika bekledim ve sonra daha fazla duramadım. Kararımı verdim ve kapıya doğru atılıp hafifçe araladım. Dar koridor loş ışıklarla aydınlatılmıştı. Koridorun yarısını geçmiştim ki kırmızı katkılı beyaz bir ışık, kulübü aydınlattı.

Kalbim duracak gibi olmuştu. Bu ışığı tanımıştım. Hunter, ismi ne demişti? Kaynak mıydı? Burada bir Luxen vardı ve dost canlısı değildi.

Erkek sesleri yükseldi ve sonra Luc'un, "Yerinde olsam bunu yapmazdım. Hunter çok ama çok aç durumda," dediğini duydum.

Neydi bu şimdi? Luc olay karşısında pek endişeli görünmüyordu; bu yüzden hemen fırladım. Koridorun sonuna gelince ağzım bir karış açık kalakaldım.

Üzerinde zombilerle ilgili bir söz yazan bir tişört giyen Luc kenarda duruyordu ve Hunter da gerçek biçimine bürünmüştü; soluk mavi gözlü kalın ve simsiyah bir kütleydi. Salonun diğer tarafında başka bir adam duruyordu Benden daha genç. en fazla on sekiz yaşında bir delikanlı

Kabarık koyu kahverengi saçları alnına dalga dalga dökülmüştü. Neredeyse Hunter kadar uzun boyluydu ve

bu da onu dev gibi bir yaratığa dönüştürüyordu ama Hunter kadar yapılı değildi. Yüzüne gelirsek... vay canına, bu güzelliği anlatacak kelime bulamamıştım ve aklımın bir anlığına da olsa oralara kayması yüzünden kendimi sapık gibi hissettim.

Yabancı, insanın aklını başından alacak kadar çekiciydi.

Statik elektrik kollarında çatırdarken gözleri parlayan beyaz kürelere dönmüştü. Yabancının tamamen Hunter'ın üzerine yoğunlaştığını görünce korkudan kalbim duracaktı neredeyse, ancak Hunter genç Luxen'e bir şey yapması için meydan okur gibi başını yana yeğmiş duruyordu sadece.

Manyak mıydı bu?

"Hunter," dedim, aşırı yüksek çıkan sesimle.

Hunter bana döndü, aynı şekilde Luxen de. Yabancının kolundaki ışık cızırdayarak söndü ve yemin ederim ki ağzı açık kalmıştı.

Sssana buraya gelme demiştim. Hunter'ın sesi düşüncelerime nüfuz ediyordu. Bir sssorun yok.

Hiç de sorun yokmuş gibi görünmüyordu. Her şey fazlasıyla garip görünüyordu. "Ama bu, onlardan biri."

Luxen'in gözleri irice açıldı ve ürkütücü parlaklıkları kaybolunca sıra dışı yeşillikteki gözleri ortaya çıktı; o kadar parlak ve derindiler ki bana baharda yeşeren çimenleri anımsatmışlardı.

Hunter'ın kafası yeniden Luxen'e döndü ve geriye doğru bir adım atarken göğsünü iyice şişirdi. Bir saniye sonra insan biçimine geri dönmüştü. "Serena, Luc'un ofisine dön."

Tanrım, bu herif bana patronluk taslamaktan zevk mi alıyordu? "Anlayamadım?" Hunter gözlerini kısarak bana baktı ve bir saniye sonra kapıdaki fedai birden ortaya çıkıp dans pistini hızlıca geçerek kolunu omzuma doladı.

"Şu an gerçekten burada olmaman gerekiyor."

Ayak diredim. "Ama..."

"Gel, sana bir şey göstereceğim."

Hunter'ın siyah kaşları çatıldı. "Neymiş o?"

Fedai, omzunun üstünden bakıp göz kırptı. "Bir şey işte."

Önüme pek bir seçenek sunulmamıştı. Birkaç saniye sonra ofise dönmüştüm. Itilip kakılmaktan ötürü öfkeliydim ama bir yandan da dışarıda neler olduğunu merak ediyordum.

Kapıya yakın bir yerde dikilen fedai kollarını geniş göğsünde kavuşturdu. "O ikisi birbirlerine zarar vermezler, o yüzden rahat bir nefes alabilirsin."

Rahatlamak, yapacağım son şeydi. "Kucaklaşacakmış gibi bir halleri de yoktu ama."

Otuz iki dişini göstererek sırıttı. "Bu dediğin doğru olabilir ama o çocuğun Arum'a bulaşmaktan daha büyük dertleri var. Seninkinden daha büyük dertleri desem yeridir."

"Ne gibi?" diye sordum. Hayatımın şu an ne kadar berbat bir halde olduğu düşünülürse, bu söylediğinin gerçekliğinden şüpheliydim.

Fedai, kollarını çözdü ve çenesini kaşıdı. Bir süre sessiz kaldı ve sonra, "Kız arkadaşını alıp götürmüşler ve onu geri alması hiç de kolay olmayacak," dedi. "Muhtemelen imkânsız."

Bunu beklemiyordum cidden. Bir adım geri çekilip kanepeye çöküverdim. "Kim?"

"Devlet."

Kafam karışmıştı. "Neden ki?"

Koca omuzlarından birini kaldırarak silkti. "Neden olmasın ki? Devlet ne isterse onu yapar. Luxenler de öyle. Arumlar da." Duraksadı. "Biz onların dünyasında yaşıyoruz bebek. Sen Luc'un yanındaki Luxen çocuk için endişeleneceğine kendin için endişelen."

Bu pek iyimser sözcükler üzerine kafa yoracak zaman bulamadım. Kapı dan diye açıldı ve Hunter içeri daldı; kılına bile zarar gelmemişti. Ayağa kalkmaya davrandım.

Hunter elini kaldırıp beni durdurdu. "İyiyim ben."

"Görebiliyorum. Dışarıda neler oluyordu öyle?"

"Hiçbir şey," diye yanıt verdi. Fedai odadan çıktı ve Hunter bana döndü. "Buraya Luc'la konuşmaya gelmiş. Bizimle bir alakası yok."

İçime dolan rahatlamanın büyüklüğünden ötürü kendimi suçlu hissetmiştim. "Kız meselesiymiş galiba?"

Hunter başını öne doğru salladı, kafası dağılmış görünüyordu. "Öyle görünüyor."

Fedainin söylediklerini düşünerek kanepenin şaşırtıcı derecede rahat yastığına yaslandım. "Kızı neden götürmüşler? Luxen'in gerçekte ne olduğunu mu öğrenmiş?"

"Sebebini bilmiyorum ama bundan fazlası vardır diye tahmin ediyorum. Belki kızı mutasyona uğratmıştır." Hunter alnını kaşıdı. "Her durumda, onu götürmüşlerse geri alma konusunda pek az umudu olabilir."

Dışarıdaki çocuk bir Luxen olmasına ve onları tanımamama rağmen duruma üzülmüştüm. Paramparça olmuş başka bir yaşam daha ve ne sebepten? Gerçekten bilmiyordum. Dürüst olmam gerekirse, artık hiçbir şey bilmiyordum.

"Tam insana özgü bir tepki veriyorsun."

Başımı kaldırdığımda Hunter'ın yüzünde meraklı bir ifadeyle beni izlediğini gördüm. "Evet, bu benim. Baştan ayağa insanım."

Bana doğru bir adım attı ancak durdu. "Bunu hakaret olarak söylememiştim. Onlar için üzüldüğünü görebiliyorum. Onları hiç tanımamış olsan da, değer veriyorsun. Bu, tam insanca bir davranış."

Bu konuda ne düşüneceğimi gerçekten bilmiyordum.

Empati benim için anormal bir şey değildi ve Hunter için de bu kadar garip bir kavram olduğunu sanmıyordum. "Sen zannettiğinden daha insansın Hunter."

Karşı çıkmaya hevesli görünüyordu ancak kapı bir kez daha açıldı ve Luc içeri girip Hunter'a yan yan, uzunca bir bakış attı. "Buradan çıkmamalıydın Hunter."

"İstersen bana deli de ama bir Luxen'in burada olması ve benim aşağıda neler döndüğünü bilmemem hoşuma gitmedi."

Luc masanın arkasına geçti ve oturdu. "Sen zaten delisin, bunu bilmeyen mi var? Neyse, kıçımın dibinde daha fazla davetsiz misafir bitmeden şu işi hale yola koyalım."

Kaşlarım havaya kalktı ama akıllıca davranarak dilimi tuttum.

Luc ardındaki kapıyı açtı ve narin bir gümüş bileklik çıkardı. Ortasında siyah, oval şekilli bir parça opal vardı, taşın ortasında da kırmızı bir çizgi parlıyordu. Luc bileklikği Hunter'a fırlattı ve o da tek hareketiyle havada kaptı. O takıyı bileğine taktığı anda Hunter'ın yanaklarının aydınladığına yemin edebilirdim.

Çok tuhaftı.

"Bunları her isteyene vermem bilirsin. İhtiyaç duydukları zamanda senden daha kıyak dostlarımı geri çevirmişliğim vardır." Luc duraksadı. "Sana büyük iyilik yaptığımı bilesin yani."

"İyi." Hunter'ın bakışları karanlıklaştı. "Tek ihtiyacım buydu."

"Yanlış. Beslenmek için bir de Luxen'e ihtiyacın var."

Hunter boynunu yana eğerek küturdetti. "Nerede istesem bir Luxen bulabilirim."

Luc gülümsedi. "Buna hiç gerek yok. Sana kendi rızasıyla gelecek bir Luxen ayarlayabilirim ama bunun karşılığında bana borçlanırsın."

"Kendi rızasıyla mı?" Bir önüme, bir arkama bakındım. "Kendisinden beslenilmesine rıza gösteren bir Luxen mi var?"

"Benim için her şeyi yapmaya razı olan Luxenler vardır," diye düzeltti Luc. "Bu şekilde daha güvenli ve hızlı olur. Hem rızasını da almış olacaksın. Bu, iyi karma demektir Hunter. İşine yarar belki."

Hunter ters ters baktı. "Ya, sonrasında bir de sana borçlanacağım öyle mi? Ben bilirim bu tezgâhları. Almayayım, kalsın."

"Ahh." Luc canı yanmış gibi yaptı. "Ben öyle dolaplar çevirmem."

"Doğru, ben de aslında küçük sevimli bir tavşanım."

Luc dirseklerini masaya dayarken suratına koca bir sırıtma yayıldı. "Bak, senden tek isteyeceğim ihtiyacım olduğunda bana yardım etmen. Hepsi bu. Buna razı olursan içeri hemen birini getirtirim. Kolay. Acısız. Basar yoluna gidersin."

Hunter ağzını açacak oldu fakat ben araya girdim. "Bir saniye. Günün birinde yardıma ihtiyacım olacak diyorsun? Ne gibi bir yardım olacak bu?"

"Hangi konuda yardım istersem artık," diye cevapladı Luc. Hunter iç geçirdi.

"Peki ya bu Luxen gerçekten Hunter'ın kendisinden beslenmesine razı mı olacak?"

"Evet."

Dönüp Hunter'a baktım. Kabul; Luc'un ne gibi olmayacak iyilikler talep ettiğini bilmiyordum ama ırkları neler yapmış olursa olsun bir Luxen'i bunu yapmaya zorlamak bana pek normal gelmemişti.

Hunter'ın bakışları benimkilerle buluştu ve sonra yüzünde güller açan Luc'a doğru dönerken içinden küfrü bastı. "Peki. Neyse ne. İhtiyaç duyduğun zaman sana yardım edeceğim."

Luc ayağa kalkıp da ellerini neşeyle birbirine vurunca derin derin nefesimi verdim. "Harika." Cebinden bir telefon çıkardı, parmakları ekranın yüzeyindeydi. "Uzun sürmez."

"Dışarıdaki zibidi mi yoksa?" Hunter gülümsemeye başladı. "Çünkü bunu zevkle yaparım eğer oysa."

Yakıcı yeşil gözlere sahip, dışarıdaki genç adamı düşündüm; onun buna razı olacağını hiç sanmıyordum.

Luc bir kahkaha attı. "Hayır. Onun derdi başından aşkın şu sıralar."

Hunter hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ancak bir süre sonra kaskatı kesildi ve o an bir Luxen'in geldiğini anladım. Luc ile ikisi kapıya doğru ilerlediler.

"Bu defa kesinlikle burada kalmalısın," dedi Hunter.

Bir kez olsun onu dinledim. Sıra dışı ikili ofisten çıkarken arkalarından baktım ve sonra başımı ellerimin arasına aldım. Hunter'ın beslenmesini izlemek yapılacak işler listemde üst sıralarda değildi. Zaten gerçekte ne kadar farklı olduğumuzu bana hatırlatıp duran yeterince şey vardı.

27. Bölüm

Luc'un getirdiği Luxen, tipik Luxen küstahlığındaydı ama iş beslenmeye gelince şaşırtıcı biçimde uysaldı. Bana öyle geliyor ki acı çekmekten zevk alıyordu. Neyse ne.

Ham ve saf enerji içime doldu ve opalin de etkisiyle iyice şahlandı. Bu ödünç enerjiyle manyakça bir şey yapmazsam, uzunca bir süre idare edebilirdim.

Luxen gidince Luc'a döndüm. Bar tezgâhına dayanmış ve kollarını kavuşturmuştu. Bana garip garip bakıyordu. "Ne var?" diye sordum.

Tek omzunu silkmekle yetindi. "Şimdiki plan nedir?"

Plan... kahrolası plan. Elimle saçlarımı tarayarak ona döndüm. "Atlanta'ya gidiyorum."

"Kardeşinin yanına mı?"

Başımla onayladım.

"Kulağa iyi bir fikir gibi geliyor. O, nasıl radara girmeyeceğini iyi bilir." Duraksadı. "Peki ya Serena?"

Luc'a bakarken ne bok yemeye bunu onunla konuşmayı düşündüğümü merak ettim. Ama bir yandan da karşımdaki Luc'tu ve onun etrafındayken hep tuhaf şeyler olurdu. "Colorado'ya dönmek istiyor."

Luc'un kaşları havaya kalktı. "Ne için?"

"Arkadaşının geride bıraktığı bir şey varmış. Önemli olabilirmiş."

"Sanırım bu şey, arkadaşının kulak misafiri olduğu konuşmalar ve Luxenlerin hain planlarıyla ilgili?" Ben cevap vermeyince, Luc yumuşak bir sesle güldü. "Eğer bu konuda kanıtlar varsa, önemli olabilir. Gerçi böyle şeyleri gün ışığına çıkarmanın hiçbir şeyi değiştireceğine de inanmam ya."

"Yani sence Serena oraya dönmeli mi? Hayatını riske atmalı mı?"

Luc zıplayıp bar tezgâhına oturdu ve ayaklarını aşağı sallandırdı. "Ben bunun fazlasıyla anlamsız olduğunu düşünüyorum. Kanıtlar önemlidir ancak dediğim gibi, hiçbir boku değiştirmez. SD bu durumda ya kafasını iyice kuma gömecek ya da Kartal Projesi'yle hiç alakası olmayan Luxenlerin peşine düşecektir."

Kaşlarımı çattım. "Iyi Luxen diye bir şey var mı gerçekten?"

"İyi Arum diye bir şey var mı peki?" diye karşıladı bu sorumu. "Eminim kız kardeşini buna örnek gösterirdin."

Çenelerim öfkeyle kenetlendi. "Hayatına azıcık değer veriyorsan, kız kardeşimin lafını ağzına alma."

"Hey." Ellerini havaya kaldırdı. "Demek istediğim yalnızca her iki tarafta da masum uzaylı bebeklerin olduğu. Her neyse, konumuz bu değil şimdi. Serena'ya Colorado yolculuğunda eşlik etmeyi planlamıyorsun anladığım kadarıyla?"

Homurdandım. "Ecelime susamadım."

"Tek başına gitmesine ciddi ciddi izin vereceksin yani?"

Ağzımı açtım ancak bir şey söylemedim. Evet demek istiyordum çünkü bu en kolayı ve akıllıcası olurdu fakat o lanet kelime dudaklarımın arasından çıkmadı. Ne var ki ben gerçeği biliyordum zaten. Bensiz gitmesine izin vermeyecektim. Asla vermezdim ki.

Luc dudaklarını büzüştürdü. "Belki de yanlış bir gözlemdi benimkisi."

Huzursuzluğum yeniden kendini gösterdi. "Neyi gözlemledin?"

"Senle onu."

"Ee?" Hiçbir şey söylemeyince bir tekmeyle onu bardan indirmemek için kendimi zor tuttum. "Ne olmuş benle ona?"

Luc bir kez daha omzunu silkti. "Yalnızca onun tek başına gitmesine izin vermeyeceğini düşünmüştüm. Ne bileyim, onun iyiliğini daha çok düşünürsün sanmıştım."

"Neden böyle düşündün ki?"

Kaşlarını havaya kaldırdı.

"Ben bir Arum'um Luc. Sikik bir insan, Luxen ya da sen her ne boksan, ondan değilim." Ona doğru yaklaştım ve bana gülümsedi. "Ben..."

"Beni kandıramazsın," diye sözümü kesti göz kırparak. "Onu korumak için SD ile karşı karşıya geldin. İki memuru öldürdün ki seni yakalayacak olurlarsa bu idam fermanın anlamına gelir. İstersen bana deli de ama bütün bunların bir anlamı var."

"Ne anlamı varmış?"

Luc başını yana eğdi. "Sen bana hiç aptal bir tip gibi görünmemiştin Hunter."

Gözlerimi kıstım. "Sen de bana hiç intihara meyilli bir tip gibi görünmemiştin çokbilmiş."

Kahkahayı bastı. "Demek istediğim, sen bunun ne anlama geldiğinin farkındasın. Sadece henüz kabullenmek istemiyorsun."

"Neden beni biraz aydınlatmıyorsun ufaklık."

Bana bir bakış atıp bardan aşağı atladı ve ofise yöneldi. "Arumlar çok kalın kafalı oluyorlar."

Kısa bir an için onu duvardan duvara vurma düşüncesinin tadını çıkardım. "Luc."

Ofisin kapısını açarken bana sırıttı. Arkasından görünen Serena oturduğu kanepeden ayağa fırladı. bakışları önce Luc'a, sonra bana odaklandı. Ellerini kenetledi. "Her şey... ee, yolunda gitti mi?"

"Obur bir bebek gibi beslendi," diye cevapladı Luc ve ben de gözlerimi devirdim. "Demek Colorado'ya gideceksin?"

Serena bana bir bakış attı. "Evet."

"Oraya nasıl gideceksin peki?" diye sordu Luc.

Serena ağırlığını bir ayağından diğerine verdi: etrafındaki hava soluk mavi renkteydi. "Hiç bilmiyorum gerçekten."

Luc gülümsedi. "Uçakla gitmek çok riskli olur. Bunu yapamazsın. İstersen sana kenarda duran otomobillerimden biriyle beraber benzin ve yiyecek alman için para verebilirim. Yaklaşık yirmi üç saatlik bir yol ve..."

"Bir saniye," diye araya girdim, hem sözlü hem de fiziksel olarak. "Ona Colorado'ya gitmesi için para ve otomobil mi vereceksin?"

Luc masumca gözlerini kırptı. Küçük piç. "Sana da bir opal parçası ve ham ham yapman için bir Luxen verdim."

"Kastettiğim bu değildi," diye hırladım. "Bu çok tehlikeli..."

"O zaman sen de onunla git," deyiverdi Serena'ya dönerken. "Tabii Serena onunla gitmeni isterse. İstemezse onu gayet iyi anlarım."

Hay ben bu çocuğun. "Tek başına Colorado'ya gitmeyec..."

"Kendisi aramızda bulunuyor dostum." Serena tam suratımın dibine kadar sokulmuştu ve bu haliyle komik görünüyordu. "Senin bu konuda söyleyecek bir sözün yoktu, yanlış hatırlamıyorsam."

Başımı eğip ona tepeden baktım. Bu pilic delinin tekiydi. Gözleri şu an kahverengiden ziyade yeşile çalıyordu, alev alev yanıyorlardı ve çenesi inatçı bir şekilde öne çıkmıştı. Beni boğazlamak ister gibi bir hali vardı

Çok çekiciydi.

"Ben ikinizi yalnız bırakayım da siz bu meseleyi rahat rahat konuşun." Luc arka kapıya doğru ilerlemeye başladı.

Serena kollarını kavuşturdu. "Konuşacak bir şey yok."

Luc'a bir bakış attım ve o da dışarı çıktı; bunun Serena'nın hoşuna gitmediği kesindi. Burnundan soluyordu. "Cidden konuşacak bir şey yok."

Masaya yaslanarak yüzümde aptal bir gülümsemenin ortaya çıkmaması ve... onu öpmemek için savaş verdim çünkü şu an gerçekten her yanını okşamak istiyordum. Şu saniye Serena'nın bundan hoşlanacağından ise ciddi şüphelerim vardı. "Tek başına gitmene izin veremem."

"Bu konuşma çok aptalca." Bana arkasını dönüp elini saçlarında gezdirdi. "Dün gece son sözünü söyledin, ben de aynı şekilde. O yüzden beni durduramazsın."

"Seni durdurmayı planlamıyorum ki."

Serena başını kaldırıp bana baktı, kaşları hırsla çatılmıştı. "Öyleyse ne demeye çalışıyorsun?"

Güzel soruydu. "Seninle geliyorum."

Ağzı bir karış açık kalmıştı ve evet, bu sözlerime kendim de şaşırmıştım. Üç dakika öncesine kadar oraya gitmem söz konusu bile değildi ama onun "iyiliği" ve diğer zırvalar konusunda Luc'un hakkı vardı.

Serena başını yavaşça iki yana salladı. "Sen Colorado'ya gitmenin aptalca ve intihardan farksız olduğunu söylemiştin."

"Ayrıca anlamsız," diye ekledim. "Fakat bunu tek başına yapmana izin veremem."

Gözleri iri iri açıldı. "Niye ki? Dün gece kararından çok emin görünüyordun."

Buna ne diyeceğimi gerçekten bilmiyordum.

"Bunun nedeni Luc'un bana gitme imkânı yaratması mı? Yoksa şu an kendini suçlu mu hissettin?" Sonra bir

kahkaha attı. "Arumlar suçluluk hisseder mi ki?"

"Normalde mi? Hayır."

Gözlerini devirdi. "Bak, kendini mecbur hissettiğin için benimle gelmeni istemem."

"Kendimi mecbur hissediyorum."

Serena'nın dudakları gerildi ve sonra başını tekrar iki yana salladı. "Bu senin sorunun değil."

"Benim sorunum sensin."

Şu an bana öldürecek gibi bakıyordu. Belki de yanlış kelimeler kullanıyordum ve çenemi kapatmalıydım.

Serena hızlıca gözlerini kırptı ve sonra kapıya yöneldi. "Ben senin sorunun değilim Hunter. Artık değilim. Sen işini yaptın. Artık bitti. Kardeşinin yanına git. Seninle hiç alakası olmayan bir şey için hayatını tehlikeye atmanı bekleyemem."

"Bir saniye." Gidip Serena'nın önüne geçtim ve ellerimi omuzlarını koydum. "Kendimi yanlış ifade ettim."

"Öyle mi?"

Bir nefes aldım. "Sana karşı dürüst olacağım. Kafamın içinde neler döndüğünü bilmiyorum Serena. Daha önce hiç düşünmediğim şeyler düşünmeye başladım, yani bütün bunlar benim için çok yeni. Yanlış şeyler söyleyip duruyorum, o yüzden baştan başlamak istiyorum izin verirsen?"

Başını kaldırıp bana baktı ve sonra yavaşça kafasını salladı. "Peki."

"Ben zaten seni oraya yalnız başına göndermeyecektim. Düşündüm ki –kahretsin– düşündüm ki böyle söylediğim zaman bensiz gitmezsin. Güvende olman için Atlanta'ya gitmeni istedim ve böylece benimle birlikte de olabilecektin. Bunun benim işim olduğunu düşündüğümden değil. Ayrıca senin Colorado'ya gitmene karşı çıktım çünkü zarar görmeni istemiyorum. Bu çok tehlikeli ve ben ben bu düşünceden hoşlanmadım." Sıkıntı Birazdan elini tu

tup kelebeklerden ve gökkuşaklarından filan da bahsedecektim bu gidişle. Ahmak kafam. "Bak, bunu neden yapmak istediğini anlıyorum. Ben buna katılmasam da... orada senin yanında olacağım ve işimiz bitince de beraber Georgia'ya gideceğiz."

Boğazını temizledi. "Bütün bu söylediklerin... çok insanca."

Yüzümü buruşturdum.

Küçük bir kahkaha kaçtı ağzından. "Aslında o kadar da kötü bir şey değildir insan olmak, biliyor musun?"

"Senin fikrin o."

Serena başını geriye attı ve konuşmadan önce bir süre bekledi. "Bütün bunlar ne anlama geliyor? Zaten çok fazla şeyi riske atmış durumdasın ve şimdi bunu yine yapacaksın. Üstelik sonrasında seninle Georgia'ya gelmemi istediğini söylüyorsun." Yanaklarında iki parlak pembelik belirdi. "Seni tanımasam, bana karşı duyguların olduğunu söyleyeceğim."

Kendimi boğazıma bir piton yılanı dolanmış gibi hissediyordum. Onları becermek ya da öldürmek ya da onlardan kaçmak istemekten çok birisine karşı "duyguları" olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmememe rağmen sözlerindeki gerçeklik payı çok büyüktü.

Yüzümdeki bombok ifadeyi görünce kendini gülmekten alamadı. "Ufak adımlar," dedi. "Ufak adımlar atarak ilerleyelim."

28. Bölüm

Eskiden Colorado'nun Amerika Birleşik Devletleri'nin ortasında olduğuna inanırdım. Neden böyle düşündüğümü bilmiyorum ama gerçekte Kansas'ın Amerika'nın merkezinde olduğunu keşfetmiştim.

Hiçbir işe yaramayan bu bilgiyi nereden biliyordum ben?

Benzin almak için Lebanon kasabasında durduk. Hunter arabayla ilgilenirken, ben de abur cubur almak için markete girdim. Benzinliğin tabelası gururla Amerika Birleşik Devletleri'nin tam ortasında bulunduklarını beyan ediyordu. Ne muhteşem.

Elim kolum kalçama tek seferde beş kilo birden ekleyecek türden yiyeceklerle dolu halde çatlamış asfalt zeminde ilerlerken bir polis arabası benzinliğe girdi. Yanımdan geçerken yavaşladı, camları kapalı ve koyu renkliydi.

Havanın sıcaklığına rağmen bir ürperti geldi ve aceleyle benzin deposunu kapatmakta olan Hunter'ın yanına gittim. "Şu polis arabasını görüyor musun?"

Kollarımdakileri benden alırken omzunun üstünden geriye doğru baktı. "Evet. Ne olmuş ona?"

Belki de paranoyaklık ediyordum? Omuzlarımı silktim. "Bilmiyorum. Beni biraz korkuttu. Sanki içindeki polisin beni... izlediğini hissettim."

Hunter benim kapımı açarken gözlerini dikip polis arabasına baktı. Deri pantolonu ve koyu renk gözlükleriyle hiç de tekin görünmüyordu.

Ben arabaya binerken polis arabasının kapısı açıldı. İri yapılı, yaşlıca bir polis memuru dışarı çıktı ve bizden tarafa bir kez dahi bakmadan doğruca markete girdi.

Tuttuğum nefesimi bırakarak Hunter'a gülümsedim. "Galiba yalnızca kollarımdaki abur cuburun fazlalığına bakıyordu." Hunter gülümsedi ve kapıyı kapattı.

Tekrar yola düşüp de yiyeceklere gömüldüğümüzde içimdeki kaygılar kayboldu. Ayrıca araba kullanmak için bir elin Hunter'a yeterli olduğunu da öğrendim. Diğer eliyle bayağı samimi oldum. Hunter çok... yetenekliydi.

Yol boyunca birkaç kez yakınımızdan geçen Luxenlerin ve Arumların varlığını hissetti ama herhangi bir sorun yaşamadık. Gerçi Denver'ın dışına geldiğimizde uzaylı hisleri daha bir kilometre önceden alarm vermeye başlamıştı. South Broadway'de ilerlerken postaneye yaklaştıkça midem stresten delinecek gibi olmuştu.

Hunter eliyle dizimi hafifçe sıktı. "Gerginsin."

"Elimde değil."

"Belki de bunu yapmamalıyız."

Birden dönüp ona ters ters baktım. "Artık çok geç, neredeyse geldik. Hem bunu yapması için güvenebileceğimiz kimse tanıyor musun?"

"Çok çabuk hareket etmeliyiz." Sağ şeride geçti. "Her tarafa sızmış durumdalar ve yakınlarda bu kadar büyük bir Luxen topluluğu yerleşikken, tepemize binene dek onları hissedemem."

Kalbim şaha kalkmıştı. "Biliyorum."

Postane binasını gördüğümüzde arabaya sessizlik çöktü ve akıllıca bir şey yapıp yapmadığımı kendime sormadan duramıyordum. Yapmıyordum ama bazen en akıllıca

olanı yapmak, doğru hareket olmayabiliyordu.

Hunter Porsche'yi postanenin arkasına, büyük bir nakliye kamyonu ile yükleme rampasının yanına park etti. Dönüp bana baktı. "Hadi bitirelim şu işi."

Keşke ben de onun yarısı kadar kararlı ve güçlü görünebilseydim diye içimden geçirerek çantamdaki minik anahtarı çıkardım ve kapıyı açtım. Bir saniye dahi geçmeden Hunter yanıma gelmiş, elimi tutmuştu.

Binanın yan tarafından ilerlerken ve otomatik kapılardan içeri girerken SD memurları, Arumlar ve Luxenlerden oluşan bir özel timin tepemize binmesini bekliyordum fakat ortalıkta kimse yoktu. Giriş ve posta kutularının sıra sıra dizili olduğu köşe bomboştu.

"Kaç numaraydı?" diye sordu Hunter.

Zaten bildiğim şeyi, bir daha teyit etmek için elimdeki anahtara baktım. "852."

Hunter kafasını kaldırdı ve arka taraftaki kutulara bakarak iç geçirdi. Bundan hoşlanmadığını hissedebiliyordum ancak o lanet kutuya ulaşmaya kararlı olarak ilerledim. Biri posta kutusunu iptal etmiş ve içindeki tüm postalar atılmış olmasın, emeklerimiz boşa gitmesin diye uyumuyordum.

Aradığımız posta kutusunu pek zorlanmadan bulduk ve anahtarı bir iki kez döndürdükten sonra kutunun metal kapağı açıldı. Her renkten zarf, dergi ve gereksiz posta kutudan dışarı taşıp yerlere saçıldı.

"Yuh!" dedi Hunter.

Kendimi tutamadım. Kahkahayı koyuverdim. "Mel.. posta kutusunu pek sık kontrol etmezdi ve kontrol ettiğinde de içindekileri her zaman boşaltmazdı. Eminim bunların çoğu o... öldükten sonra gelmiştir."

"O ölmedi." Hunter çömeldi ve yere saçılmış kâğıtları araştırmaya koyuldu. "Öldürüldü. Arada bir fark var."

Haklıydı. İkisinin arasında çok büyük fark vardı. Boğazım düğümlenerek elimi posta kutusuna attım ve içinde kalanları boşalttım. Çoğunun üzerindeki damganın tarihi, onun öldürülmesinden sonrasına aitti.

Hepsini posta kutusuna geri tıktım ve her mektupta, tam da onun tarzı olan son ödeme tarihi geçmiş faturalarda ya da üye olduğu bir sürü hayvan haklarını koruma örgütünden gelen belgelerde yazan Mel'in ismini gördüğümde kendime hâkim olabilmek için elimden geleni yaptım.

Bütün bunların ağırlığını kaldırmak çok zordu.

Hunter ayağa kalktı ve eliyle kolumu tutarak dikkatimi çekti. Gözlerimi kırpıştırarak ağlamamaya çalıştım ve boğazımı temizledim. "Ne oldu?"

"Hepsine bakmamı ister misin? Ya da ne var ne yok toparlayıp götürebiliriz."

Bu teklif benim için büyük anlam taşıyordu, gerçekten, ancak başımı sallayarak reddettim. "Hayır. Ben bakarım ve hiçbirini yanıma almayı istemiyorum." Daha fazla şey söylemek ister gibi bir hali vardı fakat elindeki yığını karıştırmaya devam etti. Bir katalogu elime almıştım ki birden nefesimi tuttum. "Ne oldu Hunter?"

Hunter'ın başı havaya kalktı, gözleri kısıldı ve sonra arkasını dönüp girişin görebildiğimiz kısımlarını taradı. "Başka bir Arum'un varlığını hissediyorum. Yakınımızda."

İçimdeki huzursuzluk patlama yapmıştı adeta. "Bir Arum, Senatör'le ya da buradaki herhangi bir Luxen'le çalışır mı ki?"

"Sanmam." Elindeki postaları kutuya geri koydu. "Ama SD ile çalışıyor olabilir. Ben ön tarafı kontrol edeceğim. Her kim ise, şu an dışarıda. Burada kal."

Başımı öne doğru salladım ve Hunter gitti; fakat hemen sonrasında geri döndü ve yanaklarımı ellerinin ara-

sına aldı. Başımı geriye doğru iterek gözlerini benimkilere odakladı. "Hemen döneceğim."

"Biliyorum."

Yüzünde hafif bir gülümseme belirdi ve sonra ardında buz gibi soğuk bir rüzgâr bırakarak fırladı. Titreyerek nefesimi verdim ve önümdeki postalara döndüm. En son baktığım katalogu kaldırdığımda, altından bir defter kâğıdına kartalanmış bir not çıktı.

"Yüce Tanrım," diye fısıldadım ve mektupların geri kalanını elimden bıraktım. İşte buydu. Mel'in kendine yazdığı tuhaf mektup. Onun el yazısıydı ve Vanderson kardeşlerin ampule dönüşmelerini anlatıyordu. Elimdekinin gerçekliğine inanmıyordum.

Mektubu hızla tararken ellerim titriyordu ve sonra bir kez daha okumak zorunda kaldım çünkü ne okudukları-ma ne de Mel'in benimle konuşurken bunları hatırlayamamasına inanabiliyordum.

Belki de bunları yüksek sesle dile getirmeye korkmuştu çünkü okuduklarımı geri almayı ve hiç okumamış olmayı istedim mektubu bitirince. Bilmemek... ulu Tanrım. bilmemek daha iyiydi. Pennsylvania hakkında yeni bir şey yoktu ama burada yazanlara bakılırsa...

Kartal Projesi, Daidalos adıyla bilinen devlet kurumuna bir karşılık olarak tasarlanmıştı. Mel'in duydukları ona anlamlı gelmemişti muhtemelen ama öğrendiğim onca şeyden sonra bana anlamlı geliyordu.

Kartal Projesi, dünyaya hâkim olma projesiydi.

Henüz Dünya'ya gelmemiş Luxenlerle temas kurma planıydı: Köken'i kullanarak Daidalos'u içten fethedeceklerdi. "Köken"in ne olduğu açıklanmıyordu ama ya Hunter'ın bahsettiği yüz binlerce Luxen ne olacaktı? Kartal Projesi onları buraya getirmekle ilgiliydi.

Başımı iki yana salladım. "Buna inanmıyorum."

"Ben de," dedi tanımadığım bir ses. "Ama görünce de inanmadan edemiyorsun."

Mektubu göğümse bastırarak hızla arkamı döndüğümde kalbim duracaktı neredeyse. Mel'in posta kutusunun bulunduğu sıranın başında bir adam dikiliyordu. Uzun boylu, koyu renk saçlı ve olağan üstü parlaklıkta mavi gözlere sahip biriydi. Bedenini çevreleyen soluk ışık, ne olduğunu anlatmaya yetiyordu.

Bir Luxen.

Ciğerlerimdeki hava bir anda boşalmıştı sanki ve bir adım geriye çekilmemle beraber arkamdaki metal kutulara çarptım.

"Nereden çıktığımı mı merak ediyorsun?" Kollarını iki yana açtı. "Bizim her yerde gözümüz kulağımız vardır yavrum. Kansas'taki şu küçük benzinliği hatırlıyor musun? Nereye gittiğinizi anlamak için dahi olmaya gerek yoktu."

Kahrolası polis! Biliyordum. Dilimi işlemeye zorladım. Onu konuşturursam, Hunter dönene dek zaman kazanabilirdim. "Beni burada nasıl buldunuz?"

"Mektuptan haberimiz olmadığını mı sanıyordun?"

"Ne?" diyerek hafif bir çığlık attım.

Luxen neşeli bir kahkaha attı. "Arkadaşına ait her şeyi kontrol ettik ve bu notu bulduk. Sizi buraya çekeceğini umarak onu yerinden oynatmadık. Zincirin kayıp halkası mektup değildi güzelim. İcabına bakmamız gereken son kanıt da o değildi. Neticede seninle konuştuğunu biliyoruz. Ne kadar süre konuştunuz? Kim bilir? Yani bu zincirdeki son halka sendin."

Eyvah.

Hem de ne eyvah.

Bana doğru yaklaştı ve ben de kutulardan uzaklaştım. "Şimdi, kaçmaya kalkma. Kaçamazsın. Arum arkadaşına gelince? Yardımına gelemeyecek."

Göğsüm sıkıştı.

"Bir Arum'a asla güvenmemelisin." Luxen'in gülümsemesi en azından kolundan yayılan ışık kadar kör ediciydi. "Onlar yalnızca kendilerini düşünürler."

Hunter'ın bana bu şekilde ihanet edebileceğine inanmayı reddederek arkasındaki postane girişine bakarken yerimi korudum. "Yalan söylüyorsun."

Luxen gülümsemeye devam ederek başını iki yana salladı. "Aptal insan parçası..." Kolunu saran ışık parladı. Bir saniyeden kısa bir süre içinde tüm içgüdülerim harekete geçti. Bacaklarım, beynim onlara yetişemeden evvel harekete geçtiler. Arkamı döndüğüm gibi koşmaya başladım. Boğazımda bir çığlık birikti ve parmaklarım Mel'in mektubunu sıkıca kavradı.

Parlak ışık tüm odayı aydınlattı. Beyaz, sıcak bir acı omurgamda patlayıp tüm sinir uçlarımı kızarttı. Acı nefesimi kesti ve kalbimi tekletti. Bacaklarım altımda bir akordeon gibi kıvrıldılar... ve sonrası hiçlikti.

Soğuk geceye adım attığım an bunun bir hata olduğunu fark ettim, aptalca bir hataydı. Tam içeri dönmek üzere arkamı dönmüştüm ki binanın yanından karanlık bir gölge çıktı ve bana yaklaşırken ete kemiğe büründü.

Havaalanındaki Arum'du bu. Serena'ya göz kulak olma ve onu bulup getirme emrini aldığım gün görmüştüm

"Seni tekrar görmek ne kadar ilginç," dedim omuzlarımı dikleştirerek.

Tam bir aptal gibi gece vakti güneş gözlüğü takmıştı. "Öyle mi?"

"Kesinlikle." Öne doğru bir adım attım ve o an hissettim. Başkaları vardı. Luxenler. Tüm benliğim önümdeki kine değil, Serena'ya odaklandı. Onu içeride korumasız bırakmıştım. "Luxenlerle mi çalışıyorsun?"

"Öyle demeyelim de, serbest çalışıyorum diyelim."

Kardeşim Lore da tam bir şerefsiz gibi serbest çalışırdı ve o bile Luxenlerle çalışmamıştı. "Ya, neyse."

"Bu işe hiç bulaşmasan daha iyi edersin birader."

Buna cevap vermeye tenezzül bile etmedim. Elimi arkama atıp obsidiyen hançerin sapını yakaladım ve onu kuruyucu kılıfından çıkardım. Arum, ışıldayan kırmızı bıçağı fark etti ve yana kaydı. Ama bu bokkafalıyla harcayacak zamanım yoktu.

Işık hızıyla hareket ederek ileri atıldım ve obsidiyen bıçağı Arum'un göğsüne gömdüm. Bıçağı çıkartırken titredi ve sonra yükseldi, loş giriş ışıklarının önünü kapadı ve paramparça oldu.

Omuzlarıma kahrolası bir ışık topu çarpıp beni düşürdüğünde kapıya varmıştım. Elimi uzatıp tuğla duvara tutunarak kalktım. Vay anasını, Kaynak'ı açık alanda mı kullanıyorlardı? Hiç şakası yoktu bu adamların.

Düşünecek fazla zaman yoktu.

Postanenin içinden en az iki metre on santimlik bir ateşböceği fırladı ve bana olanca hızıyla tosladı. Birkaç adım geriledim ama sonra toparlanıp ışıyan piçi geri ittim. Kapıya çarpmasıyla camları aşağı indirdi. Kapıdan sekti, kendine geldi ve bir kez daha saldırdı. Bu defa daha hazırlıklıydım, yana kaydım ve iki tanesinin daha doğrudan üstüme geldiğini fark ettim. Bunun için zamanım yoktu. Luxenler içeriden geldiklerine göre, başka bir kapıdan girmişlerdi ve ben yanından ayrıldıktan sonra Serena'yla birlikte binadaydılar.

Kalbim göğsümün içini dövüyordu adeta.

Kolumu geriye doğru çekerek obsidiyen hançeri fırlattım. Doğrudan Luxen'in göğsüne gömüldü. Obsidiyen Luxenler için öldürücü değildi ama kalbe saplanmış bir bıçak illaki etkili oluyordu.

Başka bir tanesi üstüme atıldı ve birlikte havaya yükseldik. Gerçek biçimlerimize girip çıkarak postanenin çatısına kadar ulaştık ve aşağı doğru kaymaya başladık. Luxen üstümdeydi ve kırmızı kırmızı yanan bıçağını bana doğru savurdu.

Saldırısını karşılayarak Luxen'i sırtüstü çevirdim ve obsidiyeni elinden aldım. Deri kaplı saplı olmayınca bıçak elimi yakıyordu ama Luxen'in göğsüne gömerken bunu umursamadım. Sonra gerçek biçimime döndüm ve beslendim.

Oracıkta Luxen'in son düşüncelerini gördüm. Çoğunu bloklamıştı ama gözlerinin arasından Serena'nın korku dolu kocaman açılmış gözlerini ve Luxen'in onunla alay edişini yakaladım. Serena'yı yerde yatarken gördüm, gözleri kapalıydı ve yüzünü acıyla buruşturmuştu. Birine teslim ediliyordu, götürülüyordu.

Orospu çocuğunu tamamen emip kuruttum.

Cesedini elimden attım ve diğer Luxen yardıma koşarken ayağa fırladım. Son beslenmeme ve opale ek olarak bundan da aldığım enerjiyle, bu pislikler benimle boy ölçüşemezlerdi. Luxen'i boğazından yakaladım ve çatıyla öyle bir çarptım ki beton zemin çatladı.

Gerçek biçimime dönerken Luxen'in yakasına yapıştım.

Kısss nerede?

Luxen insan biçimine büründü, sırtı yerden kalkarken gözleri kocaman açıldı. "Bi-bilmiyorum."

Sssiktir. Onu nereye götürdüklerini bana ssssöylersssen, yaşamana isssin veririm.

Luxen cevap vermeyince, boştaki elimi iyice geriye çektim ve yumruğumu çenesine indirmemle başı geriye doğru kaykıldı. *Bunu ssonsussa dek sssürdürebilirim. Beni anlıyor musssun? Bana kısssın yerine sssöyle ve canını kurtar.*

İkna etme çabası birkaç dakika daha sürdü ve çatının zemini koyu kırmızı kanıyla boyanınca Luxen bülbül gibi ötmeye başladı.

"Onu Senatör'e götürdüler. Se... Senatör'ün elinde şu an."

Elimi çok az gevşettim. *Beni ona götürecekssin.*

Luxen titredi ve boğazından bir hırıltı yükseldi.

"Çok... geç olur. Şimdiden ölü sayılır."

Kalbim duracak gibi oldu, hatta bu sözleri duyunca kelimenin gerçek anlamıyla durdu. Sonra ayağa kalktım ve insan biçimime bürünürken Luxen'i de kendimle birlikte kaldırdım. "Kendi canının ve tüm sevdiklerinin selameti için, bu söylediklerin doğru çıkmasın diye dua et."

29. Bölüm

Karanlığın içinde süzülüyordum, acıdan ya da her türlü bilinçli düşünceden arınmış haldeydim; ta ki keskin bir sızı bu tatlı sarhoşluğu bozana dek. Ayak parmaklarımda başlayan sızlama bacaklarımdan yukarı gövdeme kadar çıktı ve derin bir zonklamaya dönüştü.

Bilincim parça parça yerine geliyordu. Yanağım soğuk ve nemli bir şeyin üzerindeydi, tıpkı tüm vücudum gibi. Beton muydu bu? Sert ve esnemeyen bir şey olduğuna göre, bu olasılık akla yatkındı.

Gözlerimi zorla açıp bana yabancı olan ortamı incelerken vücudumun her yanı acılar içindeydi. Tavanda loş bir ışık titreşiyordu ve duvarlardaki çıplak ahşabın üzerine uzun uzun gölgeler düşürüyordu. Bir odadaydım, belki de bir depoda? Emin değildim.

Ama ölmemiştim.

Çok yakında keşke ölseydim diyeceğimi de biliyordum çünkü Luxenler beni ele geçirmişlerdi. İçimin derinlerinde ortaya çıkan panik beni yoğun bir duman gibi boğuyordu. Göğsüm, aldığım bir sonraki boğuk nefesle beraber hırıldadı. Alnıma soğuk terler basmıştı.

Kafam her türlü korkunç düşünceyle allak bullak olmuştu; işkence, canavar uzaylılar, panik atakla olmek

Tanrım, olasılıkların sonu yoktu ve her biri nabzımı son hızına çıkarıyordu ama nabzımı kaybetme lüksüm de yoktu. Bir an önce kalkmam, çok geç olmadan buradan çıkmam lazımdı ve çok geç olmasından daha korkutucu bir şey olamazdı.

Birkaç derin nefes aldıktan sonra ellerimi yere koyup kendimi yukarı ittim. Kollarım o kadar şiddetli titriyordu ki kalıcı sinir hasarım olup olmadığını merak ettim.

"Uyandın demek. Güzel. Bütün gece seni bekleyemezdim."

Bu yumuşak, güzel konuşan sesi duyduğum anda kalbime tonlarca ağırlık çöktü. Daha önce de duymuştum. Şahsen değil ama televizyonda ve yerel haberlerde sayısız kez kulağıma çalınmıştı.

Senatör Vanderson.

Aklımdan geçen düşünceleri duyabiliyormuşçasına derinden bir kıkırdama çıkardı. Doğruldum, şakaklarımdan yayılan keskin acıyla yüzümü buruşturdum. "Bana ne?.."

"Sana ne yaptık?" Sesi daha yakından geliyodu. "Sana Kaynak çarptı. Seni öldürmeye yetecek kadar çok değildi elbette ama tahmin ediyorum ki son derece güçlü bir elektroşok tabancasından çıkan akıma eşdeğer bir etki yaratmıştır."

Başımı kaldırdım ve gözlerim berrak bir şekilde görene dek bir süre etrafımı bulanık gördüm.

Senatör Vanderson yalnızca bir iki metre uzağımdaydı, bacaklarını aralamış ve ellerini yana sarkıtmış, dikiliyordu. Terzi elinden çıkma koyu gri bir takım elbise giyiyordu ve nedendir bilmem, bakışlarımı yukarı kaydırmadan önce ceketinin cebindeki kırmızı mendile odaklandım.

Senatör, inanılmaz derecede yakışıklı bir adamdı. Seçimlerde bunun ekmeğini çok yediğini düşünmüştüm hep. Şakaklardan kırlaşmaya başlamış açık kahverengi

saçları ve canlı, berrak mavi gözleriyle süper zenginlerın meraklısı olduğu yatçılık dergilerinden fırlamış gibi görünüyordu.

Şimdi de pek çok röportajında gördüğüm şekilde gülümsüyordu. Öncesinde bu gülümsemenin ne kadar çalışılmış ya da ne kadar soğuk olduğunu fark etmemiştim. Şimdi ise ediyordum.

Güç bela konuşmayı başardım. "Neredeyim ben?"

Yanıma çömeldi, bir dizi pis zemine sürtününce dudağını tiksintiyle büzdü. "Bir önemi var mı? Senin yerine ben cevap vereyim. Hayır, yok. Kimse seni burada bulamayacak. Kimse gelmeyecek."

Hunter'ı düşündüm ve ismi içimi yaktı. "Hunter beni almaya gelecektir."

Senatör Vanderson başını geriye attı ve kahkahayla güldü. "Bir Arum'un senin için hayatını riske atacağına inanıyor musun gerçekten? Bir Arum yalnızca kendi çıkarına olan şeyle ilgilenir tatlım."

"O, diğer Arumlara benzemez."

"İşin özüne geldiğinde Arum, Arum'dur," diye cevapladı Senatör. "En iyi adamlarımı alt etmesi gerekir ve diyelim ki bu çabayı gösterdi, ki sanmıyorum, onları konuşturması gerekir ve bu mümkün değil. O gelmiyor yani senin anlayacağın."

"Yanılıyorsun." Bacaklarımı ondan uzaklaştırdım. "O kadar yanılıyorsun ki."

"Bir Arum'a ne kadar yürekten inanıyorsun böyle. İğrenç," diyerek dudak büktü, yüzü benimkinden birkaç santim uzaktaydı. "Arumlar, bir insanın parazit olarak niteleyebileceği şeyden daha fazlası değildi Üstünde yattığın şu pis zemin kadar bile kıymetleri yoktur."

İçimdeki öfke o kadar çabuk yükselmişti ki beni neredeyse boğacaktı. "Siz Luxenler kendinizi onlardan iyi mi

zannediyorsunuz?" diye karşılık verdim. "Değilsiniz. Çok daha kötüsünüz..."

Eli öyle hızlı bir şekilde suratıma indi ki darbeyi durdurmaya yeltenemedim bile. Elinin yanağıma yapışma sesi depoda yankılanırken yüzümün yan tarafı acıyla kavruldu. Gözlerim yaşardı ve ağzıma metalik bir tat doldu.

Senatör Vanderson çenemi acıtarak kavradı ve o muhteşem bakışına karşılık vermem için başımı kendisine çevirdi. "Sakın bir daha bizi onlarla kıyaslamaya cüret etme. Asla. Onlar bizimle aynı seviyede bile değil, tıpkı insanlar gibi. Bizler besin zincirinin en tepesinde değiliz Bayan Cross. Biz besin zincirinin sahibiyiz." Başımı bıraktı ve ayağa kalktı. Cebindeki mendili çekip çıkardı ve elini sildikten sonra ipek kumaşı yere attı. "İşte, insanlardaki sorun bu. Sizin türünüzün kendinizden üstün olanı anlayacak sağduyusu veya becerisi yok. Tüm ırkınız takipçilerden oluşuyor ve her zaman en zayıf halka ile müttefik oluyorsunuz. Arumların bütün bir ırk olarak önümüzde diz çöküp yaşamlarını bağışlamamızı istedikleri en aşağılık hallerinden bile acınası durumdasınız."

Avucumu sızlayan çenemin üzerine koydum. Acı, öfke ve korku çok kötü bir kombinasyondu ancak buna bir de öleceğimi bilmenin iliklerime kadar işleyen farkındalığı eklenince katlanılmaz olmuştu. "Küstahlık zincirinin en tepesinde olduğunuzdan da eminim."

Senatör sırıttı. "Biz yalnızca yerimizi biliyoruz Bayan Cross. Siz buna küstahlık diyebilirsiniz ama gerçekte üstünlükten başka bir şey değil." Elini cebine attı ve Mel'in yazdığı mektubu çıkardı. Onu görünce karnıma ağrılar girdi. "Arkadaşınız zamansız ölümünden çok sonra aslında bir sorun olduğunu kanıtladı."

Mel'i yitirmekten doğan öfke içimde kabardı. "Seni orospu çocuğu. Onu öldürttün."

"Ne olmuş?" Katlanmış mektubu açarken kaşları havaya kalktı. "Alt tarafı bir tane insanın hayatı, denizde bir damla bile sayılmaz."

Midem bulanarak ona bakıyordum. "Her hayat en az diğerleri kadar değerlidir."

"Hayır. Değildir. İnsanların bir başka saçma özelliği de bu işte. Bütün hayatların eşit olduğunu düşünüyorlar." Bir kahkaha attı ve ses arkamdan yankılandı. Yalnız olmadığımızı anladığım o anda ensemdeki tüyler diken diken oldu. "Hayatlar eşit değildir Bayan Cross. Bazıları ötekilerden daha değerlidir ve bazılarının da hiçbir önemi yoktur."

"Yanılıyorsun."

"Siz de ikide bir itiraz ederek canımı sıkıyorsunuz." Mektubu hızlıca taradı ve yüzünde mükemmele yakın bir gülümseme daha belirdi. "Arkadaşınızın Savunma Dairesi'ne anlattığınızdan daha fazlasını duyduğundan emindim. Oğullarım bana ne hakkında konuştuklarını anlattılar. Ne kadar aptallık yapmış olsalar da, sizin daha büyüğünü yapacağınızı biliyordum. Tek yapmam gereken beklemekti."

Arkadan gelen alçak sesli fısıltı dikkatimi çekti ve iyice gerildim. Omuzlarıma inen bir çift elin temasından bir saniye sonra uyuşmuş ayaklarımın üstündeydim. Ellerin altından kendimi kurtarmak için sağa sola döndüm ama bu sefer iyice kasıldılar. Parmaklar tişörtümün kumaşına ve etime gömüldüler ve ben de çenemi sıkıca kapattım acak yine de bir sızlanma kaçıverdi ağzımdan.

"İntikam almak için döneceğinizi düşündüm." Senatör Vanderson mektubu iki zarif parmağıyla tutarak bana doğru yaklaştı. "Kesin olan bir şey var ki insanlar saçmalık derecesinde tahmin edilebilir... ve salaklar ama yine de merak ediyorum. Bu mektubu ele geçirerek tam olarak neyi başaracağınızı sanmıştınız?"

Birden, tepeden tırnağa her yerime sakin bir kabulleniş hali çöktü. Bundan yakamı sıyıramayacağımı biliyordum. Onlardan kaçmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Daha hızlı, daha güçlü ve daha ölümcüldüler.

Ölecektim.

Ancak bu, işleri onun için kolaylaştıracağım anlamına gelmiyordu.

Senatör Vanderson hafifçe güldü. "Şimdi de susuyor musunuz? Enteresan." Tam önüme gelip durdu. Geri kaçtım ama Senatör mektubun köşesini yanağımda gezdirirken arkamdaki Luxen beni olduğum yerden kıpırdatmadı. "Siz çok güzel bir kadınsınız Bayan Cross. Bizim kadınlarımız son derece güzel olsalar da," diye devam etti ve bu arada mektubu yüzümün diğer yanına sürtmeye başladı, "geceyi sizinle eğlenerek geçirmekten çok hoşlanacak birçok adamım olduğundan eminim."

Bu imayı duyduğum an midem bulandı, arkamdaki Luxen öne doğru eğilip ellerini kollarıma doğru indirince daha da fena oldum. "Ben bu teklifi zevkle kabul ederim," dedi ve ben korkuyla ürperince kıkırdadı. "Sonuçta Arum'u ne kadar ateşli savunuyordu. Belki de altına yatıyordur?"

Senatör Vanderson'ın tek kaşı havaya kalktı. "Mide bulandırıcı."

"Luxenlerle yatan insanlar hakkında ne diyorsunuz peki?" diye meydan okudum.

"Kutsanmış," diye cevapladı yarı gülümseyerek. "Onlar kutsanmışlardandır."

Başka bir durumda olsaydık kahkahayı basmıştım ancak aklımı kaçıracak derecede korkmuştum. Olduğum yerde dikilmek ve yığılıp kalmamak için tüm enerjimi kullanıyordum.

"Bu mektubu Savunma Dairesi'ne teslim etmeyi mi

planlıyordunuz?" Senatör Vanderson'ın gözleri büyüdü. "Öyle planlıyordunuz, değil mi? Ne saçma. Bu aşamada size koruma sağlayacaklarını mı sanıyordunuz? Sizi susturmak dışında bir şey yapacaklarını mı sanıyordunuz?"

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki istesem de cevap veremezdim. Senatör Vanderson yumuşak bir sesle cıkladı. "Diyelim ki gerçekten bu mektubu onlara teslim ettiniz ve bizim minik Kartal Projemizi öğrendiler. Böyle bir bilgiyle yaşamanıza izin vereceklerini mi düşünüyorsunuz gerçekten? Basına gidip paniğe neden olabilirdiniz Sizi sustururlardı ve sonra sizce bize ne yaparlardı? Etrafımızı sarıp bizi el altında tutmak isteyebilirlerdi ama bunu başaramazlardı. Burada bizlerden on binlercesi var ve bizi asla durduramazlar. Ayrıca yüz binlercemiz de orada bekliyorlar." Başını yukarı kaldırdı ve kocaman gülümsedi. "Sizin devletiniz bize hiçbir şey yapamazdı."

Omuzlarını silkti. "Ama bu zaten olmayacak bir şey, öyle değil mi? Bu mektup hiçbir yere gitmeyecek. Siz yakında öleceksiniz ve gerisini de hayal gücünüze bırakın bir zahmet."

Buraya kadardı. Her hücremde hissedebiliyordum bunu. Beni çabucak mı öldüreceklerdi, yoksa uzatacaklar mıydı? Kaslarım geriliyordu.

Senatör Vanderson mektubu havaya kaldırdı. Ikı parmağının ucunda alev değilse bile, yumuşak beyaz bir ışıltı belirdi. Isı yüzüme çarptı ve incecik kâğıt parçası kıvrılıp bükülerek birkaç saniye içinde kül oldu.

Mektup gitmişti. Luxenlerin devlete ve insanlığa karşı komplo hazırladıklarının tek kanıtıydı bu Bilgiler kafamın içindeydi ama bana kim inanırdı? Hem bu ancak buradan çıkmayı başarırsam mumkün olabilirdi

Bu da son derece uzak bir ihtimaldi

Senatör Vandereon'in haklı olduğunu da biliyordum

Hunter da aynı şekilde haklıydı. Bu bilgiyi devlete ulaştırmış olsaydım, sırf basına konuşmayacağımdan ve halkı galeyana sevk etmeyeceğimden emin olmak için beni öldürürlerdi.

Pazarlık yaparak bir şekilde hayatımı kurtarabileceğimi düşünmem aptallıktı ancak bu hale düştüğüm için pişman değildim. Arkama yaslanıp Mel'in katillerini adaletin önüne çıkarmak için hiçbir şey yapmamaktansa, deneyip de başarısız olmayı yeğlerdim.

Arkamdaki Luxen beni kendine doğru çekti ve bakışlarım etrafı tararken gölgelerin arasında bekleyen başkaları olduğunu da gördü. Onlarca Luxen.

Nefes almaya çalıştım ancak başaramıyordum. Daha önce hissettiğim sakin kabulleniş beni terk etmişti. Gözlerim Senatör'ünkilere kilitlendi ve –aman Tanrım– sonumun çabuk gelmeyeceğini anlamıştım. Korku, içime buz gibi bir yağmur misali aktı.

Senatör'ün ağır ağır gülümsemesi beni iliklerime dek titretti.

Kaslarım acıyla gerildi ve sonra beynim kendini kapattı. Çaresizce Luxen'in ellerinden kendimi kurtarmaya çalışırken sağa sola dönüyordum. Beni tutan ellerinden kaydığımı hissettim ve kendimi kurtardım.

Birden önümde bir Luxen bitiverdi. Nereden çıktığını görememiştim bile. "Selam."

Bağırarak arkama döndüm.

Başka bir tanesi gelivermişti bile. Gözleri beyaz ışıktan ibaretti. Yana doğru hamle yapmamla birlikte belime dolanan bir kol ayaklarımı yerden kesti. Bir kahkaha yükseldi ve sonra yere öyle sert şekilde çarptım ki birkaç metre yan tarafımın üzerinde kaydım. Bedenim bu hareketten dolayı yanıyordu ve bir an için kımıldayamadım. Sonra saçlarım havada uçuştu ve beni çekip sırtüstü ya-

tırdılar. Başım yere çarptı. Gözlerimin arkasında şimşekler çaktı. Luxenler üzerimdeydiler. Kalçalarımın iki yanında birer diz vardı ve bir el boğazıma yapışmıştı; her parmağı etime hafif bir baskı uyguluyordu.

Omzunun başında Senatör Vanderson dikiliyordu. "Bu mektuptan ya da içeriğinden haberi olan başka kim var Bayan Cross?"

Hunter'ın Luxenlere dair şüphelerini saymazsak, kimsenin haberi yoktu ancak belli ki Senatör başkalarına anlatmış olmamdan korkuyordu.

Senatör derin bir nefes aldı. "Bu oyundan çok sıkılmaya başladım Bayan Cross."

Boğazımdaki elin baskısını aşabilmek için boğazımı zorladım. "Siktir... git."

Senatör Vanderson'ın gözleri bir anda maviden beyaza döndü. "Bu hiç de kibarca bir laf değildi. Bunun için sizden..." Lafını yarım bıraktı ve kafasını tavana çevirdi. "Bu bir şaka olmalı."

Üzerimdeki Luxen öylece kalakalmış, başını yana eğmişti. Burun delikleri havada bir koku almış gibi genişlemişti. Dört bir yanımda sinirli sinirli alınan nefesleri duyuyor ve parlak beyaz ışıklar görüyordum.

Hiçbir şey hissetmiyordum ama biliyordum. Ta içimden kimin geldiğini hissediyordum. Kendimi zorlayarak Senatör'ün parlak gözlerine baktım. Dudaklarımı acıtmasına rağmen gülümsedim. "Ben demiştim."

30. Bölüm

Senatör'ün depolarından birine yaklaşık yarım futbol sahası uzakta, binayı koruyan Luxenlerin cansız, şeffaf bedenleri ayaklarımın dibinde yatıyordu. Bu, tıpkı ateşböceklerini parmaklarımın arasında ezmek kadar basitti benim için.

Ancak aralarında Bay Geveze yoktu. Beni buraya o getirmişti. Ben de gitmesine izin verdim ve o da akıllılık ederek arkasına bile bakmadan kaçtı.

Damarlarımda ham enerji dolanıyor, en saf uyuşturucudan farksız biçimde beni coşturuyordu. Bu kadar çok Luxen'den beslendikten sonra yoluma çıkan herkes tehlikedeydi. Güç, tenimin altında uğulduyor, hücrelerimi patlatıyordu.

Luxenler uzayın Pringles'ları gibiydiler. Ağzına bir tanesini attın mı gerisi geliyordu, kendini durduramıyordun. İşim bittiğinde etrafımda kimse güvende olmayacaktı.

Serena bile.

Ama şu an içerideydi ve ona Tanrı bilir neler yapıyorlardı. Hâlâ hayattaydı; hayatta olmalıydı. Başka bir sonucu aklımdan geçirmeme izin vermiyordum.

Boş otoparkta ilerledim, birinci katta ve çatıda bir Luxen kümeleşmesini hissedebiliyordum. Binanın yan tarafında

durup çatıya odaklandım. Karanlık gölgelerin bir parçasına dönüşerek çatının kenarına kondum ve çömeldim.

Üç tanesi ortada dikiliyordu. Kafaları çayır köpekleri gibi aynı anda bana döndü.

"Arum," dedi içlerinden biri.

Ne zeki çocuk. Çatının kenarından indim ve türdeşlerinden ödünç aldığım enerjinin yayılan biçimime dağıldığını hissettim. Etrafımızdaki gece daha da kararda. Onlara kaçma ya da dövüşme şansı tanımadım. Bir saniye içinde tepelerine bindim. İlkinin arkasından dolaşıp diğerinin göğsüne kolumu daldırdım. Diğer kolum uzandı ve ikinciyi de mıhladım. Döndüm ve üçüncü Luxen'i kullanarak birinciye vurdum. Bir tuğla yığını gibi devrildiler. İkinci Luxen'i bir uzaylı kurusuna dönüşene kadar boşalttım.

Lezzetliydi.

Diğer ikisi ayağa kalkıyorlardı, ikisi de ayaklı ampullere dönüşüyorlardı. Kahkaham duman gibi yayıldı. *Yerden kalkmasssaydınısss daha akıllıca olurdu.*

İki Luxen'e odaklanarak onları kocaman bir nefes alır gibi içime çektim. Kollarını işaret ışıkları gibi sallayarak çatıda kaydılar. Tutunacakları hiçbir şey, onları durduracak hiçbir şey yoktu. Bir saniye içinde ellerimi ikisinin de göğüslerine daldırmıştım.

Şipşak bitivermişti işleri.

Cesetlerini çatıda bırakıp yangın çıkışı kapısına gittim. Hışımla açtığım çelik kapı neredeyse menteşelerinden sökülecekti. Gölgeleri beraberimde sürüklerken sessizce merdivenden aşağı süzüldüm.

Zemin katta bekliyorlardı, uzaydan gelmiş en aşağı on tane ateşböceği karşımdaydı. Serena'yı aradım ama göremedim. Yine de ortalarında olduğunu biliyordum. Onu hissedebiliyordum. Ayrıca burnuma kan kokusu geliyordu, insan kanı. Serena'nın kanı.

Öfke içimde vahşi, kara bir dalga gibi yükseldi. Deponun zemininde yuvarlandı, serbest kalmak için debelenen canlı, nefes alan bir varlığa dönüştü.

Hava durgunlaşırken insan biçimime büründüm. "Onun saçının teline dokunma cüreti gösterdiğiniz için hepiniz öleceksiniz."

Luxenlerden biri bana doğru atıldı ve O.Ç.nu boynundan yakaladım. Bana parlak numarasını çekmeye kalkıştı ama bileğimi döndürdüğüm gibi boynunu çat diye kırdım ve derisinin altından kemikler fırlayana dek boynunu döndürmeye devam ettim.

Başka bir tanesi taşaklı çıktı ve ileri doğru atıldı. Yana doğru dönüp koca çizmemi ışıldayan karnına gömdüm. Statik elektrik havada çatırdarken iki büklüm oldu. Eğilerek elimi ışığına soktum. Luxen yalnızca bir saniyeliğine titreşip insan biçimine döndü ama bu kadarı bana yetti. Elim içindeydi ve parmaklarım minik kemiklerden oluşan uzantıyı kavradı. Kolumu geri çektim ve Luxen uludu.

Kemiksiz bir beden halinde yere yığıldı.

Elimdeki omurgayı kaldırıp attım ve kasırga gibi dönerek yumruğumu başka bir Luxen'in çenesine indirdim. Kafası geriye doğru gitti ve doğrulduğunda yanaklarının iki yanından tutup kafayı gömdüm, sonra da boynunu çevirdim. Çatırdayan kemiklerin sesini duyan içimdeki karanlık yanım zevkle uludu.

En yakınımdaki Luxen'in etrafı ışığa keserken, uzaktan bir yıldırım geldi omzuma çarptı. Bu beni bir adım geriletti ama yıkamadı.

Bir kahkaha attım. "Sevdim bunu."

Luxen geri çekildi ve bir süper yüklü enerji topu daha fırlattı. Bu defa eğilerek saldırıyı savuşturdum ve ileri atılıp daha ne olduğunu anlayamadan onu yere yapıştırdım.

Doğrulduğum zaman Serena'nın korku dolu yüzünü

gördüm. Bir Luxen onu tutuyordu. Yanında takım elbiseli bir pezevenk duruyordu. Senatör buydu herhalde. Doğrudan Serena'ya odaklandım. Yüzünde çürükler ve dudağında kan vardı.

Onu tutan Luxen geriye doğru sert bir şekilde çekiştirince Serena'nın ağzından yükselen inilti yüreğimi dağladı.

İnsan biçimimin kontrolünü yitirdim.

Bunca beslenmeden topladığım güçle kütlem büyüdükçe büyüdü. Deponun duvarları teneke bir kutuymuş gibi sarsılıyordu. Köşede duran bir sandalye zeminin üzerinde kaymaya başladı. Metal dolaplar sallandı ve sonra yere düşüp yerde sürüklenmeye başladı. Önce sandalye. sonra da dolaplar etrafımı saran karanlık uzuvlara ulaştı. Her bir eşya havada dönüyor, etrafımda korkunç bir kasırga halinde savruluyordu.

Bu çok canınısssı yakacak, diye vaatte bulundum.

Eşyalar durdu, bir an havada asılı kaldı ve sonra dev bir el kâğıt buruşturuyormuş gibi kendi içlerine çöktüler. Dolaplardan ya da sandalyeden hiçbir şey kalmamıştı geriye. Toz bile.

Gücümü yeniden topladım, Serena ile aramda duran dört Luxen'e odaklandım. Bu şekilde dövüşmek opal bilekliğim olsa bile daha fazla enerjime mal olacaktı ancak aşırı kızmıştım, kendimi kontrol edemiyordum. Hepsinin acılar içinde ölmesini istiyordum.

Luxenler bana doğru uçtular. Gerçek biçimleri ile insan biçimleri arasında gidip geliyorlardı. Biri çığlık attı ama yarattığım boşlukta sesi kaybolup gitti. Etrafımı saran karanlığa dokundukları anda çığlıkları bir koroya dönüştü. Gölgelere yakalandıklarında basınç onları ezdi. Tıpkı sandalye ve dolaplar gibi onlar da gitmişti ve ortalık durulduğunda geriye hiçbir şey kalmadı.

Bu sonucun ortaya çıkmasının sebebi yalnızca onlar-

dan güçlü olmam değildi. Luxenler zorlu hasımlardı. Ancak ben bugüne kadarkinden farklı dövüşüyordum. Burada binlerce yıllık Arum ve Luxen savaşı yapılmıyordu. Beslenmek için dövüşmüyordum. Bana öyle söylendiği ya da mecbur olduğum için de dövüşmüyordum.

Serena için dövüşüyordum.

O, benim için her şey demekti.

Bunun bilinciyle öfkeden kudurmuştum.

Geri kalan Luxenler bana saldırdılar ve Kaynak patlamaları içeriyi aydınlattı, duvardaki çatlaklardan içeri sızan gölgeleri deldi.

Bir darbe almıştım ancak hissetmedim bile. Bir kez daha beslendim ve havaya yükseldim. Bir Luxen peşimden geldi. Tavan boyunca dönüp durduk. Işık. Karanlık. Işık. Karanlık.

Karanlık kazandı.

Luxen'in cansız bedeni güm diye yere indi. Onun ardından gelenlerin hepsini biçtim. İçimden taşan enerjiyi hissedebiliyordum ve bu acı verici olacaktı, ancak en yakınımdaki Luxen'i yakaladım ve göğsünden mıhladım.

Ölmekte olan Luxen'i yere yatırdım, ateşböceğinin işini bitirmeye hazırlanıyordum.

Serena'nın birden yükselen keskin çığlığı beni durdurdu; o an dünyada başka hiçbir şey bunu başaramazdı. Ayağa kalktım ve derhal ona doğru gittim. Sadece tek bir Luxen kalmıştı geriye: Senatör. Orospu çocuğunun eli Serena'nın narin boynundaydı.

Hırsla soluyarak insani biçimime büründüm. Vücudum acılar içindeydi ama hiçbirine kulak asmadım. "Zerre aklın varsa, onu hemen bırakırsın."

"Yoksa ne olur?" dedi Senatör, geri çekilerek ve Serena'yı da beraberinde sürükleyerek. "Peşimden gelirsen kız ölür."

Etrafımdaki hava karanlıklaştı ve yoğunlaştı. Sena-

tör'ün ışıldayan gözlerine odaklanmıştım çünkü şu an Serena'ya bakacak olursam, kendimi kaybederdim. "Buradan dışarı çıkamazsın, özellikle de ona zarar verirsen."

Senatör Vanderson'ın dudakları köşelerinden yukarı doğru kıvrıldı. "Öyle mi? Şu an gücün benim elimde olduğu ortada."

"Tüm Luxenlerini öldürdüm ve daha fazlası gelirse, onları da öldürürüm." İleri doğru bir adım attım fakat Serena'dan bir inilti yükselince durdum. Ellerim yumruk oldular.

"Dediğin doğru olabilir ama bana öyle geliyor ki bu kızın buradan sağ çıkması için yapmayacağın şey yok." Serena'yı tutan elini sıkmasıyla Serena küçük bir çığlık attı. "Doğru değil mi?"

Bakışlarım Serena'nınkilere kaydı. Tereddüt etmedim. "Her şeyi yaparım."

"Güzel," diye cevapladı ve bir adım daha geri çekildi. Arkasında çıkış kapısı vardı. "Diz çök Arum. Olman gereken konumu al."

Bunu duyunca elimi yüzüne gömmek geçti içimden. Ona baktım, etraftaki her şeyi yok etme isteğimi zor bela dizginleyebiliyordum.

"Diz çök yoksa kız şu an ölür," diye tekrarladı Senator.

Derin bir nefes aldım. Aptal değildim. Senatör bana yapabileceğini sandığı şeyi yaparsa, Serena'yı bırakacağı şüpheliydi. Senatör kaçsa bile Serena güvende değildi. O yaşadığı sürece Serena güvende olmayacaktı.

Bu da bana tek bir seçenek bırakıyordu.

"Hayır Hunter, yapma," diye yalvardı Serena ve o güzel gözleri yaşlarla doldu. "Onu dinleme..."

Konuşması Senatör'ün onu sıkan eliyle kesildi. O an benden çıkan ses şeytanları bile ürkütürdü. Senator Vanderson'ın gözleri hafifçe açıldı, ancak Serena'yı bırak

madı. "İçi aydınlatıldığı zaman nasıl görünüyormuş, merak ediyor musun?" diye sordu bana. "Sabrım tükeniyor."

O an onu paramparça etmemek doğamdaki her şeyle çelişiyordu fakat ben daha bir adım atamadan Serena'nın boynunu kırardı. O, benim için gururumdan daha önemliydi. Gerçek buydu.

Dizlerimin üstüne çöktüm. "Mutlu musun?"

Senatör yana doğru bir adım attı, Serena'yı tam önünde tutuyordu. Bu noktada yapacağım herhangi bir hareketin onun ölümü anlamına geleceğini biliyordum. Senatör, etrafındaki cesetlerle sarmalanmıştı ve bunun da farkındaydı. "Olman gereken yerde olmak nasıl bir duygu? Üstünün önünde diz çökmüş halde?"

Bir kaşımı havaya kaldırdım. "Cesedinin üzerinde dikileceğim zamanki hislerimden hiç farkı yok."

Cevabım onu rahatsız etmişe benziyordu. "Küstahlığının temelinde aptallığın var."

"Senin ömrün de her saniye kısalıyor," dedim, gözlerim Serena'nınkilerle buluşurken. O gözlerdeki bakış, Serena'nın her şeye hazır olduğunu bana anlatmaya yetmişti. "Hava ve mekân israfısın sen."

Senatör dudak büktü. "Göreceksiniz. Siz ve insanlar yakında göreceksiniz."

Bir saniye içinde Senatör Vanderson gerçek biçimine büründü. Aniden parlayan ışığı kör ediciydi. Parıltının içinde Serena'yı gözden kaybedince ayağa kalktım. Çığlığı ta ruhumun derinlerinde yankılandı ve o an bir ruhum olduğunu anladım. Bu insanca olsun olmasın, beni ta iliklerime kadar sarsmıştı.

Senatör, Serena'yı yana doğru öyle bir güçle itti ki kızın ayakları yerden kesildi. Kaçabilmek için dikkatimi Serena ile dağıtmak istemişti, çünkü Serena'nın peşinden gideceğimi düşünmüştü.

Haklıydı.

Serena yere çarpmadan evvel onu belinden yakaladım. Kollarımda döndü, omzuma tutundu ve başını kaldırıp bana baktı. "Hunter..."

Yanağındaki çürüğe hızlıca bir öpücük kondurdum ve sonra onu yere koydum. Ben arkamı dönup de neredeyse kapıya varmış Senatör'e bakarken bir kez daha ismimi söyledi.

Senatör buradan çıkamayacaktı.

Havaya fırlayıp gerçek biçimime büründüm. Senatör'ün üstüne bindim ve onu kendime çevirdim. Havaya kalkan elinde siyah ve parlak bir şey ışıldadı.

Kolunu yakaladım ve tuttuğu obsidiyen parçasını düşürene kadar burktum. Hayır, böyle bir şey olmayacak.

Senatör Vanderson debelendi ama onu yere mıhlamıştım. İşini rahatlıkla bitirebilir ve bundan kurtulabilirdim ama Serena'dan çaldıkları için acı çekecekti.

"Gün gelecek yükseleceğiz," dedi Senatör.

Elimi dibine kadar göğsüne daldırdım. Ben üzerine eğilirken sırtı yukarı doğru bükülerek yerden kalktı. *Ne bok yiyeceğinisss umurumda bile değil. Bu bisssim sssavaşımısssla ilgili değil. Nefesimi içime çektim ve Kaynak'ı Senatör'den söküp kendi içime aktardım. Bu Ssserena'yla ilgili.*

Özünün alevleri beni sardı ve içimi sıcaklıkla doldurdu. Vücudu altımda delice seğirirken onu içime çekiyordum ve bunu uzattıkça uzatıyordum ki attığı her çığlık, bedeninin her kasılması Serena'dan bir özür olsun.

Senatör'ü yere bıraktım, arkamı döndüm ve cansız bedeninin etrafından dolaştım. Serena ayaktaydı, yüzü bembeyazdı ve çürükleri ten rengiyle tezat oluşturuyordu ancak yaşıyordu.

Ve ben onu seviyordum.

Bir süre hiç konuşmadan ve kımıldamadan birbirimize baktık ve sonra önüne geçip onu göğsüme doğru çektim, kokusunu teneffüs ettim ve dizlerimin üstüne çökerken onu da kendimle birlikte yere oturttum. Kolları boynuma dolandı ve ben onu ne kadar sıkı tutuyorsam, o da bana o kadar sıkı sarıldı. Hâlâ gerçek biçimimde olduğumu o an fark etmiştim. Benim karanlığım karşısında Serena bembeyazdı.

Serena kaçmadı ya da tereddüt etmedi. Beni kabullendi, her şeyimle. Her zaman kabullenmişti.

İnsan biçimime büründüm ve onu göğsüme yaslayıp kollarımla sardım. Sözcükler dudaklarımdan hiç tahmin etmediğim kadar kolay çıktı. "Seni seviyorum."

KAKTÜS TEAM

31. Bölüm

Yirmi saatlik Atlanta yolunun çoğunda uyudum ve gözümü açtığımda Marietta'ya giriyorduk. Hâlâ kendimi günlerdir kafamı yastığa koymamış gibi hissediyordum. Vücudum ve yüzüm delice acıyordu ancak şu an hayatta olmamam gerçeğine kıyasla bu, ödenebilecek en ucuz bedeldi.

Senatör, yani Mel'in ölümünün sorumlusu olan yaratık ölmüştü. Bu beni korkunç birisi yapabilirdi ama bundan mutluydum. Cezasını kanun vermemişti ama o da bundan böyle kimsenin ölümünü emredemeyecekti. Sonunda hak ettiğini bulmuştu.

Elime serin bir el dokundu ve Hunter'a döndüm. Yüzü kaygı doluydu. "İyi misin?"

Başımı öne doğru salladım ve kafamın içinde tek duyduğum şu iki sözcüktü: Seni seviyorum. Dudaklarında yorgun bir gülümseme belirdi. "Peki ya sen? Hiç durmadık, değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Ben iyiyim."

Yaptığı onca şeyden sonra bunun nasıl mümkün olabildiğini anlayamıyordum. Onu dövüşürken izlemek inanılmazdı ancak bir insanı öldürecek darbeler almıştı. Yorgun ve acı içinde olmalıydı fakat bunu kabullenmeyeceğini biliyordum.

Elimi çevirerek parmaklarımı onunkilerle kenetledim. Tekrar bana baktı, yüzünde tuhaf bir şekilde incinebilir bir ifade vardı. "Kardeşin geldiğimizi biliyor mu?"

Hafifçe gülümsedi. "Hayır. İkimizden biriyle bağlantılı bir cep telefonunu kullanma riskine girmek istemedim."

"Sence yanına gitmemiz onun için sorun olmaz mı?"

Hunter başını iki yana salladı. "Olmaz. Merak etme." Ellerimizi dudaklarına götürdü ve bir öpücük kondurdu.

Meraklanacak çok şey vardı ama Hunter'ın eli benimkini güvenle sıkarken kendimi rahat hissediyordum. Gözlerimi kapadım ve yeniden açtığımda Hunter, Porsche'yi kalın, bol yapraklı akaçaağaçlarla sarılmış uzun ve dar bir garaj yoluna sokmuştu. Çardakta gördüğüm garip desenin aynısı bu ağaçlardan birçoğunun gövdesine kazınmıştı. Ortasında dört nokta bulunan kesintisiz bir desendi bu.

"Bu desen," dedim, bir ağacı işaret ederek, "sizin türünüzün bir sembolü değil mi?"

"Evet. Dört nokta aileyi temsil eder ve çizgiler de sonsuzdur." Yoldaki hafif virajı döndü. "Ailenin her ne olursa olsun sonsuz olduğu anlamına gelir."

Hayret içimde kabarıverdi. "Bu çok..."

"İnsanca mı?" Bir kahkaha attı. "Evet öyle. Hiç bu şekilde düşünmemiştim ama öyle."

Bundan rahatsız olmuş görünmüyordu, ilk tanıştığımızda ondan görmeyi bekleyeceğim şekilde bir tepki vermemişti. Bakışlarım çenesinin keskin hatlarına odaklandı ve bu kadar kısa zamanda ne kadar çok şeyin değiştiğini sayamayacağımı biliyordum.

Hunter üç katlı kocaman bir evin önünde durdu. Ağzım açık kalmıştı. "Burada tek başına mı yaşıyor?" diye sordum. Burası en aşağı sekiz kişilik bir aileyi barındırabilirdi.

"Bildiğim kadarıyla." Dönüp bana bakarken anahtarı

kontaktan çıkardı. "Burada olduğumu biliyor zaten şu an. O yüzden bunu geciktirmenin bir anlamı yok." İçimde gergin bir enerji birikmişti. Buna engel olamıyordum.

Kafamı çevirip karşımdaki koca eve baktım. Yakın gelecekte yeni evim muhtemelen burası olacaktı.

Bütün bu yaşadıklarımdan sağ çıkabildiysem, Hunter'ın diğer kardeşiyle tanışma faslından da sağ çıkabilirdim. Derin bir nefes alarak arabanın kapısını açtım ve öğleden sonranın yakıcı güneşine adımımı attım.

Hunter yanımda bitiverdi ve bu sefer irkilmedim. Başka hiçbir şey değilse bile, bu durum tek başına tüm bu uzaylı mevzularına ne kadar alıştığımın ispatıydı. Hunter yüzünü saran güneş gözlüğünü indirip gözlerini güneşten sakındı.

Elini bana uzattı.

Parmaklarımı onunkilere kenetlerken yorgunca gülümsedim. Parke taşı döşeli yoldan, bakımlı ardıçların ve hoş bir koku yayan çiçeklerin arasından ilerledik.

Tahta bir salıncağın ve kocaman minderli bahçe koltuklarının bulunduğu öne doğru çıkıntı yapan verandaya vardığımızda kalbim hızla çarpıyordu. Kapıda saman çöpünden bir taç asılıydı. Burada bir Arum'un yaşadığını asla tahmin edemezdim.

Hunter kapıyı çalmak üzere elini kaldırdı ancak kapı ondan önce açıldı ve karşımızda Hunter'ın aynadaki yansımasından farksız kardeşi belirdi.

Kardeşleriyle tek yumurta üçüzleri olduklarını biliyordum. Daha önce Sin'i görmüştüm ama yine de Hunter'ın aynısını karşımda görmek yeterince şok ediciydi. Fakat Sin'le olduğu gibi her bir kardeşi diğerinden ayıran minik detaylar vardı. Sin'i saran buz gibi bir kibir havası varken, Lore'da Hunter'da bile olmayan bir sıcaklık vardı.

Lore'un soluk mavi gözleri Hunter'dan bana ve sam-

ra da birleşmiş ellerimize kaydı. "Bir insan?" diye sordu Hunter'inkinden daha hırıltılı bir sesle.

Hunter dudaklarını bükerek karşılık verdi. "Evet, ne olmuş yani?"

"Yok bir şey canım." Kardeşi kapının kenarına yaslanıp kollarını kavuşturdu. "Yalnızca hangisine daha çok şaşıracağımı bilemedim. Burada olmana mı, yoksa yanında insan bir kadınla burada olmana mı?"

"Çok daha şaşırtıcı şeyler gördüğünden eminim."

"Şüpheliyim," diye mırıldandı Lore ve sonra o inanılmaz derecede solgun mavi gözleri bana döndü. Elini uzattı. "Seninle tanışmadık?"

"Serena Cross." Hunter'dan yayılan sahiplenici, derin homurtuyu dikkate almaksızın, Lore'un elini sıktım. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Tatlım, seni tanımak bir zevk." Kardeşine bıyık altından öyle şeytani bir şekilde gülümsedi ki yanaklarımın kızardığını hissettim. "Nasıl oldu da kardeşimle yollarınız kesişti?"

"Şey, bu biraz uzun bir hikâye."

Lore'un sırıtması yüzüne yayıldı. "Keyifle dinlerim."

İleri doğru atılan Hunter asabi bir bakışla ellerimizi birbirinden ayırdı. "Sen neden benim kadınımı ellemeyi kesip bizi içeri davet etmiyorsun? Ben sana içeride anlatırım ne bilmek istiyorsan."

Kenara çekilen Lore neşeyle kıkırdadı. "Bu hikâyeyi duymazsam, gözüm açık giderim."

Kapıdan girerken kulaklarımın yanmaya başladığını hissediyordum. Hunter güneş gözlüklerini başının tepesine kaldırdı ve iki kardeşin bakışları da üzerime çevrildi. İçimdeki kaçıp bir şeylerin arkasına saklanma arzusu dayanılmazdı.

Lore bize yol gösterirken Hunter onun eline ölümü-

ne yapışmış parmaklarımdan elini kurtardı ve sırtıma koydu. Evin girişi kocaman yapraklı birkaç saksı çiçeği dışında neredeyse bomboştu. Kemerli bir kapıdan ferah bir mutfağa girdik ve ardından da dönen bir merdiveni tırmandık. Lore bizi yan yana üç kişinin uzanabileceği genişlikte kocaman bir kanepenin bulunduğu bir salona aldı. Kanepenin ortasına oturdum ve tahmin edileceği üzere içine gömülüp kayboldum.

"Ee," dedi Lore, garaj yoluna bakan kocaman bir pencerenin önünde dikilerek. "Artık SD ile çalışmadığını tahmin ediyorum?"

"Doğru tahmin ediyorsun." Hunter yanıma oturdu ve öne doğru eğilerek dirseklerini dizlerine dayadı.

Lore'un bir kaşı havaya kalktı: bu o kadar Hunter'a has bir hareketti ki bir an karşımdakinin kim olduğundan emin olamadım. "Mutlu bir ayrılık mı oldu peki?"

"Arkamda iki memurun cesedini bırakmama 'mutlu' denilebilirse, evet." Hunter'a bir bakış attım. O da karşılık olarak sırıttı.

"Öyle olsun bakalım..." diye iç geçirdi Lore. "Neler oluyor anlat bakalım?"

Hunter ona tüm yaşananları anlatırken ben de arkama yaslandım ve dinledim. Bütün bunları fiilen yaşamış olmama karşın, kötü bir bilimkurgu filminden fırlamış gibi duran manyakça bir olay gibi geliyordu kulağıma. Hunter sözlerini bitirdiğinde Lore'un ağzı açık kalmıştı.

"Sence Luxenler Kartal Projesi'ni gerçekleştirirler mi?" diye sordu odada volta atarak dolaşırken. "Kapsamlı olarak yani?"

"Bilemiyorum," diye söze girdim. "Senatör bu işin arkasında kaç kişi olduğundan hiç bahsetmedi ve SD'ye gelince... Mel'in önemli bir şeye kulak misafiri olduğunu düşünmüyorlar. Bunu tamamen göz ardı etmiş durumdalar."

"Çok normal," dedi Lore. "Alınma ama insanlarla Luxenleri kıyasladığımızda insanlar tam bir aptal gibi üstünlüğün hep kendilerinde olduğunu düşünürler."

"Alınmadım," diye cevapladım ama haklıydı. SD, Luxen toplumunu kontrol altında tuttuğunu ve onları dizginleyebileceğimizi zannediyordu. Oysa yanılıyorlardı. "Yapabileceğimiz bir şey olmalı."

"Ne?" diye sordu Hunter bana dönerek. "Bu bilgiyi paylaşabilecek kadar güvendiğim tek bir SD mensubu yok. En ufak bir temas kurmanın sonucu büyük tehlikeler olabilir."

"İyi de..."

"Doğru diyor ki bu nadiren olan bir şeydir."

Hunter kardeşine ters ters baktı. "Ayrıca elimizde kanıt yok. Yalnızca mektup vardı ve o da yok edildi. Zaten SD'nin buna inanacağı da şüpheliydi."

"Hiçbir şey yapmıyor muyuz o zaman? Yapılacak bir şey olmalı! İnsanların senin için pek bir anlam ifade etmediğini biliyorum..."

"Sen benim için çok şey ifade ediyorsun." Hunter başını yana eğmişti yine. "Gerisini siktir et."

Gözlerimi kısıp ona baktım. "Mademki senin için çok şey ifade ediyorum, o zaman Dünya'da milyarlarca insan olduğunu ve senin de hepsini siktir et diyemeyeceğini anlaman gerek. Eğer Kartal Projesi konusunda ciddiyseler, o zaman bir şey yapmamız gerek."

Hunter söylediklerimden hiç etkilenmiş görünmüyordu. "Seni tehlikeye atacak hiçbir şey yapmam ben."

Bıkkınlık içinde derin bir nefes aldım. "Beni korumaya çalışmanı anlıyorum."

"Hiç sanmıyorum."

"Üstelik bunu takdir de ediyorum, gerçekten." Hunter bir kez daha ağzını açacak olunca elimi kaldırıp onu susturdum. "Fakat bir şeyler yapmalıyız; bu bir risk olsa

ya da Kartal Projesi'nden hiçbir şey çıkmasa bile. Bunun hakkında bir şey bilmiyormuşuz gibi davranamayız."

"Serena..."

"Hunter," diye atılıp sözünü kestim.

"Evet sevgili muhabbet kuşları, kavga etmenizi izlemek her ne kadar eğlenceli olsa da, benim de yapabileceğim bir şeyler olduğunu eklemem gerek diye düşünüyorum."

İkimiz birden Lore'a döndük. "Neymiş?" diye sordu Hunter.

"SD'de güvenebileceğim birini tanıyorum–lütfen bana öyle bakma Hunter. Onların radarına girmeden nasıl yaşadığımı sanıyordun?"

Hunter arkasına yaslandı. "Luc'un sana borcu vardı ve karşılığında bu işini halletti diye biliyordum ben."

Kaşlarımı çattım. "Neden bu dünyada her şey gelip Luc'a dayanıyor? On beş yaşındaki bir çocuk bu yahu."

Lore kıs kıs güldü. "Luc... yani, onun adı Luc da ondan."

"Ya onu baştan desene, tamam anladım şimdi." Bu muhabbeti uzatmayacaktım. "Ne yapabileceğini söyle sen?"

"Arkadaşımı haberdar edebilirim," dedi. "Bunun SD'nin kırmızı alarma geçmesini sağlayacağına söz veremem ama bu da bir şeydir."

Çok büyük bir vaat değildi evet ama en azından bir başlangıçtı ve bize daha elle tutulur bir şeyler elde etmek için zaman sağlayacaktı. Kartal Projesi gerçekleşecek olursa, tüm insanlık risk altında demekti.

"Diğer tek seçenek Dex'le temasa geçip bir şeyler öğrenebilir mi ya da haberi yayabilir mi diye araştırmak: ancak bu da şimdilik çok riskli."

"Öyle. Ben daha çocuğa arabasını nasıl inde edeceğini bilemiyorum," dedi Hunter.

Lore camdan dışarı baktı. "Bu Porsche onun mu?"

Hunter başıyla onayladı.

"Sen de bu bebekle önce Batı Virginia'dan Denver'a, oradan da buraya mı geldin?" Bir kez daha sırıttı. "Küplere binecek bunu öğrenince."

"Üzerinde bir çizik bile yok, ne saçmalıyorsun." Hunter duraksadı ve soluk gözlerinde hınzırca bir parıltı belirdi. "Yalnızca birkaç bin kilometre yol yaptı, hepsi bu."

Lore kahkahayı bastı. "Şimdi oldu işte. Burada dilediğiniz kadar kalabilirsiniz. Gayet güvenli ve hepimize yeter demeye gerek bırakmayacak kadar büyük."

"Ben de bunu söylemeni umut ediyordum." Nadir görülen o nefis gülümsemelerinden birini gösterdi. "Buradan sonra nereye gideceğimizi düşünmek için bize zaman kazandırmış oldun."

Biz. Öyle basit ve küçük bir sözcüktü ama şu an için belki de en güçlüsüydü. "Biz" bu işte birlikte olduğumuz anlamına geliyordu, gelecek önümüze neyi koyarsa koysun.

Lore bize evi gezdirdi ve ikinci katı tamamen emrimize tahsis etti. Sonra Hunter yemek için bir şeyler hazırlamak üzere Lore'un peşinden alt kata indi. Merdiven başına geldiklerinde Lore'un "Sin'den haber aldın mı?" diye sorduğunu duydum.

"Evet," diye cevapladı Hunter. "Hâlâ aynı savaşalım muhabbetlerinde..."

Alt kata inerlerken konuşmalarının devamı duyulmaz oldu. Merdivenlerden uzaklaşırken karın boşluğumda filizlenen huzursuzluğu göz ardı etmeye çalıştım. Hiç de dost canlısı olmayan psikopat tavırlı kardeşleri konusunda yarın endişelenirdim.

Şu an tek umurumda olan, yeni yatak odamızın banyosundaki duş kabiniydi. İçinde birkaç ayrı duş başlığı görmüştüm.

Banyoya girdim ve büyüklüğü karşısında ağzım açık kaldı. Lore bütün bunların parasını nasıl kazanıyordu acaba?

Bunu bilmeyi gerçekten istiyor muydum peki?

Tüm duş başlıklarının nasıl çalıştırılacağını çözmek utanç verecek kadar uzun zamanımı aldı. Bir adım geriye çekildim ve tam üstümü çıkaracaktım ki duraksadım. Arkamı döndüğümde Hunter'ı kapıya yaslanmış halde buldum.

"Lütfen rahatsız olma."

Gülümsedim. "Boynuna bir çan takmak lazım senin."

"O zaman ne keyfi kalır ki?" Bana doğru kasıla kasıla yürüdü. "Sen benim geldiğimi fark etmiş gibiydin ama."

"Evet. Nasıl oldu bilmiyorum ama fark ettim."

"Hımm..." Öne doğru eğilip dudaklarıma hızla bir öpücük kondurdu ve nabzımı anında harekete geçirdi. "Enteresan."

Parmak uçları yanaklarımı okşayarak saçlarımı kulağımın ardında sıkıştırırken gözlerim kapanıverdi. "Gerçekten Atlanta'dayız öyle mi?"

"Evet."

Yanağımı avucunun içine bastırdım. "Kardeşin de gerçekten burada kalmamıza izin verdi?"

"Doğru." Hunter duraksadı. "Yakında kendimize bir yer ediniriz. Bunların hiçbirinin mükemmel olmadığının farkındayım. Bundan fazlasını hak ediyorsun; bir yaşam, bir ev, bir gelecek. Normal, insani şeyler işte ve sana söz veriyorum hepsine sahip olacaksın. Yemin ederim."

Gözlerimi açtım ve birdenbire beliren yaşlar aşağı süzülmesin diye gözlerimi kırpıştırdım. Hunter kendi tarzında ancak ölünce döneceği bir söz veriyordu bana. Söylemek istediğim çok şey vardı ama yalnızca, "Seni seviyorum." diyebildim.

Hunter inanılmaz bir şekilde durgunlaştı ve sonra yanaklarımı ellerinin arasına aldı. Ağzı yine benimkinin üzerindeydi ve bu defa öpücüğü daha derin, daha uzundu. Ona doğru eğildim ve hali hazırda kendisinin olan, sadece onun olanı sahiplenen dili dilimde gezinirken gömleğinin düğmelerine yapıştım. Soyunmama yardım etti; o kadar nazikti ki kahrolası yaşları tutmakta iyice zorlanmaya başladım.

"Bir kez daha," dedi, önümde dizlerinin üzerine çökerken, "kendimi hiçbir zaman ağzımdan çıkacağını ummadığım bir şey diler halde buluyorum." Düğmelerini çözdüğü kot pantolonumu indirdi.

"Neymiş o?" Pantolonumu çıkardım ve Hunter ayağa kalktı. Elini sırtıma doğru uzatıp sutyenimi çözdü. "Keşke Luxen olsaydım." Sutyenimin askılarını indirdi ve giysi yere düştü. Sonra eğildi ve omzumdaki bir morluğu öptü.

"Keşke dokunuşumla seni iyileştirebilseydim."

Bu sözlerden etkilenerek elimi yanağına koydum. Avucumu öptü ve sonra parmaklarını külotumun lastiğine attı. Bir saniye sonra o da diğer giysilerimin yanına katılmıştı. Ben de onun soyunmasına yardım ettim ancak zarafet konusunda onun yanından bile geçemezdim çünkü parmak uçlarımın çıplak tenine her dokunuşunda kendimi biraz daha kaybediyordum.

Buhar basmış duş kabinine girdik ve kendimizi suyun altına attık. Parmaklarımı çenesinin hatlarında gezdirdim. Gözlerimiz buluştu ve yaşadığım duygu yoğunluğu nedeniyle boğazıma bir yumru oturdu.

Hunter başını eğdi ve elini boynumdan aşağı göğüslerimin arasına, oradan karnıma doğru indirdi ve kadınlığımın hemen üzerinde durdu. "Senin için her şeyi yaparım Serena, bunu biliyorsun değil mi?"

Başımı kaldırdım, dudaklarımı onunkilere değdirdim. [redacted]iliyorum."

Eli birkaç santim daha güneye indi ve bacaklarımın arasına girmesiyle birlikte tatlı ve yakıcı alevler vücudumun dört bir yanına ok gibi saplandı. Beni öptü ve sonra geri çekildi. Dili dudaklarımda geziniyordu ve sonra parmaklarının yavaş, ağır ilerlemesine uyumlu olarak dudaklarımdan içeri girdi. Karnımda kasılmalar başlamıştı. Kaslarım seğiriyordu. Kalçalarımı elinin üzerinde kıvırmaya başlayana dek bana işkence etti. Birden boşalmaya başladığım sırada alçak sesli, hevesli bir inleme yükseldi dudaklarımdan.

Bedenim yaprak gibi titrerken Hunter beni göğsüne bastırdı. Su, tenini kayganlaştırmıştı ve bana sarılmaktan kasları gerilmişti. Sonra beni döndürdü ve ellerimi duvara dayadı. Kolunu belime dolarken bacağının üst kısmından destek alarak benim bacaklarımı araladı.

"Postanede karşımıza çıktıkları zaman seni kaybettiğimi düşünmüştüm."

Soğuk nefesi yanağımda dans ediyordu.

Gözlerimi kapadım. "Kaybetmedin ama. Buradayım işte."

"Yine de bu, duyduğum korkunun tadını değiştirmiyor." Boştaki eliyle göğsümü avuçladı, başparmağını sertleşmiş göğüs ucumda gezdirdi. "Seni bir daha asla gözümün önünden ayırmayacağım."

Nefesim kesik kesik çıkıyordu. "O biraz zor."

"İmkânsız değil ama." Hunter yavaşça içime girdi, santim santim. O kadar derine girdi ki bir an zevkten patlayacağımı sandım. Bedenim sürtünmeden alev alev yanıyordu. Yavaş ve düzenli giriş çıkışları bir süre sonra yetmez oldu. Kendimi ona doğru itiyordum ve alçak sesli hırıltısı tansiyonumu göklere çıkarmıştı.

"Daha sert," diye fısıldadım. "Haydi, lütfen."

Hunter her seferinde içime daha sert ve hızlı girmeye

başladı. Her hareketi hazzımı doruklara çıkarıyor ve çığlıklarımı derinleştiriyordu. Ona doğru kendimi itip kıvranmaktan başka bir şey yapamıyordum ve en sonunda başımı geriye atıp omzuna dayadım, bana sahip olmasının tadını çıkardım. Belimi saran kolu çelik bir halat gibiydi, uzun ve tadından yenmez darbelerini zevkle içime alabilmem için beni istediği konumda tutuyordu. Bedenim kasılmalara başlayınca çenemden tutup başımı geriye çevirdi ve benimle birlikte boşalırken dudaklarımı öptü.

Duşun geri kalanında neler yaptığımızı pek hatırlamıyordum. Bulutların üzerinde uçuyordum, kendimi kaybetmiştim ve banyodan sonra Hunter beni uzun uzun kurulurken yeniden cana geldim. Her nasılsa kendimizi yatakta bulduk, devasa gövdesi üzerimdeydi. Bir kez daha onun için hazırdım, yanıyordum, her tarafım ağrılar içindeydi.

Başparmağını yanağımda adeta bir tüy kadar hafif bir şekilde gezdiriyordu ama ben kıpır kıpırdım. Tenim şehvetten diken diken olmuştu. Parmak uçlarını boynumda, omuz başlarımda gezdiriyordu. İçimden ufak bir iç geçirme yükseldi. "Sana bir sır vereyim mi?"

"Sırrına bağlı."

Hunter kıkır kıkır güldü. "Seni arzuladığım ilk anda benim olacağını biliyordum." Elini yavaşça dolgun göğsüme doğru kaydırdı. "Sana âşık olacağımı biliyordum."

Bunu söylediğini duymak beni derinden etkiledi. Konuşabilmek için biraz zaman geçmesini bekledim. "Ne zamandı bu?"

"Sandığından çok daha önce." Bacağının üst kısmıyla bacaklarımı ayırdı ve ağırlığını üstüme bırakarak yavaşça bana sürtünmeye başladı.

"Ne zaman?" diye sordum.

"Evime geldiğin ilk gün." Kalçalarıyla bir kez daha yükledi. "O bibloyu kafama fırlattığın zaman."

Şaşkınlıkla kalçalarımı yukarı doğru kaldırdım. "O kadar erken demek?"

"Aynen." Başını öne eğip dudaklarını yanağımda gezdirmeye başladı. "Tabii o zaman bunun farkına varmamıştım."

"O bibloyu kafana atmamıştım ki." Bacaklarımı iyice ayırıp beline doladım.

"Affedersin, benim hatam." Diğer eli kalçamdan yukarı, karnıma doğru çıktı. Göğüslerimin hemen altında durdu, başparmağı göğsüme dokunuyordu. Opucukları dudağımın kenarına doğru yaklaştıkça nefesim kesilmeye başladı. Başımı hafifçe yana çevirdim. Dudaklarımız buluştu ve adeta elektrik çarpmış gibi hissettim. "Bacağıma atmıştın."

Hunter başını eğip boynumla omzum arasındaki bölgeye kafasını gömmeden evvel ağzımdan bir kıkırdama kaçtı. Eliyle kalçamı kavrarken burnunu boynuma sürtüyordu. Elini yukarı doğru kaldırdı, neredeyse göğüs ucuma dokunacaktı.

Daha hızlı hareket etmesini ama bir yandan da bu yavaş, işkence eder hızda devam etmesini istiyordum. "Ben de sana bir sır vereyim."

"Otoparkta beni gördüğün an beni arzulamıştın, değil mi?"

Göğsümü avuçlamasıyla kahkaham yarıda kesildi. "Hayır bunu söylemeyecektim."

"Dediğimin doğru olduğundan eminim ama." Göğüs ucumla oynarken gözlerini benimkilerden ayırmıyordu. Elimi göğsünden aşağı indirdim ve karın kaslarım gerildi. "Seni o zaman da arzulamıştım çünkü. Çırılçıplak soyup seni arabanın kaputunda becermek istemiştim."

Ağzından çıkan kelimeler tepeden tırnağa karanlık bir titreme uyandırmıştı içimde. "Vay canına."

Derinden gelen gülümsemesini takiben başını öne eğdi

ve dilini öne fırlamış göğüs uçlarımdan birine yapıştırdı. İki elimi birden karnının alt kısmına koyarak inledim ve Hunter'ın kasları gerildi. "Neydi peki?"

"Efendim?" Hunter'ın neden bahsettiği hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Elini diğer göğsüme kaydırdı. Dili göğüs ucumun etrafında dönüyordu. "Bana bir sır vereceğini söylemiştin."

"Ha. Evet." Kesik kesik nefes alırken başım geriye doğru kaykıldı. Birini emmeye devam ederken diğer göğüs ucumu da iki parmağıyla sıkıştırdı. "Tanrım," diye inledim. "Hunter..."

"Odaklan."

Kalçalarımı küçük daireler çizerek kıvırmaya başladım. "Beni yatağa fırlattığında inanılmaz tahrik olmuştum."

"Biliyordum." Ağzı göğsümü tamamen yutmuştu ve dili ucunu uyarıp duruyor, beni deli ediyordu.

"Çok seksiydi." Ellerim kasılıp gevşeyen taş gibi karın kaslarında dolaşıyordu. Erkek mükemmelliği buydu işte. Kalçalarım onlara baskı yapan kalınlığı eziyordu.

"Seksi olan sensin." Sesi kalın, buğulu geliyordu kulağıma; dudakları göğüslerimde dolaşıyordu. "Beni azdırıyorsun. Daha önce hiç umursamadığım şeyleri önemsememi sağlıyorsun. Beni düşündürüyorsun. Beni ısıtıyorsun."

Kalçasını ileri doğru itip derinlerime kadar girerken göğüs ucumu dişlerinin arasında sıkıştırdı. Hunter yavaşça hareket ederken parmaklarımı saçlarının arasına gömdüm ve çığlık attım. Tekrar tekrar içime girdikçe alev alacakmışım gibi geliyordu. Bacaklarımı beline doladım ve birbirimize kenetlendik. Dudakları her yerimdeydi, boynumdan aşağı öpücükler konduruyordu. Elleri kalçalarımı avuçluyor, kımıldamamı engelliyordu. Defalarca içime girerken anlamadığım bir dilde bir şeyler fısıldıyordu.

Bu seferki daha farklıydı. Her dokunuşu adeta etimi

yakıyordu. Yavaş yavaş fark ettim ki aşk yapıyorduk. Daha öncekiler bundan aşağı kalır değildi elbette ama bu defa aşk yapma hissini sonuna dek hissediyordum.

İnsanın gözlerini kör eden zevk denizinde boğulmuş haldeydim ve Hunter kendini birleşme noktamızı görebileceğim kadar yukarı kaldırınca başımı eğip oraya baktım. İçime girip çıkması son derece erotik ve doğal bir görüntüydü ancak bu eylemin temsil ettiği hissiyattan daha güçlü değildi. Giderek yükseldim, yükseldim ve en sonunda başımı geriye attım. Tüm bedenim kasılarak titriyordu.

İnlemelerim hızla çoğaldı ve Hunter'ın dudakları bir kez daha benimkilerle buluştu, ben boşalırken kendinden geçmiş çığlıklarımı susturdu. Hemen ardımdan Hunter da boşaldı, kalçaları delice bir hızla pompalarken sonunda üstüme yığılıp kaldı. İçimden çıkmamıştı.

Hunter alnını benimkine dayadı ve kalbinin de aynı şekilde hızla çarptığını hissedebiliyordum. Bedeni seğiriyordu ve sonra coşkuyla bağırdı. "Bu inanılmazdı... vay be..."

"Katılıyorum."

İçimden çıktı ve yan yatarak beni kollarının arasına çekti, yanağımı ve dudaklarımı öptü. Bunun ardından da aynı derecede keyifli başka şeyler geldi.

Sonra, çok çok sonra, aşağıdaki verandaya bakan pencerenin önünde dikiliyordum. Hunter ve ben yemek yemenin cazibesine elimizden geldiği kadar dayanmış, sonrasında yediğimiz mükellef yemeğin ardından da ikinci kez yatağa girer girmez uykuya teslim olmuştuk.

Fakat ben çok uzun süre uyur halde kalamadım.

Kafamın içinde o kadar çok şey dönüp duruyordu ki. Geleceğim kocaman bir muammaydı ancak Hunter yanımda olduğu sürece düze çıkacağımızı biliyordum. İşler

pek alışılageldiği şekilde yürümemiş olabilirdi ya da hayal ettiğim gibi gelişmemişti ama hayattaydım ve sevdiğim birinin yanındaydım. Hiçbir şeyin kolay olmayacağını biliyordum.

Ensemden aşağı bir titreme inince battaniyeyi üzerime çektim. Mel'in ölümünün intikamı alınmıştı ve istemeden edindiği bilgi ilgili kişilere bildirilecekti fakat içten içe bunun yeterli olmayacağını hissediyordum. Sonunda her şey bugüne dek olduğundan daha fazla değişecekti.

Dışarıda bir yerde gizli bir devlet kurumu vardı. Yalnızca insanlığın içine karışmakla kalmamış, aynı zamanda toplumun önemli bir parçası haline gelmiş iki uzaylı ırkıyla işbirliği yaparak, yine aynı uzaylılara karşı mücadele veriyordu. Savaş çıkarmayı planlayan koca bir uzaylı ırkı vardı ve iyi adamlar...

Bir kımıltı sesi duydum ve Hunter'ın kolları beni arkadan sardı.

İyi adamlar hiç de bildiğimiz gibi değildi. Gerçek iyi adamlar onlar değildiler ve öğrendiğim bir şey varsa, o da kesin olarak siyah ve beyazın olmadığıydı. Ortada çok fazla gri vardı.

"Uyuyamadın mı?" diye sordu Hunter.

Sırtüstü uzanıp gözlerimi kapadım. "Seni uyandırmak istememiştim. Yorgunsun biliyorum."

"Önemli değil." Başını öne eğip yanağını yanağıma bastırdı. Nefesi dudaklarımın kenarını gıdıklıyordu. "İyi misin?"

Her şeyi hesaba katınca bu soru pek kapsamlıydı. Hayatım sonsuza dek değişmişti ve bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı. Belki bir gün şimdiye dek yaptığıma benzer bir işe geri dönebilirdim. Belki de yarın sabah Dünya'ya bir milyon uzaylı inecekti. Ama şu an? Şu anı yaşamak zorundaydım.

Hunter dudaklarını şakağıma bastırdı. Şu an hiç fena değildi. Kollarına doğru döndüm, beni anında sarmalarına bayıldım. Başımı geriye attım ve gülümsedim. "İyiyim."

Gözlerime kilitlenmiş gözleri derin bir mavilikteydi. "Biliyorum."

"Neden sordun öyleyse?"

"Böylesinin daha *insanca* olduğunu düşündüm," diye cevapladı.

Gülümsedim. "Bu işleri öğreniyorsun."

Hunter kahkahayla güldü. "Hayır, hiç sanmıyorum. Ama sorun değil. Madem beni böyle seviyorsun."

Evet, seviyordum. Hâlâ o panterden bir farkı yoktu. Birisi çok yakınına sokulacak olursa onu paramparça ederdi; ben hariç. Onu izlerken boğazıma bir yumru oturdu Yüzünün her santimini ezberledim ve yukarı doğru uzandım. Yarı yolda beni karşıladı, dudaklarını benimkilere bastırdı. Dudakları ve sarılması serinlik doluydu ama benim tek hissettiğim sıcaklık hissiydi.

Şu an gayet iyiydim.

Teşekkür

Teşekkür sayfası yazmak hiçbir zaman kolay değildir. On seferinden dokuzunda birilerini mutlaka unutuyorsunuz ve bu hiç hoş olmuyor. Ben de hep birilerini unuturum zaten . Öncelikle, çılgın çalışma tempoma her daim katlandığı için temsilcim Kevan Lyon'a ve bu projeye balıklama atlayan muhteşem editörüm Karen Grove'a teşekkür ederim. Sevgili Stacey Morgan, Saplantı'yı okuduğun ve çok ihtiyaç duyduğum geribildirimlerini esirgemediğin için minnettarım. Bu kitabı hayata geçiren yayınevindeki tüm ekibe kucak dolusu teşekkürler. Son olarak bu dünyanın yetişkinlere uygun bir platforma taşınmasını isteyen Lux Serisi'nin tüm okuyucularına teşekkürler. Umarım beğenmişsinizdir!